

Đông Phương Bất Bại Chi Đông Quân Qui Điền

Contents

Đông Phương Bất Bại Chi Đông Quân Qui Điền	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23: Quen Thuộc, Nhưng Lại Được Làm Nổi Bật Lên Một Cách Thái Quá)	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	105
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36: Ngũ Nhạc Phải Kết Minh	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	121
39. Chương 39	125
40. Chương 40	128
41. Chương 41	131

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	143
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	157
50. Chương 50	160
51. Chương 51	163
52. Chương 52	166
53. Chương 53	169
54. Chương 54	172
55. Chương 55	175
56. Chương 56	177
57. Chương 57	181
58. Chương 58	185
59. Chương 59	188
60. Chương 60	193
61. Chương 61	198
62. Chương 62	201
63. Chương 63	204
64. Chương 64	207
65. Chương 65	210
66. Chương 66	213
67. Chương 67	216
68. Chương 68	219

Đông Phương Bất Bại Chi Đông Quân Qui Điền

Giới thiệu

Truyện Đông Phương Bất Bại Chi Đông Quân Qui Điền của tác giả Yên Ba Giang Nam là một truyện đam mỹ giang hồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-dong-quan-qui-dien>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1 – NHÂN SINH BI THỨC

Hàn Duyệt luôn là một đứa trẻ bi thức (xui xẻo, không may, bất hạnh), mới trước đây, cùng đồng bạn đứng ở đồng khẩu môn (cửa nhà, hoặc cửa thôn,..) đập ruồi bọ, tranh làm người dẫn đầu, người ta đập trúng ruồi bọ, cố tình hấn đập trúng ong mật, bị chích cho khóc rống không ngừng.

Lớn lên chút nữa, cùng bạn học đi chơi xuân, những đứa trẻ lớn lên trên thành phố chưa từng đi qua đường nhỏ của nông thôn, hưng phấn sôi nổi bắt đầu đi, người khác đi qua thì không sao, hấn vừa đi đã vấp té, mặt đập xuống bãi cứt chó, lưng chống lên trời, bốn chân vươn ra thành con rùa, đám bạn học xem mà choáng váng.

Lại lớn được chút nữa, rốt cuộc kế thừa gia nghiệp thi đậu đại học y khoa, cao hứng phấn chấn cùng bằng hữu đi chúc mừng, trên đường nghe có người hô bắt trộm, thân là ngũ hảo thanh niên của tân thế kỷ, hấn cùng bằng hữu nghĩa bất dung từ chia nhau ra đuổi bắt, bằng hữu bắt được tên trộm, được một huy chương hăng hái làm việc nghĩa, trường học khen ngợi thưởng tiền, mà hấn thành công áp đảo một cảnh sát chìm

cũng đang đuổi theo kẻ trộm, thiếu chút nữa bị nắm đi ăn cơm tù, phải nhờ người giải thích rất nhiều mới được phóng thích.

Cho nên, khi Hàn Duyệt cùng bằng hữu trèo núi bị sét đánh thành tro, hắn chỉ bị thúc cảm khái, nhân sinh không có bị thúc nhất, chỉ có càng bị thúc.

Hàn Duyệt ần ần nghe thấy có vài người đang hô to cái gì giao ra Đồng Bách Hùng, mở mắt ra, chỉ thấy một đám người cầm đao kiếm côn, y phục khác nhau vây quanh hắn, một người trong đó nắm cổ áo hắn lay lay, bảo hắn giao ra Đồng Bách Hùng, hắn theo phản xạ mở miệng giải thích, “Đó là ai? Ta không biết.”

Vừa mới nói xong, một thanh kiếm liền xuyên qua tim hắn, lúc hắn té xuống đất, chợt nghe một thanh âm nữ cao đang thét lên, miễn cưỡng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nữ tử ôm một tiểu nam hài nòn nà cách đó không xa hô khóc, “Cha nó a.”

“Cha.” Tiểu nam hài cũng hô khóc.

Hàn Duyệt thấy mình quả nhiên đủ bị thúc, còn chưa rõ cái gì, đã bị người làm thịt, nhưng đôi mẫu tử này cũng rất đáng thương, chỉ hy vọng họ có thể tránh được một kiếp, nhưng mà cái tên Đồng Bách Hùng, sao lại quen tai tới vậy nhỉ?

Lần thứ hai tỉnh lại, Hàn Duyệt phát hiện mình đang bị nướng trên lửa, muốn giãy giụa một chút, lại phát hiện căn bản không thể động đậy, nường gương đồng cách đó không xa quan sát, mới bị thúc phát hiện, mình bị người ta nắm trong tay, biến thành tiểu đao hình dạng quái dị, mà người nắm hắn, có một mái tóc màu đen mượt như tơ lụa hảo hạng nhất thả ra sau lưng, dung mạo tuấn tú tú lệ, ánh mắt băng lạnh lại kiên nghị, còn có cả hung ác muốn vứt bỏ hết thấy.

Biến thành đao thì biến thành đao vậy, tuy rằng hình dáng quái dị chút, ít nhất chủ nhân bộ dạng không tồi. Hàn Duyệt vừa chuẩn bị lại tâm lý mình, lại thấy người nắm hắn, làm một chuyện khiến hắn bị thúc tới mức lập tức ước gì mình chết đi, tự, cung, dùng thanh đao hắn biến thành tự, cung, nguyên lai hắn là một thanh đao tự cung a.

Hàn Duyệt hỗn độn, nếu đao có thể rơi lệ, Hàn Duyệt nhất định là rơi lệ đầy mặt, đáng mừng chính là, vừa mới cắt xong thứ kia, Hàn Duyệt đã bị người nọ đánh nát, nhân đạo hủy diệt hoàn toàn.

Lần thứ ba tỉnh lại, Hàn Duyệt phát hiện mình nằm trên một cái giường lớn, trong phòng cổ kính, Hàn Duyệt đứng dậy quan sát một chút, phát hiện đây là khuê phòng của một nữ tử, quần sam đang thêu, đàn tranh huân hương, Hàn Duyệt lại lần nữa choáng váng, vừa mới chuẩn bị nghĩ thông suốt.

Chỉ thấy một người vận thanh sắc trường bào, mái tóc như tơ dùng một sợi dây cùng màu cột ra sau, khuôn mặt tuấn mỹ, có chút quen thuộc bước vào.

Hàn Duyệt còn đang ngẩn người, lo lắng có cần lên tiếng gọi y không, chỉ thấy người nọ đã vươn hai tay, thon dài tao nhã, hung hăng bóp cổ Hàn Duyệt, lần nữa đặt hắn lên giường, “Thì Thì.” Người nọ mở miệng, trong thanh âm mang theo nhu tình.”

Hàn Duyệt muốn giãy giụa vài cái, nhưng vì vừa vào thân thể này, còn chưa thích ứng, tay chân không nghe sai sử, vô lực chống cự, chỉ đành bị thúc chờ chết.

“Thì Thì.” Người theo ta mười năm, thông minh nhạy bén nhất, thiện hiểu ý người, trong số tất cả thê thiếp, ta thích nhất chính là người.” Thanh âm mềm mại đa tình, bao hàm thương tiếc, nhưng lực đạo trên tay lại không chút giảm nhẹ, “Người sớm phát hiện ta khác thường, đúng không?”

Khác thường? Đầu óc hỗn độn của Hàn Duyệt rốt cuộc nhớ lại, nam nhân này, chính là nam nhân tự cung, trách không được muốn giết tất cả thiếp thị. Mở to hai mắt nhìn kỹ một chút, quả nhiên là khuôn mặt đó, chẳng qua khí thế cường đại hơn, lại thêm cả vài phần mỉa mai.

Người này cũng rất đáng thương, nghĩ vậy, mặc dù còn đang phần nộ mình lại chết trong tay y, nhưng trong mắt bất giác dần theo vài phần thương hại

Lại hoàn toàn không biết vài phần thương hại này đã chọc tức người nọ, người nọ tăng thêm lực đạo, “Ta nhất định sẽ thành công, ta muốn làm người trên người.”

Một lần nữa tỉnh lại, Hàn Duyệt phát hiện mình thế nhưng bị giam trong ***g, một người đang cầm hắc quỳ trên mặt đất, thanh âm mang theo nịnh nọt, “Phó giáo chủ, đây là chim cắt thuộc hạ đặc biệt tìm đến để tặng cho Phó giáo chủ, đừng nhìn hình thái nó nhỏ xinh đáng yêu, nhưng nó lại là ác quỷ a.”

Hàn Duyệt ngơ ngác ngồi phịch trong ***g sắt, nhìn nam nhân tựa nghiêng vào ghế, được người nọ xưng là Phó giáo chủ, đại não hồi lâu chưa dùng tới bắt đầu vận chuyển, Đồng Bách Hùng, tự xưng, Thi Thi, Phó giáo chủ, tất cả từ ngữ liên hệ lại, bật thốt ra một cái tên, Đồng Phương Bất Bại.

Nhưng vào tai người ngoài, thì đó chỉ là vài tiếng chim hót.

“Giữ lại đi.” Đồng Phương liếc nhìn ***g sắt, cuối cùng mở miệng nói, “Chuyện ngươi cầu, ta sẽ lo lắng.”

“Vâng, vâng tạ Phó giáo chủ.” Người nọ nhanh chóng buông ***g sắt chứa Hàn Duyệt ra, dập đầu, rồi đi.

Hàn Duyệt còn đang choáng váng, hắc hiện tại mới ý thức được, mình đã đi vào thế giới của tiểu ngạo giang hồ, hơn nữa, bản thân hắc vì Đồng Phương Bất Bại mà chết ba lần, một lần biến thành phụ thân y, một lần là thanh đao y tự xưng, một lần là tiểu thiếp của y, lần này lại là sủng vật của y.

Đồng Phương Bất Bại là ai, chỉ sợ không người không biết, nhân vật phản diện cuối cùng trong tiểu ngạo giang hồ, một tên gay bất nam bất nữ, sủng tín tiểu nhân Dương Liên Đình, cuối cùng bị chết dưới kiếm Lệnh Hồ Xung.

Hàn Duyệt còn đang đoán mò, Đồng Phương đã nhắc ***g sắt lên, mở cửa, kéo hắc ra ngoài, đặt vào tay mình quan sát con chim không rõ sống chết này, lấy ngón tay chọc chọc đầu chim, “Chẳng lẽ là, đã chết?”

Thanh âm của Đồng Phương cuối cùng thức tỉnh Hàn Duyệt đang gửi hồn vào cõi tiên, hắc nhảy dựng lên, lại quên mình đã biến thành một con chim, nhất thời ngã vào lòng bàn tay Đồng Phương.

Thấy động tác của chim nhỏ, Đồng Phương vui vẻ nở nụ cười, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, nói, “Chưa từng gặp qua thứ() gì ngốc như vậy.”

“Ngươi mới là đồ vật (), cả nhà ngươi là đồ vật.” Hàn Duyệt không phục dích kêu lên.

() Nguyên gốc là tiểu đồng tây: đồ vật, thứ nhỏ bé...

Thế nhưng trong mắt Đồng Phương, đây chẳng qua là con chim nhỏ này đang làm nũng. Từ lúc tự xưng luyện công, tâm tính Đồng Phương ngày càng giống nữ tử, tất nhiên là thích những thứ đáng yêu, mà con chim cắt chân trắng nhỏ này ngoại hình nhỏ xinh đáng yêu, tính cách lại không hung ác như ác quỷ, có chút ngây thơ. Thập phần phù hợp sở thích của Đồng Phương, cho nên, chim nhỏ do Hàn Duyệt biến thành, rất bị thích chiếm được sủng ái của Đồng Phương.

Đồng Phương Bất Bại đối với những thứ mình yêu thích, vô cùng tốt, đối với thứ mình chán ghét, hắc không thể để nó biến mất trên thế giới.

Hiện tại nhìn thấy Hàn Duyệt đáng yêu như vậy, lại nhìn ***g sắt vừa rồi chứa Hàn Duyệt, chỉ thấy như vậy thật ủy khuất cho Hàn Duyệt, tên thủ hạ dâm Hàn Duyệt kia, đã bị Đồng Phương quyết định sung quân biên cương, đây là còn xem ở chuyện gã dâm chú chim đáng yêu này, nếu không dựa theo tâm tính Đồng Phương, trực tiếp hủy diệt là được.

Kỳ thật Đồng Phương đã oan uổng tên thủ hạ kia, bình thường các loại chim, vì phòng đả thương người nuôi hoặc chạy trốn, đều phải nhốt trong ***g sắt, đây là gã dùng để lấy lòng Đồng Phương, tất nhiên là chọn ***g sắt tốt nhất, còn được gã trang trí hoa lệ dị thường.

Chẳng qua, ai bảo gã gặp phải Đồng Phương hỉ nộ vô thường, không hay ho cũng chỉ có thể tự nhận .

Đồng Phương không đành nhốt Hàn Duyệt trong ***g sắt, phân phó, “Ngươi ở bên ngoài, không được mở bẫy không được tiểu bẫy biết không?”

Hàn Duyệt vừa nghe, biết Đồng Phương không nhốt hắc trong ***g sắt nữa, nhanh chóng gật đầu, thậm chí như chó con cọ cọ ngón tay Đồng Phương, tỏ vẻ phục tùng.

Đông Phương thấy thế, càng cảm giác con chim này có linh tính, hào phóng nói, “Lúc ta không ở, người có thể bay ra ngoài chơi đùa, nếu có người khi dễ người, người cứ mổ mù mắt tên đó, rồi bay về đây, đến lúc đó ta làm chủ cho người.”

Hàn Duyệt luôn sinh trưởng dưới quốc kỳ, lần đầu tiên nghe chuyện không hề để mạng người vào mắt thế này, thấy có chút choáng, mặc dù vì Đông Phương mà chết ba lần, chính là, Hàn Duyệt vẫn là một công dân tốt không đả thương người khác a.

Vì vậy hần chân chính ý thức được, hoàn cảnh cuộc sống của hần đã hoàn toàn đổi khác, đây là một giang hồ tràn ngập giết chóc.

Đông Phương nhìn biểu tình Hàn Duyệt như thế, tuy có chút thất vọng, nhưng cũng không nói thêm, vừa lúc bên ngoài có người bấm báo giáo chủ cho mời. Đông Phương đặt Hàn Duyệt lên bàn, “Người tự mình đi chơi đi.”

Hàn Duyệt đứng trên bàn, nhìn Đông Phương rời đi, sau này hần chính là một con chim, nhưng vẫn còn mừng là, ít nhất không phải vừa mổ mắt ra thì liền bị hủy diệt, hơn nữa thành sủng vật của Đông Phương, an toàn tạm thời được cam đoan. Dù sao võ công của Đông Phương là cao nhất trong tiểu ngạo giang hồ.

Nhớ đến kết cục trong tiểu ngạo giang hồ, Đông Phương Bất Bại cùng ba người Lệnh Hồ Xung, Nhâm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên đại chiến, nhưng vẫn là Đông Phương Bất Bại chiếm thượng phong! Tuy cuối cùng bị Nhâm Doanh Doanh dùng kế hại chết, ít ra trước khi chết còn đâm mù mắt Nhâm Ngã Hành.

Nghĩ vậy, Hàn Duyệt an tâm, nằm trên bàn, ngơ ngác nhớ tới phụ mẫu của mình, nhớ tới bạn học của mình, nhớ tới chuyện mình vừa tốt nghiệp đã bị sét đánh chết, đi vào thế giới quỷ dị này, vừa tới đã chết ba lần, hiện tại còn biến thành một con chim, bất giác bị thương trào dâng, trong đôi mắt tròn tròn, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Vừa lúc này, Đông Phương nhớ ra mình còn chưa chuẩn bị nước cùng thức ăn cho Hàn Duyệt nên quay về phòng, thấy Hàn Duyệt đang nằm bất động một chỗ, một bộ nhỏ yếu cô đơn, chợt nhớ đến lúc phụ mẫu mình vừa chết thảm, mình được Đồng Bách Hùng đưa lên Hắc Mộc Nhai. Khi đó mình cũng nhỏ yếu hèn mọn như vậy, ngay cả khóc cũng chỉ dám trộm trốn đi khóc.

Không để ý tới Hàn Duyệt, Đông Phương đặt một đĩa thịt tươi cắt nhỏ cùng chén nước, y vừa đi phòng bếp chuẩn bị lên bàn, trong lúc Hàn Duyệt còn chưa phát hiện, rời đi.

Hàn Duyệt từ nhỏ bị thúc đến lớn, năng lực chịu đả kích rất mạnh, rất nhanh khôi phục bình thường, hần đứng lên, lắc lắc đầu trúc trắc đi vài bước, té ngã, phần nộ đập đập cánh, bắt đầu luyện tập đi đường.

Hết đệ nhất chương – Nhân sinh bị thúc

Ps: một câu thẳng này xui tận mạng Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM[1]

Khi Đông Phương hoàn thành chuyện Nhâm Ngã Hành công đạo xong trở về, liền thấy Hàn Duyệt đang luyện bay, nhưng chưa bay được lâu, đã té xuống đất, kêu hai tiếng lại đứng lên tiếp tục bay, sau đó lại té.

Đông Phương nhìn thấy tình cảnh này, nhin không được cười ra tiếng, phiền muộn cùng áp lực khi gặp Nhâm Ngã Hành nhất thời biến mất.

Hàn Duyệt luyện một buổi chiều, mới học được đi đường, bay thì nắm được chút kỹ xảo, phát hiện khoảng cách mình bay xa không ít, còn chưa kịp đắc ý, chợt nghe tiếng chê cười, nhất thời quên đập cánh, rơi thẳng từ không trung xuống.

Đang nhắm mắt chờ cảm giác đau đớn quen thuộc, mới phát hiện mình không rơi xuống nền đất cứng rắn, mà là được người đỡ lấy, mở đôi mắt tròn xoe, Hàn Duyệt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đông Phương, lập tức nhảy dựng, kêu lên.

Lên án công khai hành vi nhìn lên của Đông Phương, còn bắt mãi dùng đầu đập vào ngón tay Đông Phương.

Đông Phương ngồi trên ghế, đặt Hàn Duyệt lên bàn, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, nhìn đĩa thịt cùng chén nước trên bàn không có dấu hiệu bị chạm vào, lo lắng nói, “Bé con sao người không chịu ăn, là không hợp khẩu vị sao? Thế nhưng, trên sách nói chim cắt ăn thịt mà.”

Lúc này, Hàn Duyệt mới biết cái đĩa cùng chén nước để trên bàn là đồ ăn của mình, lắc lắc đi qua, nhìn thịt tươi trong đĩa, ai oán liếc nhìn Đông Phương, hắn thật vất vả tiếp nhận chuyện mình biến thành chim, nhưng hắn không cách nào tiếp nhận chuyện ăn thịt sống.

Chĩa móng chim vào đĩa thịt, cúi đầu uống nước, nhưng uống vài ngụm liền ai oán liếc nhìn Đông Phương kêu hai tiếng rồi mới uống tiếp, như gà trống mắc mưa, không có chút tinh thần.

Đông Phương nhìn biểu hiện của Hàn Duyệt, đoán, “Chẳng lẽ, là không thích ăn thịt.” Suy nghĩ một chút, đứng dậy đi ra ngoài, phân phó hạ nhân tìm tất cả những thứ chim thích ăn, mỗi thứ chuẩn bị một phần, trở lại trong phòng, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, “Chờ một lát sẽ có thức ăn.”

Không bao lâu, hạ nhân bưng khay lên, bên trên là năm cái đĩa nhỏ đưa cho Đông Phương xem, biểu tình Đông Phương có chút khó coi, nhưng nhìn thoáng qua Hàn Duyệt đang chờ ăn, cuối cùng vẫn để hạ nhân đặt đĩa lên bàn.

Hàn Duyệt nhìn đĩa thứ nhất là rau xanh cắt nhỏ, Hàn Duyệt trực tiếp lướt qua, đĩa thứ hai là hoa quả cắt nhỏ, Hàn Duyệt nuốt một khối, mới nhìn sang đĩa thứ ba, sợ tới mức hắn lập tức bay lên, trong cái đĩa thứ ba là một đồng giun đang vặn vẹo.

Hàn Duyệt không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mấy thứ mềm mềm vặn vẹo này, đầu đụng vào lòng Đông Phương, bắt đầu kêu lên, lông chim trên cánh rớt không ít.

Đông Phương nhất thời đau lòng, lại an tâm không ít, y cũng thấy mấy con đó ghê tởm, nhưng dù sao cũng là thứ chim thích ăn, nếu Hàn Duyệt thích sâu, y tuy không nói gì, chỉ sợ sẽ giảm yêu thích Hàn Duyệt.

“Dọn xuống.” Đông Phương lạnh lùng phân phó.

Hạ nhân nhanh chóng đặt đĩa chứa giun lên khay, quỳ trên đất, sắc mặt tái nhợt.

“Cút.” Đông Phương nhíu mày, mắng.

“Vâng” hạ nhân nghe vậy, lập tức đứng lên ôm khay chạy ra ngoài.

Thấy giun không còn, Hàn Duyệt mới nhảy ra khỏi lòng Đông Phương, lấy cánh vỗ vỗ ngực mình, lắc lắc tiếp tục đi chọn thức ăn. Chỉ thấy đĩa thứ tư đặt một ít vụn bánh mì, Hàn Duyệt do dự một chút, nhìn đĩa thứ năm, trong đĩa đặt lòng đỏ trứng luộc chín.

Hàn Duyệt thỏa mãn, bắt đầu ăn lòng đỏ trứng, dù sao nếu so với bánh mì, trứng vẫn ăn ngon hơn, ăn hơn phân nửa lòng đỏ, lại ăn thêm một ít trái cây, Hàn Duyệt trực tiếp nằm vật xuống bàn, dùng cánh vỗ vỗ bụng.

Đông Phương nhớ thứ Hàn Duyệt thích ăn, gọi hạ nhân dọn đĩa xuống, phân phó lúc nào cũng phải chuẩn bị hoa quả cắt nhỏ với lòng đỏ trứng cho Hàn Duyệt ăn, rồi đặt Hàn Duyệt lên vai mình, mang theo hắn đến thư phòng.

Hàn Duyệt thật cẩn thận không chế móng vuốt của mình, vừa phải bám chặt lấy y phục của Đông Phương, lại không làm hư y phục, chỉ một đoạn đường ngắn, liền mệt chết.

Thấy đến mục đích rồi, nhanh chóng nhảy xuống, thành thật đứng trên bàn, Đông Phương cười cười, ngồi trên ghế, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, bắt đầu xem văn thư, xử lý sự vụ trong giáo.

Nhâm Ngã Hành nghi kỵ Đông Phương, nên đưa Quý Hoa bảo điển cho y luyện tập, chỉ cần Đông Phương luyện Quý Hoa bảo điển chẳng khác nào lại bị Nhâm Ngã Hành nắm thêm được một nhược điểm, dù sao Nhật Nguyệt Thần giáo cũng không thể nào nhận một tên thái giám làm giáo chủ.

Khi lão thấy Đông Phương quả nhiên chịu không nổi hấp dẫn của Quỷ Hoa bảo điển mà tự cung luyện tập, cũng yên tâm lại bắt đầu đề phòng Đông Phương, nhưng lão còn cần Đông Phương giúp lão xử lý giáo vụ, cho nên, thường thường làm khó dễ Đông Phương một chút, giao cho y vài nhiệm vụ nguy hiểm.

Xem Đông Phương có không phục tùng mệnh lệnh của lão không, còn thường xuyên gọi Đông Phương đến hỏi, mượn cơ hội dò xét nội lực của Đông Phương.

Hàn Duyệt đã xem qua tiểu ngạo giang hồ, biết tính cách Đông Phương âm tình bất định, sau khi yêu Dương Liên Đình lại thị phi chẳng bắt phân, hiện tại Đông Phương biến thành chủ nhân của mình, tất nhiên là dĩ thường thành thật, im lặng nằm trên bàn, nhìn Đông Phương xử lý giáo vụ.

Lúc này Đông Phương tuyệt không giống trong TV, bất nam bất nữ. Chẳng qua dung mạo thêm phần tuấn mã, hơn vài phần xinh đẹp.

Kỳ thật, Hàn Duyệt không chán ghét Đông Phương Bất Bại, còn có chút bội phục y, trong toàn bộ tiểu ngạo giang hồ Đông Phương Bất Bại là người nổi bật nhất, có dã tâm, nhốt Nhâm Ngã Hành, đoạt giáo chủ vị. Quyền lợi, võ công của Đông Phương Bất Bại, tất cả đều là do tự thân y cố gắng mà đạt được.

Khi y yêu Dương Liên Đình, toàn tâm toàn ý tín nhiệm, không để ý tới chính vụ, một lòng muốn làm nữ nhân của Dương Liên Đình, chậm rãi quyến rũ, lại ngoan ngoãn phục tùng Dương Liên Đình, thậm chí đến cuối cùng, vì cứu Dương Liên Đình mà chết.

Nhưng Dương Liên Đình một lòng lợi dụng y, chỉ có khi có việc cần mới tìm y, vì tư dực muốn có quyền lợi mà lại thiếu quyền mưu, hủy Nhật Nguyệt Thần giáo lại càng hủy Đông Phương Bất Bại.

Nghĩ nghĩ, lại thấy Đông Phương Bất Bại cũng là người đáng thương, vốn có một gia đình hạnh phúc, nhưng vì Đồng Bách Hùng mà bị hủy mất, gián tiếp hại chết mình xuyên thành phụ thân của Đông Phương.

Bước từng bước lên vị trí Phó giáo chủ, rồi lại vì Nhâm Ngã Hành nghi kỵ, có được Quỷ Hoa bảo điển, dã tâm khiến y tự cung luyện công, đánh nát thanh đao tự cung do hắc xuyên thành, bất quá, chuyện này hẳn phải cảm tạ y.

Tự cung lại thành bất nam bất nữ, nhìn thấy những tiểu thiếp thiên kiều bá mị của mình, trong lòng tự nhiên thấy khổ sở, chuyện này như không ngừng nhắc nhở y, bản thân đã không còn là một nam nhân đầy đủ, cho nên bóp chết mình vừa xuyên thành Thi Thi. Chuyện này hẳn cũng thông cảm.

Cho nên, xét đến cùng, đều là vì đám võ lâm nhân sĩ kia gây ra họa, Đông Phương chỉ là người bị hại đáng thương. Hàn Duyệt tìm xong lý do biện hộ cho Đông Phương, thấy mình chuyện Đông Phương hại chết mình ba lần không còn quá khó chịu, hiện tại hẳn để y nuôi, coi như là trả lại, nên yên âm thoải mái nằm trên bàn, ngủ.

Khi Hàn Duyệt tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một cái ổ nhỏ đựng đầy sợi bông, bên ngoài ổ đặt một chén nước, hoa quả cùng lòng đỏ trứng.

Nhảy ra ổ, mới phát hiện toàn bộ mặt đất được phủ một tầng thảm dày, giẫm lên rất mềm, không thể nói rõ là cảm giác gì, Hàn Duyệt thấy vị chủ nhân này rất thương yêu mình. Về sau nhất định phải ngoan ngoãn lấy lòng y. Khi Hàn Duyệt ý thức được mình đang nghĩ cái gì, phát hiện mình, thể nhưng đã tự xem mình thành một sủng vật nhu thuận.

Ăn vài thứ, Hàn Duyệt tiếp tục luyện bay, rốt cuộc học bay xong, Hàn Duyệt bị thúc phát hiện, mình không biết lượn trên không trung, nhìn thấy cột tử đều va vào, sau đó té xuống.

May là bay không cao, nếu không, chỉ bằng biểu hiện thể này của Hàn Duyệt, không chết cũng phải tàn phế.

Buổi tối tiếp lại theo Đông Phương xử lý chính vụ, sau đó ngủ, bị Đông Phương ôm trở về ổ ngủ, hôm sau tỉnh lại, Hàn Duyệt phát hiện, trong phòng, tất cả gia cụ đều được phủ một tầng chăn bông.

Hàn Duyệt rốt cuộc ý thức được, mình lại bị Đông Phương chế giễu.

Cuộc sống cứ thế ngày qua ngày, chờ Hàn Duyệt rốt cuộc học xong bay lượn trên không trung, gia cụ trong phòng cũng khôi phục nguyên dạng. Hàn Duyệt bắt đầu không chịu an ổn ở trong phòng nữa, nhưng lại

không nguyện ý tự mình bay ra ngoài, Hắc Mộc nhai lớn như vậy, nếu không cẩn thận lạc đường, hẳn làm sao tìm được chủ nhân tốt như vậy chứ.

Cho nên, cho dù Đông Phương không ở trong phòng, trừ bỏ đi ngoài, Hàn Duyệt chẳng đi đâu khác. Có một chuyện hẳn không biết, cũng chính vì hẳn không ra ngoài, nên Đông Phương thấy hẳn rất trung tâm mến chủ, càng thêm sủng ái hẳn.

Hàn Duyệt đã sớm học được ban ngày ngủ, buổi tối cùng Đông Phương xử lý giáo vụ. Đông Phương cũng quen Hàn Duyệt làm bạn, nhưng hôm nay, vì kế hoạch tương lai của mình, Hàn Duyệt sớm nằm trong ổ ngủ, Đông Phương nhìn nhuyền *** trống không ở góc bàn, bỗng nhiên thấy có chút không quen.

Điều này làm Đông Phương cảnh giác, y đã quá ỷ lại vào sự tồn tại của Hàn Duyệt, khép hồ sơ, Đông Phương đi đến phòng ngủ, thấy Hàn Duyệt nằm trong ổ ngủ lộ chổng bụng lên trời, sát ý chợt lóe qua, lại nghĩ Hàn Duyệt chỉ là một con chim nhỏ, thấy mình quá coi trọng chuyện này.

Nắm một tấm lụa nhỏ, đắp lên bụng Hàn Duyệt, Đông Phương không muốn về thư phòng, liền nằm xuống giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, vì ngủ đầy đủ, Hàn Duyệt trời còn chưa sáng liền tỉnh, nhảy ra ổ liền thấy Đông Phương đang dùng cơm, ngửi mùi, đập cánh bay đến cạnh Đông Phương, ánh mắt nhìn thẳng những điểm tâm tinh xảo trên bàn.

Đông Phương kỳ quái nhìn Hàn Duyệt vốn không quen dậy sớm giờ lại đột nhiên dậy sớm như vậy, thấy hẳn nhìn chằm chằm đĩa điểm tâm, trong mắt tràn ngập khát vọng, liền vươn một ngón tay vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, nhẹ nhàng hỏi, “Người muốn ăn cái này?”

Đầu nhỏ ra sức gật một cái, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Đông Phương, Hàn Duyệt một bên phỉ nhổ hứng thú làm sủng vật của mình, một bên không ngừng phát ra tiếng kêu như làm nũng. Hẳn ăn nửa tháng lòng đỏ trứng, hiện tại chỉ cần nhìn thấy lòng đỏ trứng đã muốn ới.

Đông Phương bị chọc cười, bóp nát một khối điểm tâm, rải xuống bàn. Hàn Duyệt dùng đầu cọ cọ ngón tay Đông Phương, vui vẻ ăn điểm tâm.

Hết đề nhị chương – Nhân sinh khi làm chim [1] Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM[2]

Rốt cuộc cũng ăn được bữa cơm vừa lòng nhất từ khi vào thế giới này, Hàn Duyệt bắt đầu chải chuốt lại lông của mình, còn không quên kêu hai tiếng, thúc giục Đông Phương ăn cơm nhanh hơn, lại không nghĩ đến nếu không phải Đông Phương vừa ăn vừa dứt hẳn, thì sao đến giờ còn chưa ăn xong.

Đông Phương hơi nghi hoặc, nhưng y nuôi Hàn Duyệt hồi lâu, cũng đoán được chút suy nghĩ của Hàn Duyệt, vì vậy mà muốn chọc hẳn, cố ý ăn thật chậm, quả nhiên thấy lông trên người Hàn Duyệt sắp dựng đứng lên hết, không khỏi cười ha ha, để đùa xuống, Đông Phương điểm điểm đầu Hàn Duyệt, hỏi, “Bé con, người muốn làm gì?”

Hàn Duyệt rất muốn trực tiếp nói cho Đông Phương, mình muốn theo y ra ngoài dạo, thuận tiện mượn uy chủ nhân ra oai một phen, nhưng hẳn không nói được tiếng người, mà Đông Phương nghe không hiểu tiếng chim, làm hẳn gấp tới mức chạy vòng quanh.

Suy nghĩ một chút, bay lên cánh tay Đông Phương, móng vuốt bắt lấy ống tay Đông Phương, bắt đầu bay ra ngoài. Đông Phương sửng sốt, hiểu ý Hàn Duyệt, suy tư một lát, đôi mắt đào hoa trầm xuống, lại ôn nhu nói “Hảo, chờ ta một chút, ta sẽ mang người ra ngoài.”

Hàn Duyệt thỏa mãn, bay lên trên vai Đông Phương, im lặng đứng, lấy đầu cọ cọ cổ Đông Phương.

Đông Phương không ăn nữa mà cho hạ nhân dọn dẹp, sau đó mang Hàn Duyệt xuất môn, tự tay khóa kỹ cửa phòng, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, mới đi ra ngoài.

Hàn Duyệt mở to đôi mắt chim tròn xoe, nhìn mọi người hành lễ với Đông Phương, nhất thời thấy mình cũng có chút thần khí, tiểu thanh niên sinh dưới cờ đỏ lớn lên dưới cờ đỏ (cho những ai hem biết cờ đỏ là gì, thì nó là cờ XHCN á), làm sao có thể tận mắt thấy trường hợp thế này, rũ rũ bộ lông, lắc lắc cánh, ngưỡng đầu nhỏ, hùng củ củ khí ngang ngang (khí phách hiên ngang, tạm hiểu thế này đi,.. T^T nó là lời một bài hát của dân TQ bày tỏ khí phách của mình trong việc hỗ trợ Triều Tiên chống Mỹ á) đứng trên vai Đông Phương.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt biểu hiện, dở khóc dở cười, nhưng cũng thấy vui mừng không ít, một sủng vật lấy mình làm quang vinh, hẳn là sẽ không phản bội mình.

“Đông Phương huynh đệ.” Đông Bách Hùng từ xa đã thấy Đông Phương, trực tiếp hô lớn.

Đông Phương nghe thấy thanh âm liền dừng bước, xoay người nhìn về phía Đông Bách Hùng, trên mặt lộ ra một nụ cười, chờ Đông Bách Hùng lại, kêu một tiếng, “Đông đại ca.”

Hàn Duyệt vừa nghe xưng hô này, bắt đầu nhìn chăm chăm đại hán sang sảng trước mắt, đây là nhân vật lần đầu tiên hại chết hắn a, nhìn hồi lâu, vẫn cảm thấy hắn là một tên mãng phu, nhất thời không còn hứng thú, bắt đầu đánh giá trang phục của Nhật Nguyệt Thần giáo.

Đông Bách Hùng cũng chú ý tới con chim trên vai Đông Phương, nhìn kỹ, nhất thời mừng rỡ, “Đây là chim cắt mà.”

“Đông đại ca biết nó?” Bất Hàn Duyệt từ trên vai xuống, đặt vào lòng bàn tay mình, “Đông đại ca biết nó là giống gì? Ăn cái gì không? Vì sao lại không chịu ăn thịt.”

Đông Bách Hùng vốn định bắt chim qua hảo hảo nghiên cứu một phen, lại thấy Đông Phương vẻ mặt lo lắng cúi đầu vuốt lông chim nhỏ trong tay, sau đó hai mắt sáng quắc nhìn mình.

Đông Bách Hùng ho khan một tiếng, lại nhìn Hàn Duyệt, hắn vẫn luôn thích ác diệu, nên có chút nghiên cứu về loài ung, suy tư một hồi liền xác định giống loài của Hàn Duyệt, “Người xem nó này, hình thể nhỏ như chim sẻ, đầu cùng cả thân trên ngay cả hai cánh cũng đều là màu xanh sẫm, trán có một đường màu trắng, viền mắt dọc theo mắt hợp với lông mi màu trắng, rồi kéo dài ra hợp với viền trắng trên cổ, má, cằm, hầu đều là màu trắng. Lông đuôi màu đen, chỉ có lông ở ngoại sườn mới có vài điểm màu trắng. Tròng đen hơi nâu, miệng sâu màu lam, chân cùng ngón chân màu đen. (bách độ) đây là chim cắt chân trắng.”

“Vậy nó ăn cái gì?” Đông Phương biết nó là chim cắt chân trắng, thể nhưng Hàn Duyệt không chịu ăn thịt, cho nên mới hoài nghi, hiện tại nghe người khác xác minh thể này, mới hoàn toàn xác định phán đoán của mình

“Ăn thịt a, thịt tươi.” Đông Bách Hùng rất muốn đi lên vuốt vuốt chim vài cái, tốt nhất có thể cầm lại xem, nhưng nhìn thấy chim cắt cùng Đông Phương thân thiết như vậy trong đầu liền đánh mất ý niệm này.

“Ân.” Đông Phương bản thân vốn trí tuệ hơn người, giỏi nhất là quan sát tâm tư người khác, tất nhiên biết Đông Bách Hùng suy nghĩ cái gì, nếu là thứ khác, Đông Phương nhất định chủ động mở miệng đưa cho Đông Bách Hùng, dù sao Đông Bách Hùng cũng y quan hệ rất đặc biệt, họ là sinh tử chi giao.

Nhưng, chuyện tặng Hàn Duyệt, từ trong đáy lòng y lại bài xích, dù sao Hàn Duyệt cũng là thứ đầu tiên hoàn toàn thuộc về y. Y sợ Đông Bách Hùng mở miệng, mình sẽ khó cự tuyệt, trực tiếp biểu hiện thân thiết với Hàn Duyệt, rút củ dưới đáy nồi, “Bé con này nuôi để đùa vui gọi hứng trí rất tốt, ta đã phái người đi tìm, mấy ngày nữa sẽ mang cho Đông đại ca một con, nuôi chơi thử xem.”

“Ha ha, Đông Phương huynh đệ hiểu ta nhất, ta đây sẽ chờ.” Đông Bách Hùng nghe xong mừng rỡ, cũng không thèm nhìn Hàn Duyệt nữa, tới gần Đông Phương, kề vào lỗ tai y thấp giọng nói, “Nhâm Ngã Hành luyện công ra vẻ xảy ra vấn đề, chính người phải cẩn thận.”

“Ta đã biết, cảm ơn Đông đại ca.” Đông Phương nói cảm tạ, trong Nhật Nguyệt Thần giáo này, y tuy có không ít tâm phúc, nhưng thật tâm đối xử với y cũng chỉ có lão đại ca đưa y lên Hắc Mộc Nhai này.

Tuy nói cũng là có nguyên nhân, nhưng Đông Phương Bất Bại là một người biết báo ân, người khác tốt với y, y sẽ tốt lại, người có ác ý với y, y sẽ ăn miếng trả miếng lại.

Đông Bách Hùng không nói gì, chỉ vờ vai Đông Phương, phất tay bước đi.

Đông Phương vuốt vuốt cánh Hàn Duyệt, đặt Hàn Duyệt lên vai, “Là người muốn đi theo ta, cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Hàn Duyệt nghiêng đầu nhìn Đông Phương, có chút khó hiểu, đôi mắt tròn tròn chớp chớp, quyết định không nghĩ nhiều, bắt đầu ở trên vai Đông Phương nhảy qua nhảy lại.

Thế nhưng nơi Đông Phương đi càng ngày càng hoang vắng, người ở cũng càng ngày càng ít, mãi khi đến một tầng hầm, ẩm ướt mà đầy huyết tinh.

Hàn Duyệt sợ tới mức cả người phát run, lui thân mình vào cổ áo Đông Phương, lộ cái đầu nhỏ ra ngoài, đôi mắt đảo liên tục, chẳng lẽ đây là địa lao trong truyền thuyết. Hàn Duyệt nhất thời có chút sợ hãi lại có chút hưng phấn, thầm nghĩ kêu ngao ngao vài tiếng để phát tiết tâm tình của mình.

Đông Phương nhìn bộ dáng Hàn Duyệt linh động, không khỏi nhắc hấn ra khỏi cổ áo, đặt vào lòng, làm hấn càng thêm thoải mái.

Hàn Duyệt cảm kích dùng mỏ chim mổ mổ ngón tay Đông Phương, ánh mắt tròn tròn nheo lại, rất là đáng yêu.

Xuất ra một chuỗi chìa khóa, mở ra cửa sắt nặng nề, tiếng khóc la, tiếng cầu xin, tiếng quát, tiếng kêu thảm thiết đồng loạt truyền đến. Đông Phương tập mãi thành thói quen mà xoay người đóng cửa lại, nhìn Hàn Duyệt sợ cháng váng, phát ra tiếng cười dễ nghe, “Đồ ngốc, người nghĩ địa lao là nơi vui chơi sao?”

Hàn Duyệt giấu đầu vào y phục của Đông Phương, nhưng lại không thể cản mình không nghe những tiếng kêu la thảm thiết nọ, Đông Phương đi đi xuống thang lầu, nhìn người bị giam bên trong, trong mắt mang theo một tia khoái ý, tất cả những kẻ này đều là những kẻ không chịu phục y, từng giẫm đạp lên y, hiện tại tất cả còn không phải cúi đầu cầu xin y, cái loại cảm giác thỏa mãn này, làm y càng thêm quyết tâm làm người trên người.

Chỉ có đứng thật cao, có thật nhiều quyền lực, mới có thể làm chuyện y muốn làm, bảo vệ người y muốn bảo vệ, nếu lúc trước y có võ công cùng địa vị thế này, phụ mẫu của y sẽ không chết thảm, nhà y, cũng sẽ không biến mất.

Ngồi ở trên ghế, uống trà thủ hạ dâng lên, nhìn trung niên hán tử đang bị quát, thanh âm mang theo châm chọc, nói, “Lý trưởng lão, người có từng nghĩ mình sẽ có hôm nay không?”

“Đông Phương yêu nghiệt, giáo chủ sẽ không bỏ qua cho người.” Trung niên nam tử tuy thân thể đầy máu nhưng vẫn còn kiên cường há mồm mắng.

“Ta thế nào cũng không cần Lý trưởng lão lo lắng, người tốt nhất là lo cho bản thân thì hơn. Dẫn người ra đây cho ta.” Câu nói sau cùng là nói với thủ hạ đứng bên cạnh mình.

“Vâng” thủ hạ cung kính đáp. Sau đó đi ra ngoài, không bao lâu, dẫn theo một nam hài bảy tám tuổi không ngừng khóc vào.

Lý trưởng lão thấy nam hài, lớn tiếng mắng to, “Người là tiểu nhân, dè tiện đối phó một hài tử không hiểu chuyện thì anh hùng gì chứ. Phi.”

“Ha ha. Ha ha ha.” Đông Phương cười ngả nghiêng, mắt lạnh như băng, “Lý trưởng lão lúc trước bán đứng Đồng đại ca, hại hấn bị chính đạo đuổi giết, vì phụ mẫu ta cứu Đồng đại ca một mạng, mà bị sát hại, khi đó có ai để ý đến một hài đồng như ta không, có ai lại vì phụ mẫu ta là nông dân mà tha cho họ một đường sống không.”

“Người nhà người không phải ta giết, mà người chẳng phải vẫn sống đó sao, thả cháu ta ra.” Lý trưởng lão giận dữ hét.

Hàn Duyệt ngơ ngác nhìn một Đông Phương như vậy, trong lòng phức tạp tới cực điểm, Đông Phương lúc này mắt đầy sắc bén, trên mặt có một loại vui sướng khi báo được thù, xứng lên khuôn mặt thanh tú của y, tạo nên một mỹ cảm tàn nhẫn.

Đường hoàng mà sâu sắc, làm Hàn Duyệt thấy y tàn nhẫn đồng thời lại sinh cảm khái như vậy mới là Đông Phương chân chính. Giờ tay nhắc chân cũng tạo ra khí phách, tư thái ngạo thị hết thảy, rồi lại lộ ra trí tuệ

giảo hoạt, tính cách đa nghi, hết thấy hợp thành một Đông Phương Bất Bại.

Nhưng, nhưng một Đông Phương Bất Bại bất bại như vậy, lại bị hủy trong tay tên tiểu nhân Dương Liên Đình, nghĩ đến đây, tâm Hàn Duyệt bắt đầu đau đớn.

“Bé con, bị dọa?” Đông Phương đặt Hàn Duyệt trong lòng tay, bóp một khối điểm tâm dứt cho hẳn.

Hàn Duyệt há mồm nuốt vào, cả căn phòng đều là huyết tinh làm khối điểm tâm này phá lệ ngọt ngào. Nhìn thoáng qua hai tổ tôn đã chết kia, Hàn Duyệt dùng đầu cọ cọ ngón tay Đông Phương.

“Đồ ngốc.” Đông Phương cười mắng, vừa rồi Đông Phương làm người ta sợ hãi đã biến mất, trên mặt y giờ chỉ còn một mặt cười ôn nhu nhẹ nhàng.

“Thu thập sạch sẽ nơi này, Tử Dao có mang tin tức gì ra không?” Đông Phương vừa dứt Hàn Duyệt ăn, vừa hỏi.

Tử Dao là một trong những tâm phúc của Đông Phương, cũng là một người duy nhất ở chỗ Nhâm Ngã Hành mà không bị giết hại.

Hết đệ tam chương – Nhân sinh khi làm chim [2] Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM [3]

“Vẫn không có.” Thủ hạ cung kính đáp, “Đã nhiều ngày nay tiểu viện của Nhâm Ngã Hành giám thị rất nghiêm mật, tin tức khó mà gửi ra ngoài.”

Đông Phương tay trái cầm chén trà nhỏ, tay phải cầm nắp trà, nhấp một ngụm, “Khó gửi ra ngoài, chứ không phải là không thể đưa ra, lại đi tìm hiểu, đừng để người khác phát hiện.”

“Vâng” thủ hạ hành lễ, lui ra ngoài.

Hàn Duyệt thấy ánh mắt Đông Phương có chút nặng nề, liền nhảy lên vai Đông Phương, dùng đầu chim cọ cọ mặt y, muốn an ủi hai câu, nhưng thốt ra chỉ là tiếng chim hót, có chút uể oải.

Đông Phương lại thấy thú vị, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, bắt Hàn Duyệt đặt vào lòng tay, vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt dứt hẳn một khối điểm tâm, vẻ mặt cười ôn nhu, ôn nhã thanh tú, “Bé con, ta biết người có linh tính, vậy người nguyện ý giúp ta một chuyện không?”

Hàn Duyệt mơ mơ màng màng gật đầu, chỉ thấy điểm tâm trong miệng phá lệ ngọt ngào, lời Đông Phương nói, không nghe được bao nhiêu, chỉ là dựa vào bản năng đáp ứng.

“Vậy, một hồi ta cho người mang người đến một tiểu viện, người vào bên trong giúp ta tìm hiểu tình hình được không?” Đông Phương cười càng đẹp hơn, thanh âm càng thấp hơn.

Lại gật đầu, nếu chim có thể biểu lộ sắc mặt, như vậy có thể phát hiện, hiện tại Hàn Duyệt mặt đã đỏ ầu.

Hắn vẫn lớn lên dưới quốc kì, lại là một hài tử chưa hiểu tình sự, ngay cả vấn đề sinh lý cũng rất ít động thủ giải quyết.

Huống chi, nếu một nam nhân muốn mì [mì trong mì hoặc = hấp dẫn, nói cách khác là câu dẫn =)] lên, vậy thì so với nữ nhân càng thêm hấp dẫn người khác. Mà Đông Phương diện mạo tuấn mỹ, sau khi tự cung luyện công, lông trên người ngày càng ít, hơn thế làn da lại càng thêm trắng trắng nõn nõn, trên người ẩn ẩn có một loại mùi lực của thư hùng. (thường dùng để chỉ những trận quyết đấu, nhưng ở đây lại dùng để chỉ loài lưỡng tính)

Hàn Duyệt sao lại không bị mê hoặc cho được, cho nên chờ Hàn Duyệt tỉnh táo lại, mới hiểu đã muộn rồi, không khỏi rơi lệ, hắn chỉ muốn an toàn sống hết kiếp chim, vì cái sao lại muốn hắn đi mạo hiểm a.

Không khỏi bắt đầu phỉ nhổ mình bị sắc đẹp mê hoặc, hắn dẫu gì cũng là một thanh niên tam hảo ngũ hảo vậy mà vừa rồi lại thấy tim đập nhanh hơn, nhận định đây là do Đông Phương lợi dụng sắc đẹp mê hoặc mình, hắn chỉ là nhất thời hồ đồ, tìm được một lý do cho mình, Hàn Duyệt bắt đầu an tâm.

Đông Phương không biết biến hóa trong lòng Hàn Duyệt, cũng không cho Hàn Duyệt có cơ hội đổi ý, trực tiếp gọi một tâm phúc, bảo gã trộm đưa Hàn Duyệt đến ngoài tiểu viện của Nhâm Ngã Hành.

Tâm phúc cẩn thận nhận lấy Hàn Duyệt, chỉ thấy con chim này rất đẹp, lại không có tinh thần, mặc dù nghi hoặc, lại không dám hỏi nhiều, gã không muốn chọc Đông Phương tức giận.

Đông Phương nhìn theo hướng Hàn Duyệt rời đi, có chút thương tiếc, thậm chí có lúc y đã nghĩ đổi ý không muốn cho Hàn Duyệt đi mạo hiểm, dù sao nếu bị Nhâm Ngã Hành phát hiện, rất có thể sẽ trực tiếp giết chết Hàn Duyệt.

Nhưng cuối cùng cũng không làm, dù sao hiện tại không tìm hiểu được tin tức, chỗ Nhâm Ngã Hành không biết có xảy ra vấn đề thật hay không, trong lòng ngầm hạ quyết định, chuyện này thành công rồi, tuyệt sẽ không để Hàn Duyệt mạo hiểm, chỉ để hắn làm một súng vát được y che chở.

Thế nhưng khi tâm phúc mang Hàn Duyệt rời đi, nhin không được vẫn phân phó một câu, “Đừng làm rối lòng nó.”

“Vâng” tâm phúc lập tức ôm lấy Hàn Duyệt cúi người hành lễ với Đông Phương “Thuộc hạ quyết không phụ mệnh lệnh của giáo chủ, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ giáo chủ giao phó.”

“Àn.” Đông Phương như có như không lên tiếng, nhìn Hàn Duyệt nằm trong lòng tay tâm phúc, bỗng nhiên thấy được chói mắt, đấy là loại cảm giác bức dọc khi đồ của mình bị người khác chạm vào, âm thầm suy nghĩ, chờ chuyện này xong, đó là tử kỳ của tên tâm phúc này.

Mặc dù nghĩ như vậy, trên mặt Đông Phương lại không lộ ra chút biểu tình nào, phân phó nói, “Người ở gần tiểu viện, chờ bé con đi ra, lập tức đưa tới gặp ta.” Y sợ Hàn Duyệt không biết đường, sẽ bay mất.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Tâm phúc quỳ trên đất không dám đứng dậy, cúi đầu nâng Hàn Duyệt nâng lên, tiếp tục chờ Đông Phương phân phó.

“Đi xuống đi.” Đông Phương lại uống ngụm trà, mới mở miệng nói.

“Vâng” tâm phúc hành lễ, rời đi.

Đông Phương trong lòng rất khó chịu, nếu Nhâm Ngã Hành luyện công thật sự xảy ra vấn đề, thì chính là cơ hội trăm năm khó gặp, nhưng lại sợ tin tức là giả, chỉ vì dẫn dụ y ra tay để hảo hảo diệt trừ.

Lại thấy mình kỳ thác hy vọng lên người một con chim, thật quá mức buồn cười, nụ cười trên mặt không tan, nhưng hơn vài phần âm trầm, “Dẫn Hạ Quân sự tới chỗ ta, ta tự mình thẩm vấn.”

Hàn Duyệt bị người nọ giấu trong lòng, miễn bàn có bao nhiêu khó chịu, thân thể Đông Phương mềm mềm, còn mang theo mùi thơm ngát, mà thân thể người này cứng ngắt, mặc dù không có mùi gì quái lạ, nhưng vẫn làm Hàn Duyệt thấy vạn phần khó chịu, dù bây giờ hắn chỉ là một con chim, nhưng linh hồn hắn là một nam nhân, làm vậy khác nào bị một nam nhân khác ôm vào lòng, càng nghĩ càng thấy mình thật bị thúc.

Lại nhớ đến nhiệm vụ chút nữa mình phải làm, thấy bị thương trào dâng, Nhâm Ngã Hành cuối cùng tuy rằng đánh không lại Đông Phương Bất Bại, nhưng võ công vẫn là nhất đẳng, mình chẳng qua là một con chim ranh, ngay cả bay cũng là mới học được, cổ lại dài lại nhỏ như vậy, rắc một cái, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Còn chưa nghĩ xong, đã thấy mình bị lôi ra ngoài, tâm phúc mặc dù thấy rất bất khả tư nghị, nhưng vẫn thấp giọng công đạo, “Tiểu viện kia chính là nơi người phải vào, bay đi đi.” Nói xong phóng Hàn Duyệt lên không trung.

Hàn Duyệt còn đang đắm chìm trong tư tưởng của mình, bỗng nhiên bị quăng lên không, sợ tới mức hỗn loạn đập cánh, lông chim rụng một đồng mới lấy lại ổn định, nhìn người nọ, càng thấy phần nộ, chờ xem, Hàn Duyệt quyết định nhất định phải nói cho Đông Phương, để Đông Phương hảo hảo trừng phạt gã, lại không biết Đông Phương sớm quyết định vận mệnh của người nọ.

Đập đập đôi cánh nhỏ của mình, Hàn Duyệt bay vào sân, chỉ thấy trong viện có vài cây đại thụ, nhưng không kỳ hoa dị thảo gì đó, trong viện có một luyện võ trường, các loại vũ khí rải rác đặt bốn phía.

Toàn bộ viện không có gì quá mức tinh xảo, lại lộ ra một loại đại khí cùng bá khí, Hàn Duyệt bất giác tâm sinh bội phục.

Dù sao Nhâm Ngã Hành dù xem như một nhân vật bi kịch, nhưng lão gặp phản loạn, bị nhốt dưới đáy Tây hồ mười hai năm vẫn có thể bào trì lý tính, lại thêm hấp tinh đại pháp còn hoàn thiện hơn trước, đủ có thể thấy được sức nhẫn đại lớn đến chừng nào, vừa được cứu ra liền thiết trí bố cục, cầu khôi phục giáo chủ vị, hơn nữa chỉ trong khoảng thời gian ngắn lấy được ưu thế, có thể thấy được thủ đoạn cùng mưu kế của lão ta cao minh cỡ nào.

Lão cùng từng nói với Phương Chứng đại sư của Thiếu Lâm “Mình bội phục ba nhân vật”, người đầu tiên là Đông Phương Bất Bại đoạt giáo chủ vị của lão, nhốt lão trong nhà tù tâm tối dưới đáy Tây Hồ, từ điểm này cũng có thể nhìn ra lão có kiến thức bất phàm.

Nhâm Ngã Hành dù cuồng vọng kiêu ngạo, nhạy cảm đa nghi lại nắm chắc tâm lý của người khác, hơn nữa lại biết cách khống chế, chuyện này có thể nhìn ra từ việc lão không luyện tập Quỷ Hoa bảo điển mà một lòng luyện tập Hấp tinh đại pháp, đưa Quỷ Hoa bảo điển cho Đông Phương, mà Đông Phương thật sự trầm mê trong Quỷ Hoa bảo điển, cuối cùng trở thành bất nam bất nữ, tự hại chết mình, mưu kế của Nhâm Ngã Hành thâm sâu tới cỡ nào a.

Nếu không phải Nhâm Ngã Hành luyện võ xảy ra vấn đề, chỉ sợ Đông Phương đoạt vị cũng không dễ dàng thành công như thế.

Bay đến một cành cây gần phòng, Hàn Duyệt nhìn cửa phòng đóng chặt, dùng cánh vỗ đầu, bắt đầu lung túng.

Rất muốn cứ thế này mà trở về, lại sợ Đông Phương thất vọng, hẳn tuy biết một ít tình tiết trong truyện, nhưng không biết thời gian cụ thể, sợ mình nhớ lầm. Không khỏi lo lắng bay vài vòng qua lại, cuối cùng không nghĩ ra được biện pháp nào khác, tìm một chạc cây hơi to, bắt đầu ôm cây đợi thỏ.

Quyết định nếu đợi không được tin tức, thì buổi tối bay ra, dù sao buổi tối khó bị phát hiện, thế nhưng mớ lông trắng trên người mình, thở dài, chỉ phải đi từng bước tính từng bước.

Hàn Duyệt đang cực kì nhàm chán, chợt thấy một nam tử vận bạch y thân thể cao lớn khuôn mặt gầy gầy đi vào trong viện, ánh mắt sắc bén đánh giá bốn phía, rồi mới đẩy cửa ra, vào nhà. Cánh cửa rất nhanh bị đóng lại.

Hàn Duyệt chớp chớp đôi mắt tròn tròn của mình, suy tư một chút, xác định người này chính là Hướng Vấn Thiên, ngoại hiệu “Thiên Vương lão tử”, thật cẩn thận đập cánh, bay đến trên bệ cửa, lại phát hiện chỉ có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm, nhưng lại không nghe rõ được gì cả.

Có chút thất vọng, vì cẩn thận, Hàn Duyệt không đứng bao lâu, lại bay trở về trên cây, vừa đậu lên nhánh cây, chợt nghe trong phòng có người hét lớn một tiếng, “Ai.” Cửa sổ lập tức bị đẩy ra, Hướng Vấn Thiên nhú mày nhìn tiểu viện trống trải, tầm mắt quét lên cây.

“Ta đã thấy ngươi, đi ra, nếu không ra, đừng trách ta không khách khí.” Lời này nói cực kì có khí thế, trong mắt còn lộ ra sát ý.

Hàn Duyệt thiếu chút nữa chủ động bay nhận sai, thân thể run lên, nếu không phải hấn ra sức bầu lấy cành cây, sợ sớm đã rớt rơi xuống đất, trực tiếp ngã chết.

Hướng Vấn Thiên đợi nửa ngày, thấy không có động tĩnh, ánh mắt lộ ra một tia hoài nghi, cẩn thận đánh giá bốn phía, mới đóng cửa sổ.

Hàn Duyệt thấy lông chim trên người mình sắp dựng đứng lên hết, vừa định thở ra một hơi, chỉ thấy cửa sổ lần nữa bị đẩy ra.

Hàn Duyệt nhất thời cứng ngắc, chẳng lẽ cổ nhân đều đều đa nghi như vậy sao. Hướng Vấn Thiên thấy trong viện quả thật không có vấn đề, thấy chẳng qua là mình đa nghi, liền đóng cửa sổ, cùng Nhâm Ngã Hành trao đổi.

Hàn Duyệt lại đợi nửa ngày, phát hiện Hướng Vấn Thiên không mở cửa sổ bắt trộm nữa, mới cẩn thận từ trong tán lá bay ra ngoài, chọn cho mình một vị trí thoải mái đậu lên, quyết định thành thành thật thật

chờ buổi tối nói tiếp.

Hương Vãn Thiên xuất môn một lần, bắt quá rất nhanh trở về, còn mang một cái thực hạp, nhưng lần này sắc mặt lại tái nhợt hơn lúc mới vào.

Hàn Duyệt chợt thấy trong bụng đói khát, lại hoài niệm căn phòng thơm ngát của Đông Phương, sớm biết vậy sẽ không quần quít muốn Đông Phương mang mình ra ngoài .

Hàn Duyệt hoạt động đôi chân đã muốn cứng còng của mình, cảm thấy mình rất là bi thương, rất muốn hát hai câu, “tiểu bạch thái nha, địa lý hoàng nha, hai ba tuổi nha, không có Đông Phương nha.”()

Chú() Phỏng theo bài dân ca Hà Bắc nói về nỗi khổ cực của một đứa trẻ khi phải theo cha rời đi, sau cha lấy vợ mới

Nội dung thể này:

Tiểu bạch thái nha địa lý hoàng nha

Tam lưỡng tuế nha một liễu nương nha

Cân trứ đa đa hoàn hảo quá nha

Tự phạ đa đa thú hậu nương nha

Thú liễu hậu nương tam niên bán nha

Sinh cá đệ đệ bỉ ngã cường nha

Đệ đệ cật diện ngã hát thang nha

Đoan khởi oản lai lệ uông uông nha

Thân nương tướng ngã thù tri đạo nha

Ngã tư thân nương tại mộng trung nha

Thân nương nha thân nương nha

(tạm dịch:

Cải thìa nha, địa lý hoàng nha

Hai ba tuổi nha, không có mẹ nha

Đi theo cha mà sống nha

Chỉ sợ cha lấy mẹ kế nha

Cưới mẹ kế được ba năm rồi nha

Sinh một em trai mạnh hơn ta nha

Em ăn mì ta húp canh nha

Bưng bát lên mà nước mắt lưng tròng nha

Mẹ ruột nhớ ta ai có biết nha

Ta nhớ mẹ ruột ở trong mơ nha

Mẹ ruột nha mẹ ruột nha)

Hãy tưởng tượng thể này, thay hết mớ chữ mẹ ruột bằng chữ Đông Phương =))) cho nó phù hợp với lời bài hát của bé Duyệt nhà mình =)))

Hết đệ tứ chương – Nhân sinh khi làm chim [3] Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM [4]

Thật vất vả đợi đến ban đêm, thế nhưng lại không đợi được Hường Vắn Thiên đi ra, Hàn Duyệt tìm niềm vui trong nỗi khổ, bắt đầu sửa soạn lại những chuyện giữa Nhâm Ngã Hành cùng Hường Vắn Thiên, càng nghĩ càng thấy hai người này rất có khả năng tiến tới.

Nhâm Ngã Hành chỉ có một nữ nhi là Nhâm Doanh Doanh, hơn nữa trong tiểu ngạo giang hồ chưa bao giờ đề cập tới mẫu thân của Nhâm Doanh Doanh, chuyện này thuyết minh, mẫu thân của Nhâm Doanh Doanh đã chết, mà Nhâm Ngã Hành lại không tìm thêm tiểu lão bà. Đây với một nam nhân cổ đại quen tam thê tứ thiếp mà nói là cỡ nào quý hiếm.

Ngay cả Đông Phương trước khi tự cung cũng có đến bảy phòng tiểu thiếp, tuy rằng sau đó đều bị giết hết, đến đây lại nhớ đến chuyện mình từng xuyên thành tiểu thiếp của y, chưa sống được bao lâu, đã bị y bóp chết.

Bây giờ còn bị Đông Phương buộc đi làm công tác gián điệp, càng nghĩ càng thấy Đông Phương đáng giận. thế nhưng nhớ đến cuộc sống thê thảm sau này của Đông Phương, không những không còn tức giận mà còn thấy có chút đáng thương.

Nghĩ qua nghĩ lại, lại trở về với Nhâm Ngã Hành cùng Hường Vắn Thiên, Hường Vắn Thiên rốt cuộc có lão bà hay không, Hàn Duyệt không biết, nhưng trong tiểu ngạo chưa hề thấy đề cập tới chuyện này, Hàn Duyệt liền nhận định Hường Vắn Thiên không có lão bà.

Nhâm Ngã Hành bị giam ở đày Tây hồ nhiều năm như vậy, Hường Vắn Thiên vẫn chưa từng ngừng việc tìm kiếm, cỡ nào trung trinh a, cuối cùng còn hao hết tâm tư cứu Nhâm Ngã Hành, giúp lão đoạt lại giáo chủ vị.

Cuối cùng Nhâm Ngã Hành chết, Hường Vắn Thiên cũng theo đó biến mất, như vậy có thể nói Hường Vắn Thiên đã tự tử, càng nghĩ càng thấy rất có khả năng tiến tới.

Tất cả những ước số bát quái của Hàn Duyệt bắt đầu sinh động lên, trong đầu miên man suy nghĩ, sửa sang lại hết tất cả tư liệu những nhân vật mình còn nhớ lại một lần, cái gì Nhạc Bất Quần cùng Lâm Bình Chi có phải là sư đồ luyện hay không a, Phong Thanh Dương cùng Lệnh Hồ Xung rốt cuộc có phải là phụ tử không, Nghi Lâm xinh đẹp như vậy lại đối xử Điền Bá Quang có chút khác biệt, vậy rốt cuộc có phải lão bà của Điền Bá Quang không.

Suy nghĩ loạn thất bát tao một đồng, Hàn Duyệt nghiêng cái đầu nhỏ, nằm trong chạc cây ngủ. Chờ nghe thấy tiếng cửa mở, Hàn Duyệt mở mắt ra, chỉ thấy sắc trời hoàn toàn tối đen, âm thầm may mắn mình không té xuống đất.

Hàn Duyệt thấy Hường Vắn Thiên rời đi, đợi hồi lâu, thấy hẳn thật sự rời đi, mới rũ rũ lông chim trên người, bay xuống, không thể trách Hàn Duyệt cẩn thận như vậy, hẳn bị Hường Vắn Thiên dọa cho một lần rồi còn đâu.

Đứng trong tiểu viện, lần này hẳn không dám bay nữa, sợ Nhâm Ngã Hành nghe thấy thanh âm, chỉ phải uốn uốn éo éo chậm rãi đi đi đến cửa phòng.

Thật vất vả đến được cửa phòng, chợt thấy mình toàn thân đều là lông trắng, trong bóng đêm quả thật quá nổi bật, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhin đau lặn lặn trên đất, đến khi trên người dính đầy bụi, không còn nhìn ra màu ban đầu, mới chạy về dưới cửa.

Lúc này Hường Vắn Thiên kéo một người về, người nọ rõ ràng bị điểm huyết đạo, trên mặt tràn đầy sợ hãi. Hàn Duyệt không dám bay đi chạy trốn vào một góc gần đó, chỉ cầu cảnh tối lửa tắt đèn, Hường Vắn Thiên nhìn không thấy hẳn.

Bởi vì trên tay mang theo một người không biết võ lại sợ bị người khác phát hiện, Hường Vắn Thiên trực tiếp đẩy cửa trước ném người vào phòng, Hàn Duyệt thấy được cơ hội, nhanh chóng nhảy qua bậc thềm thừa cơ lên vào trong phòng.

Hương Vãn Thiên vào phòng, nhìn kỹ chung quanh, thấy không có động tĩnh gì, mới đóng cửa phòng, lúc này Hàn Duyệt đã lăn xuống dưới gầm tủ.

Hàn Duyệt nhìn không thấy tình huống bên ngoài, chỉ mơ hồ thấy hai đôi giày, nghe Hương Vãn Thiên hạ giọng, uy hiếp nói, “Thành thành thật thật xem bệnh cho người này, xem tốt thì người sẽ có thưởng, xem không tốt, ta khiến cả nhà người biến mất.”

“Vâng, vâng tiểu nhân nhất định cố gắng.”

“Đi đi.”

“A, người này nội lực thâm hậu, nhưng nội lực hỗn loạn, kinh mạch. Có phải là xảy ra vấn đề khi luyện công?”

Nghe đến đó, Hàn Duyệt trợn tròn mắt, nguyên lai Nhâm Ngã Hành này thật sự đã tẩu hỏa nhập ma, như thế có nghĩa là Đông Phương phải bắt đầu đoạt vị, lớn hơn nữa là, Dương Liên Đình cùng Đông Phương thông đồng. Nghĩ đến đây, Hàn Duyệt lại mất hứng, dựa vào cái gì mình liều chết liều sống đi tìm hiểu tin tức, nhưng ưu đãi lại do người khác hưởng.

“Có cách nào trị liệu không?”

“Có, tiểu nhân sẽ khai một phương thuốc, tận lực điều dưỡng, sau đó thuận theo tự nhiên.”

“Thuận theo tự nhiên? Nói cách khác người không thể lập tức chữa khỏi?”

“Bệnh này sao có thể lập tức chữa khỏi được, tiểu nhân y thuật hữu hạn, cầu đại hiệp tha mạng a.”

Hàn Duyệt nghe bùm một tiếng, biết tám phần đại phu kia đã quỳ xuống đất, lại không biết Hương Vãn Thiên sẽ đối phó người nọ thế nào, thấy có chút buồn khổ.

“Quên đi, Hương tử sử khụ khụ. Người cũng đã hết sức, mấy ngày nay người bắt đến không ít đại phu. Khụ khụ, không phải họ đều cho kết luận này sao.”

“Giáo chủ, nhưng tên Đông Phương tặc tử kia.”

“Y có nhược điểm trong tay ta, khụ khụ. Một thái giám bắt nam bắt nữ. Có thể làm được cái gì.”

Hàn Duyệt nghe Nhâm Ngã Hành nhắc đến Đông Phương, tràn đầy khinh thường, bắt đầu bắt mãn, ai nói Đông Phương không tốt, cuối cùng còn không phải bị Đông Phương đả bại, thật không biết vì sao Đông Phương chỉ nhốt lão ta lại, giết không phải rất tốt sao, xong hết mọi chuyện.

“Nếu không giữ lại tên đại phu này, để giáo chủ điều dưỡng thân thể, ta thấy hắn cũng có vài phần bản lãnh.”

“Quên đi. nếu giữ lại lỡ vạn nhất khụ khụ, bị người biết.”

“Không cần a. Tiểu nhân nhất định. A.”

Hàn Duyệt nghe đại phu kia kêu thảm một tiếng, tiếp theo đã không còn tiếng động gì, biết đại phu kia khẳng định đã chết, hơn nữa xem tình huống, đại phu kia không phải người đầu tiên, không biết đại phu này có giống hắn không nhỉ, xuyên loạn khắp nơi.

Hàn Duyệt thật sự sợ hãi, bắt đầu miên man suy nghĩ, nghĩ nghĩ, chợt nghe Hương Vãn Thiên nói phải đi, đang cùng Nhâm Ngã Hành cáo từ.

Nhất thời kinh hãi, hắn còn chưa nghĩ được cách nào ra ngoài, bỗng nhìn thấy thi thể trên đất, lộ đầu chim của mình ra, thấy Hương Vãn Thiên đang đứng sát bên giường, Nhâm Ngã Hành nhỏ giọng phân phó hắn, nhanh chóng lăn ra, giấu mình vào tay áo của đại phu, ngoan tâm cắm móng vuốt vào thịt của đại phu, cố định mình lại. Trong lòng an ủi, đây chỉ là một người chết, đây chỉ là một người chết, người chết cứu người sống, còn hơn xây bảy tháp chùa.

Đơn giản mà nói, Hàn Duyệt bắt đầu hỗn loạn, đã không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Nhâm Ngã Hành phân phó Hướng Vắn Thiên xong, Hướng Vắn Thiên bắt lấy thi thể đại phu, thuận thực ra khỏi tiểu viện lợi dụng bóng đêm không ai nhìn thấy, đưa thi thể ra sau nhai, vứt xuống.

Hàn Duyệt phát hiện tình huống không đúng, cố rút móng vuốt ra, lại phát hiện móng vuốt cắm quá sâu, không dễ dàng rút ra được, chỉ phải nhổ từng móng một ra, đợi lúc hắc chui ra khỏi tay áo, mới phát hiện, đã có thể thấy được ngọn cây bên dưới, lại ngẩng đầu nhìn độ cao bên trên.

Bất người liều mạng đập cánh, xuất hết sức lực bình sinh ra, mới vững thân, bắt đầu bay lên trên, vừa bay lên, liền thấy Hướng Vắn Thiên còn đứng ở vách đá, gió đêm xốc lên mái tóc của hắn, bạch y phá lệ rõ ràng.

Hàn Duyệt bắt đầu khinh bỉ Hướng Vắn Thiên, đa nghi không nói, ngay cả thường thức cơ bản cũng không biết, một con chim như hắn còn biết ban đêm màu trắng rất dễ nhìn thấy, còn biết cả chuyện phải lặn xuống đất để lộng mình nhiệm bản mà lại.

Mặc dù tức Hướng Vắn Thiên thiếu chút nữa hại chết mình, nhưng Hàn Duyệt không ngốc, bằng vào cái thân thể nho nhỏ hiện tại của mình, khẳng định đấu không lại Hướng Vắn Thiên, còn không bằng trở về tìm Đông Phương cáo trạng, xem ra còn thực tế hơn.

Đập cánh, Hàn Duyệt phát hiện mình căn bản không biết đường về, chỉ phải tìm một nhánh cây nghỉ ngơi trước, sau đó đi theo Hướng Vắn Thiên về.

Hướng Vắn Thiên tính tình cẩn thận, mặc dù xác định đại phu kia đã chết cũng vô pháp đi theo dõi mình, hơn nữa chuyện này làm cũng không phải là ít, nhưng vẫn đứng một lát trên vách nhai. Chỉ thấy một con chim sẽ bỗng nhiên từ đáy vực bay lên, có chút nghi hoặc, nhưng không để ý, dù sao một con chim sẽ có thể làm được cái gì.

Thế nhưng Hướng Vắn Thiên không biết, con chim nhìn như chim sẽ này lại là chim cắt, lại thêm bên trong vốn không còn là hồn chim, chuyện của hắn, đã bị chính con chim nhỏ này phá.

Xác định không người phát hiện, Hướng Vắn Thiên dùng khinh công quay về phòng của mình ở tổng đàn.

Hàn Duyệt mất thật lớn khí lực mới miễn cưỡng đuổi kịp Hướng Vắn Thiên, không khỏi bắt đầu khinh bỉ bản thân, hắc thân là chim còn bay không lại một con người, thật là đủ mất mặt.

Trở lại trong giáo, Hàn Duyệt bị thúc phát hiện, hắc vừa không biết đường về tiểu viện của Nhâm Ngã Hành, lại càng không biết đường về tiểu viện của Đông Phương phòng, chỉ phải bay lung tung.

Sắc trời đã tối, may mà thị lực của chim cắt vô cùng tốt, Hàn Duyệt bắt đầu quá trình tìm đường nghiêng ngả lảo đảo của mình. Quá trình khá là bị thúc, nhưng mà kết cục coi như tốt đẹp, trước khi hừng đông, hắc vòng một lần Nhật Nguyệt Thần giáo, miễn cưỡng tìm được phòng Đông Phương.

May mắn cửa sổ phòng Đông Phương vì tiện cho Hàn Duyệt đi ra ngoài, luôn để mở, tuy rằng Hàn Duyệt không ở, nhưng Đông Phương cũng không đóng cửa sổ.

Hàn Duyệt trực tiếp chui vào từ cửa sổ, phịch phịch bay tới thư phòng vẫn còn sáng đèn. Bởi vì khẩn trương hồi lâu, hơn nữa bay một thời gian dài, Hàn Duyệt đã mệt mỏi vô cùng, bay nghiêng nghiêng ngã ngã, lúc cao lúc thấp.

“Ai.” Đông Phương đang ở thư phòng phê giáo vụ, chợt nghe tiếng vang, đứng lên, mắt lạnh như băng, lớn tiếng hỏi.

Hàn Duyệt tất nhiên là không thể trả lời, chỉ phải phát ra vài tiếng chim hót, miễn cưỡng bay đến trước mặt Đông Phương.

Đông Phương nghe tiếng hót, trong lòng vui vẻ, lại thấy kỳ quái, y không phải phái người ở ngoài tiểu viện của Nhâm Ngã Hành chờ Hàn Duyệt a, vì sao hiện tại chỉ có Hàn Duyệt trở về.

Chính là, khi y thấy bộ dáng của Hàn Duyệt, trong lòng nhất thời chấn động, lại thấy kỳ quái, vươn tay đỡ lấy Hàn Duyệt đang bay lại chỗ mình, một bộ lông trắng đã không còn nhìn ra sắc trắng, bên trên còn có vài vết máu, không khỏi đau lòng hỏi, “Bé con, bị thương rồi sao?”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói, trong lòng ủy khuất năm phần chuyển thành mười phần, thương tâm kêu vài tiếng, còn vươn cánh cho Đông Phương xem.

Đông Phương lại hiểu lầm cánh Hàn Duyệt bị thương, tay trái nâng cánh Hàn Duyệt lên, tay phải cẩn thận kiểm tra, thấy không có việc gì, lại sợ là nơi khác bị thương, kiểm tra toàn thân Hàn Duyệt một lần mới yên tâm.

Hàn Duyệt thấy được mình mắc cỡ chết được, hấn hiện tại dù là chim, nhưng linh hồn lại là một con người, Đông Phương làm thế này, nếu đặt lên cơ thể người, chính là sờ soạng cả thân thể mình. Hấn biết Đông Phương lo cho hấn, có chút nhần nhí cọ cọ lòng bàn tay Đông Phương.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt không bị thương, hỏi, “Máu này là của người khác?”

Hàn Duyệt gật đầu.

Đông Phương nghĩ nghĩ, không hỏi tiếp cái gì, chỉ dùng nội lực tăng độ ấm trong nước của đồng bồn, cẩn thận thả Hàn Duyệt vào, “Tắm rửa trước đã.”

Bình thường Hàn Duyệt đều tự mình tắm rửa, nhưng hôm nay trên người vừa có máu vừa có đất, thật sự ghê tởm không muốn dùng miệng tẩy rửa cho bản thân, liền trong ngóng nhìn Đông Phương, lại dùng cánh đập đập vào nước.

Đông Phương nghi hoặc nhìn Hàn Duyệt, chờ Hàn Duyệt làm xong toàn bộ động tác, bất giác cười ra tiếng, “Bé con, tự mình chán ghét mình dơ bẩn a.” Dù nói vậy, thế nhưng Đông Phương vẫn giúp Hàn Duyệt tẩy rửa.

Lúc này Hàn Duyệt đã quên, thân thể hấn lại bị Đông Phương sờ soạng một lần nữa, chỉ chuyên tâm nhận Đông Phương hầu hạ

Hết đề ngữ chương – Nhân sinh khi làm chim [4] Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM [5]

Chờ Hàn Duyệt tẩy rửa xong, lặn qua lặn lại trên cái khăn Đông Phương đã chuẩn bị trước đó, lau khô lông trên người, bắt đầu chậm rãi sửa sang lại lông chim.

Không quá bao lâu, lại biến thành một con chim cất chân trắng xinh đẹp, ngẩng đầu uốn ngực đi vài ba bước, mới thấy hài lòng hơn.

“Rất đẹp.” Đông Phương vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, hỏi, “Có tìm hiểu được tin tức gì không?”

Hàn Duyệt gật đầu, nháy nháy mắt, hấn muốn nói rất nhiều, tỷ như ai khi dễ hấn , tỷ như Hương Vân Thiên thiếu chút nữa hại chết hấn, tỷ như Nhật Nguyệt Thần giáo quá lớn, mệt chết hấn, tỷ như hấn cỡ nào gian khổ cỡ nào cứu tử nhất sinh mới tìm hiểu được tin tức.

Thế nhưng Hàn Duyệt không nói được tiếng người, Đông Phương lại không hiểu tiếng chim, hai người họ mắt to trừng đôi mắt nhỏ một hồi, Đông Phương bật cười ra, “Được rồi, ta quên người không biết nói , ta hỏi người gật đầu lắc đầu vậy.”

Hàn Duyệt gật đầu, bởi vì không có cách nào cáo trạng, tìm không thấy người làm chỗ dựa cho mình, nên hấn có chút hậm hực.

Đông Phương vươn đầu ngón tay vuốt cái cổ nhỏ của Hàn Duyệt, “Thế trong viện có người bệnh không?”

Gật đầu.

“Nặng không?”

Vẫn là gật đầu.

“Vậy người biết người nọ bị bệnh gì không?” Hỏi những lời này, ngay bản thân Đông Phương cũng thấy buồn cười, Hàn Duyệt có thông minh có linh tính tới cỡ nào thì cũng chỉ là một con chim, y chờ mong cái gì đây a.

Hàn Duyệt nghiêng đầu nhìn Đông Phương, tự hỏi làm sao để nói cho Đông Phương biết, Nhâm Ngã Hành tẩu hỏa nhập ma. Nhìn Hàn Duyệt biểu hiện, Đông Phương thất vọng thở dài, kỳ thật Hàn Duyệt có thể lấy được tin trong viện của Nhâm Ngã Hành quả thật có người bệnh đã rất không dễ dàng.

Vừa định đổi vấn đề, đã thấy Hàn Duyệt bỗng nhiên bay lên, bay đến một ngọn nến trên bàn. Đông Phương cả kinh, muốn cản lại thì đã muộn, chỉ thấy ngọn nến bị Hàn Duyệt đập đổ, rơi trúng một quyển sách trên bàn bắt đầu bốc cháy.

Đông Phương dùng chưởng phong dập lửa, vừa định nói với Hàn Duyệt làm vậy rất nguy hiểm, liền thấy Hàn Duyệt ngưỡng đầu, thập phần đắc ý.

Đông Phương nhũu mày suy tư một chút, Hàn Duyệt tới giờ đều rất hiểu chuyện, lúc nào bởi y đọc sách, cũng đều thành thành thật thật tìm một góc nằm .

Hôm nay bỗng nhiên đập đổ ngọn nến. Đông Phương bỗng nhiên nghĩ đến hẩn hỏi vấn đề y hỏi Hàn Duyệt, cả kinh nhìn Hàn Duyệt, không quá xác định hỏi lại, “Ngọn nến, hỏa.
. Đi lấy nước.”

Đông Phương bỗng nhiên tròn tròn mắt, cổ nén kích động, thấp giọng hỏi, “Lão ta, tẩu hỏa nhập ma, đúng không?”

Hàn Duyệt đổi chuyện Đông Phương rõ ràng tin tưởng suy đoán của bản thân, những vấn còn hỏi lại như vậy, thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu.

Đông Phương sáng quắc nhìn Hàn Duyệt, mãi đến khi Hàn Duyệt khẳng định suy đoán của mình, trên mặt mới lộ ra biểu tình mừng như điên, y đi vài phòng trong thư phòng, mới có thể tạm thời khống chế tâm tình của mình, nhìn Hàn Duyệt, lại hỏi, “Vậy người có nhìn thấy một người vận bạch y không?”

Gật đầu.

“Vậy người nọ làm gì?” Đông Phương truy vấn.

Hàn Duyệt buồn bực, thấy Đông Phương làm việc quá mức cẩn thận, không muốn đáp lại, hỏi thể chẳng khác nào không tin mình vậy.

Đông Phương không hiểu Hàn Duyệt vừa rồi vẫn còn rất tốt, vì sao lúc này lại bất động, ngay cả mắt cũng có chút ảm đạm . Kỳ thật, không phải Đông Phương không tin Hàn Duyệt, mà là cá tính Đông Phương vốn là như thế, ngay cả tin tức tâm phúc trình lên, nếu là chuyện trọng yếu y sẽ mãi truy xét, để xác định thật giả.

Ở một nơi như Hắc Mộc Nhai, một khắc trước người cùng người nâng cốc nói cười, ngay một khắc sau cũng có thể thành người lấy mạng của người, chính vì vậy mà tạo thành cá tính đa nghi của Đông Phương.

Đông Phương nghĩ Hàn Duyệt đói bụng, cầm lấy điểm tâm đầu bếp vừa làm mang lên bóp nát, thả vào lòng tay, nâng Hàn Duyệt lên trước mặt mình, “Bé con, đói muốn chết rồi đúng không?”

Hàn Duyệt ai oán nhìn Đông Phương, bắt đầu cúi đầu mổ lấy điểm tâm, bởi vì tức giận, liền cố ý mổ vài lòng bàn tay Đông Phương, mấy điểm đỏ cứ như vậy hiện lên trong lòng bàn tay trắng nõn của y.

Hàn Duyệt ngẩng đầu cẩn thận nhìn Đông Phương, thấy Đông Phương vẫn là vẻ mặt tươi cười, không có chút bất mãn, lại thấy mình vừa rồi tức giận là quá ngây thơ, dù sao Đông Phương chỉ là cẩn thận mà thôi. Hơn nữa, hẩn bây giờ là một con chim, người khác hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên.

Ăn xong điểm tâm, lại uống vài ngụm nước, Hàn Duyệt vì mình lòng dạ hẹp hòi mà áy náy, nhanh chóng trả lời vấn đề của Đông Phương.

Hẩn bay đến trên vai Đông Phương, bắt lấy y phục Đông Phương, bay lên, cố gắng biểu đạt y tứ của mình.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt làm vậy, hàng mi xinh đẹp nhiều lại, có chút không xác định hỏi, “Người nọ bắt một người?”

Hàn Duyệt gật đầu.

“Biết là ai không?” Đông Phương ngồi lên ghế, ngón tay gõ mặt bàn hỏi.

Hàn Duyệt không biết nên nói thế nào để Đông Phương biết đó là một đại phu, có chút lo lắng qua lại trên bàn.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt biểu hiện, trực tiếp bị chọc cười, nụ cười trên mặt không ngừng rộng ra, không giục hấn, dù sao chuyện y muốn biết cũng đã biết, hấn hiện tại cứ vui vẻ xem Hàn Duyệt làm trò

Hàn Duyệt rút cuộc nghĩ ra biện pháp, hấn bay đến giá sách phía sau Đông Phương, vì Đông Phương thích đọc sách, cho nên giá sách của y đặt rất nhiều sách, loại nào cũng có.

Hàn Duyệt tìm nửa ngày, tìm được một bản y thuật, bắt đầu dùng miệng mổ, làm Đông Phương chú ý, Đông Phương rút quyển sách ra, liếc nhìn Hàn Duyệt, “Là đại phu a.”

Gật đầu.

“Đại phu kia bây giờ ở đâu?” Đông Phương tất nhiên biết đại phu kia ắt hấn chỉ có một kết cục, nếu không người của y sẽ không mất tin tức lâu đến vậy, chẳng qua là muốn nhìn bộ dáng khó xử của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt lần này trực tiếp nằm trên bàn, trở bụng lên, hai chân đạp đạp, bất động.

Đông Phương cất tiếng cười to, mặt mày loan loan như trắng non, lại tựa một đóa đào hoa đang nở rộ.

Hàn Duyệt tức giận, hấn biết mình bị người đùa bỡn, cúi kính bay lên, xông chĩa vào Đông Phương.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt biểu hiện, cười càng lớn hơn, chỉ chốc lát tiếng cười ngừng lại, Đông Phương đặt Hàn Duyệt vào lòng tay mình, vuốt cái cổ dài nhỏ của Hàn Duyệt. Hàn Duyệt quay mặt qua một bên không thèm nhìn Đông Phương, một bộ ta có cốt khí.

Ai ngờ Đông Phương nói một câu làm hấn sợ ngây người.

“Như vậy nói cho ta biết, bé con, người rốt cuộc là thứ gì?” động tác Đông Phương rất ôn nhu, nhưng nụ cười trên mặt đã biến mất, còn mang theo chút sát khí, “Ta vốn tưởng rằng người chỉ là thông linh tính, thế nhưng biểu hiện của người. bé con. Đến nói cho ta biết, người rốt cuộc là thứ gì?”

Hàn Duyệt lẳng lẳng nhìn Đông Phương, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hấn gần đây đã quá đặc ý vênh váo, hơn nữa đơn giản là vì Đông Phương vẫn đối hấn ôn nhu, hấn liền quên Đông Phương cũng sẽ tàn nhẫn.

Biểu hiện của hấn vốn không phải là thứ mà chim biết làm, thân thể nho nhỏ run lên, chẳng lẽ hấn lại sắp chết rồi sao? Lại sắp chết vào tay người này hay sao? Cái loại đau đớn khi bị đao đâm vào cùng hít thở không thông khi bị bóp cổ, vẫn còn tồn tại trong trí nhớ hấn.

Nhìn Hàn Duyệt cứng ngắc phát run trong tay mình, Đông Phương có chút đau lòng, sát khí trên người biến mất, ngón tay đang vuốt ve trên cổ Hàn Duyệt cũng chuyển qua hấn lưng nhẹ nhàng vuốt ve, “Đừng sợ, người chẳng lẽ là yêu tinh trong núi?”

Hàn Duyệt không biết nên gật đầu hay là lắc đầu, hai mắt bình thường linh động bây giờ vô thần nhìn Đông Phương, trong sợ hãi còn có chút giải thoát, chết đi, chết nói không chừng có thể về nhà, không cần tiếp tục ở lại cái nơi xa lạ này lo lắng hãi hùng, hơi chút đã bị giết.

Lại cảm thấy mình vạn phần ủy khuất, hấn đối Đông Phương tốt như vậy, đã tính quên hết mấy chuyện lần trước hấn vì y mà chết rồi, vậy mà Đông Phương bây giờ lại muốn giết hấn thêm lần nữa, hấn vừa mới mạo hiểm tính mạng thay Đông Phương tìm hiểu tin tức xong a.

Sợ hãi, cô đơn, thống khổ cùng nỗi sợ tử vong, nỗi ủy khuất khi vô tội chết vài lần, tất cả những thứ hấn phải chịu từ khi đi vào thế giới này thì nhau trào ra, nước mắt không ngừng rơi xuống, tích lên lòng tay của Đông Phương.

Nước mắt rất nhỏ, lại rất nóng, Đông Phương thấy Hàn Duyệt như thế trong lòng cũng rất khó chịu, thế nhưng y thấy mình không làm sai. Y không muốn giết Hàn Duyệt, chẳng qua chỉ không thích trên người Hàn Duyệt có bí mật mà y không biết thôi.

Hàn Duyệt co thành một đồng, không nhúc nhích, đỉnh đầu phẳng phất có mây đen bay bay.

“Mặc kệ người có phải yêu tình không, người nếu là của ta, ta sẽ không làm hại người, đừng lo lắng.” Đông Phương lần đầu tiên thử đi an ủi động vật.

Hàn Duyệt xoay đầu, tiếp tục ngồi đó, nhưng mông lại chĩa vào Đông Phương.

“Được rồi, đừng ủy khuất nữa.” Đông Phương biết Hàn Duyệt thông minh, cũng không lừa hắn, “Ta quả thật động sát tâm với người, nhưng người cũng không thể trách ta, người bình thường khi gặp phải yêu tình đều giết mình, cũng phải mất một lúc để lấy lại bình tĩnh chứ.”

Hàn Duyệt phẫn nộ, nhảy dựng lên, đôi mắt tròn to trừng Đông Phương, chỉ trích Đông Phương, hắn mới không tin lý do này đâu.

Đông Phương vuốt vuốt đầu Hàn Duyệt, y vẫn thích nhìn bộ dáng Hàn Duyệt tức giận nóng nảy thế này, “Người ngẫm lại, ta bình thường đối với người như vậy, có từng hung người chưa? Chỉ có cẩn thận đồ dành, lại sợ người khác chăm sóc người không chu đáo, có thứ gì của người mà không phải tự tay ta làm?”

Hàn Duyệt cuối đầu, hắn bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện tốt mà Đông Phương đã làm cho mình, bắt đầu thấy là mình có lỗi với Đông Phương mới đúng, cơn tức vừa rồi sớm biến mất, dùng đầu cọ cọ tay Đông Phương,

Hàn Duyệt xuất thân từ gia đình bác sĩ, cha mẹ luôn nói với hắn, y giả nhân tâm (làm y thì phải có tấm lòng nhân ái). Nhưng ngay từ khi còn nhỏ Hàn Duyệt đã rất bi thức, nên phần lớn thời gian đều thích ở nhà đọc sách, vì vậy ở một trình độ nhất định nào đó đã tạo thành tính cách lạnh nhạt thờ ơ của Hàn Duyệt.

Bất quá, lạnh nhạt thờ ơ là chỉ với người hắn không quen, chỉ cần người được Hàn Duyệt chấp nhận, hắn sẽ dốc hết toàn bộ những gì mình có để đối tốt với người nọ, tính cách này của hắn cũng đã không ít lần làm Hàn gia lão nhân đau tim

Hàn Duyệt bản nhân vốn từ khi xem tiểu ngạo đã có chút đồng tình với Đông Phương Bất Bại, cho nên mới sau khi đến nơi này, tuy rằng vài lần gặp gỡ đầu tiên không tính vui vẻ cho cam

Nhưng mấy ngày nay, Đông Phương đối xử với hắn rất tốt, lúc nào cũng chiếu cố mọi chuyện đều sủng nịch hắn, hắn dần dần đã không còn đề phòng, xuất ra chân tâm mà đối xử tốt với Đông Phương.

Lần này thái độ vừa rồi của Đông Phương tuy rằng làm hắn thương tâm, nhưng sau đó Đông Phương đã nhận sai, hắn thấy Đông Phương hoài nghi là hợp lý, tha thứ Đông Phương. Sau đó Hàn Duyệt lại nhớ đến những chuyện tốt mà Đông Phương làm cho mình, hắn lại thấy mình có chuyện giấu Đông Phương, cũng rất có lỗi với Đông Phương .

Không thể không nói, Đông Phương đã nhìn thấu Hàn Duyệt, cực hiểu làm sao để Hàn Duyệt sinh ra áy náy, từ đó đạt được mục đích của mình.

Hàn Duyệt như vậy, làm Đông Phương thấy một yêu tình sao lại đơn thuần thế này đồng thời, cũng có chút lo lắng, sợ hắn sẽ bị người khác lừa đi. Song song đó cũng ngầm hạ quyết định, nhất định phải trông nom Hàn Duyệt thật kỹ, tuyệt đối không để Hàn Duyệt có cơ hội rời khỏi mình.

Hết đề lục chương – Nhân sinh khi làm chim [5] Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7 – NHÂN SINH KHI LÀM CHIM [6]

Hàn Duyệt không biết nên nói cùng Đông Phương thế nào, cũng không nguyện ý lừa Đông Phương, Đông Phương hỏi liên tiếp mấy vấn đề, Hàn Duyệt vẫn không động đậy.

Mắt Đông Phương dần tối sầm lại, không nói thêm gì, chỉ đặt Hàn Duyệt vào rổ, nói, “Một mỗi một ngày, nghỉ ngơi đi.”

Hàn Duyệt cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói được là chỗ nào, mà thân thể vừa mệt vừa buồn ngủ, liền quyết định ngày mai nói sau, đến lúc đó hảo hảo lấy lòng Đông Phương là được rồi.

Nhưng hôm sau mãi đến lúc hắc ngủ, Đông Phương vẫn chưa về, Hàn Duyệt có chút thất vọng, hắc nghĩ có thể Đông Phương gần đây bề bộn nhiều việc, dù sao trong ký ức của hắc, Đông Phương chính là nhân lúc Nhâm Ngã Hành tẩu hỏa nhập ma, đoạt giáo chủ vị.

Chờ Hàn Duyệt tỉnh lại lần nữa, phòng trong vẫn không có thân ảnh Đông Phương, nhưng nước cùng thức ăn của hắc lại mới được đổi .

Hàn Duyệt không ăn uống, lười biếng nằm trong rổ, không nguyện ý động, cứ chăm chăm nhìn cánh cửa, hắc biết mấy thứ này nhất định là Đông Phương đổi cho hắc, dù sao Đông Phương vốn không thích hạ nhân đụng vào đồ của mình.

Đông Phương trở lại trong phòng, trước tiên nhìn Hàn Duyệt trong rổ, quả nhiên lại đang ngủ, có chút mỗi xoa xoa mũi, bắt lấy cái chân nhỏ của Hàn Duyệt đắp lên cho hắc.

Y mấy ngày nay đi sớm về trễ thế này, một nửa là vì phải mượn sức giáo chúng, an bài thân tín của mình chuẩn bị đoạt vị, còn một phần nguyên nhân là muốn tạo chút áp lực cho Hàn Duyệt.

Tuy rằng Đông Phương không nói gì thêm, nhưng y vẫn cực kỳ để ý chuyện Hàn Duyệt có việc giấu y, quyết định chờ sau khi xong hết mọi chuyện, nhất định phải làm hắc nói rõ hết thấy.

Lại qua hai ngày, trì độn như Hàn Duyệt cũng biết Đông Phương không muốn gặp hắc, Hàn Duyệt thấy cô đơn, dù sao lúc trước Đông Phương trừ bỏ buổi sáng phải đi ra ngoài làm việc, bình thường buổi chiều buổi tối đều ở trong phòng, có khi cùng hắc trò chuyện, bồi hắc chơi một chút, mà ngay cả lúc tối Đông Phương đọc sách, họ cũng ở cùng nhau.

Hàn Duyệt tức giận lại ủy khuất, thấy Đông Phương bắt đầu chán ghét hắc, đối xử không tốt với hắc, đơn giản mà nói, Hàn Duyệt khó chịu. Mắt nhìn ra cánh cửa sổ không đóng, Hàn Duyệt quyết định bay ra ngoài tìm người chơi.

Vừa bay ra, Hàn Duyệt đã thấy có chỗ không bình thường, vì sao toàn bộ Nhật Nguyệt Thần giáo lại trống trải như vậy, không phải nói không có người, mà rõ ràng thiếu rất nhiều người.

Hàn Duyệt không ngốc, hắc kết nối chuyện mấy ngày nay Đông Phương bận rộn, lại thêm tin tức hắc nói cho Đông Phương, lập tức liền đoán ra chân tướng .

Đông Phương hôm nay đoạt vị, như vậy. Hàn Duyệt bay thật nhanh đến tiểu viện của Nhâm Ngã Hành.

Chung quanh tiểu viện có không ít người, rõ ràng chia làm hai nhóm, một nhóm người đứng cản không cho người những người khác vào tiểu viện, một nhóm khác liều chết muốn vào, tiếng binh khí va chạm, tiếng kêu thảm thiết, Hàn Duyệt thậm chí nghĩ rằng mình nghe được tiếng đao kiếm đâm vào da thịt.

Hàn Duyệt bay lên cao, thấy Đồng Bách Hùng đang giao đấu với Hướng Vấn Thiên, Đồng Bách Hùng không phải đối thủ của Hướng Vấn Thiên, nhưng bên cạnh Đồng Bách Hùng có trợ thủ, cùng Đồng Bách Hùng phối hợp hoàn mỹ, thấy Đồng Bách Hùng bị vây hạ phong liền đánh lên Hướng Vấn Thiên, làm Hướng Vấn Thiên nhất thời cũng không thể thoát thân được.

Hàn Duyệt nhìn thấy mặt đất nhiễm đỏ, thật nhiều sinh mệnh cứ vậy mà biến mất, hắc thấy sợ hãi, lại càng thêm lo lắng cho an nguy của Đông Phương, cố gắng bay thật nhanh vào tiểu viện.

Đông Phương cùng Nhâm Ngã Hành đang đánh nhau trong viện, binh khí lúc trước sắp xếp chỉnh tề đều nằm ngổn ngang dưới đất, Nhâm Ngã Hành muốn đi ra ngoài, mỗi lần như vậy đều bị Đông Phương cản lại.

Hàn Duyệt đứng trên cây, nhìn ngoài viện rồi lại nhìn trong viện, bỗng nhiên thấy họ thật thú vị, lại nhớ tới một câu trong vậy thành lúc trước mình từng xem, cải biên một chút sẽ rất phù hợp với tình hình hiện tại, “Người ngoài viện muốn tiến vào trong viện, người trong viện muốn đi ra ngoài, ta đứng trên tường viện, nhìn hai phe cố gắng.”(Shal: ai mà nghe dc câu này chắc ngừng hết đánh nhau, quay qua mần thịt con chim này quá >” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8 – LÀM NGƯỜI CÀNG BI THỨC [1]

Hàn Duyệt thấy mình hết như một chiếc thuyền lá bơ vơ, trôi a không ngừng mà trôi, chờ đến khi dừng lại, toàn thân như tan ra.

Chờ Hàn Duyệt có ý thức, mở mắt, liền trông thấy trời xanh mây trắng, cách đó không xa còn có thanh âm nói chuyện.

“Sư mẫu, người nói con xuất chiêu thế này đúng chưa.”

“Xung nhi thật thông minh.”

“Sư phó sao vẫn còn chưa tỉnh a, con muốn người dạy con thêm vài chiêu a.”

“Sắc trời không còn sớm, nên ăn cơm rồi, Xung nhi đi gọi sư phó đi.”

“Hảo.”

Hàn Duyệt thấy như có người đang lay lay mình, còn không người gọi sư phó. Hàn Duyệt hỗn độn, sư phó, sư mẫu, Xung nhi. liên hệ những manh mối này lại, một tên người hiện lên trong đầu Hàn Duyệt, Quân Tử kiếm Nhạc Bất Quần.

Hàn Duyệt thấy trên thế gian này quả nhiên không có bi thức nhất, chỉ có càng bi thức hơn, không lâu trước khi chết mình còn từng bình loạn Nhạc Bất Quần cùng Lâm Bình Chi có quan hệ mờ ám, hiện tại trực tiếp biến thành ngụy quân tử nổi tiếng nhất trong tiểu ngạo giang hồ.

Bị vô số fans của Lệnh Hồ Xung phỉ nhổ, Nhạc Bất Quần, càng bi thức chính là, Hàn Duyệt căn bản không biết võ công a.

“Sư nương, sư phó làm sao vậy?”

“Sư huynh, sư huynh.”

Hàn Duyệt thấy không thể tiếp tục giả bộ nữa, chỉ phải mở mắt ra, vừa mở ra vọng vào mắt hấn đầu tiên là một nam hài chăm chú nhìn mình, bên cạnh còn đứng nữ tử thanh lệ tuổi không quá hai mươi, cái búng tròn tròn, bàn tay đỡ lưng, nó chứng minh một chuyện, nữ tử này tuyệt đối không bị béo phì. [Shal: sắc súa, anh có liên tưởng thật... thật... ‘độc’ đáo]

Suy nghĩ một chút, Hàn Duyệt liền biết thân phận của nữ tử này, là Ninh Trung Tắc, Ninh Trung Tắc xem như một nữ nhân vậy Hàn Duyệt bội phục nhất trong tiểu ngạo, làm người chính trực, khảng khái đại nghĩa, tính tình cương liệt, không chịu gò bó của quyền thế, thế nhưng lại gả cho tên ngụy quân tử Nhạc Bất Quần, rơi vào cái kết cục tự sát.

Hàn Duyệt bỗng nhiên nghĩ mình hiện tại chính là Nhạc Bất Quần, khỏe miệng run rẩy, đứng dậy, sợ bị người nhìn thấu, không dám hé răng nói chuyện, chỉ gật đầu một cái.

“Vậy các người về phòng trước đi, ta đi nhìn xem Đức Nặc đã làm cơm xong chưa.” Ninh Trung Tắc vuốt bụng mình, ôn thanh nói.

Hàn Duyệt nhìn bụng Ninh Trung Tắc, mặc dù không phải hài tử của mình, nhưng là ít nhất đó là hài tử của thân thể này, mở miệng nói, “Để cho. Xung nhi đi đi, thân thể nàng bất tiện, ta đỡ nàng vào nhà.”

“Đúng đó, sư nương, con đi được mà.” Lệnh Hồ Xung nói xong liền bỏ chạy.

Hàn Duyệt do dự, cuối cùng vươn tay đỡ thắt lưng Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc cúi đầu cười, thấy bốn phía không ai, liền tựa vào lòng Hàn Duyệt, đi theo Hàn Duyệt vào trong, “Sư huynh, chàng nói xem hài tử của chúng ta là nam hài hay nữ hài?”

Hàn Duyệt thấy Ninh Trung Tắc không vì động tác của mình mà kì quái, trộm thở ra một hơi, vậy có thể thấy được Nhạc Bất Quần bây giờ vẫn còn rất thương yêu lão bà, lại nghe Ninh Trung Tắc hỏi, chưa kịp

nghe đã hỏi đáp, “Nữ hài.” Không chỉ là một nữ hài, mà còn là một nữ hài có nhân sinh bất hạnh. Câu sau, Hàn Duyệt không nói ra.

Nghe Hàn Duyệt trả lời, Ninh Trung Tắc nhìn Hàn Duyệt, trong mắt tràn ngập cảm động, hơi ngượng ngùng mở miệng nói, “Ta biết sư huynh không muốn tạo áp lực cho ta, nhưng ta vẫn muốn sinh cho sư huynh một nam hài.”

Hàn Duyệt không biết trả lời thế nào, ít nhất cũng đã đi đến trước cửa phòng, mở miệng nói, “Cẩn thận cánh cửa.”

Ninh Trung Tắc nhẹ ân một tiếng, rảo bước vào phòng, Hàn Duyệt đánh giá hoàn cảnh, đoán đây là đại sảnh dùng để tiếp đãi khách nhân, trang trí mặc dù không có vàng bạc ngọc khí, nhưng cũng coi như lịch sự tao nhã. Bất quá từ đây cũng có thể nhìn ra, tài chính Hoa Sơn không quá khả quan a.

Đỡ Ninh Trung Tắc ngồi xuống ghế, mình lại ngồi cạnh nàng, nói, “Nghỉ ngơi trước đi.”

“Hảo.” Ninh Trung Tắc vuốt bụng, mặt ôn nhu nói, “Hài tử này, mấy hôm nay lại càng thêm nghịch ngợm .”

“Có lẽ là muốn ra ngoài sớm.” Hàn Duyệt nhìn bụng Ninh Trung Tắc, cảm thán nữ tính thần kỳ, phải dùng một thân thể nhu nhược thế này, để dựng dựng ra sinh mệnh mới. Nhìn bộ dáng, ít nhất cũng đã bảy tám tháng.

Hàn Duyệt dù không học phụ khoa, nhưng mẹ của hắn chính là bác sỹ phụ khoa nổi tiếng, nghe nhiều cũng thấy nhiều, nên vẫn có chút hiểu biết. Cha Hàn Duyệt là bác sỹ ngoại khoa, ông nội là bác sỹ nội khoa, bà nội là trung y, bà ngoại là y tá trưởng, ông ngoại là bác sỹ khoa tim, mà Hàn Duyệt học chính là não khoa, đối với hắn của hiện tại mà nói chính là cực kỳ vô ích. [Shal: nhà gì mà toàn bác sỹ thế này. Cơ mà ta nghĩ, với cái trình xui xẻo của Duyệt nhi, có khi nào mổ người người chết, mổ gà gà diên ko nhỉ? >” Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9 – LÀM NGƯỜI CÀNG BI THỨC [2]

Cẩn thận hồi tưởng lại nội dung của tiểu ngạo cùng những chuyện Nhạc Bất Quần đã làm, nghĩ tới nghĩ lui trừ bỏ chống đỡ phái Hoa Sơn suy tàn cùng cưới được một lão bà rất tốt, thì không còn chuyện gì đáng khen ngợi nữa.

Miền cường tính ra, thu đồ đệ Lệnh Hồ Xung, sinh một nữ nhi mê hoặc Lệnh Hồ Xung, coi như cũng được đi.

Thế nhưng, Hàn Duyệt càng nghĩ biểu tình càng dữ tợn, hắn bắt lấy một quyển sách, đặt lên miệng ra sức cắn, vì sao không có lấy một lần chạm mặt với Đông Phương a.

Chờ Hàn Duyệt bình tĩnh lại, chỉ thấy một quyển sách đã bị cắn tứ phân ngũ liệt, hai tay mỗi tay cầm vài trang sách rách nát, những trang còn lại vừa rách nát vừa mang theo dấu răng rơi trên bàn. [Shal: Duyệt nhi ở dơ =.=”]

Hàn Duyệt mặt ửng đỏ, nhanh chóng thu dọn mớ giấy tàn tạ, suy nghĩ một chút, giấu đồng đó dưới giá sách.

Chợt thấy trên giá bên cạnh đặt một đồng tròn, nhớ đến mình đến giờ vẫn chưa thấy diện mạo của cái xác này, không kiềm chế được mà bước tới nhìn, chỉ thấy trong nước hiện lên một thanh niên trên dưới hai mươi, quả thật là mặt như quan ngọc rất chỉ là chính khí, cho vài phần cảm giác là một bạch diện thư sinh.

Hàn Duyệt cảm thán, Nhạc Bất Quần này quả có một tướng mạo rất dễ lừa gạt mọi người. Đứng đó quan sát nửa ngày, lại thấy cho dù đứng cạnh Đông Phương cũng sẽ không làm mất mặt mình, nhất thời thỏa mãn .

Hắn vốn lo Nhạc Bất Quần hết như trong TV, đáng khinh không nói mặt mũi còn đầy râu ria, ngẫm lại mới thấy mình rất nhàm chán. Dù sao hiện tại Nhạc Bất Quần còn chưa vươn tới trình độ đó.

Lại đứng đó ảo tưởng một chút, hần tưởng tưởng mình đứng trước mặt Đông Phương, Đông Phương kinh hãi, lại càng thấy tương lai sáng lạng.

Bấy giờ Hàn Duyệt hoàn toàn quên mất vấn đề hần làm sao gặp được Đông Phương, càng quên, cho dù gặp được, thì Đông Phương căn bản không biết đây là hần.

Dù sao hần gặp Đông Phương vài lần mặt đều rất quý dị, một câu còn chưa từng nói với nhau.

Bỗng nhiên nghe nội thất có động tĩnh, làm miệng Hàn Duyệt cứng ngắc, nụ cười biến mất, mắt khép hờ, mặt cúi xuống, có vài phần đáng thương.

Hần đã ý thức được, mình bây giờ là Hoa Sơn chương môn, trưởng phu của Ninh Trung Tắc, sư phó của Lệnh Hồ Xung, lại còn là chính phái nhân sĩ nổi danh trong chốn giang hồ.

Tất cả thân phận đều cách Đông Phương cực kỳ xa, lại nhớ đến sáng mai còn phải dạy bọn Lệnh Hồ Xung luyện kiếm, hần làm gì biết kiếm pháp, nghĩ đến mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạch trần, rất có thể sẽ bị người ta trói lại thiêu sống, nhất thời bị thương nổi lên, lại càng thêm tưởng niệm Đông Phương.

Hàn Duyệt không ngừng qua lại trong phòng, nhớ lại nội dung tiểu ngạo giang hồ, bỗng nhiên mắt sáng rỡ, diện mạo Nhạc Bất Quần vốn tuấn mỹ nho nhã bấy giờ lại hơn phần đáng yêu.

Hần nhớ tới Tư Quá Nhai, Tư Quá Nhai nổi danh nhất không phải là chiêu thức kiếm pháp của Ngũ nhạc phái mực nát này, mà là Phong Thanh Dương đại danh鼎鼎, người bị tương truyền có thể là phụ thân của Lệnh Hồ Xung.

Gãi gãi tai, hần bỗng nhiên thấy mình thật là thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần tìm ra Phong Thanh Dương, hần chẳng phải có thể ném gánh nặng Hoa Sơn chương môn này cho Phong Thanh Dương rồi sao, còn bản thân sẽ khẩn gởi lên đường tìm Đông Phương .

Hàn Duyệt càng nghĩ càng thấy mình quá lợi hại, chạy thẳng ra ngoài, mở cửa, mới thấy bên ngoài trời đã tối đen, mình lại không biết đường đi Tư Quá Nhai.

Nhất thời, biểu tình đặc ý dào dạt biến mất, như một con chó con bị vứt bỏ, lần nữa đóng cửa lại.

Vừa xoay người, lại thấy Ninh Trung Tắc không biết bước ra khi nào đang đứng sau hần, lo lắng nhìn hần, “Sư huynh, người làm sao vậy?”

Hàn Duyệt suy nghĩ muốn gãi gãi đầu, mới đưa tay lên liền nhớ tới Nhạc Bất Quần tuyệt đối không làm như vậy, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng, tròng mắt vừa chuyển, nói, “Vừa rồi nghĩ ra vài chiêu thức, đang định đi luyện tập, mới giật mình phát giác trời đã tối .”

Ninh Trung Tắc nhẹ nhàng thở ra, dù thấy trưởng phu có chút kỳ quái, nhưng chỉ nghĩ là trưởng phu vì nghĩ ra võ công mới mà cao hứng, hiền lành nói, “Đợi vài canh giờ nữa trời sẽ sáng, đến lúc đó sư huynh lại đi diễn luyện, ta cũng có thể đi nhìn xem.”

Hàn Duyệt đã định chủ ý, lại nghe Ninh Trung Tắc nói vậy không nóng vội, đi lên trước vài bước, mặt mang nghiêm túc bắt đầu nói hươu nói vượn, “Chỉ mới là nguyên mẫu, ta muốn tìm một chỗ an tĩnh hảo hảo suy tư, ta có cảm giác, sẽ có đột phá mới.”

Ninh Trung Tắc nghe xong, trên mặt cũng nghiêm túc lên, nàng suy tư một chút, nói, “Nghe chàng nói vậy, quả thật cần tìm một nơi an tĩnh, sư huynh chàng cần phải hảo hảo bề quan, dù sao cũng là cơ hội hiếm có, giang hồ. Thực lực gia tăng luôn chuyển tốt.”

Hàn Duyệt trong lòng vui mừng tốt độ, nhưng trên mặt vẫn nghiêm trang, nhớ lại xưng hô trong tiểu ngạo Nhạc Bất Quần gọi Ninh Trung Tắc, mở miệng nói, “Một sư muội quan tâm, nhưng sư muội bây giờ, ta làm sao an tâm.”

Ninh Trung Tắc vuốt bụng mình, ngẩng đầu nhìn Hàn Duyệt cười, Ninh Trung Tắc vốn lớn lên đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, nụ cười này lại hơn vài phần phong tình nữ tử, “Sư huynh, ta sẽ tự chiều cổ mình mà.”

“Ân, nhưng không biết có nơi nào tốt để ta bề quan, tốt nhất là ít người mà lại yên tĩnh.” Hàn Duyệt xoay người đưa lưng về phía Ninh Trung Tắc, hần sợ còn nhìn Ninh Trung Tắc nữa mình nhất định sẽ mềm lòng quỳ xuống cầu Ninh Trung Tắc tha cho mình.

Thế nhưng, Hàn Duyệt đã chết nhiều lần như vậy, rất luyến tiếc sinh mệnh, vạn nhất lần này chết rồi không sống lại được nữa, hẳn sẽ thua trắng. Mọi người đều tiếc mệnh cả, Hàn Duyệt cũng không ngoại lệ, cho nên chỉ có thể xin lỗi Ninh Trung Tắc.

“Tư Quá Nhai không tồi, nhưng hoàn cảnh quá đơn sơ, ta sợ ủy khuất sư huynh.” Ninh Trung Tắc suy nghĩ một hồi, nói.

Hàn Duyệt đặt thành mục đích, nhanh chóng tiếp lời nói, “Đơn sơ thì đơn sơ, nhưng trong khoảng thời gian này đành ủy khuất sư muội.”

“Sư huynh nói gì vậy, chúng ta là phu thê đồng hoạn nạn, ta còn không hiểu chàng sao.” Ninh Trung Tắc ngượng ngùng cười, “Ta hiện tại sẽ chuẩn bị đồ dùng cho sư huynh, sáng mai để bọn Xung nhi giúp chàng mang đồ lên, ba bữa cơm ta sẽ cho đồ đệ đứng hạn mang lên, sư huynh chuyên tâm luyện công, không cần phân tâm vì những chuyện vặt vãnh khác.”

“Vậy, chuyện trong Hoa Sơn phải đành nhờ sư muội.” Tuy thấy có lỗi với Ninh Trung Tắc đang mang thai, nhưng mà, Hàn Duyệt hiện tại sợ nhất chính là bị vạch trần, cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

“Sư huynh yên tâm.” Ninh Trung Tắc nói xong, liền đỡ bụng vào phòng thu thập hành lý cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt thấy Ninh Trung Tắc vất vả như vậy, sau khi sinh mệnh được cam đoan, lương tâm bắt đầu xoát xoát hiện lên, “Sư muội vẫn là nghỉ ngơi đi, việc này sáng mai làm cũng không muộn.” Nói xong liền đỡ Ninh Trung Tắc đi vào nội thất.

Ninh Trung Tắc có thể là quá mệt mỏi, gật gật đầu, “Sư huynh cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong cời ngoại sam ra, nằm chệch vào vách trong giường.

Hàn Duyệt im lặng, cũng vô pháp che lại lương tâm mà nằm trên đó, chỉ phải cười cười, trấn an nói, “Sư muội nghỉ ngơi trước, ta còn muốn nghĩ một chút. Còn muốn nghĩ một chút.” Nói xong liền rời khỏi nội thất, đóng cửa lại.

Tối thư phòng, Hàn Duyệt nhẹ nhàng thở ra, nhưng thấy thế nào cũng có vài phần chật vật, lau mồ hôi trên đầu, càng thêm xác định quyết tâm rời đi Hoa Sơn, ở đây không phải là chỗ người sống a.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ninh Trung Tắc mặc y phục chỉnh tề, mở cửa nội thất ra, liền thấy trượng phu của mình nằm ghé trên bàn, đang ngủ trên mặt còn mang theo một nụ cười.

Ninh Trung Tắc trở về phòng lấy ra một kiện ngoại sam, mới khoát áo lên người Hàn Duyệt, liền nghe Hàn Duyệt mở mắt, ánh mắt hơi vô thần, than thở nói, “Đông Phương.”

“Cái gì?” Ninh Trung Tắc đứng sau Hàn Duyệt, không nhìn thấy vẻ mặt đầy mê mang của Hàn Duyệt, cứ nghĩ Hàn Duyệt đang nói chuyện với mình, không nghe rõ, mở miệng hỏi lại.

Hàn Duyệt nghe thấy thanh âm, nhất thời thanh tỉnh, bởi vì trong mộng hắn vẫn còn là một con chim, vẫn ở cùng với Đông Phương, cho nên mới thốt ra, thảm máng mình không có cảnh giác, “Vô sự.”

Hàn Duyệt đứng dậy, thấy sắc trời đã sáng, xoay người tiếp nhận khăn mặt Ninh Trung Tắc đưa qua, lau mặt xong, mở miệng nói, “Sư muội sao lại không nghỉ ngơi nhiều hơn một lát?”

Ninh Trung Tắc cười cười không trả lời, chỉ lo hầu hạ Hàn Duyệt tẩy trừ, chờ hết thấy chuẩn bị xong, mới mở miệng nói, “Ta đã thu thập vài thứ sư huynh quen dùng, sư huynh nhìn xem còn thiếu gì không?”

“Sư muội làm việc, ta yên tâm.” Hàn Duyệt căn bản không biết thói quen hằng ngày của Nhạc Bất Quần, nào dám có ý kiến gì.

“Vậy chờ ăn xong, để Xung nhi Đức Nặc ôm đệm chăn cùng chàng lên núi.” Ninh Trung Tắc nghe trượng phu nói, liền vào nhà cầm lấy tay nải, đặt bộ kiểm trượng phu quen dùng vào, xếp đệm chăn đặt bên cạnh, xoa thắt lưng.

“Sư muội ở trong phòng nghỉ ngơi đi, ta bảo Xung nhi mang điểm tâm cho nàng.” Hàn Duyệt thấy ánh mắt Ninh Trung Tắc hơi hiện mỏi mệt, nói.

“Người tập võ, nào có yếu ớt như vậy.” Mặc dù nói vậy, trên mặt Ninh Trung Tắc vẫn lộ ra tươi cười. Ninh Trung Tắc tuy là giang hồ hiệp nữ, nhưng vẫn là một nữ nhân, nghe trượng phu quan tâm, trong lòng tất nhiên là vui mừng.

“Ta đỡ sư muội.” Hàn Duyệt trong lòng có chút sợ hãi Ninh Trung Tắc, nào dám không hầu hạ chu đáo, đỡ Ninh Trung Tắc chậm rãi ra ngoài.

“Không biết sư huynh bế quan lần này cần bao lâu” Ninh Trung Tắc dù ủng hộ trượng phu bế quan, nhưng nghĩ đến chuyện mình sắp sinh, dù sao nàng vẫn là lần đầu tiên mang thai, trong lòng có chút bất an, tất nhiên hy vọng có trượng phu làm bạn.

Hàn Duyệt vốn khắc khắc đều xuất hết tinh thần, chú ý biểu tình Ninh Trung Tắc, sợ chuyện mình giả mạo bị phát hiện, giờ nghe Ninh Trung Tắc nói vậy, lập tức lý giải được ý tứ bên trong, âm thầm quyết định, mình nhất định phải đợi Ninh Trung Tắc sinh sản rồi mới đi.

Dù sao nữ nhân cổ đại sinh sản chính là dạo qua một vòng diêm vương điện rồi về, tính nguy hiểm rất lớn. Tuy biết Ninh Trung Tắc an toàn sinh một nữ hài, hơn nữa sau đó còn tự sát, nhưng hẳn lại sợ mình xuất hiện đã làm nội dung truyện cải biến.

Chiếm xác lão công người ta, còn có thể an ủi mình, Nhạc Bất Quần này là đại phôi đản, nguy hại xã hội, nhưng mẹ con Ninh Trung Tắc là người đáng thương, nếu vì mình mà hại chết các nàng, Hàn Duyệt cảm thấy mình cả đời cũng không thể an tâm.

“Nếu như lúc nàng sinh ta còn chưa về, vậy thì lên báo cho ta một tiếng.” Hàn Duyệt an ủi, “Phụ nhân sinh sản, cần cái gì ta lại không biết, nàng chỉ đành tự chuẩn bị, đừng bạc đãi mình, còn nữa. phải gọi bà mẹ trước. Để Xung” Vừa định nói để Lệnh Hồ Xung xuống núi tìm, lại nhớ Lệnh Hồ Xung hiện tại còn rất nhỏ, Hàn Duyệt bất đắc dĩ sửa lời, “Để Đức Nặc xuống núi tìm một người đáng tin cậy, ở lại trên núi chiếu cố nàng.”

Tuy rằng Lao Đức Nặc là phản đồ lớn nhất, nhưng trong số những đệ tử hiện tại của Nhạc Bất Quần, trừ hắn ra thật không còn ai lớn hơn.

“Sư huynh yên tâm, ta sẽ chiếu cố bản thân mình cùng. hài tử.” Ninh Trung Tắc nói ra hai chữ cuối cùng có chút ngượng ngùng.

Hết đệ cửu chương – Làm người càng bi thúc [2] Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10 – HOA SƠN ĐẠI VĨ BA LANG() [1]

Trước khi ăn điểm tâm, Hàn Duyệt tuyên bố tin tức mình muốn đi Tư Quá Nhai bế quan, mới bắt đầu dùng cơm.

Chúng đồ đệ biểu tình không đồng nhất, có luyến tiếc, có cao hứng. Hàn Duyệt nghiên cứu một hồi, lại thấy không thú vị, đơn giản an tâm ăn cơm.

Sau khi ăn xong, dưới sự chú mục của Ninh Trung Tắc cùng các đồ đệ, Hàn Duyệt một tay xách tay nải, một tay cầm kiếm, Lệnh Hồ Xung ôm gối đầu cùng những đồ dùng hàng ngày đi sau phải, Lao Đức Nặc lớn hơn nên ôm đệm chặn đi theo sau trái Hàn Duyệt.

Ra đại môn, Hàn Duyệt mở miệng nói, “Xung nhi cùng Đức Nặc đi trước đi, vì sư đi sau, để tránh làm rơi đồ đạc mà không biết.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung sùng bái nhìn Hàn Duyệt, thầm nghĩ, vẫn là sư phó nghĩ chu đáo.

Lại không ngờ sư phó trong cảm nhận của hắn đã thay đổi thành một người khác, hoàn toàn là vì không biết đường, cho nên mới nói ra những lời kia, rất có phong phạm ngụy quân tử Nhạc Bất Quần ra vẻ đạo mạo.

Lao Đức Nặc dù đi trước, nhưng toàn thân đều căng cứng, hắn cảm thấy ánh mắt sư phó nhìn mình rất khác thường, như mang theo tìm tòi nghiên cứu, chẳng lẽ đã phát hiện thân phận chân thực của mình, nghĩ đến đây, Lao Đức Nặc nhất thời chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Hàn Duyệt đi theo sau hai đồ đệ, ánh mắt đảo qua người Lệnh Hồ Xung, nhớ đến Nhạc Bất Quần cuối cùng chết trên tay tiểu tình nhân Nghi Lâm của Lệnh Hồ Xung, lại thấy vô cùng khó chịu

Hiện tại mình là Nhạc Bất Quần, nếu thật phải chết trên tay một tiểu cô nương đầu bóng lưng, mình làm sao còn mặt mũi gặp lại Đông Phương.

Nhất định phải cảnh cáo Lệnh Hồ Xung, không được cùng người của tà giáo đặc biệt là Nhật Nguyệt Thần giáo giao tiếp, dù sao đến lúc đó mình đi tìm Đông Phương, vạn nhất gặp nhau, vậy sẽ rất không tốt.

Xem xong Lệnh Hồ Xung, Hàn Duyệt lại bắt đầu nhìn Lao Đức Nặc, tiểu tử này không phải người tốt, không nói tuổi so với Nhạc Bất Quần còn lớn hơn, lại còn mang nghề bái sư, thật không hiểu Tả Lãnh Thiện nghĩ cái gì nữa.

Phỉ nhổ xong Tả Lãnh Thiện, Hàn Duyệt tiếp tục đánh giá Lao Đức Nặc, chợt thấy người này cũng giống Nhạc Bất Quần là một nhân vật phản diện, nhưng so với Nhạc Bất Quần còn đáng thương hơn.

Lao Đức Nặc tận tâm tận lực với Tung Sơn phái, trung tâm dũng cảm, chịu nhục bái Nhạc Bất Quần vì sư, còn bị Nhạc Bất Quần xem như tên ngốc đùa bốn nhiều năm như vậy, rốt cục tìm được cơ hội, giết chết Lục Đại Hữu, trộm Tử Hà bí tịch, lại trộm phải Tịch tà kiếm phổ do Nhạc Bất Quần làm giả.

Trong lúc Tung Sơn cùng Hoa Sơn tranh đấu, Lao Đức Nặc lại nổi lên tác dụng, hại Tả Lãnh Thiện thất bại, Nhạc Bất Quần cuối cùng bị giết.

Nhưng, cũng vì Lao Đức Nặc là nhân vật phản diện, bị Lệnh Hồ Xung oán hận, cho nên, vẫn bị người ta thóa mạ, kỳ thật người này cũng có vài ưu điểm.

Hàn Duyệt suy nghĩ một hồi, thương xót cho những nhân vật nhất định phải bị thúc mà chết kia, lại nhớ đến mình cũng là một nhân vật phản diện, hơn nữa còn là một đại nhân vật phản diện, liền càng thêm xác định quyết tâm muốn ném Hoa Sơn phái, đi tìm Đông Phương để y nuôi, tìm Đông Phương sẽ được đảm bảo an toàn a.

Nếu tìm được Đông Phương, có Đông Phương bảo vệ, Hàn Duyệt không ngại tới gặp Lao Đức Nặc đáng thương, làm quen với chuẩn chính phẩm, giả mạo hại người a.

Rốt cuộc lên tới đỉnh, nhìn Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc giúp mình trải giường chiếu, Hàn Duyệt thấy đắc ý a, diễn viên tương lai trải giường chiếu cho mình.

Ho khan một tiếng, đặt tay nải lên chiếc giường đã chuẩn bị tốt, Hàn Duyệt bắt đầu lần lượt nhấn nhủ từng người, “Xung nhi, con thuở nhỏ được ta cùng sư nương con nuôi dưỡng, trí tuệ hơn người, nhạy bén hiếu học.”

Lệnh Hồ Xung dù sao cũng còn nhỏ, nghe sư phó luôn nghiêm khắc với mình khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra một nụ cười, chớp đôi mắt ngập nước nhìn Hàn Duyệt, tựa như đang giục Hàn Duyệt khen thêm chút nữa, rất đáng yêu.

Hàn Duyệt bị giật mình, nhớ Nhạc Bất Quần chưa bao giờ khen ngợi Lệnh Hồ Xung, ho khan một tiếng, nói tiếp, “Nhưng, con phải biết rằng, Tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai (khi còn nhỏ thông minh lanh lợi, nhưng lớn lên chưa chắc đã thành tài), có thiên phú là chuyện tốt, nhưng không cố gắng, sẽ chỉ làm mình trở thành một trò cười.”

“Xung nhi biết.” Lệnh Hồ Xung cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm xuống, nhưng nghĩ sư phó quan tâm mình như vậy, hy vọng với mình cao như vậy, lại cao hứng.

“Một người trọng yếu nhất không phải võ công cao thấp, mà là phẩm hạnh, Hoa Sơn chúng ta là danh môn chính phái, tất nhiên càng phải dùng chân thành để đối xử với mọi người, lấy lý lẽ để giải quyết mọi chuyện.” Hàn Duyệt chậm rãi nói, trong lòng lại lo lắng, hao hết tâm tư tổng hợp lại ra lời mình nói.

Nhìn thoáng qua Lệnh Hồ Xung vẻ mặt sùng bái, Lao Đức Nặc cũng nín thở mà nghe, trong lòng nổi lên áy náy hiềm có, đặt hai tay ra sau lưng, chậm rãi xoay người, nhìn tường đá.

“Đệ tử đã hiểu.” Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc đồng thời mở miệng nói.

“Sư phó, yên tâm, con nhất định sẽ không làm nhục thanh danh Hoa Sơn phái.” Lệnh Hồ Xung cam đoan nói, “Cũng sẽ không làm nhục những gì sư phó sư nương đã dạy.”

“Đệ tử cũng vậy.” Lao Đức Nặc nói theo, biểu hiện trung tâm.

Hàn Duyệt liếc nhìn Lao Đức Nặc, rất muốn nói cho hắn biết, ta đã biết chân diện mục của ngươi, không cần giả bộ, như vậy ngươi mệt ta cũng mệt.

“Các con phải nhớ kỹ, người trong ma giáo đều là những kẻ tiểu lí tà đạo khẩu Phật tâm xà.” Trừ bỏ Đông Phương, “Mà chúng ta là người trong võ lâm, có thể không tiếc mệnh cứu giúp bằng hữu, lại không chút nhũ mảy.” Bởi vì đều đã chết rồi còn đâu, “Cho nên, về sau nếu gặp người trong ma giáo, phải cẩn thận khi chúng đối tốt với các con, nếu không đến cuối cùng chúng khiến các con thân bại danh liệt.”

“Vâng, đệ tử nhất định ghi nhớ lời sư phó dạy bảo.” Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc biểu tình nghiêm túc, Lệnh Hồ Xung lại lòng đầy căm phẫn, ước gì hiện tại còn có một tên ma giáo, để hắn bước ra đâm vài kiếm.

Lệnh Hồ Xung trời sinh tính tình quang minh lỗi lạc, ghét nhất chính là loại người này, mà hiện tại Lệnh Hồ Xung chỉ nghe lời mỗi sư phó, sư phó nói ra, tất nhiên không hoài nghi.

Hàn Duyệt hôm nay nói nhiều như vậy, mục đích chỉ có hai, một là vì bảo vệ cái mạng nhỏ của mình đi tìm Đông Phương.

Điều còn lại là muốn Lệnh Hồ Xung tránh tiếp xúc với ma giáo, dù sao Đông Phương là người của ma giáo, vạn nhất mình ở bên cạnh Đông Phương gặp lại Lệnh Hồ Xung, những ngày tiêu dao của mình sẽ không còn.

Thế nhưng Hàn Duyệt không biết, chính vì những lời hôm nay hắn nói, mà về sau tình yêu buồn vui lẫn lộn của Lệnh Hồ Xung cùng Nhâm Doanh Doanh tăng thêm không ít gợn sóng.

Bất quá, cho dù Hàn Duyệt biết, sợ hắn cũng sẽ nói như vậy, dù sao cũng cái gì cũng không quan trọng bằng cuộc sống nhân nhả của mình cùng Đông Phương.

“Nhớ là tốt rồi.” Hàn Duyệt tiếp tục làm đại vĩ ba lang, nói, “Thân thể sư nương các con hiện tại các con cũng biết, vì sư vì vài nguyên nhân mà không thể ở bên nàng, các con nhất định phải chiếu cố tốt sư nương.”

“Đệ tử đã biết.” Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc lại đáp.

“Xung nhi, con thân là Đại sư huynh, phải làm gương cho các sư đệ sư muội, dù sao cuối cùng Hoa Sơn phái vẫn là giao cho con.” Hàn Duyệt sâu xa nói.

Lệnh Hồ Xung nghe xong lời này, nhất thời lệ nóng doanh tràng, một hài tử chừng mười tuổi còn chưa biết không chế tâm tình, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hàn Duyệt, “Đệ tử biết sư phụ kỳ vọng đệ tử rất cao, đệ tử nhất định không làm sư phụ thất vọng, đệ tử.” Nói xong lời cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Hàn Duyệt vỗ vỗ đầu Lệnh Hồ Xung, “Xung nhi vẫn còn nhỏ, sư nương con thân thể không tiện, Hoa Sơn phái tạm thời giao cho con, ta yên tâm.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung lau khô nước mắt, có chút ngượng ngùng nhìn Hàn Duyệt, ánh mắt hồng hồng, gương mặt cũng hồng hồng.

“Đức Nặc, con tuy là nhị đệ tử, nhưng lại lớn tuổi nhất, ta cũng kỳ vọng rất cao ở con, chỉ mong con thực hiện đầy đủ trách nhiệm của một đệ tử Hoa Sơn phái.” Hàn Duyệt nâng Lệnh Hồ Xun, nói, “Ngày mai xuống núi thỉnh một bà cụ về, để giúp chiếu cố người sư nương, hiểu không?”

“Vâng, đệ tử nhất định không phụ sư phụ kỳ vọng.” Lao Đức Nặc nhanh chóng quỳ xuống, “Ngày mai sáng sớm đệ tử sẽ hạ sơn, nhất định sẽ hỏi thăm rõ ràng, thỉnh một người lão luyện trở về.”

“Được rồi, các con đi thôi, trừ bỏ một ngày ba bữa cơm, đừng cho bất cứ ai lên quấy rầy vì sự.” Hàn Duyệt không trang nổi đại vĩ ba lang nữa, đồng dạng nâng Lao Đức Nặc lên, bắt đầu đuổi người.

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc thi lễ, nhah chóng hạ sơn.

Hàn Duyệt nhìn hai người họ rời đi, nhẹ nhàng thở ra, lập tức mất hết hình tượng bỏ nhào vào chiếc giường bằng rơm rạ kia, cắn góc chăn bắt đầu mài răng.

Mới trang một lúc như vậy, mình đã phải vất hết óc, nếu trang vài ngày, chẳng phải mình sẽ mệt chết sao? Hoặc là vì sợ hãi bị phát hiện, sinh sinh hù chết?

Không được, phải nhanh chóng tìm ra Phong Thanh Dương, sau đó giao Hoa Sơn chứng môn cho ông ta, mình lần nữa trở về bên cạnh Đông Phương hường phúc.

Dùng chặn bao mình thành một cái kén tằm, Hàn Duyệt bắt đầu nghĩ đến những chi tiết về Phong Thanh Dương, nghĩ tới nghĩ lui chỉ biết là ở một cái động khắc đây kiếm phổ ở Tư Quá Nhai bị Lệnh Hồ Xung tìm được.

Những chuyện khác lại hoàn toàn không biết, dù sao lúc trước hấn vì nhàm chán mới xem tiểu ngạo, rất nhiều chi tiết không chú ý.

Nếu cho hấn cơ hội lần nữa, hấn nhất định sẽ như học thuộc lòng sách giáo khoa, mà học thuộc nguyên tác của Kim gia gia, thật là hối hận đã muộn a.

Nghĩ thì nghĩ, Hàn Duyệt cũng biết, thế giới này không nếu, hấn bắt đầu gổ gổ tìm tòi trong sơn động, chuẩn bị tìm mật đạo kia.

Tìm nửa ngày, tay cũng đỏ rần, lại chẳng tìm được gì, chẳng lẽ đây là bí ai vì không phải là diễn viên, vì sao diễn viên rơi núi còn tìm được võ lâm bí tịch, nhốt trong Tư Quá Nhai để suy ngẫm còn được võ lâm tiền bối chỉ dạy a.

Hàn Duyệt bị thức, ngã xuống giường, kéo chăn bắt đầu mài răng.

“Ta nói tiểu tử ngươi, thật rất thú vị.” Bỗng nhiên một thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến.

Hàn Duyệt hoảng sợ, chỉ thấy một lão nhân đầu bạc tinh thần đầy đủ đứng trên vách động, nhìn Hàn Duyệt nhìn phát hiện được mình, trực tiếp nhảy xuống ngồi lên giường, cười ha ha, “Ngươi tên tiểu tử này, thật sự là chứng môn nhân mà khí tông thiên tân vạn khổ tuyển ra sao?”

Hàn Duyệt xoát một tiếng đỏ mặt, nhanh chóng xuống giường, vươn tay phải muốn cùng Phong Thanh Dương bắt tay, dù sao Phong Thanh Dương chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết a, lại thấy Phong Thanh Dương vẻ mặt nghi hoặc, lập tức ý thức được mình lại thất lễ, vội ôm quyền, nói, “Tại hạ, Hoa Sơn chứng môn Nhạc Bất Quần.”

Lúc nói ra Nhạc Bất Quần, trong lòng Hàn Duyệt rất mất tự nhiên, sau đó liền bình thường, hấn biết mình đã hoàn toàn tiếp nhận được thân thể này.

“Nhạc Bất Quần, ngươi tới nơi này tìm cái gì?” Phong Thanh Dương thân là người của kiếm tông, trải qua kiếm khí chi tranh năm đó, nhìn thấy Nhạc Bất Quần trong lòng cũng có chút chua xót.

Hết đệ thập chương – Hoa Sơn đại vĩ ba lang [1]

Chú giải: đại vĩ ba lang: thông tục là dùng để chỉ những người không biết giả bộ (về bất cứ chuyện gì) hoặc nói dối, mà không có kinh nghiệm. Nên khi nói dối, rất dễ bị phát hiện, hoặc khi giả bộ, rất dễ bị ảnh hưởng đến bản thân, ví như đuôi sói to đến mức rất dễ khiến người ta chú ý Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11 – HOA SƠN ĐẠI VĨ BA LANG [2]

“Xin hỏi tiền bối xưng hô thế nào?” Hàn Duyệt tuy biết người này chắc chắn là Phong Thanh Dương, nhưng vẫn trang mô tác dạng hỏi han, “Vì sao ở trong Hoa Sơn cấm địa của ta?”

“Lão tử chính là Phong Thanh Dương.” Phong Thanh Dương không tức giận đáp lời.

“Kiếm tông.” Hàn Duyệt như bình tĩnh đại ngộ, ôm quyền hành lễ, nói, “Nhạc Bất Quần bái kiến sư thúc.”

“Ta nhận không nổi tiếng sư thúc này.” Mặc dù như vậy, nhưng Phong Thanh Dương lại thản nhiên nhận Hàn Duyệt thi lễ.

Hàn Duyệt nghe xong lời này, không quá để ý, dù sao lúc trước xem tiểu ngạo giang hồ đã biết Phong Thanh Dương không phải loại người cổ hủ, “Sư thúc sao lại nói vậy, ngươi là trưởng bối của Hoa Sơn phái ta, sao lại không đảm đương nổi chứ.”

” Kiếm tông chúng ta làm sao có thể cùng khí tông các người người so sánh.” Phong Thanh Dương ngồi trên giường, cố ý nói.

“Kiếm tông khí tông, ai lại không phải Hoa Sơn đệ tử, chỉ tiếc bị kẻ khác châm ngòi ly gián, mới khiến Hoa Sơn phái chúng ta tự giết lẫn nhau.” Hàn Duyệt vẽ mặt bị thống, “Không mất lấy một người, mà đã khiến Hoa Sơn cơ hồ biến mất trong Ngũ Nhạc kiếm phái.”

Phong Thanh Dương ở Tư Quá Nhai mấy chục năm, những chuyện cong cong quán quán này sớm đã hiểu thấu, nhưng thật không ngờ Nhạc Bất Quần tuổi còn trẻ đã có thể hiểu được điều này, nhất thời cảm thấy vui mừng, lại cố ý hỏi, “Ngươi sao lại nói vậy?”

“Mặc kệ kiếm tông khí tông, đều là đồng môn huynh đệ, chúng ta Hoa Sơn phái nặng nhất là tình nghĩa.” Hàn Duyệt nhận mạnh hai từ tình nghĩa cùng chúng ta, “Nếu là bình thường, làm sao có thể quá tới mức này? Người chết ta sống, hầu hết các cao thủ ở Hoa Sơn cơ hồ đều chết trong tay người nhà.”

Nghĩ đến kiếm khí chi tranh lúc trước, Phong Thanh Dương cũng nổi lên thương cảm, có bao nhiêu đệ lớn lên với nhau lúc đó đã cầm kiếm lên tự chém giết nhau, mi nhân mang theo hoài niệm cũng thương cảm.

“Huống chi, Hoa Sơn phái ta vừa suy yếu, Tung Sơn lập tức trở thành Ngũ nhạc minh chủ, loại chuyện này, thật sự chỉ là trùng hợp sao?” Hàn Duyệt chấp tay sau lưng, hung hăng nhéo vào đùi mình, đau đến mức hần cơ hồ phải kêu ra.

Nhất thời thanh âm Hàn Duyệt run rẩy một chút, tựa như đang nghiêng răng nghiêng lợi, mà cặp mắt đào hoa kia cũng ngập nước mắt.

Phong Thanh Dương tuy biết có người châm ngòi, nhưng không nghĩ tới là lại Tung Sơn phái, dù sao lúc trước Tung Sơn phái cùng Hoa Sơn phái quan hệ rất tốt, nhưng nghe Hàn Duyệt phân tích, nhất thời nhớ tới chỗ dị thường, trước khi kiếm khí chi tranh xảy ra, người của Tung Sơn phái cùng vài người trong Hoa Sơn phái bí mật qua lại.

Phong Thanh Dương biểu tình dữ tợn, cắn răng nói, “Ngươi nói tiếp đi.”

“Vâng” Hàn Duyệt thấy biểu tình của Phong Thanh Dương, hoảng sợ, liếm ướt môi, Hàn Duyệt nói tiếp, “Hoa Sơn chúng ta hiện tại loạn trong giặc ngoài, đệ tử nỗ lực chống đỡ mấy năm nay, nhưng.”

Bỗng nhiên, Hàn Duyệt nghĩ đến lúc trước là do khí tông lừa Phong Thanh Dương đi, mới có thể giành được thắng lợi, kiếm tông gần như toàn quân bị giết, đầu gối mềm nhũn, liền quỳ gối trước mặt Phong Thanh Dương.

Trong lòng không ngừng nói, Phong Thanh Dương là lão tiên bối, cao thủ, phải tôn trọng người lớn tuổi, cho nên quỳ trước một người lớn hơn mình mấy trăm tuổi không tính thua lỗ gì cả, tìm một lý do cho mình xong, Hàn Duyệt nói, “Là lúc trước khí tông có lỗi với sư thúc a.”

Phong Thanh Dương phát tay áo, Hàn Duyệt cảm giác có một cỗ khí nâng đầu gối mình lên, nhất thời Hàn Duyệt nhân tình sáng rực, đây là nội công trong truyền thuyết a, xem, đây mới là phong phạm đại hiệp.

“Chuyện đã qua rất lâu, tới giờ cũng chỉ mình ta còn sống, tất cả đã thành quá khứ, hơn nữa, ngươi chỉ là tiểu bối, chưa từng tham dự chuyện này, ta tính toán với ngươi làm gì, ngươi nói tiếp đi, Hoa Sơn phái, hiện giờ.”

” Cao thủ Hoa Sơn phái ở kiếm khí chi tranh hầu như đã không còn mấy người, mấy năm nay.” Hàn Duyệt trầm tư nhớ lại nội dung trong tiểu ngạo, hẳn làm sao biết Hoa Sơn phái mấy năm nay thế nào, ” Hoa Sơn phái không có lấy một trưởng bối thì trong mắt mọi người chính là một miếng thịt béo, ai cũng muốn nhào vào xâu xé, ta cùng sư muội chống đỡ mấy năm nay, chỉ miễn cưỡng không khiến Hoa Sơn phái biến bất khỏi Ngũ Nhạc kiếm phái mà thôi, sớm đã không còn uy phong năm đó.”

Phong Thanh Dương thở dài một hơi, nhìn Hàn Duyệt, hỏi thẳng, “Người nói nhiều như vậy, có chuyện gì muốn nhờ bộ xương già ta đây.”

Hàn Duyệt mắt nhìn Phong Thanh Dương, cảm thấy Phong Thanh Dương không già như trong TV, nhiều lắm nhìn như người trung niên mà thôi

Đây cũng là lúc Phong Thanh Dương còn ở đỉnh cao của nhân sinh, “Cầu sư thúc tiếp nhận chức chưởng môn, đưa Hoa Sơn khôi phục uy danh ngày xưa.”

Rốt cuộc nói ra mục đích, Hàn Duyệt đáy lòng thoải mái hơn rất nhiều, chỉ cần Phong Thanh Dương đáp ứng, Ninh Trung Tắc sinh xong hài tử, mình có thể đi tìm Đông Phương, nghĩ đến đây, khóe miệng loan loan.

“Không được.” Phong Thanh Dương nói một câu, làm Hàn Duyệt sửng sò ở đương trường, hẳn nghĩ tới ngàn loại tình huống nhưng chưa từng nghĩ tới vạn nhất Phong Thanh Dương không đáp ứng thì phải làm gì.

Nhìn biểu tình của Hàn Duyệt, Phong Thanh Dương nghĩ là Hàn Duyệt là sợ ông không chấp nhận tha thứ cho khí tòng nên buông lời đe dọa, ôn thanh an ủi, “Ta đã lâu không vào giang hồ, giang hồ hiện nay ra sao ta không hiểu biết, hơn nữa, người đang làm rất tốt mà.”

“Sư thúc, đệ tử năng lực có hạn, thật sự không thể mang Hoa Sơn phái tiến thêm một bước, Hoa Sơn phái ở trên tay đệ tử, làm gì có tiền đồ để nói a, sư thúc.” Hàn Duyệt nói rất bi thiết, nếu Phong Thanh Dương không chức chưởng môn, vậy Hàn Duyệt không thể đi tìm Đông Phương, nhất thời bi thương nổi lên.

Phong Thanh Dương bị lời Hàn Duyệt làm hoảng sợ, nhanh chóng nói, “Ta không phải không quản, chỉ là chưởng môn người làm, ta tọa trấn Hoa Sơn phái.”

Hàn Duyệt trong lòng quỳnh lên, không suy tư rõ ràng liền mở miệng nói, “Không được, chưởng môn Hoa Sơn này ta không thể làm được nữa.”

“Vì sao?” Phong Thanh Dương nhíu mày, cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu được sư đệ này.

“Bởi vì. Bởi vì.” Hàn Duyệt nói không nên lời, dù sao đây chẳng qua là lời hấn thốt ra lúc nóng vội, quỳ rạp xuống dưới chân Phong Thanh Dương, Hàn Duyệt cúi đầu, trông mắt chuyển a chuyển, cuối cùng mở miệng nói, “Đệ tử không dám giấu diếm, thật ra, đệ tử không biết khi nào bị hạ được, không thể sử dụng võ công.”

Phong Thanh Dương kinh hãi, chụp lấy tay phải Hàn Duyệt, hai ngón tay đặt tên mạch môn, nhíu mày trầm tư.

Hàn Duyệt chảy mồ hôi thấm ướt cả xiêm y, quyết định cho dù bị phát hiện, cũng cắn răng nói mình không thể sử dụng võ công, dù sao Phong Thanh Dương tinh thông chính là kiếm pháp chứ không phải y thuật.

Ngay cả kẻ chết thay đều đã tính tới, chính là Lao Đức Nặc còn bi thức hơn Nhạc Bất Quần kia, dù sao Lao Đức Nặc thật sự là gian tế của Tung Sơn phái, nói Tả Lãnh Thiện chỉ thị hấn kẻ đơn độc hại mình, để có thể tranh giành chức chưởng môn của Ngũ nhạc phái cũng không tính quá đáng.

Chỉ đáng thương thay cho Lao Đức Nặc, Hàn Duyệt ở trong lòng có chút áy náy, nhưng ngẫm lại bản thân mình không phải Nhạc Bất Quần, lại đi chiếm thân thể Nhạc Bất Quần, hơn nữa không có trí nhớ của Nhạc Bất Quần.

Cho dù thân thể Nhạc Bất Quần có nội lực, Hàn Duyệt lại không hề biết được một chiêu thức nào, như vậy hẳn sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần.

Hậu quả khi bị vạch trần, có thể nghĩ tới, vì mạng sống, Hàn Duyệt cuối cùng quyết định xin lỗi Lao Đức Nặc .

Cùng lắm thì, về sau ở với Đông Phương, đốt cho Lao Đức Nặc nhiều tiền giấy chút, hy vọng hắn kiếp sau đầu thai làm người tốt, ít nhất cũng là người đi theo diễn viên chính.

Nửa ngày, Phong Thanh Dương buông tay, đứng lên không ngừng qua lại trong động, ngay cả chuyện phải đỡ Hàn Duyệt đứng dậy cũng quên mất.

Hàn Duyệt mạch đập hữu lực, cốt cách thanh tuấn có thể nói là còn hơn cả luyện võ kỳ tài, dù sao lúc trước Nhạc Bất Quần trong đám tiểu bối ở Hoa Sơn cũng đã rất vĩ đại.

Trong đan điền Hàn Duyệt nội lực tuy không nhiều nhưng lại không hề ít, thế nhưng hiện tại kinh mạch hắn bế tắc, quan trọng nhất là, Phong Thanh Dương không cảm giác được nội lực lưu động trong cơ thể Hàn Duyệt.

Chuyện thế này, là lần đầu tiên Phong Thanh Dương gặp phải, dù sao người từng tu luyện nội lực, nội lực dù không phải lúc nào cũng vận chuyển trong kinh mạch, nhưng ít nhất sẽ không ngưng trệ như Hàn Duyệt.

Thậm chí, Phong Thanh Dương vừa rồi thử đưa nội lực của mình đi vào, nhưng Hàn Duyệt lại hoàn toàn không có chút phản ứng.

Lúc này, Phong Thanh Dương đã tin bảy tám phần lời Hàn Duyệt nói, dù sao ông đối Hàn Duyệt có ấn tượng rất tốt, Hàn Duyệt nói cũng sẽ tin hơn phân nửa.

“Đừng quá nản lòng, dù sao cũng sẽ có các giải quyết.” Phong Thanh Dương bình phục tâm tình của mình, nâng Hàn Duyệt hai chân đã chết lặng dậy, khuyên giải an ủi nói.

Hàn Duyệt trong lòng thở dài một hơi, mặc dù không biết sao lại thế, nhưng rõ ràng Phong Thanh Dương tin lý do của mình.

“Kê đơn chính là người nào?” Phong Thanh Dương nghiêm túc hỏi han.

“Đệ tử hoài nghi, là nhị đệ đệ Lao Đức Nặc của đệ tử, hắn là người của Tung Sơn phái Tả Lãnh Thiện.” Hàn Duyệt quyết định đổ hết mọi chuyện lên đầu Tả Lãnh Thiện, để lão ta gánh nổi oan này.

“Xử trí thế nào?” Phong Thanh Dương lại hỏi, dù sao nhìn một hậu bối có tiền đồ, bị người hại thành bộ dáng hiện giờ, trong lòng phần nộ là đương nhiên, đặc biệt lại có liên quan đến Tung Sơn, Phong Thanh Dương lại càng thêm oán hận.

“Không xử trí.” Hàn Duyệt cúi đầu giải thích, “Dù sao, tình huống Hoa Sơn phái hiện giờ không thích hợp cùng Tung Sơn trở mặt, hơn nữa, có một phần đồ mình biết tồn tại, vẫn còn hơn bị người bất tri bất giác lên vào hãm hại.”

“Vậy người không phải càng nên phòng bị nhiều hơn, vì sao lại bị độc hại?” Phong Thanh Dương nghĩ hắn nói không sao, nên không tiếp tục truy vấn.

“Là đệ tử quá mức sơ suất, sư muội mang thai, ta chỉ chú ý an nguy của sư muội, nên sơ sót với bản thân, ai ngờ lại để hắn tìm được cơ hội.” Hàn Duyệt tiếp tục lừa dối, “Sợ là Lao Đức Nặc bản nhân còn không biết được mình hạ có công hiệu, ta vừa phát hiện tình huống không đúng, lập tức tìm cơ lên Tư Quá Nhai, để suy nghĩ biện pháp giải quyết, ít nhất phải kéo dài tới khi sư muội sinh xong, tránh cho Tả Lãnh Thiện.....”

Hàn Duyệt thật sự không bịa nổi nữa, chỉ phải lưu lại vô hạn mơ màng.

Phong Thanh Dương nghe xong, lại cảm thấy Hàn Duyệt thật quá khổ sở, tình huống Hoa Sơn phái hiện tại thập phần nguy cấp, tên Tả Lãnh Thiện đáng ghét kia, thế nhưng ức hiếp Hoa Sơn phái không có trưởng bối, mưu hại sư đệ đệ của ông, “Người cứ bình tĩnh, ta sẽ không để tên gian tặc ấy hủy đi Hoa Sơn phái.”

“Thỉnh sư thúc tiếp nhận chức trưởng môn.” Hàn Duyệt mở miệng nói lần nữa.

“Không cần làm vậy, ta sẽ ở phía sau giúp đỡ người.” Phong Thanh Dương vẫn là có chút do dự, dù sao đã quá lâu không tham gia vào những chuyện trên gian hồ, nếu lập tức liền tiếp nhận chức trưởng môn, chỉ sợ không thể giải quyết tốt những chuyện trên Hoa Sơn.

Hơn nữa, Phong Thanh Dương vẫn đậm phong khinh (an nhàn) quen rồi, bảo ông lập tức bị chức chương môn trói buộc, trong lòng ông không chịu nổi.

“Sư thúc, Hoa Sơn phái không thể để một người không có võ công làm chương môn, nếu bị phát hiện, sẽ bị người trong giang hồ nhạo báng, huống chi, nếu sư thúc không làm chương môn, đệ tử lại bị thế này, đại đồ đệ của đệ tử cũng mới hơn mười tuổi, tuổi còn quá trẻ khuyết thiếu rất nhiều kinh nghiệm.” Hàn Duyệt cố gắng khuyên bảo, thậm chí quyết tâm nhất định phải lừa Phong Thanh Dương nhận chức chương môn này.

“Một Hoa Sơn phái như vậy, chẳng phải đã trở thành một miếng bánh thơm tho để mọi người xâu xé, địa vị Hoa Sơn phái sẽ tràn ngập nguy cơ.” Hàn Duyệt nói khổ đại cừu thâm (rất khổ cực, cừu hận cũng rất sâu), vẻ mặt bi tráng, “Đệ tử không cầu Hoa Sơn phái có thể đứng đầu Ngũ nhạc, chỉ mong Hoa Sơn phái có thể dưới sự hướng dẫn của sư thúc, để chúng đệ tử một khi bước vào giang hồ không bị khi nhục, lưu lại chút uy danh cùng tôn trọng với Hoa Sơn phái a.”

“Ta muốn suy nghĩ một chút.” Phong Thanh Dương chợt thấy mấy năm nay, mình mặc kệ thế sự, một lòng luyện kiếm thật quá đáng, nếu như mình biết tình cảnh Hoa Sơn phái, khẳng định sẽ ra mặt làm trụ cột Hoa Sơn phái, cũng sẽ không hại Hoa Sơn phái rơi vào địa vị hôm nay.

“Thỉnh sư thúc nghĩ lại a.” Hàn Duyệt biết không thể bức được nữa, “Sư thúc, Tả Lãnh Thiện kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, lão muốn làm Ngũ nhạc chương môn, Hoa Sơn ta hiện tại là phái yếu nhất trong Ngũ nhạc, lão nhất định sẽ lấy Hoa Sơn khai đao.”

Phong Thanh Dương sắc mặt càng thêm trầm trọng, lại liếc nhìn Hàn Duyệt, tràn ngập tiếc hận cùng bất đắc dĩ, một đệ tử đầy tài năng, nếu không phải. Nếu không phải Tả Lãnh Thiện kia ám hại, chỉ bằng tư chất cùng trí tuệ này, hơn nữa được mình truyền dạy, nhất định có khiến Hoa Sơn phát triển.

Phong Thanh Dương không nói gì, chỉ dùng khinh công ly khai.

Hàn Duyệt thấy không rõ động tác của Phong Thanh Dương, chỉ thấy Phong Thanh Dương như biến mất trong không khí, trong lòng âm thầm sợ hãi, võ công cổ nhân quả nhiên tuyệt diệu cao siêu.

Hàn Duyệt tự biết, Phong Thanh Dương đã tâm động, nếu tâm động thì đã không còn cách hành động quá xa, con đường mình rồi đi tìm Đông Phương cũng không xa, bắt đầu vui vẻ.

Hàn Duyệt thấy nhân sinh tươi đẹp hình như đang ngoắc tay với mình, bất giác cười ra tiếng, nhưng nghĩ đến chuyện Đông Phương gặp Dương Liên Đình, toàn tâm toàn ý yêu thương Dương Liên Đình, bị tên đó khi dễ, lại thấy trong lòng khó chịu, cơ hồ khóc lên.

Phong Thanh Dương kỳ thật không đi xa, mà là tránh ở chỗ tối, nhìn Hàn Duyệt khi khóc khi cười, khi thì vẻ mặt lo lắng, khi thì vẻ mặt vui sướng.

Cho rằng Hàn Duyệt là khóc thương cho bản thân, cười vì tìm được mình, vì phái Hoa Sơn lo lắng, lại vì có thể tìm được người phó thác mà vui sướng. [Shal: lắm to rồi bác, Duyệt nhi mà vĩ đại thế thì không còn là con chim nhỏ của Mỹ nhân rồi =)]]

Không khỏi càng thêm thương yêu hậu bối này, có thể vì đại cục, toàn tâm toàn ý vì Hoa Sơn, nhận hết ủy khuất, bản thân lại trúng độc, còn phải một mình đối mặt, vì thế càng thêm chán ghét Tả Lãnh Thiện.

Không thể không nói, Phong Thanh Dương hiểu lắm, hiểu lắm rất sâu rất lớn, bất quá, đó cũng là một hiểu lầm xinh đẹp, nó có thể làm Phong Thanh Dương không biết Hàn Duyệt thật ra đang suy nghĩ cái gì, nếu không có lẽ ông ta sẽ sinh sinh tức chết

Hết đệ thập nhất chương – Hoa Sơn đại vĩ ba lang [2] Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12 – HOA SƠN ĐẠI VĨ BA LANG [3]

Ban đêm, Hàn Duyệt nằm trên giường mắt mở to nhớ tới Đông Phương.

Mà lúc này Đông Phương đang ngồi trên giáo chủ vị, ngày càng nhận ra rằng xử cao bất thắng hàn, còn không bằng lúc trước, hiện tại ngay cả Đồng Bách Hùng quan hệ tốt nhất với y, khi gặp y toàn lộ ra cung kính

Không ai hiểu y, chịu cùng y nói thật, những lời khen tặng nghe 1, 2 lần còn thấy thú vị, nghe nhiều, lại chỉ thấy lạnh lẽo tản ra từ tận đáy lòng.

Nhìn cái rõ lúc trước bé con ngủ, ngón tay Đông Phương vuốt vuốt cái chân nhỏ xíu, nhớ nhung tưởng niệm chú chim nhỏ không biết là yêu tinh hay quỷ quái kia.

Khẽ thở dài, Đông Phương nhìn giáo vụ trên bàn, có một loại cảm giác phiền chán dấy lên. Vì mạng sống cùng quyền lợi, y mưu tính nhiều năm, cuối cùng chiếm được giáo chủ vị, Nhâm Ngã Hành bị tù dưới đáy Tây hồ, Hướng Văn Thiên trốn vào giang hồ, vì trấn an lòng người, Nhâm Doanh Doanh được y phong làm thánh cô, Quý Hoa bảo điển cũng tiến thêm một tầng.

Trên đời này, không còn ai có thể uy hiếp được y nữa

Mà bé con, Đông Phương thoáng nhìn qua chậu hoa đang nở rộ trên góc bàn, sau khi khiến mọi người thần phục, y tìm nhặt thi thể bé con, tìm một chậu hoa chôn vào, gieo thêm một cây mẫu đơn vào đó.

Chậu hoa này đặt trong phòng ngủ của Đông Phương, không cho bất luận kẻ nào chạm vào, mỗi ngày tự mình chăm sóc, mẫu đơn màu đỏ thắm dị thường kiều diễm, mang theo một loại sức sống.

Đỏ đến chói mắt, rồi lại đỏ đến tiêu sái, Đông Phương lại nhìn thoáng qua trường bào máu trắng của mình, thấy màu trắng này dị thường cô lãnh (cô trong cô độc, lãnh = rét lạnh, nguội lạnh, chán chường), trong lòng bỗng thấy buồn phiền.

Đứng dậy mở tủ áo ra, lại phát hiện, y phục trong tủ chỉ có ba màu trắng, đen, xanh. Đôi mày tinh xảo nhíu lại, Đông Phương trong lòng phiền muộn, lôi y phục ra ném xuống đất.

Mắt nhìn gương đồng cách đó không xa, tóc đen xỏa tung, mi mục như họa, môi không điểm mà đỏ. Làn da bóng loáng nhẵn nhụi, lông trên người từ khi luyện Quý Hoa bảo điển đã dần rụng hết, không còn mọc ra nữa.

Đông Phương biết tình tự hiện tại của mình rất khác lạ, thế nhưng, vậy thì đã sao, y là Đông Phương Bất Bại, là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo, y không kém hơn bất luận kẻ nào trên thế gian.

Ngồi trên chiếc giường lớn điêu khắc tinh xảo, Đông Phương khẽ cắn làn môi đỏ mọng của mình, y cho dù mạnh tới đâu, cuối cùng khi chỉ có một mình, y cũng sẽ thấy cô đơn, tịch mịch, muốn có người hiểu mình.

Thở dài, người từng có kẻ bầu bạn, sẽ không bao giờ chịu được nỗi cô độc, Đông Phương đứng dậy, đi vào thư phòng, ôm lấy chậu mẫu đơn, lẩm bẩm, “Bé con, người không phải là yêu tinh à? Sao lại ngốc đến đến vậy, người thật đã chết rồi sao?”

Ngón tay thon dài chạm đến cánh hoa, nhẹ nhàng chọc chọc, “Đồ ngốc.” Ngực khí hàm chứa một loại ôn nhu làm người ta muốn rơi lệ.

“Người đâu.” Ôm chậu hoa, ngồi ghé trên, Đông Phương hô.

“Vâng” một thanh niên làn da ngăm đen, thân hình khôi ngô, bộ dạng anh tuấn uy vũ đi đến, quỳ xuống hành lễ với Đông Phương, “Chúc giáo chủ thiên thu vạn tá, nhất thống giang hồ.”

Đông Phương thấy được người này có đủ nam tử khí khái, lại thập phần lạ mắt, dò hỏi, “Người là ai?”

“Vì tiểu nhân chức vị thấp, nên giáo chủ chưa từng nhìn thấy tiểu nhân.” Dương Liên Đình cẩn thận nói, “Tiểu nhân Dương Liên Đình.”

Ngày vừa sáng, Hàn Duyệt đã bị Phong Thanh Dương lay tỉnh, Hàn Duyệt mở to đôi mắt đào hoa đầy mê mang của mình ra, “Ta còn muốn ngủ.”

Tối hôm trước ở thư phòng nằm một đêm trên bàn, lại thêm một buổi sáng đầy lo lắng, tối qua lại lo nhớ Đông Phương, khó lắm mới ngủ được, giờ đã bị người kéo dậy .

“Đứng lên, ta quyết định.” Phong Thanh Dương túm Hàn Duyệt từ trong ổ chăn ấm áp ra, mở miệng nói.

“Cái gì?” Hàn Duyệt mơ mơ màng màng nhìn Phong Thanh Dương, nghe Phong Thanh Dương nói nửa này, mới ý thức được, lập tức, không còn chút mơ hồ, đôi mắt đóa hoa lấp lánh, “Sư thúc, quyết định của người là?”

Hàn Duyệt không còn chút buồn ngủ, thật cẩn thận hỏi han.

“Ta tạm đảm đương chưởng môn, tăng thêm thực lực cho Hoa Sơn phái, giúp người tìm kiếm danh y giải được, sau đó, ta truyền Độc cô cửu kiếm cho người, chúc chưởng môn người tiếp tục đảm nhận.” Phong Thanh Dương vuốt râu, nói ra biện pháp sau một đêm suy nghĩ mình vừa lòng nhất.

Hàn Duyệt tuy có chút bất mãn, nhưng lại thấy vậy cũng không tồi, thứ đã giao ra có cần lấy lại hay không, đó còn phải xem hắn có nguyện ý hay không a.

“Sư thúc, ta thấy tìm thuốc giải cứ chậm rãi, Hoa Sơn phái trước phải lớn mạnh, dù sao hiện tại loạn trong giặc ngoài, lại còn phải đề sư thúc phí sức vì đệ tử, đệ tử không dám nhận a.” Hàn Duyệt đứng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Phong Thanh Dương, “Xin sư thúc toàn tâm làm chăm cho nội vụ Hoa Sơn phái, việc tìm giải được, đệ tử tự mình xuống núi âm thầm tìm kiếm là được rồi.”

“Vô công của người hoàn toàn không có, ta làm sao yên tâm cho được.” Phong Thanh Dương thấy bản khoản của Hàn Duyệt là có đạo lý, nhưng lại không yên tâm để hắn xuống núi.

“Vô sự, đệ tử vô công không còn, nhưng vẫn còn kinh nghiệm giang hồ, vậy đã đủ để an thân rồi.” Hàn Duyệt nói rất thành khẩn, trong võ lâm này, không nơi nào an toàn hơn nơi có Đông Phương.

Phong Thanh Dương cũng là người hào sảng, thoáng suy tư, chỉ cần Hoa Sơn phái lớn mạnh, tự nhiên không ai dám làm khó dễ sư đệ của mình, “Cũng tốt.”

“Thỉnh sư thúc theo đệ tử xuống núi, tiếp nhận chức chưởng môn.” Hàn Duyệt chấp tay nói.

“Tự nhiên.” Phong Thanh Dương gật đầu, lại mở miệng nói, “Ta ở chỗ này hơn mười năm, rất khó phát hiện.”

Hàn Duyệt biết đó là vì trong mật thất có phương pháp phá giải Ngũ nhạc kiếm pháp, nhưng vẫn là làm bộ như không biết, hỏi, “Sư thúc vì sao nói vậy? Chẳng lẽ nơi này có bí mật?”

Phong Thanh Dương tự tiểu phi tiểu nhìn Hàn Duyệt, hỏi ngược lại, “Hôm qua người không phải gõ khắp mặt đá rồi sao, chẳng lẽ không phải là biết được chuyện gì nên mới làm vậy sao?”

Hàn Duyệt trong lòng cả kinh, gắng trấn định nói, “Đệ tử không biết, chỉ là nghĩ Tư Quá Nhai bị trưởng bối Hoa Sơn phái liệt vào cấm địa, nhất định là có một bí mật, cho nên đệ tử mới thử một phen.”

Phong Thanh Dương nghe xong giải thích, không còn nghi ngờ hắn, gật đầu nói, “Quả thật là thiên đại bí mật, bên trong có khắc.”

“Sư thúc.” Hàn Duyệt ngắt lời Phong Thanh Dương, hắn không muốn để người khác phát hiện hắn biết bí mật của nơi này, biết càng nhiều, bị chức chưởng môn Hoa Sơn phái níu càng chặt, “Sư thúc sau này sẽ là Hoa Sơn chưởng môn, có một số việc, chỉ có mình chưởng môn biết vẫn hơn, đệ tử hành tẩu giang hồ tìm kiếm giải được, vạn nhất bị người ép hỏi, không biết là tốt nhất.”

“Ta cho người biết, tất nhiên là vì tín nhiệm người.” Phong Thanh Dương càng xem càng thấy Hàn Duyệt hiểu chuyện, không tham quyền vị, mọi chuyện đều là Hoa Sơn phái.

“Chờ đệ tử bình an trở về, lại nói cho đệ tử cũng không muộn.” Hàn Duyệt cầu mình có thể đánh mất ý niệm này trong đầu Phong Thanh Dương.

Phong Thanh Dương không muốn miễn cưỡng Hàn Duyệt, đáp, “Cũng tốt.”

“Vậy sớm xuống núi thôi.” Hàn Duyệt mặc vào ngoại sam đặt bên cạnh, mang tay nải cũng bảo kiếm lên.

“Hảo.” Phong Thanh Dương nếu đã quyết định, thì không có ý kiến gì, sớm hay muộn, không có gì khác nhau.

May mắn Hàn Duyệt lúc đi đã nhớ kỹ đường, đi bên phải sau lưng Phong Thanh Dương, Hàn Duyệt suy tư một chút nói, “Sư thúc, việc đệ tử trúng độc xin sư thúc giữ bí mật, để tránh phong ba lại nổi lên, chỉ cần nói đệ tử xuống núi lịch lãm là được rồi.”

“Cũng là người suy nghĩ chu đáo.” Phong Thanh Dương biết lúc này không nên quá rêu rao, hưởng chi Hoa Sơn phái còn tồn tại phần đồ, “Có người đến đây.”

Hàn Duyệt nhìn lại, chỉ thấy Lệnh Hồ Xung mới đến chân núi đang mang theo thực hạp đi lên.

“Là đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung của đệ tử, rất có thiên phú.” Hàn Duyệt cẩn thận chú ý đến biểu tình của Phong Thanh Dương.

“Đã biết.” Phong Thanh Dương đáp.

Hàn Duyệt thấy biểu tình Phong Thanh Dương không có chút biến hóa, trong lòng hơi thất vọng, hắn còn tưởng có thể xem một màn phụ tử đoàn viên vô cùng cảm động a.

“Sư phó, người sao lại xuống núi?” Lệnh Hồ Xung đang đưa cơm lên núi cho Hàn Duyệt, thấy Phong Thanh Dương cùng Hàn Duyệt, kinh ngạc hỏi.

“Mau tới bái kiến sư thúc tổ.” Hàn Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói.

Lệnh Hồ Xung thấy nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời hành lễ, “Lệnh Hồ Xung bái kiến sư thúc tổ.”

“Lại đây.” Phong Thanh Dương cẩn thận đánh giá thân hình Lệnh Hồ Xung, có chút kinh hỉ nói.

Hàn Duyệt mở to hai mắt, nhận thực hạp nhìn Phong Thanh Dương, chẳng lẽ Phong Thanh Dương hiện tại mới nhận ra Lệnh Hồ Xung là con mình?

Chỉ thấy Phong Thanh Dương nhéo nhéo người Lệnh Hồ Xung nửa ngày, lại bắt mạch cho Lệnh Hồ Xung, mừng rỡ nói, “Cốt cách thanh tuấn, kinh mạch rất rộng, nội lực tuy ít nhưng đan điền lại lớn, luyện võ kỳ tài a.”

“Sư phó?” Lệnh Hồ Xung hai mắt chăm chú nhìn phụ phó mình, chờ Hàn Duyệt giải cứu.

Hàn Duyệt có chút thất vọng, hắn còn tưởng rằng có thể nhìn được bát quái nha, thấy biểu tình Lệnh Hồ Xung, mở miệng nói, “Sư thúc, Xung nhi về sau liền giao cho ngài dạy dỗ.”

“Sư phó, người không cần Xung nhi?” Lệnh Hồ Xung nghe nói Hàn Duyệt, sợ hãi hô lên.

“Không phải.” Hàn Duyệt khoe miệng run rẩy, vì sao nghe lời này, hắn có cảm giác mình bội tình bạc nghĩa với Lệnh Hồ Xung a, lại sợ Phong Thanh Dương nghe Lệnh Hồ Xung, đổi ý không cho hắn một mình xuống núi, lạnh lùng nói, “Sư thúc tổ người võ công cao cường, dạy người là phúc phần của người, không được vô lễ.”

“Chỉ cần người còn cần Xung nhi là tốt rồi.” Lệnh Hồ Xung tuy bị răn dạy, sắc mặt lại không còn tái nhợt.

“Sư thúc, Xung nhi không phải cố ý.” Hàn Duyệt nhanh chóng giải thích với Phong Thanh Dương, sợ Phong Thanh Dương không thích Lệnh Hồ Xung.

“Không ngại, đây mới là nam nhi đích thật, tính tình chân thật.” Phong Thanh Dương không tức giận, ngược lại càng thêm thưởng thức Hàn Duyệt cùng Lệnh Hồ Xung.

Tự mình nắm tay Lệnh Hồ Xung, hỏi Lệnh Hồ Xung tuổi cùng tình hình học võ.

Lệnh Hồ Xung nhất nhất trả lời, còn không quen quay đầu nhìn Hàn Duyệt, lộ ra một gương mặt hồn nhiên tươi cười Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt đi sau họ, cảm thán nguyên tác cường đại, Phong Thanh Dương rất có hảo cảm với Lệnh Hồ Xung, thật quá không bình thường, họ quả thật không phải phụ tử? Lệnh Hồ Xung thật không phải tư sinh tử của Phong Thanh Dương? Thật không phải sao?

Vào viện, thấy Ninh Trung Tắc đang đỡ thất lưng nhìn đệ tử luyện võ trong viện. Ninh Trung Tắc không hổ là một thế hệ nữ hiệp, thấy Hàn Duyệt đi cùng Phong Thanh Dương tay có chút kinh ngạc, nhưng vẫn hành lễ nói, “Xin hỏi tiền bối xưng hô thế nào?”

“Phong Thanh Dương.” Phong Thanh Dương vốn là vì lời Hàn Duyệt nói, rất có ấn tượng với Ninh Trung Tắc, lại thấy Ninh Trung Tắc tự nhiên hào phóng, càng tăng thêm vài phần hảo cảm.

“Sư thúc.” Ninh Trung Tắc tất nhiên biết chuyện kiếm khí chi tranh năm xưa, vừa định quỳ xuống đã bị Phong Thanh Dương dùng nội lực đỡ lên.

“Còn không đi đỡ thê tử người, phụ nữ mang thai, còn đa lễ như vậy làm gì?” Phong Thanh Dương trừng mắt nhìn Hàn Duyệt, nói.

“Vâng” Hàn Duyệt tiến lên, đỡ Ninh Trung Tắc, nói, “Ta đã cầu sư thúc tiếp nhận chức trưởng môn, Hoa Sơn phái sẽ không còn bị người khi dễ nữa.”

Ninh Trung Tắc hai mắt rưng rưng, tràn đầy vui sướng, “Sư thúc. Hoa Sơn chúng ta rốt cục cũng có trưởng bối lãnh đạo rồi.”

Phong Thanh Dương nhìn những giọt lệ của Ninh Trung Tắc, trong lòng đau xót, càng thêm áy náy mười mấy năm nay không hỏi thể sự, để mặc một đám tiểu bối gian khổ chống đỡ, “Giờ thì tốt rồi, hai người vào phòng nói chuyện trước đi, ta xem đi xem võ công của các đồ tôn ra sao.”

Hàn Duyệt có chuyện phải nói với Ninh Trung Tắc, nên đỡ Ninh Trung Tắc về mặt kích động chậm rãi bước đến phòng ngủ.

Phong Thanh Dương nhìn hơn mười tiểu bối điểm đứng trước mặt mình, híp mắt lại, nhớ tới Lao Đức Nặc mà Hàn Duyệt nhắc tới, hỏi, “Tất cả mọi người đều ở đây?”

Hơn mười hài tử còn rất nhỏ nhưng cũng rất thông minh, vừa rồi nhìn biểu hiện cùng những lời sư phó nói, nhu thuận hành lễ đồng thời đồng loạt hô, “Bái kiến sư thúc tổ.”

“Ngoan lắm.” Từng khổ sở vì Hoa Sơn phái nhân tài điêu linh, nhưng khi nhìn thấy những tiểu đồ tôn nhu thuận thế này, tâm tình cũng đỡ hơn được đôi chút.

“Nhị sư đệ không có mặt.” Lệnh Hồ Xung nháy mắt hỏi đáp, “Hắn sáng sớm đã xuống núi.”

Một mặt tàn khốc ánh qua mắt Phong Thanh Dương, “Tên gì?”

“Lao Đức Nặc.” Lệnh Hồ Xung hỏi đáp.

Nghe tên xong, Phong Thanh Dương càng thêm tin tưởng Lao Đức Nặc này tất là gian tế của Tung Sơn phái, sáng sớm đã hạ sơn, không phải đi đưa tin tức thì còn có thể làm gì, trong lòng càng thêm thống hận.

“Nhị sư đệ nói đi muốn đi thỉnh bà mẹ cho sư nương.” Lệnh Hồ Xung giải thích.

Phong Thanh Dương vừa rồi đã gặp qua Ninh Trung Tắc, tuy bụng cũng có tám chín thán, nhưng không cần thỉnh bà mẹ sớm đến vậy, nhất định là thấy sư phó mình không ở, tìm cơ gạt mọi người xuống núi.

Cứ như vậy, Phong Thanh Dương hận Tung Sơn phái tận xương tủy, trước hại kiếm tông khí tông của Hoa Sơn phái tự giết lẫn nhau, sau lại hại hảo sư diệt, có cơ hội, nhất định phải hảo hảo đi nhìn Tung Sơn phái.

Phong Thanh Dương không nhắc tới chuyện Lao Đức Nặc nữa, chỉ thầm hạ quyết tâm nhất định phải khiến Lao Đức Nặc muốn sống không được muốn chết không xong, để Tả Lãnh Thiên ném thử mùi vị thông minh bị thông minh hại, lợi dụng Lao Đức Nặc xử lý Tung Sơn phái, không phải muốn biết tin tức sao, cứ việc đến trộm, cứ việc truyền đi, muốn tin tức gì sẽ có tin tức đó.

Lệnh Hồ Xung thấy Phong Thanh Dương không hỏi lại, cũng không nói ra là Hàn Duyệt bảo Lao Đức Nặc xuống núi thỉnh bà mẹ, cứ như vậy lại một hiểu lầm xinh đẹp lại sinh ra . [Shal: tự nhiên thấy tội bạn Nặc nha =)] (quái, thấy tội sao mình lại cười nhé???)]

Hết đệ thập nhị chương – Hoa Sơn đại vĩ ba lang [3] Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13 – HOA SƠN ĐẠI VĨ BA LANG [4]

“Không cần.” Ninh Trung Tắc cúi đầu vuốt bụng, ngẩng đầu cười, “Chàng không cần ở lại với ta, chính sự trọng yếu, có một số việc không thể chậm trễ.”

“Không có gì.” Hàn Duyệt ngượng ngùng, quay lưng không dám nhìn Ninh Trung Tắc, trong lòng áy náy liên tiếp hiện lên, “Ta đã nói với sư thúc, nàng sinh xong, ta muốn đi điều tra Tung Sơn phái.”

” Tung Sơn phái?” Ninh Trung Tắc nghe trưởng phụ nói xong trong lòng vui vẻ, lại càng thêm lo lắng truy vấn, “Sao phải làm vậy?”

“Nàng còn nhớ tràng kiếm khí chi tranh lúc trước không?” Hàn Duyệt bắt đầu nói dối.

“Nhớ.” Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Ninh Trung Tắc càng thêm ngưng trọng, “Chẳng lẽ có liên quan đến Tung Sơn phái?”

“Đúng.” Hàn Duyệt gật đầu, biểu tình nghiêm túc nhìn Ninh Trung Tắc, “Ta chính là đi điều tra chuyện này, ta cùng sư thúc hoài nghi, đây là do một tay Tung Sơn phái tạo thành, hơn nữa Lao Đức Nặc chính là gian tế Tả Lãnh Thiện phái tới, lão ta muốn nhòm ngó Hoa Sơn phái chúng ta.”

“Phải cẩn thận.” Ninh Trung Tắc vừa nghe liền biết việc này nghiêm trọng cùng nguy hiểm thế nào, “Ta hiện tại giúp chàng thu dọn đồ đạc, chàng lập tức hạ sơn đi.”

“Không vội.” Hàn Duyệt ho khan vài tiếng, khô cần an ủi, “Nàng đừng quá lo lắng.”

“Chính sự trọng yếu.” Ninh Trung Tắc tính tình ngay thẳng, trước khi xuất giá được người giang hồ xưng là “Ninh nữ hiệp”, tất nhiên là vì tính tình lấy đại sự làm trọng, nói xong, trở về phòng ngủ thu thập tay nải.

Hàn Duyệt trong lòng áy náy, lại thấy mình thật có lỗi với Ninh Trung Tắc một lòng suy nghĩ cho Hoa Sơn phái cho Nhạc Bất Quần, mình lừa mọi người không nói, còn hại Ninh Trung Tắc không có trưởng phụ, chỉ có tự mình nuôi nấng nữ nhi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nhớ đến kết cục Ninh Trung Tắc trong tiểu ngạo, trong lòng lại dễ chịu một ít, bây giờ không còn Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc sẽ không đáng thương như thế, thậm chí cuối cùng tự sát mà chết.

Đồ đệ Lệnh Hồ Xung nàng thương yêu nhất, chắc chắn sẽ chiều cổ nàng, Hoa Sơn phái cũng coi như có người kế tục, chỉ là không biết Lệnh Hồ Xung có thể gặp Nghi Lâm hay không, có thể lên làm trưởng môn Hằng Sơn phái hay không.

Bất quá những chuyện này không liên quan đến Hàn Duyệt, chẳng qua nghĩ đến Nhạc Bất Quần cuối cùng chết vào tay Nghi Lâm, Hàn Duyệt quyết định sau này nhìn thấy ni cô sẽ đi đường vòng.

” Hoa Sơn có nàng cùng sư thúc, ta rất yên tâm, nhưng tính cách Xung nhi tính cách tiêu sái tùy ý, nàng về sau phải hảo hảo mà dạy dỗ nó, nhất định không được để nó dính líu với tà ma ngoại đạo.” Hàn Duyệt một lần nữa nhắc nhở, hấn sợ nhất chính là đang thoải mái sống cùng Đông Phương, Lệnh Hồ Xung cùng Nhâm Doanh Doanh đi chung với nhau, Nhâm Doanh Doanh chính là Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần giáo, nàng biết Đông Phương.

Nếu là vậy thì những ngày sau này của hấn coi như xong, Hàn Duyệt thập phần chán ghét hỗn loạn trong chốn giang hồ, cũng sống quả đủ những ngày lo lắng hãi hùng.

“Ta hiểu.” Nghe trưởng phụ quan tâm đồ đệ, hốc mắt Ninh Trung Tắc đỏ lên, “Ta biết chàng rất coi trọng Xung nhi, ta về sau nhất định sẽ dốc lòng dạy nó.”

“Vậy là tốt rồi.” Hàn Duyệt nhẹ nhàng thở ra, lời Ninh Trung Tắc nói hấn thập phần tin tưởng, đặc biệt là Lệnh Hồ Xung lại rất nghe lời Ninh Trung Tắc.

“Đặt tên cho hài tử đi.” Ninh Trung Tắc vuốt bụng, nhìn Hàn Duyệt nói, “Chỉ sợ chàng sẽ không nhìn thấy nó ra đời.”

Hàn Duyệt da đầu run lên, nghĩ nghĩ tốt nhất là đừng thay đổi nguyên tác quá nhiều, liền mở miệng nói, “Nếu là nữ nhi thì gọi là Linh San.”

“Linh San, tên rất hay, vậy nếu là nam hài?” Ninh Trung Tắc không biết vì sao trượng phu cứ nghĩ hài tử trong bụng nàng là nữ nhi, truy vấn.

“Vậy gọi là Niệm Tắc đi.” Hàn Duyệt suy tư một chút nói, tuy rằng hắn khẳng định Ninh Trung Tắc sinh là nữ nhi, nhưng Ninh Trung Tắc lại không biết.

Kỳ thật Nhạc Bất Quần có yêu Ninh Trung Tắc, chẳng qua Nhạc Bất Quần càng yêu quyền thế cùng địa vị mà thôi, tên này coi như là biểu lộ tình yêu Nhạc Bất Quần dành cho Ninh Trung Tắc vậy.

“Niệm Tắc.” Ninh Trung Tắc thấp giọng lập lại lần nữa, nước mắt chảy xuống, “Sư huynh, phải cẩn thận.”

“Ta sẽ.” Hàn Duyệt trong lòng chua xót, thấy mình rất thiếu đạo đức, “Ta đi cùng sư thúc nói vài lời, lát nữa sẽ trở về.”

“Hảo.” Ninh Trung Tắc thấp giọng đáp, lau khô lệ miễn cưỡng cười, nói, “Ta đi thu thập hành trang cho sư huynh.”

Hàn Duyệt đẩy cửa đi ra ngoài, thấy Phong Thanh Dương đang chỉ điểm Lệnh Hồ Xung luyện võ, đi đến cạnh họ, Hàn Duyệt mở miệng nói, “Sư thúc, đệ tử có việc muốn nói.”

“Xung nhi mang các sư đệ sang bên kia luyện tập đi.” Phong Thanh Dương phân phó.

“Vâng, sư thúc tổ, sư phó, sư thúc tổ nói đệ tử rất có thiên phú.” Lệnh Hồ Xung ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn, nháy nháy mắt nói.

“Giỏi lắm.” Hàn Duyệt vuốt đầu Lệnh Hồ Xung, lúc này Lệnh Hồ Xung vẫn chưa có được vẻ tiêu sái tùy ý, hắn vẫn còn là một hài tử cần người khác khen ngợi.

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt, thấy các sư đệ nhìn mình cười trộm, chạy nhanh chạy tới, mang theo bọn họ bắt đầu luyện công.

“Có chuyện gì?” Phong Thanh Dương cười nhìn Lệnh Hồ Xung hữu mô hữu dạng dạy các sư đệ luyện công, vô cùng vừa lòng.

“Ta cùng sư muội thương lượng, ta lập tức xuống núi.” Hàn Duyệt thấp giọng nói, “Xin sư thúc đừng nói với sư muội, chuyện võ công ta mất hết, nàng đang mang thai, ta sợ nàng.”

“Ta hiểu.” Phong Thanh Dương nghiêm túc, “Ít ngày nữa ta sẽ thả ra tin tức ta đã về Hoa Sơn, như vậy bọn người kia muốn động tới người, cũng sẽ phải suy nghĩ đắn đo.”

“Tạ chưởng môn sư thúc.” Hàn Duyệt sửa lời nói, “Tử hà bí tịch do sư muội cất giữ, tối nay sư muội sẽ giao cho chưởng môn sư thúc.”

“Để nàng giữ, ta yên tâm.” Phong Thanh Dương không chút quan tâm nói.

“Lẽ không thể phé.” Hàn Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, bí tịch này chính là thứ gây ra huyết án sau này, Hàn Duyệt thấy mình đã rất có lỗi với Ninh Trung Tắc, hiện tại ít nhất phải thay nàng tính toán tương lai, “Hơn nữa. phía Tung Sơn, sợ là sẽ có kẻ tính toán.”

“Ta biết ý của ngươi.” Phong Thanh Dương suy nghĩ một lát nói, “Ta sẽ giúp ngươi bảo hộ thê nhi.”

“Tạ chưởng môn sư thúc.” Hàn Duyệt ôm quyền hành lễ.

“Ngươi phải sớm ngày trở về, đây là chuyện tốt nhất, gặp chuyện gì cũng đừng miễn cưỡng, trở về cùng ta thương lượng.” Phong Thanh Dương cẩn thận công đạo.

“Đệ tử biết.” Hàn Duyệt có chút cảm động, lại hạ quyết tâm, dù sao hắn ở Hoa Sơn phải thêm một ngày, thì chuyện hắn nói dối càng dễ vạch trần, mạng nhỏ sẽ càng nguy hiểm.

“Tất cả đệ tử Hoa Sơn phải nghe lệnh.” Hàn Duyệt đứng thẳng người, nhìn tất cả các đồ đệ nói, “Từ nay về sau, chưởng môn Hoa Sơn phải sẽ giao cho sư thúc tổ các người, các người phải cần tuân mệnh lệnh của chưởng môn.” Nói xong, Hàn Duyệt liền đi phía lên vài bước, quỳ xuống trước tiên.

Chúng đệ tử lập tức theo Hàn Duyệt quỳ xuống, mặc dù đều khó hiểu, nhưng vẫn vâng lời hồi đáp, “Vâng”

“Cẩn tuân chương môn mệnh lệnh.” Hàn Duyệt đi đầu nói, tuy rằng không ra gì, nhưng đây đã là lời duy nhất nghe ra hồn mà Hàn Duyệt có thể nghĩ ra, nếu không chẳng lẽ đi học Nhật Nguyệt Thần giáo nói cái gì mà thiên thu vạn tái.

Như vậy không đợi Phong Thanh Dương một chương đập chết mình, thì mình cũng chết vì ghê tởm

Hết đệ thập tam chương – Hoa Sơn đại vĩ ba lang [4] Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14 – XUỐNG NÚI CẦM KIỂM

Hàn Duyệt nhìn Lệnh Hồ Xung bị Phong Thanh Dương túm lại không ngừng gạt lệ, trong lòng có chút sầu não cũng có chút đắc ý, xem ra hắn làm sư phó rất không tệ, xem đồ đệ này cỡ nào luyện tiếc hắn a.

Hàn Duyệt hoàn toàn quên, kỳ thật Lệnh Hồ Xung luyện tiếc chính là Nhạc Bất Quần mà không phải hắn.

“Bảo trọng.” Phong Thanh Dương một tay túm Lệnh Hồ Xung một tay vỗ vỗ bả vai Hàn Duyệt, trịnh trọng nói, “Ta ở Hoa Sơn chờ ngươi.”

“Sư phó. Mang Xung nhi đi cùng.” Lệnh Hồ Xung khóc đỏ hai mắt, thút thút nói.

“Các ngươi, phải bảo trọng, Hoa Sơn phái phải dựa vào các ngươi.” Hàn Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, “Xung nhi phải nghe lời sư nương nói, biết không?”

“Xung nhi sẽ mà, Xung nhi ở trên núi chờ sư phó, nếu sư phó không trở lại, chờ Xung nhi võ công cao cường, Xung nhi sẽ đi tìm sư phó.” Lệnh Hồ Xung cam đoan nói.

Hàn Duyệt vừa nghe, nóng nảy, tuy nói Lệnh Hồ Xung không nhất định tìm được hắn, nhưng nếu vạn nhất tìm được hắn, những ngày tiêu dao của hắn chẳng phải sẽ chấm dứt? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lớn tiếng nói, “Nam tử hán đồ máu không đổ lệ, khóc suốt mướt còn ra thể thống gì.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung không dám khóc tiếp, cố nén nước mắt nhìn Nhạc Bất Quần, nước nử kêu lên, “Sư phó.”

Hàn Duyệt không biết nên nói gì, trực tiếp hành lễ, xoay người rời đi, vuốt vuốt lòng ngực mình, đây là bạc Ninh Trung Tắc cho hắn, nhiều đây hắn là đủ để tìm Đông Phương rồi, mà không biết biết đường nào lên Hắc Mộc Nhai a, có thể thỉnh một tiêu cục hộ tống mình không?

Nhưng tiêu cục có chắc là biết đường lên Hắc Mộc Nhai không a? Cho dù biết, có chịu đưa đi không? Một đồng vắn đề đã kích Hàn Duyệt tới buồn bực, nên bóng dáng hắn mang theo vài phần tiêu điều.

“Sư phó của ngươi, là một đại hiệp chân chính.” Phong Thanh Dương nhìn bóng Hàn Duyệt nói như thế.

“Ta nhất định sẽ giống sư phó.” Lệnh Hồ Xung lau nước mắt nước mũi lên tay áo Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương không tức giận, chỉ kéo tay Lệnh Hồ Xung, đi lên núi.

Phong Thanh Dương thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đưa Hoa Sơn phái trở lại huy hoàng, như vậy ít nhất cũng có thể làm cho sư chất không còn võ công độc thân hành tẩu giang hồ an toàn hơn.

Xuống Hoa Sơn đi không bao lâu là đến một thị trấn nhỏ, Hàn Duyệt thở ra một hơi, rời đi Hoa Sơn làm hắn thấy thoải mái rất nhiều, hướng chi lập tức sẽ gặp được Đông Phương khiến hắn cười càng thêm sáng lạn.

Lại không biết nụ cười này của hắn, làm những người qua đường choáng mắt, dù sao chợ này chỉ là một cái chợ nhỏ, cho dù có vài người giang hồ đi ngang qua, thì phần lớn đều là hán tử trắng kiện, mọi người đều chưa từng thấy một thanh niên hào hoa phong nhã, khuôn mặt tuấn mỹ như vậy.

Hàn Duyệt vận một thân trường bào màu xanh, trang phục thanh lịch, mặt như quan ngọc, một thân tao nhã quý khí, nụ cười trên mặt càng giống như ánh mặt trời buổi sớm mai, ấm áp mà nhu hòa, chậm rãi đi đến chỗ lão hán bán củi, “Xin hỏi, lão biết hiệu cầm đồ ở đâu không?”

Mọi người vừa nghe lời này, lập tức thất vọng, bộ dáng mặc dù đẹp nhưng mà lại nghèo, lớn lên đẹp lại không thể kiếm tiền ăn cơm, không tiếp tục nhìn Hàn Duyệt nữa, bắt đầu chăm chú làm việc của mình.

Lão hán tiếc hận nhìn Hàn Duyệt, nói, “Đi thẳng, quẹo hướng đông là tới. Còn tuổi nhỏ, tốt nhất là kiếm việc gì đó nuôi sống bản thân, sống bằng việc cầm đồ, không phải là kế dài lâu, mặc đẹp không bằng ăn no.”

Hàn Duyệt hơi sững sốt, biết lão hán hiểu lầm, nhưng không muốn giải thích, chỉ nói tiếng tạ ơn, liền đi đến hiệu cầm đồ.

Hiệu cầm đồ không khó tìm, vừa quẹo đã trông thấy, bởi vì ngoài cửa trên tường đều viết một chữ “Cầm” thật lớn, Hàn Duyệt nắm chặt kiếm trong tay, đi vào. Chỉ thấy một hàng rào mộc chế bao lấy quầy hàng, làm người ta có cảm giác thần bí như thể cách nhau thật xa xôi.

Điểm tiểu nhị vô tình nằm dài trên quầy, thấy Hàn Duyệt vào, ánh mắt sáng ngời, “Đại hiệp, ngài muốn cầm cái gì?”

Hàn Duyệt trực tiếp giơ bảo kiếm lên cao, tiểu nhị muốn đón lấy, Hàn Duyệt lắc lắc đầu, “Gọi đương gia ra đây.”

“Hảo a.” Tiểu nhị không tức giận, biết là mua bán lớn, chạy nhanh ra sau gọi chủ quầy lên.

Chủ quầy vừa thấy y phục Hàn Duyệt mặc, trực tiếp mở hàng rào đi ra, nhìn tiểu nhị hô, “Người là đồ không có mắt, không mau dâng trà cho khách quý.”

“Vâng” tiểu nhị vừa lên tiếng vừa chạy ra sau.

“Khách quý mời ngồi.” Chủ quầy ánh mắt cong thành hình cung.

Hàn Duyệt gật đầu, ngồi xuống ghế, không chờ chủ quầy nói chuyện, đã đặt kiếm lên cái bàn giữa hai người, “Ta muốn cầm cái này.”

Chủ quầy cẩn thận cầm lấy kiếm, rút ra, sắc mặt hơi đổi, lắc đầu thần tình đáng tiếc, “Kiếm này không phải danh kiếm a, không đáng tiền.” Nói xong, thả kiếm lại lên bàn.

Hàn Duyệt không kinh ngạc cũng không tức giận, chỉ nâng tách trà tiểu nhị dâng lên, nhấp một ngụm, “Quên đi.” Nói xong, để chén trà xuống, cầm kiếm muốn đi.

“Khách quan có thể thương lượng một chút về giá cả a.” Chủ quầy mở miệng nói.

“Không phải không đáng giá à?” Hàn Duyệt khước miệng cong lên, trong mắt cũng mang theo ý cười, chủ quầy ra một thân mồ hôi lạnh.

“Vây, ta ra ba lượng bạc.” Chủ quầy đứng lên, “Mời khách quan ngồi.”

Hàn Duyệt không để ý, xoay người rời đi. Kỳ thật hắn không biết thanh kiếm này rốt cuộc giá trị bao nhiêu, nhưng dù thế nào thì đây cũng là bội kiếm của Nhạc Bất Quần, mà Nhạc Bất Quần chính là Hoa Sơn chủ môn, lúc hắn xuống núi, Ninh Trung Tắc đưa cho hắn hai trăm hai ngàn phiếu cộng thêm một ít bạc vụn, như vậy tính ra, thanh kiếm này của Nhạc Bất Quần không thể chỉ đáng giá bấy nhiêu tiền.

Huống chi nhìn thái độ của chủ quầy, nếu thanh kiếm này thật sự không đáng giá như vậy, thì lão đã không giữ hắn lại.

“Khách quan người ra giá đi.” Chủ quầy đi theo sau Hàn Duyệt, truy vấn.

“Một ngàn.” Hàn Duyệt không chớp mắt mà thách giá, vẻ mặt tiếc nuối nhìn bội kiếm, “Đây chính là gia truyền bảo kiếm của nhà ta, người trong võ lâm ai mà không biết, nếu không phải gia phụ muốn rời khỏi giang hồ, ta lại chưa từng tập võ, thì ta tuyệt không cầm thanh kiếm này.”

“Xin hỏi. Tôn tính đại danh?” Chủ quầy biểu tình thật cẩn thận hỏi.

“Gia phụ không muốn có người biết, nếu không cầm kiếm làm gì.” Hàn Duyệt mặt lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn chủ quầy, “Người hỏi thăm chuyện này để làm gì.”

Chủ quầy lau lau mồ hôi lạnh, “Không làm gì cả, không làm gì cả, chỉ là một ngàn lượng thật quá cao, người xem, có thể giảm một chút không?”

“Người vừa rồi chẳng phải nói nó không đáng tiền?” đôi mắt đào hoa của Hàn Duyệt lấp lánh, rất có cảm giác dè dặt, “Ta còn chưa đòi người tiền bối họ bảo kiếm của gia phụ đó.”

“Đây chẳng qua là là tiểu nhân có mắt như mù, thiếu hiệp đừng giận.” Chương quỳ sửa lại xưng hô với Hàn Duyệt, kỳ thật không thể trách chương quỳ nhất gan, chẳng qua là bề ngoài Hàn Duyệt quá mức dọa người, cộng thêm một thân quý khí, động tác tao nhã, chương quỳ vẫn tưởng hần là thế gia đệ tử.

Mặc dù không tin mấy chuyện thoái ẩn giang hồ trong miệng Hàn Duyệt, nhưng thanh kiếm này đúng là hảo kiếm, ít nhất có thể bán được hai ngàn, vừa rồi chương quỳ thấy Hàn Duyệt mặt non nớt, tưởng hần là thiếu gia được phụ mẫu nuông chiều, nên muốn lừa một vỏ, kiếm một số tiền vào túi riêng.

Thế nhưng, nhìn động tác cùng lời nói của Hàn Duyệt, lão mới biết mình đã xem nhầm, đây thật là đại thiếu gia, nhưng đáng tiếc là một đại thiếu gia thông minh, nói không chừng là cãi nhau với phụ mẫu bỏ nhà trốn đi, không mang ngân lượng, đến mới cầm kiếm để lấy tiền.

Hàn Duyệt không biết chương quỳ trong lòng nghĩ ra một lý do phù hợp cho chuyện hần cầm kiếm, chỉ thấy mình lừa được chương quỳ, trong lòng âm thầm đắc ý, “Thu hay là không thu?”

“Một ngàn lượng, thật sự quá cao, kiếm này quả thật không đáng giá nhiều tiền như vậy a, thiếu hiệp, có thể hạ thấp chút không?” Chương quỳ ôn ôn nói, “Ngài xem tiểu *** đi, làm sao xuất ra được nhiều tiền như vậy chứ?”

“Vậy thì thôi.” Hàn Duyệt làm bộ muốn đi.

“Một ngàn lượng, bán hần, thiếu hiệp người thấy thế nào?” Chương quỳ không nghĩ thật thiên nga tới miệng còn bay mất, cùng lắm thì lúc bán ra nâng giá cao hơn, thiếu gia gốc nhiều tiền tự nhận tiêu sái có rất nhiều, lừa bọn họ nói là đại hiệp nào đó đã dùng qua, rất dễ kiếm được một số tiền lớn.

“Có thể, chín trăm năm mươi lượng là ngân phiếu, bốn mươi lượng bạc vụn, mười lượng đổi thành tiền đồng.” Hàn Duyệt ném thanh kiếm lên bàn, sáng khoải mở miệng.

Bất quá trong lòng vẫn có chút ảo não, thanh kiếm này tuyệt đối không chỉ đáng giá chút tiền này, mình ra giá vẫn còn thấp.

“Hảo.” Chương quỳ nhanh chóng cầm kiếm lên, vừa rồi Hàn Duyệt ném kiếm, lòng lão đau như cắt, thấy kiếm không bị trầy xước, thật cẩn thận cất kỹ thanh kiếm, “Ta đây sẽ đi lấy tiền cho ngài.” Nói xong liền chạy ra hậu viện.

Tiểu nhị nhiệt tình chiêu đãi Hàn Duyệt, lại rót trà mới, lại mang điểm tâm lên, Hàn Duyệt chỉ có lúc ở bên cạnh Đông Phương mới ăn điểm tâm, cầm một khối ăn thử, mềm nhũn chặt lại, ngọt ngấy mà không có mùi vị gì.

Điểm tâm chỗ Đông Phương mùi thơm ngát ngon miệng, ngọt mà không ngấy, Hàn Duyệt từng cảm thán tay nghề cổ nhân quá cao siêu, ai biết được, là hần nghĩ quá nhiều, quả nhiên đi theo Đông Phương mới có thứ tốt để ăn a.

Chương quỳ rất nhanh chuẩn bị đủ số Hàn Duyệt yêu cầu, Hàn Duyệt nhìn một chút, thấy số lượng chính xác, cất vào túi, rời khỏi hiệu cầm đồ.

Chương quỳ vượt kiếm, tâm tình tốt vô cùng, liếc nhìn khối điểm tâm Hàn Duyệt chỉ cần một rồi để lại kia, càng thêm khẳng định Hàn Duyệt là thế gia đệ tử chưa từng chịu khổ, dù gì thì điểm tâm này cũng là loại ngon nhất trấn, bình thường chương quỳ còn không nỡ ăn a.

Lấy khối điểm tâm Hàn Duyệt đã cần qua, chương quỳ phân phó, “Cất điểm tâm đi, chờ có khách quý lại bưng ra.” Nói xong, liền ôm kiếm đi ra hậu viện.

“Vâng” tiểu nhị cho lão một cái xem thường, thầm mắng chương quỳ keo kiệt, nhìn nhìn điểm tâm, nuốt nước miếng, mới dọn dẹp mọi thứ, lại bắt đầu sau quầy ngăn người.

Hàn Duyệt thấy sắc trời không còn sớm, liền tìm một gian khách *** nghỉ ngơi, thuê một phòng hảo hạng, ăn chút thức ăn, rồi ngồi lên giường đệm tiền, đây chính là bạc trắng bóng, Hàn Duyệt chưa từng thấy nhiều bạc thế này, cười đến mức mắt cong thành một đường.

“Ân, ngày mai tìm một tiêu cực đưa ta đi tìm Đông Phương, trên đường lại mua lễ vật cho Đông Phương, không đúng, nơi này cách Hoa Sơn phái quá gần, tốt nhất là đi xa chút rồi tìm tiêu cực, đi mua con ngựa trước mới đúng.” Hàn Duyệt chột chột bạc, bắt đầu an bài hành trình của mình, “Tìm được Đông Phương rồi sẽ có ngày lành.”

Cất bạc thật kỹ, lại nghĩ nghĩ, lấy giấy dầu bao ngân phiếu lại giấu trong hài cũng đai lưng, chia bạc vụn làm hai phần để trên người cùng trong tay nải, kiểm tra cửa sổ, giấu tay nải vào ổ chăn, ôm ngủ.

Hàn Duyệt lúc này còn không biết, Đông Phương hẩn tâm tâm niệm niệm, đang ngồi trong căn phòng rực rỡ tinh xảo, đặt chậu mẫu đơn chôn xác chim nhỏ lên bàn.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, một nam tử khí khái bưng một bầu rượu đến, Đông Phương lộ ra gương mặt tươi cười, “Liên đệ.”

Hết đệ thập tứ chương – xuống núi cầm kiếm Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15 –ĐẠI LỬA ĐẠO HƯ HƯ THỰC THỰC

“Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình bưng rượu đi vào phòng, để rượu cùng chén lên bàn, nhìn cửa sổ đang mở, nói, “Đêm lạnh, nên đóng cửa sổ thì hơn.”

“Không cần.” cánh cửa sổ kia từ khi y nuôi Hàn Duyệt thì chưa bao giờ khép lại, mặc dù hẩn đã chết, nhưng, Đông Phương luôn có một cảm giác rằng con chim nhỏ của mình chưa chết, rồi có lúc nó sẽ trở về với y.

Cảm giác của Đông Phương rất chính xác, nhưng y không biết, chờ Hàn Duyệt trở về, thì đã ở trong một hình thái khác.

“Đông Phương huynh, đây là hảo tửu ta đặc biệt tìm cho ngươi, ngươi nếm thử xem.” Dương Liên Đình cười nói, Dương Liên Đình vốn lớn lên cực kỳ uy vũ, nụ cười này mang theo một loại hào sảng của nam tử, rất dễ dàng gây hảo cảm cho người khác.

Đông Phương gật đầu, rót một chén nhấp một hơi, cười nói, “Quả thật là hảo tửu.” Nói xong, liền ngửa đầu uống cạn chén rượu, lại rót một chén, “Vẫn là Liên đệ hiểu ý ta.”

“Đông Phương huynh đề bạt ta như vậy, còn nhận ta làm huynh đệ, ta sao có thể không suy nghĩ cho Đông Phương huynh nhiều hơn?” Dương Liên Đình cầm lấy ngoại sam vắt trên bình phong, chuyển ra sau Đông Phương, phủ lên người y, “Nếu không muốn đóng cửa sổ, thì mặc thêm một chiếc áo khoát vậy.”

“Cám ơn Liên đệ.” trong mắt Đông Phương hiện lên một tia cảm động, từ khi phụ mẫu quá thế, đã không còn ai đối đãi với y như thế, ‘người’ duy nhất thật tâm đối xử với y, cũng đã chết vì y.

Mắt nhìn bồn mẫu đơn nở vô cùng kiều diễm, trong lòng Đông Phương có chút chua xót thương cảm, ngửa đầu uống thêm một chén rượu, “Sắc trời không còn sớm, Liên đệ nên đi nghỉ ngơi.”

“Đông Phương huynh cũng phải chú ý thân thể.” Dương Liên Đình cầm lại bàn tay đang muốn rót rượu của Đông Phương, “Rượu nhiều thương thân, Đông Phương huynh uống ít thôi.”

Đông Phương cứng người, y đã bao lâu chưa từng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người khác, chưa ai khuyên y uống ít rượu, những người đó chỉ biết nịnh bợ y, mặc cho y, e sợ chọc giận y, ảnh hưởng đến tiền đồ cùng địa vị của mình, trong lòng mềm mại, Đông Phương mở miệng nói, “Ta biết Liên đệ quan tâm ta.”

“Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình muốn nói lại thôi, như có lời muốn nói, lại không biết nói thế nào, như quên tay mình đang nắm lấy tay Đông Phương, hỏi, “Đúng rồi, hoa viên kiến tạo sắp xong, Đông Phương huynh muốn trồng những loại hoa nào?”

“Hoa.” Đông Phương đưa tay vén tóc, lẳng lặng rút tay về, bưng lên chén rót đầy rượu, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về mép chén, nhìn chậu mẫu đơn nở rộ .

Dương Liên Đình tất nhiên thấy bồn mẫu đơn, bồn hoa kia vẫn đặt trong phòng ngủ của Đông Phương, gã dò đoán tâm tư Đông Phương hỏi, “Trồng một vài loại mẫu đơn thì sao?”

Ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, Đông Phương nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc đen như tơ của Đông Phương theo động tác này mà bay bay, rồi rơi xuống sau lưng y, “Có vài thứ, là duy nhất, cho dù có giống nhau đến mấy, cũng không có nghĩ là tương đồng.” Đặt chén rượu không xuống bàn, “Không cần mẫu đơn, còn lại người tự lo liệu.”

Thấy Đông Phương không muốn bàn tiếp, Dương Liên Đình thức thối nói, “Sắc trời đã tối, Đông Phương huynh nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Cám ơn Liên đệ quan tâm.” Đông Phương cười nói.

“Ta cáo từ trước.” Chờ Đông Phương gật đầu, Dương Liên Đình mới rời đi.

Đóng cửa kỹ lại, trên mặt Dương Liên Đình không còn vẻ cung kính ôn nhu như lúc trước mặt Đông Phương nữa, mà là một loại vẻ mặt tình thế bất buộc, nhìn xuống bàn tay vừa cầm tay Đông Phương của mình, lại liếc nhìn căn phòng vẫn sáng đèn, khóe miệng cong lên, tâm tình vui vẻ lộ khai.

Đông Phương Bất Bại, Nhật Nguyệt Thần giáo, Dương Liên Đình thông qua một đoạn thời gian quan sát, có thể khẳng định một chuyện, Đông Phương Bất Bại ngày càng biến thái, sở thích cũng ngày càng giống nữ tử, y phục tiên diễm, tiểu viện tinh xảo, bước tiếp theo nên làm thế nào thì mới tốt đây? [Shal: có ai như ta muốn đập thẳng này hem??]

Trước lúc sắp chìm vào giấc ngủ, Dương Liên Đình còn đang suy tư, làm như vậy được không? Bởi vì Đông Phương coi trọng, người đến lấy lòng gã cũng ngày càng nhiều, gã rất dễ dàng biết được chuyện, trước khi Đông Phương Bất Bại đoạt được giáo chủ vị, từng rất thích một con chim cất chân trắng y nuôi làm sủng vật, nhưng sau khi đoạt vị thành công, chưa ai từng gặp lại con chim cất đó nữa.

Có cần tìm một con đưa đến chỗ Đông Phương Bất Bại không? Hơn nữa thông qua màn thử hôm nay, Dương Liên Đình phát hiện, Đông Phương Bất Bại không bài xích sự đụng chạm của gã, còn rất thích nhiệt độ cơ thể cùng sự quan tâm của người khác, từng có cấp dưới tặng cho Đông Phương Bất Bại một tuyệt sắc nữ tử

Nhưng Dương Liên Đình bây giờ mỗi ngày đều ra vào tiểu viện của Đông Phương Bất Bại, lại chưa từng thấy tung tích của nữ tử kia, hơn nữa tên cấp dưới nọ mang danh là xuống núi làm việc, nhưng một kẻ đã làm đến tổng quản thần giáo như gã, có thể khẳng định, người nọ, đã biến mất.

Như vậy, những thứ này đã có thể nói rõ, Đông Phương Bất Bại hiện tại, căn bản không thích nữ nhân, mà là thích.

Chuyện này còn cần thử tiếp, Dương Liên Đình thậm chí phát hiện, Đông Phương Bất Bại hiện tại rất phiền chán chuyện xử lý giáo vụ, cho nên chỉ cần gã có thể nắm được Đông Phương Bất Bại, như vậy Nhật Nguyệt Thần giáo chấn chấn sẽ là của gã .

Về phần làm sao để Đông Phương Bất Bại nghe lời, còn phải chậm rãi tính toán.

Đông Phương nhìn bầu rượu, đứng lên, “Dương Liên Đình, ha hã. để xem xem người có thể làm đến mức đó hay không.” Y phục trên người rơi xuống đất, Đông Phương xoay người nhấc lên, ánh mắt nhu hòa, “Chỉ cần người có thể cho ta thứ ta muốn, người muốn, ta cho người hết thì đã sao?”

Ném y phục lên ghế, nhìn bản thân trong gương đồng, thở dài, “Vì sao. Vì sao.”

Đông Phương có chút bức dọc nhìn về phía thư phòng, giáo vụ xử lý không xong, y giờ đây đã chán ngán những lời ca tụng công đức, những ánh mắt e ngại lấy lòng, “Ha hã. cho ta thứ người muốn, những thứ này ta cho người hết, thì đã sao? Nhưng, phải xem người có làm được đến cùng hay không.”

Hàn Duyệt lại không biết những chuyện trên Hắc Mộc Nhai, an ổn ngủ thẳng đến lúc tỉnh, rửa mặt xong, ăn một bữa không biết là điểm tâm hay cơm trưa, hỏi thăm được nơi bán ngựa, xách tay nải chuẩn bị đi mua ngựa .

Dưới sự giới thiệu nhiệt tình của người bán, Hàn Duyệt ngo ngác nhìn con ngựa cơ hồ còn cao hơn mình, thân mình cứng đờ, không tự giác lui ra sau mấy bước.

“Đây chính là con ngựa tốt nhất ở đây của chúng ta, khách nhân người xem thể trạng này.” người bán vuốt ngựa, giới thiệu nói.

“Không có con nhỏ hơn sao?” Hàn Duyệt lại lui ra sau vài bước, xác định rời khỏi tầm nguy hiểm, mới mở miệng hỏi.

Người bán nghi hoặc nhìn Hàn Duyệt, tựa như phát hiện được gì đó, thật cẩn thận hỏi, “Khách nhân có phải không biết cưỡi ngựa không?”

“Ai nói ta không biết cưỡi.” Hàn Duyệt như con chim xù lông lên, “Ta chỉ là quên cưỡi thể nào thôi.” Lời này không tính giả, Nhạc Bất Quần biết cưỡi ngựa, nhưng mà Hàn Duyệt xuyên vào thân thể Nhạc Bất Quần, là một kẻ không biết cưỡi ngựa, vậy cũng tính là quên.

“Nếu khách nhân quên, vậy ta chọn một con ngựa cái dịu ngoan nhất cho ngài?” người bán không vạch trần, cười khanh khách nói.

“Khụ khụ. Mang ta đi nhìn xem.” Hàn Duyệt xoay người, cảm giác mặt mình rất bồng.

Đi nhìn con ngựa cái dịu ngoan mà người bán nói, con ngựa này cũng có cao tận một thước mấy, Hàn Duyệt bị thúc, chẳng lẽ hẳn nhất định phải đi bộ ?

Trong lúc vô tình quay đầu thấy đám động vậy trong hàng rào, Hàn Duyệt tươi cười, chỉ vào nói, “Ta lấy nó .”

Khi Hàn Duyệt cưỡi con lừa mình mua đi ra, mặt lộ vẻ đắc ý, nhớ lại biểu tình của con ngựa kia lúc mình mua con lừa, Hàn Duyệt vừa nhớ tới đó đã muốn cười, quơ chân, Hàn Duyệt ngồi rất thoải mái, cảm thán nói, “Không hổ là yên ngựa tốt nhất, tuy rằng hơi mắc chút.”

Con lừa này chỉ có một lượng bạc, nhưng mà cái yên thì tới mười hai lượng.

Mua chút lương khô cùng rau dưa đã rửa sạch, treo hai bên yên ngựa, Hàn Duyệt cưỡi con lừa đi đến thành trấn tiếp theo.

Không thèm để ý ánh mắt người qua đường hoặc ngạc nhiên hoặc khinh bỉ, Hàn Duyệt lấy một củ cải đỏ, bẻ đôi, đút con lừa một nửa, nửa còn lại đưa vào miệng gặm.

“Vị tiểu huynh đệ này, thật quá khôi hài.” Chỉ thấy một trung niên nam tử cưỡi ngựa chậm rãi đến bên cạnh Hàn Duyệt, nói.

Hàn Duyệt ngửa đầu nhìn ngựa lại vuốt vuốt lừa của mình, không ghen tị, một chút cũng không ghen tị, cùng lắm thì tìm Đông Phương, nhờ Đông Phương dạy mình cưỡi ngựa, đến lúc đó sẽ đến phiên hẳn ngẩng đầu nhìn người khác, “Đâu có, đâu có.”

Trung niên nam tử xoay người xuống ngựa, dắt ngựa đi cùng tốc độ với Hàn Duyệt, “Tại hạ Lâm Chấn Nam, xin hỏi tiểu huynh đệ đại danh?”

Lâm Chấn Nam? Hàn Duyệt chỉ thấy có chút quen tai, lại không thể nhớ nổi, liền khẳng định Lâm Chấn Nam này không phải là nhân vật quan trọng trong tiểu ngạo, nhìn ông ta cười cười, Hàn Duyệt thấy nếu mình không trả lời thì rất kì, nhưng lại không thể nói cho ông ta mình gọi Nhạc Bất Quần.

Hàn Duyệt căn bản không muốn nói cho ông ta biết thực danh của mình, chẳng biết tại sao, hẳn muốn người đầu tiên biết thực danh của mình là Đông Phương, mắt xoay xoay, Hàn Duyệt mở miệng nói, “Tại hạ Tây Môn Xuy Tuyết.”

Lâm Chấn Nam mắt tối sầm, cười nói, “Tên rất hay, Tây Môn huynh muốn đi đâu, nếu tiện đường, chúng ta kết bạn mà đi.”

“Không cần, người cưỡi ngựa nhanh hơn, đi trước, ta còn muốn nhìn phong cảnh trên đường.” Hàn Duyệt thấy không rõ mục đích của Lâm Chấn Nam này, một lòng muốn tìm Đông Phương, không muốn có quá nhiều chuyện rắc rối, không muốn có quá nhiều liên lụy tới người khác, hơn nữa thực lực mình ra sao, Hàn Duyệt rõ nhất, hẳn không muốn thật vất vả chạy ra Hoa Sơn, lại bị chết không minh bạch.

“Một khi đã như vậy, Tây Môn huynh đệ đi trước, ta ở đây chờ người.” Lâm Chấn Nam không miễn cưỡng, vẻ mặt hào sảng nói.

Hàn Duyệt âm thầm phỉ nhổ, nếu phải chờ người thì làm gì bảo muốn đi với hắn, đây không phải là lấy người ta ra làm trò đùa à? Nghĩ tới lời cáo biệt của người trong giang hồ, Hàn Duyệt ôm quyền nói, “Núi xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, sau này gặp lại.”

“Sau này gặp lại.” Lâm Chấn Nam cười nói, nhìn bóng Hàn Duyệt cưỡi lừa đi xa, ánh mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

“Tiêu đầu, hắn là ai vậy, đáng để ngài đi kết giao sao.” Một hán tử thất lưng gấu trường đao nhìn bóng Hàn Duyệt đi xa, mới chạy tới, xuống ngựa hỏi.

“Từng có một lần ngẫu nhiên, ta gặp qua Hoa Sơn chưởng môn, nếu ta không nhận sai, hắn chính là Hoa Sơn chưởng môn Nhạc Bất Quần, thế nhưng.” Nghĩ đến động tác của Hàn Duyệt, rồi cả những lời hắn nói, Lâm Chấn Nam lại không dám khẳng định, dù sao Quân Tử kiếm Nhạc Bất Quần tuyệt đối không bao giờ cưỡi lừa, cũng sẽ không vừa đi vừa ăn củ cải đỏ, lại càng không cải danh gọi là Tây Môn Xuy Tuyết gì đó, “Sợ là ta nhận sai rồi.”

Lâm Chấn Nam chau mày, xoay người nhảy lên ngựa, “Mặc kệ, chúng ta đi đường tắt, trở về nhanh hơn, nếu để lỡ sinh nhật của Bình Chi, sẽ không tốt.”

“Ha ha.” đúng làm sao có thể bỏ lỡ sinh nhật của Thiếu tiêu đầu được.” tiêu sư đi theo Lâm Chấn Nam ồn ào nói.

Hàn Duyệt không biết Lâm Chấn Nam nhận ra Nhạc Bất Quần mới cố ý đến kết giao, chỉ thấy giang hồ quá nhiều quái nhân, còn tưởng rằng người ta có ý với bạc trên người hắn, càng thêm xác định chỉ có ở bên người Đông Phương mới là chỗ an toàn nhất, “Đông Phương thích cái gì nhỉ? Mặc kệ, dựa theo sở thích của mình mua là được rồi.”

Hết đệ thập ngũ chương – đại lừa đảo hư hư thực thực Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16 – ĐƯỜNG XA GẶP KHÚC DƯƠNG

Hàn Duyệt thấy mình rất bi thức, thật vất vả chạy ba ngày đường, tới một thành trấn mới, tìm được cả thấy mấy tiêu cục, ai ngờ người ta mới nghe nơi hắn muốn đi, không phải nói là tài sơ học thiển không biết nơi này, thì chính là đứng dậy khách khách khí khí ‘thỉnh’ hắn đi, ngồi ở tửu lâu, Hàn Duyệt cảm giận nhét một miếng thịt vào màn thầu, thấy quả thật không thể nhét vào được, mới bắt đầu ăn.

Hàn Duyệt biết muốn tìm Đông Phương phải đi Nhật Nguyệt Thần giáo, Nhật Nguyệt Thần giáo ở trên Hắc Mộc Nhai, mà Hắc Mộc Nhai ở nơi nào Hàn Duyệt không biết.

Hàn Duyệt nhàm chán ăn màn thầu kẹp thịt, nghe bát quái trong tửu lâu. Cái gì Phiêu Hương viện đến một tân hoa khôi, Lý gia viên ngoại sáu mươi mà còn thú một tiểu thiếp chưa tới mười sáu.
. . . Đông gia dài Tây gia ngắn Hàn Duyệt nghe mà hưng trí bừng bừng, không khỏi hưng phấn cầm màn thầu nhảy vào góp vui.

“Nghe nói chưa, Hoa Sơn phái đã đổi chưởng môn, đang phát thiệp mời các môn phái khác đi tham gia đại điển kế nhiệm của tân chưởng môn.”

“Ta còn nghe nói, tân chưởng môn là tiền bối trước đây của Hoa Sơn phái, gọi là Phong Thanh Dương gì đó, chưa từng nghe qua a.”

“Người nghe nói qua mới là lạ, ta nghe ta nhi tử của cữu cữu của di mục của biểu đệ của ca ca của biểu tỷ. Nói, Phong Thanh Dương kia là cao thủ kiếm tông trước kia của Hoa Sơn phái.”

“Phong Thanh Dương là kiếm tông cao thủ, có quan hệ thân thích nhiều như vậy với nhà người sao?”

Hàn Duyệt chậm rãi cắn màn thầu một cái, lại chậm rãi nuốt xuống, chậm rãi mở miệng nói, “Không có, ta chỉ muốn nói cho các người biết nhà ta có rất nhiều thân nhân.” [Shal: “.....”]

“.....”

“.....”

“Vị tiểu huynh đệ này, có nguyện ý nói thêm một chút, những lời mà thân thích người đã nói cho người nghe không?” Một trung niên nam tử vẫn ngồi trong góc, một thân trường bào màu nâu mở miệng nói.

“Không muốn.” Hàn Duyệt ăn xong màn thầu kẹp thịt, vui vẻ trở lại vị trí, nói.

Trung niên nam tử không tức giận, ngược lại cười ha ha, “Ta đây nếu nói cho người biết chuyện người vẫn đi vòng vòng hỏi thăm thì sao?”

Hàn Duyệt tròn tròn mắt, phần nộ nhìn trung niên nam tử, vươn tay một ngón tay lên, “Người theo dõi ta.”

“Đúng vậy, tiểu huynh đệ muốn thế nào?” bên phía tay phải của trung niên nam tử bày vật dài khoảng một thước bị bao kín lại, ngón tay đang vuốt ve vật ấy của ông bóng loáng như bạch ngọc, xinh đẹp nho nhã mà thon dài.

Trừ bỏ tay Đông Phương, Hàn Duyệt vẫn chưa gặp qua ai có đôi tay đẹp hơn người này, không khỏi hơn phân hao cảm với trung niên nam tử này, Hàn Duyệt chỉ tiểu nhị mang đồ ăn mình chuyển sang bàn của người nọ, bản thân cũng qua bên đó ngồi, “Hiện tại người có thể quang minh chính đại đi theo.”

Trung niên nam tử nhìn hành vi của Hàn Duyệt, trên mặt ý cười càng đậm, “Ai cũng nói Hoa Sơn Quân Tử kiếm Nhạc Bất Quần là người cực kì chú ý lễ nghi, không thể tưởng được lại thú vị thế này.”

“Cho nên người nhận sai người.” Hàn Duyệt ăn đậu phộng, không chút hoang mang nói.

Trung niên nam tử nhìn Hàn Duyệt hồi lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng, “Là ta chấp nhất, là ai hay không phải là ai thì thế nào, ta là Khúc Dương.”

“Khúc Dương?” Hàn Duyệt chớp mắt một chút, thấy rất thực quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra được, “Ta là, Hoàng Dược Sư.”

“A, người là đại phu?” Khúc Dương nhìn Hàn Duyệt, có chút nghi hoặc hỏi.

“Không phải.” Hàn Duyệt trực tiếp phủ nhận, hắn nói mình tên Hoàng Dược Sư là vì ngoại hiệu của người này là Đông Tà, có một chữ giống tên Đông Phương mà thôi.

“Vậy sao người gọi dược sư?” Khúc Dương cầm dưa bắp hạt đậu Hàn Duyệt gấp nửa ngày còn không gấp được cho vào miệng, hỏi.

“Người kêu Khúc Dương, vậy người là hải dương quanh co khúc khuỷu?” Hàn Duyệt trừng mắt nhìn Khúc Dương, trực tiếp vươn tay bóp đậu phộng, bắt đầu ăn.

“Ha ha.” Khúc Dương bỗng nhiên hạ giọng nói, “Ta chính là ma giáo trưởng lão trong miệng của người chính giáo các người.”

Hàn Duyệt chớp mắt lại chớp mắt, đưa đầu qua, giảm thanh âm xuống nhưng vẫn không che dấu được kinh hãi, “Thật không? Thật không? Người không gạt ta?”

“Ta Khúc Dương không gạt người khác.” Khúc Dương cũng tròn to mắt nhìn Hàn Duyệt, trên mặt mang một loại hương vị trêu tức.

Khúc Dương, Nhật Nguyệt Thần giáo trưởng lão? Hàn Duyệt ngơ ngác cắn đậu phộng, chợt nhớ ra Khúc Dương là ai, vẻ mặt kinh hãi, “Người chính là Khúc Dương kia?”

“Ta chính là Khúc Dương.” Khúc Dương gấp khối một miếng thịt bỏ vào miệng, chậm rãi cắn nuốt, “Còn có Khúc Dương khác nữa sao?”

“Vậy người không ở lại Nhật Nguyệt Thần giáo, đi ra ngoài làm gì?” Hàn Duyệt hoài nghi, hắn bị thúc quen rồi, mới có được chút vận khí, ngược lại thiếu tự tin.

“Trộm mộ.” Khúc Dương vuốt vật bị bao lại đặt bên tay phải mình, “Kê Khang không phải nói sau khi mình chết thì ‘quảng lăng tẩm từ nay về tuyệt tích’ à? Ta cố tình muốn nhìn, thế gian này không có khúc phổ nào mà Khúc Dương đàn không được.”

Hàn Duyệt suy nghĩ một chút, hình như có chút ấn tượng, Khúc Dương vì tìm khúc phổ quảng lãng tán, đào không ít mộ, “Vây.” Hàn Duyệt bỗng nhiên có chút thẹn thùng, gương mặt đỏ lên, đôi mắt thủy nhuận trong nháy nháy, “Có thể dẫn ta đi tìm Đông Phương được không?”

Khúc Dương biểu tình dần nghiêm túc lại, “Người tìm giáo chủ húng ta, có chuyện gì?”

“Việc tư.” Hàn Duyệt nhần nhó, vẻ mặt chân thành nhìn Khúc Dương, “Chuyện rất rất rất tư mật.” Dù sao chuyện để Đông Phương nuôi, quả thật là việc tư cực kỳ tư mật.

Khúc Dương rót chén trà, ông ở đây là vì nghe nói nơi này có một tòa cổ mộ đời Tấn, ông muốn thử xem có tìm được quảng lãng tán hay không.

Ngẫu nhiên nhìn thấy Hàn Duyệt vừa bị tiêu cực đuổi ra, Khúc Dương thân là Nhật Nguyệt Thần giáo trưởng lão tất nhiên là biết Nhạc Bất Quần. Nhưng mà Khúc Dương làm sao cũng không thể liên tưởng Nhạc Bất Quần dính với con lừa, cố tình ông lại thấy Nhạc Bất Quần cười lừa, tự nhiên đã làm ông thấy hứng thú.

Theo dõi hẩn một đường, thấy hẩn lần lượt đi vào tiêu cực, không bao lâu lại bị tiêu cực đuổi ra, Khúc Dương nghi hoặc vạn phần, sau khi nghe ngóng mới biết được, hẩn là muốn nhờ tiêu cực đưa mình đến Hắc Mộc Nhai.

Chuyện này không thể không khiến Khúc Dương hoài nghi dụng tâm của hẩn, dù sao Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt Thần giáo, không phải quan hệ hữu hảo, lúc này mới bước ra để thử.

Nhưng càng thử, Khúc Dương càng hoài nghi, ông có nhận nhầm người không, dù sao Nhạc Bất Quần có giả cỡ nào cũng không thể giả ra bộ dáng hiện giờ.

Tính cách một người làm sao có thể đột nhiên thay đổi nhiều đến vậy, hẩn không chịu nhận mình là Nhạc Bất Quần, hẩn chẳng lẽ sẽ không sợ làm mất thể diện Hoa Sơn phái sao? Trừ phi, hẩn thật không phải là Nhạc Bất Quần.

Nhưng không phải Nhạc Bất Quần, sao lại có dung mạo hệt như Nhạc Bất Quần? Hay là nói, Nhạc Bất Quần tâm cơ thâm trầm đến mức ông cũng không thể phát hiện ra được, như vậy người này rất đáng sợ.

Kỳ thật, may mắn Hàn Duyệt gặp là Khúc Dương, ông vốn không để ý đến những chuyện trong Nhật Nguyệt Thần giáo, đối Đông Phương Bất Bại mặc dù không có ác cảm cũng không có hảo cảm. Bằng không nếu là các trưởng lão khác vừa thấy một tiền chủồng môn của chính giáo, cứ mãi hỏi thăm những chuyện về giáo chủ của mình, đã sớm hạ sát thủ.

“Người là người quen cũ của Đông Phương giáo chủ?” Khúc Dương uống ngụm trà hỏi.

Hàn Duyệt gật đầu.

Khúc Dương suy tư một lát, thấy Hàn Duyệt rất hợp khẩu vị của mình, không muốn làm khó hẩn, lại thấy nếu cứ mặc kệ, vạn nhất có chuyện bất lợi với Đông Phương, vậy thì sẽ làm nhục chức trách hữu sứ của mình, “Một khi đã như vậy, ta viết cho ngươi một phong thư, ngươi đến Hắc Mộc Nhai, sẽ có người mang người đi gặp giáo chủ.”

Nếu hẩn thật sự đi tìm giáo chủ, đặt bên cạnh giáo chủ để giám thị cũng tốt, nếu không đi tìm, như vậy Khúc Dương sẽ xem như chưa từng gặp qua người này.

“Hảo.” Hàn Duyệt nghe nói nhân tình sáng lên, vẻ mặt cảm kích nói, “Đang lo không biết nên vào thế nào, người quả thật rất hiểu ý người khác.”

Khúc Dương lắc đầu, ôm cầm đứng dậy, mượn giấy bút chỗ chủồng quầy, “Người còn chưa tìm được đường đi, đã lo phải vào thế nào?”

“Người phải biết lo lắng dài lâu một chút.” Tựa như hẩn, đã tìm xong phiếu cơm miễn phí về sau hẩn có thể thư thư phục phục mẽ trùng.

Rất nhanh đã viết xong thư, Khúc Dương gấp lại đóng ấn tín của mình lên trao cho Hàn Duyệt, ông không sợ Hàn Duyệt xem, bởi vì ông chỉ viết lại toàn bộ quá trình nhận thức Hàn Duyệt.

“Vậy đường nào lên Hắc Mộc Nhai?” Hàn Duyệt thật cẩn thận cất kỹ phong thư, đây chính là chìa khóa mở cửa con đường làm rể tròng của hắn nha.

Khúc Dương tự tiểu phi tiểu, “Người không phải tìm tiêu cục sao? Chẳng lẽ trả bạc không đủ, ta có thể cho người một ít.”

Hàn Duyệt rót cuộc phát hiện bản chất của Khúc Dương, “Ta cho người bạc, người đưa ta đi, thế nào?”

“Ta không thiếu bạc.” Khúc Dương nhếch mày, “Người nếu không xuất ra được thứ gì đó làm ta động tâm, vậy ta đi.” Nói xong liền ôm cầm đứng dậy, làm bộ phải rời khỏi.

“Đợi đã.” Hàn Duyệt vội mở miệng vẻ mặt hoài nghi nhìn Khúc Dương nói, “Chớ không phải là người muốn ăn cơm bá vương, gạt ta tính tiền cho người?”

Thanh âm Hàn Duyệt không lớn, vừa lúc đủ để chưởng quầy nghe được, chưởng quầy vẻ mặt hoài nghi nhìn Khúc Dương, Khúc Dương khóe miệng run rẩy, ông đường đường Nhật Nguyệt Thần giáo hữu sử, làm sao có thể thiếu tiền, mấy khối bạc vụn bị Khúc Dương ném lên bàn, “Không cần người tính tiền cho ta, ta thanh toán cả phần của người rồi đó.”

“Cám ơn nhiều.” Hàn Duyệt như con hồ ly trộm được gà, “Ta có thể kêu thêm một con vịt nướng được không?”

Khúc Dương chưa từng thấy qua người nào da mặt dày như vậy, càng thêm xác định người này nhất định không phải Quân Tử kiếm Nhạc Bất Quần kia, bất quá, người như vậy lại rất hợp khẩu vị của Khúc Dương, Khúc Dương bình sinh chán ghét nhất là loại ngụy quân tử cố làm ra vẻ, “Có thể. Nhiều đó đủ để người ăn thêm mười con vịt nướng.”

“Hảo, chưởng quầy, lấy thêm hai con vịt nướng hai còn gà nướng, mười cái màn thầu, mang đi.” Hàn Duyệt vui cười hơn hử kêu lên.

Chưởng quầy thấy bạc, tâm tình tốt, rất nhanh chuẩn bị đầy đủ những gì Hàn Duyệt gọi, lấy bạc đi.

Hàn Duyệt chưa kịp cao hứng vì tiết kiệm được không ít tiền cơm, Khúc Dương bỗng nhiên mở miệng nói, “Người nắm chắc ta sẽ dẫn người đi Hắc Mộc Nhai như vậy?”

“Không nắm chắc.” Hàn Duyệt cất kỹ mọi thứ, xách tay nải đi theo Khúc Dương, ra khỏi tử lâu.

“Vậy người đi theo ta làm gì?” Khúc Dương nhếch mi nhìn Hàn Duyệt giắt tay nải lên lưng lừa, lại dứt con lừa một cú cái.

“Người muốn ta đi cùng.” Hàn Duyệt nháy đôi mắt mắt đào hoa to tròn của mình, “Người nếu không muốn ta đi cùng, thì đã sớm dùng khinh công chạy.”

“Nghĩ ra thứ làm ta động tâm để đưa người đi Hắc Mộc Nhai chưa?” Khúc Dương không phủ nhận, vuốt đầu lừa, hỏi.

“Không có thứ gì cả.” Hàn Duyệt thực thành thực địa trả lời.

“Vậy ta đi.” Lần này Khúc Dương thật sự chuẩn bị rời đi, ông dù sao còn có chuyện phải làm, “Rảnh rồi, chúng ta tiếp tục tán gẫu, gặp lại sau Hoàng Dược Sư.”

Hàn Duyệt đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới nhớ hóa ra Hoàng Dược Sư là gọi hắn, nhìn đã Khúc Dương đi xa, vội la lớn, “Ta biết vị trí của quảng lăng tán.”

Vừa mới nói xong, chỉ thấy Khúc Dương xuất hiện ngay bên trước mặt Hàn Duyệt tựa như chưa từng rời đi, “Người không phải nói, người không có thứ gì để ta động tâm sao?”

Hàn Duyệt tâm tình tốt, từ lúc xuống Hoa Sơn, giải trừ nguy cơ an toàn, Hàn Duyệt cũng khôi phục tính cách trước kia “Ta không có quảng lăng tán, chỉ biết là nó ở nơi nào, cho nên ta biết là nơi mà không phải thứ.” Hàn Duyệt nghiêm trang nói.

Hết đệ thập lục chương – đường xa gặp Khúc Dương Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17 – HƯ HƯ THỰC THỰC LƯỚT QUA NHAU

“Trong mộ Thái Ung.” Hàn Duyệt chút không chút do dự nói ra, lúc trước hắn bội phục Khúc Phi Yên nên cũng từng tìm hiểu tư liệu về Khúc Dương, Khúc Dương vì tìm quảng lăng tẩm, đào hai mươi chín ngôi mộ, cuối cùng ở trong mộ Thái Ung tìm được.

Đây là lý do vì sao khi hắn nghe tên Khúc Dương lại thấy quen như vậy, nhưng khi đó trong đầu hắn chỉ có mỗi chuyện phải làm sao để tìm được Đông Phương, tên người khác đều thành ký hiệu.

Khúc Dương thấy Hàn Duyệt trả lời rõ ràng như vậy, trong lòng ấm áp, ngoài miệng lại không chịu buông tha, nói, “Người không sợ ta chạy trốn?”

“Chạy đi, hòa thượng có thể chạy nhưng miếu thì không.” Hàn Duyệt không thèm quan tâm, đối với thái độ làm người của Khúc Dương, hắn rất tin tưởng, “Hơn nữa, người không sợ ta lừa người?”

“Lừa đi, cũng không thể lừa ta cả đời, ta cuối cùng cũng sẽ phát hiện được chân tướng.” Khúc Dương cũng cầm củ cải dứt lừa

Hàn Duyệt gật đầu, “Chân tướng vĩnh viễn chỉ có một.” Mới vừa nói xong, liền cười ngồi xồm xuống đất bắt đầu chọc đất.

“Sao vậy?” Khúc Dương không biết Hàn Duyệt vì sao cười như vậy, nghi hoặc hỏi.

Hàn Duyệt ngửa đầu nhìn Khúc Dương, ôm mặt nói, “Ta lấy tên ngoại công thề.” Vừa nói xong đã phát ra tiếng cười to, nếu phải mặt đất quá bẩn Hàn Duyệt sẽ lăn vài vòng trên đất.

Khúc Dương chậm rãi đợi Hàn Duyệt cười đủ, mới đá Hàn Duyệt một cước, đặt cằm của mình lên lưng lừa, hỏi, “Không đi Hắc Mộc Nhai?”

Hàn Duyệt cười đến mặt hồng hồng, đôi mắt ướt át, gật đầu nói, “Muốn đi.”

“Không điên nữa?” Khúc Dương ý bảo Hàn Duyệt nắm con lừa đi theo mình, vừa đi vừa hỏi.

“Không điên nữa.” Hàn Duyệt tuyệt đối không thừa nhận hành vi lúc nãy mình đã làm, nhưng khi nghe Khúc Dương nói, hắn bất giác nhớ tới một bức ảnh động, nên cảm xúc nhất thời mới dao động như thế.

Khúc Dương đi trước Hàn Duyệt, “Lần sau muốn khóc, tìm một chỗ không người, ta giúp người trông chừng, khóc một lần cho đủ.”

Hàn Duyệt chỉ có thể nhìn bóng Khúc Dương, thấy không rõ biểu tình của ông, nhưng hắn có thể nghe ra Khúc Dương là nói thật lòng, cúi đầu lên tiếng, “Phải tìm một nơi không có gió.”

“Vì sao?” Khúc Dương nhìn Hàn Duyệt đi đến cạnh mình, hỏi.

“Như vậy mới tốt cho da.” Hàn Duyệt nghiêm trang trả lời. [Shal: cảm lạnh toàn tập]

Khi Khúc Dương mang Hàn Duyệt đi lên Hắc Mộc Nhai, thì Đông Phương nhìn hoa viên đã tu kiến xong, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Đông Phương huynh, hài lòng không?” Dương Liên Đình đứng ở bên phải Đông Phương, hỏi.

“Ta rất vừa lòng.” Bốn chữ này là đánh giá cao nhất của Đông Phương, toàn bộ tiểu viện là tiểu kiều lưu thủy, trong hồ là hoa sen màu hồng, lương đình tinh xảo đứng giữa hồ, trường sa màu trắng theo gió tung bay, phong linh treo bên mái đình đung đưa theo gió phát ra những thanh âm thanh linh.

Cỏ cây núi đá, gắm hoa muôn màu, lãnh hương hàn thúy, u trúc sâm sâm (mùi hương nhàn nhạt, cây cỏ xanh mướt, rừng trúc rậm rạp), khắp nơi lộ ra vẻ tinh xảo hữu tình của người thiết kế cùng một loại tao nhã lạnh nhạt.

“Đông Phương huynh thích là tốt rồi.” Dương Liên Đình hai mắt ẩn tình, gương mặt anh tuấn hơi đỏ lên, “Đông Phương huynh.”

“Sao vậy?” Đông Phương nhếch mi thoáng nhìn Dương Liên Đình, mỉm cười hỏi.

Dương Liên Đình hít sâu một hơi, như lấy hết dũng khí, bước lên trước, đến bên người Đông Phương, tay chậm rãi vươn qua thắt lưng Đông Phương, “Đông Phương huynh. Ta đối.”

Đông Phương như không phát giác được chỗ kỳ lạ, ngược lại mở miệng nói, “Liên đệ, sao vậy? Có gì muốn nói sao?”

“Ta.” Dương Liên Đình nội tâm giãy giụa, biết lúc này là thời cơ tốt nhất, mưu tính lâu như vậy, chuẩn bị lâu như vậy, thành công đã ở ngay trước mắt, vậy mà trong lòng vẫn còn chút do dự cùng chán ghét, thậm chí mang theo chút ghê tởm.

Thế nhưng, Dương Liên Đình cắn răng, đang muốn nói ra miệng, lại nghe xa xa một người hô lớn, “Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ. Giáo chủ tại thương, thuộc hạ có việc gấp bẩm báo.”

Đông Phương chau mày, nhìn người đang quỳ phía cửa, cuối cùng mở miệng nói, “Thượng Quan Vân, vào đi.”

“Vâng” Thượng Quan Vân nhanh chóng đứng dậy, bước vào, lại quỳ xuống hành lễ với Đông Phương.

“Đứng lên đi.” Đông Phương biết nếu không phải chuyện gấp, Thượng Quan Vân sẽ không dám tới đây quấy rầy y, nhưng dù vậy trong đáy mắt y vẫn hiện lên chút mệt mỏi cùng phiền chán.

“Mười ba phân đà của giáo ta bị người liên thủ tấn công, các phân đà gửi thư cầu cứu, nói là do phản đồ Hướng Vãn Thiên làm.” Thượng Quan Vân không dám dài dòng, đứng lên nói.

Dương Liên Đình mắt nhìn Thượng Quan Vân, vừa ảo não hấn chen ngang quyết định thổ lộ đầy khó khăn của mình, lại vừa cảm tạ hấn chen vào, nhìn bóng Đông Phương, trong lòng rất phức tạp, nếu Đông Phương là một nữ nhân chân chính, gã sẽ không cần giãy giụa lâu như vậy

Thế nhưng Đông Phương cố tình là một nam nhân, mỗi khi gã nghĩ đến chuyện mình sẽ thổ lộ thậm chí thân thiết với một nam nhân gã đã thấy buồn nôn.

Nhưng, có thể đặt một nam nhân cường đại như vậy dưới thân, lại làm Dương Liên Đình thấy tự tôn của mình được thỏa mãn vô cùng

“Ta đã biết, người đi xuống đi, chuẩn bị tốt mọi thứ, sáng mai xuất phát, ta thật muốn nhìn Hướng Vãn Thiên có phải mọc ra ba đầu sáu tay rồi không.” Đông Phương không đổi thanh âm, lại tràn ngập sát ý, nghĩ đến Hướng Vãn Thiên lại nghĩ đến Nhâm Ngã Hành, nếu không phải Nhâm Ngã Hành, bé con sao phải chết chứ.

Trong lòng lại thấy buồn bực, cũng mất tâm tình đàm tiếu với Dương Liên Đình, nhưng thần sắc vẫn như cũ, nụ cười xinh đẹp vẫn giữ bên môi, “Liên đệ, nguyện ý theo ta xuống núi du ngoạn một vòng không?”

“Tất nhiên là nguyện ý.” Dương Liên Đình ôm quyền, cúi đầu không lặng lẽ nhìn thoáng qua đôi chân thon dài của Đông Phương, “Ta nguyện ý cùng Đông Phương huynh đi bất kì nơi nào.”

“Vậy người đi thu dọn đồ đạc đi, sáng mai xuất phát.” Nếu là bình thường nghe nói như thế, tuy biết là giả, nhưng Đông Phương cũng sẽ cao hứng một phen, dù sao tâm nguyện lớn nhất hiện tại của y là làm một nữ nhân, ngày thường lại vô cùng thưởng thức Dương Liên Đình vừa anh tuấn vừa đầy khí khái nam tử.

Thế nhưng hiện tại, y nhớ tới bé con, bé con luôn đối xử tốt với y mà không cầu hỏi báo, bỗng nhiên lại thấy loại giả dối ảm áp này của Dương Liên Đình làm y vô cùng khó chịu

Nếu trước mắt là người khác, Đông Phương đã sớm giết để tránh nhìn phiền lòng, nhưng đó cố tình là Dương Liên Đình, người duy nhất đến nay xem y là nữ nhân mà đối đãi, cho nên mở miệng bảo gã rời đi.

“Vâng” Dương Liên Đình dám khẳng định vừa rồi Đông Phương phát hiện động tác của gã, nhưng không cự tuyệt, tuyệt đối là hữu tình với mình, Dương Liên Đình đối với diện mạo của bản thân rất tự tin, hơn nữa lại thêm phần ôn nhu cố ý vô tình lộ ra ngoài, gã không tin Đông Phương Bất Bại có thể thoát khỏi tay mình.

Hiện tại bảo gã rời đi, sợ là do then thùng, hoặc là lạt mềm buộc chặt, nếu không vì sao còn muốn xuống núi với gã, cười nhìn Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình mới rời đi.

Đông Phương tâm tình buồn bực, không còn hứng thú nhìn hoa viên, đi vào thư phòng, nhìn bồn hoa mẫu đơn, tâm tình mới tốt một chút, ôm chậu hoa, Đông Phương chậm rãi thở dài một hơi, “Bé con, chỉ có người là thật tâm đối đãi với ta, người nếu thật sự là yêu tinh, vậy vì sao còn chưa tới tìm ta, chẳng lẽ là không biết đường.” [Shal: mỹ nhân đúng là mỹ nhân, đoán gì trúng nấy =))]

Không thể không nói, Đông Phương quá hiểu Hàn Duyệt, ngay cả chuyện Hàn Duyệt không biết đường y cũng tính được, nhưng điều làm y khó thể tưởng tượng chính là, Hàn Duyệt từ một con chim cắt đã biến thành người, hơn nữa còn là nhân sỹ chính phái mà y ghét nhất.

Hàn Duyệt không biết tin tức Đông Phương xuống Hắc Mộc Nhai, cứ đi theo sau Khúc Dương đi về phía Hắc Mộc Nhai. Khúc Dương thân là hữu sử tất nhiên biết chuyện này, lại cố ý không muốn nói cho Hàn Duyệt, ai bảo Hàn Duyệt đến giờ vẫn không chịu nói thân phận chân chính của mình cho Khúc Dương biết, nói đơn giản lại, chính là Khúc Dương mang thù.

Ở sạp trà ven đường, Khúc Dương chậm rãi uống một ly trà đỏ tẻ, động tác tao nhã, như đang ngồi trong trà lâu hoa quý uống trà

Hàn Duyệt nằm dài trên bàn, nhìn con lừa cũng mang biểu tình chán nản như mình, “Còn phải đi bao xa a, vì sao lại đi xa như vậy chứ?”

“Không xa.” Khúc Dương ném màn thầu cho con lừa, con lừa không dám nhìn Hàn Duyệt, mỹ mãn bắt đầu ăn màn thầu.

“Người ba ngày trước đã nói những lời này.” Hàn Duyệt hoài nghi nhìn Khúc Dương, chỉ trích nói, “Người đã không còn tin dụng để nhắc đến nữa.” Mặc dù nói như vậy, Hàn Duyệt vẫn ngồi thẳng dậy, rầm rì một tiếng bắt đầu mở to miệng cắn nuốt màn thầu, không quên phân phó, “Nhanh đi thôi.”

Khúc Dương quả thật không ít lần nói ra từ không xa này, thuần túy chỉ là đùa giỡn Hàn Duyệt, dù sao mỗi lúc Hàn Duyệt nghe ông nói hai chữ này, mắt sẽ sáng lên, sau đó lại ảm đạm, bên trong tràn ngập lên án, Hàn Duyệt như vậy chơi rất vui, lừa hẳn thật nhiều mà đến cuối cùng vẫn tin ông.

Chính là lần này, Khúc Dương không đùa hấn nữa, vạn nhất Hàn Duyệt không tin ông, vậy ông làm sao chơi tiếp được. Nếu ông tính không sai, thì Đông Phương giáo chủ hôm nay sẽ đi đường này, nhìn Hàn Duyệt, Khúc Dương cong môi lên, sống nhiều năm như vậy, ông mới phát hiện hóa ra ngoài đánh đàn trên đời vẫn còn nhiều lạc thú khác.

“Ta lên trần trên bàn bạc vài chuyện, người cứ đi theo con đường này.” Khúc Dương ôm cầm, chỉ vào đại lộ.

“Hảo.” Hàn Duyệt đối với chuyện Khúc Dương thi thoảng lại biến mất một hồi đã tập thành thói quen, gật gật đầu, “Ta phải ở trong đại khách sạn.”

“Biết rồi, còn muốn tắm, thịt bò.” Khúc Dương đứng dậy nói tiếp câu Hàn Duyệt chưa xong xong, “Nhớ rõ cứ đi theo con đường này, không được quẹo.”

“Biết rồi” Hàn Duyệt kéo ra thật dài, nhìn bóng Khúc Dương rời đi, lại nghỉ ngơi một hồi, mới đặt tiền lên bàn, cỡi con lừa của mình đi lên đại lộ.

Hàn Duyệt dùng roi cột lấy một củ cải đỏ trước mặt con lừa dụ nó chạy, quơ hai chân hưng trí vô cùng tốt ngâm nga một điệu hát dân gian, “Ta có một con lừa nhỏ tới giờ vẫn chưa cưỡi, có một ngày ta cưỡi nó a đi a tìm Đông Phương. Đông Phương ở nơi nào a Đông Phương ở nơi nào.”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, hơn nữa không chỉ có một con, Hàn Duyệt vội vàng kéo lừa sang một bên, sợ mình bị ngộ thương.

Chỉ thấy cách đó không xa, hai con ngựa thuần trắng kéo một chiếc mã xa xa hoa, bốn người mặc trang phục thống nhất cưỡi ngựa đi chung quanh xe, có một nam nhân mặc trường bào màu râm nắng, khuôn mặt anh tuấn có vài phần khí khái cưỡi ngựa đi bên trái mã xa, qua ô cửa nói chuyện với người trên mã xa.

Hàn Duyệt nhìn bọn họ bên hông đều giắt kiếm, một đám cười con ngựa cao to, lại nhìn con lừa nhỏ của mình, trong lòng vô cùng bất bình, lại không dám nhìn tiếp, bắt đầu dùng củ cải treo lên trước mặt con lừa, ngâm nga một khúc dân ca tự biên, “Đưa người đưa lên làm giáo chủ, có câu phải nói trước rằng, tuy rằng trăm loài hoa cỏ đã nở rộ, nhưng người không cần hái cỏ dại trong giáo, nhớ lấy cha của người, nhớ lấy đao của người, nhớ lấy tiểu thiếp của người nhớ lấy chim của người, người phải ngoan ngoãn chờ ta trở về, ngàn vạn lần không cần quên đi ta.”()

Chú giải:

()Bài này của Duyệt nhi vẫn là phỏng theo bài hát của người ta. Và lần này vinh hạnh dc Duyệt nhi mượn là bài ‘đừng hái cỏ dại ven đường’

Đưa người đưa đến thôn nhỏ

Có câu phải nói trước rằng

Tuy bách hoa đã nở

Người đừng hái cỏ dại ven đường

Nhớ lấy tình của ta

Nhớ lấy yêu của ta

Nhớ lấy có ta mỗi ngày vẫn chờ người

Ta đang chờ người trở về

Ngàn vạn lần đừng quên đi ta

Hết đề thập thất chương – Hư hư thực thực lướt qua nhau Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18 – KHỔ TÂM CỦA KHÚC DƯƠNG

Hàn Duyệt hát vô cùng cao hứng, còn người nghe thì không nhất định cao hứng, thanh âm Hàn Duyệt không khó nghe, nhưng hát một thủ ca mà một câu trong đó bao hàm ít nhất ba lần điệu khác nhau, cả một thủ ca mà chưa hề lặp lại lần điều nào.

Đơn giản mà nói, nếu không có điệu, còn tra tấn người khác hơn cả có điệu.

Dương Liên Đình nhăn mày lại, liếc nhìn Hàn Duyệt, nhìn thấy Hàn Duyệt cười lừa, trong mắt hơn vài phần hèn mọn cùng chán ghét, mặc dù không nói gì thêm, nhưng cái cảm hát cao, ánh mắt miệt thị, không lúc nào không biểu hiện ra vẻ tự hào cùng ngạo nghễ của mình.

Tuy nói tính tình Hàn Duyệt rất tốt, nhưng không phải là không biết giận, trước kia khi còn ở nhà hắn là bảo bối mà người lớn trong nhà nâng niu, khi tới đây, tuy rằng chết vài lần, nhưng còn chưa bao giờ bị ai vứt bỏ, cho dù biến thành súc vật, thì vẫn luôn được Đông Phương cưng chiều .

Làm gì từng bị ai khinh bỉ như thế, không khỏi tức giận, hung hăng hừ một tiếng, càng thêm xác định quyết tâm muốn đi tìm Đông Phương, được Đông Phương bảo hộ.

Lại không biết Đông Phương hắn tâm tâm niệm niệm, đang ngồi trong xe ngựa, vừa rồi cũng vì tiếng ca của hắn mà nhíu chặt mày. Chỉ nghe hai câu, liền bịt lỗ tai lại, không muốn nghe tiếp. Tất nhiên là không nghe được ca từ của Hàn Duyệt, cũng không biết con yêu tinh chim nhỏ mà mình luôn tưởng niệm, chính là người ngoài cửa sổ. Dương Liên Đình vừa lên Hắc Mộc Nhai không bao lâu, đã được Đông Phương coi trọng, một đường vui vẻ tiến lên, gặp đa phần là bọn a dua nịnh hót, sớm không còn là tiểu nhân vật trước kia khắp nơi phải nhìn sắc mặt người khác mà sống, bấy giờ, Hàn Duyệt biểu hiện lập tức châm ngòi lửa giận của Dương Liên Đình.

Một khối bạc vụn bay thẳng vào đầu Hàn Duyệt, Dương Liên Đình được Đông Phương tự mình dạy, võ công đã không còn thấp như lúc mới vào Nhật Nguyệt Thần giáo, hướng chỉ đối thủ của hắn là Hàn Duyệt căn bản không biết võ công.

Đông Phương nhìn qua cửa sổ xe, tuy thấy động tác của Dương Liên Đình, nhưng không định nhúng tay, mà chỉ chú ý người đứng bên cây đại thụ ven đường, một cây tú hoa châm ẩn hiện trên đầu ngón tay. Hàn Duyệt muốn tránh cũng tránh không kịp, trong lòng vô hạn bi thức, không biết lúc này sẽ xuyên thành động vậy, hay là trực tiếp chết nữa, đáng tiếc còn chưa kịp gặp Đông Phương nói một tiếng tái kiến.

Một bàn tay che trước trán Hàn Duyệt, năm ngón tay kia thon dài, trắng nõn như ngọc, khối bạc vụn đoạt mệnh trong mắt Hàn Duyệt, đã bàn tay kia dễ dàng bắt lấy: “Hừ, ta không biết giáo chúng bây giờ lại bá đạo tới mức này, ngay cả một người qua đường cũng có thể tùy ý xuống tay.”

Tính tình Khúc Dương người trong Nhật Nguyệt Thần giáo đều biết, sang sảng không màng thế sự, không thích quyền thế, một lòng chỉ yêu âm luật, cơ hồ không ai thấy ông nổi giận.

Thế nhưng hiện tại, Khúc Dương thật sự tức giận, những chuyện Dương Liên Đình làm trong Nhật Nguyệt Thần giáo, ông tuy có nghe, nhưng không quan tâm. Nếu Dương Liên Đình muốn giết đích thực chỉ là một người qua đường, Khúc Dương có thể chỉ than một tiếng, rồi xem như không thấy, dù sao, Dương Liên Đình hiện tại rất được giáo chủ tín nhiệm

Thế nhưng, người gã muốn giết là Hàn Duyệt, Khúc Dương vốn có hảo cảm với Hàn Duyệt, trong khoảng thời gian ở chung này, Hàn Duyệt mặc dù không hiểu âm luật, nhưng Khúc Dương vẫn đem xem hắn là tri kỷ là đệ đệ, nói đến đây, hôm nay Hàn Duyệt ở một mình trên đường, cũng là do ông an bài.

Ông vốn chỉ muốn xem cuộc vui, lại không ngờ thiếu chút nữa hại chết Hàn Duyệt, hối hận phần nọ khiến cho vị trưởng lão nổi tiếng hiền lành trên Hắc Mộc Nhai, lần đầu tiên biểu lộ ra tâm tình của mình.

Lúc Dương Liên Đình vừa vào Nhật Nguyệt Thần giáo, Khúc Dương còn chưa rời đi, chỉ là khi đó, Dương Liên Đình địa vị thấp, căn bản không có tư cách nhận thức vị trưởng lão như Khúc Dương.

Chờ Dương Liên Đình được Đông Phương đề bạt, Khúc Dương đã rời khỏi Hắc Mộc Nhai, một mặt là vì tìm kiếm quảng lãng tán, còn mặt khác là không muốn tham dự những tranh đấu trong giáo.

Đơn giản mà nói, thì Dương Liên Đình căn bản không biết Khúc Dương, cho nên ngay cả ngựa cũng không thêm xuống, mặc dù có chút sợ hãi võ công của Khúc Dương, nhưng nghĩ Đông Phương ngay bên cạnh mình, liền trực tiếp quát lớn nói: “Người là người nào, sao dám nhúng tay vào chuyện của thần giáo.”

Khúc Dương tức giận cười ra tiếng, nói: “Đông Phương giáo chủ, lão hủ thật sự là thẹn với thần giáo, hiện giờ lão hủ không còn chút uy tín trong giáo, ngài cho phép lão hủ từ chức hữu sử này thôi.”

Khúc Dương vừa nói ra, kinh sợ không chỉ có đám người Dương Liên Đình, còn có cả Hàn Duyệt, một tiếng Đông Phương giáo chủ kia, Hàn Duyệt nghe vô cùng rõ ràng, đôi mắt to tròn chớp chớp, lại chớp chớp, có chút kích động thậm chí có chút hoài nghi. Đơn giản vậy là gặp được Đông Phương rồi? Đông Phương ở bên trong xe? Hung hăng trừng mắt nhìn chiếc xe ngựa, tựa như muốn huỷ xe, hoặc trực tiếp kéo người trong xe ra, hảo hảo nhìn cho kỹ.

“Khúc trưởng lão, người đã lâu chưa trở về thần giáo, cho nên Liên đệ mới không biết người, Liên đệ, còn không mau xin lỗi Khúc trưởng lão.” Thanh âm quen thuộc từ trong xe truyền ra, một bàn tay trắng nõn vén rèm lên, vật áo màu nghệ ánh vào mắt Hàn Duyệt. Mái tóc dài đen như mực được ngọc trâm vén cao lên, trường bào màu nghệ càng khiến làn da Đông Phương thêm trắng, đai lưng thêu hoa văn tường vân, bó buộc vòng eo tinh tế mà mềm dẻo, thắt lưng mang ngọc bội, phát ra thanh âm thanh thúy.

Dương Liên Đình cũng rất nhạy bén, lập tức xuống ngựa, quỳ một gối trước mặt Khúc Dương: “Thuộc hạ có mắt không thấy thái sơn, đắc tội trưởng lão, thỉnh trưởng lão xử phạt.”

Khúc Dương hận không thể giết chết loại tiểu nhân thế này, nhưng ý của Đông Phương giáo chủ, rõ ràng là muốn bảo vệ người này, chỉ phải nhịn cơn tức, mở miệng nói: “Người không biết không có tội.”

Bốn người khác cũng quỳ gối đằng sau Dương Liên Đình, trán chạm đất, căn bản không dám mở miệng, nghe Khúc Dương nói vậy, mới nhẹ nhàng thở ra, biết mạng nhỏ đã được bảo vệ, đồng loạt hô: “Tạ ân

trưởng lão không giết.”

Hàn Duyệt đầu tiên là nghe được một tiếng Liên đệ, trong lòng bỗng xuất hiện một tình tự khác thường, thậm chí mình đến chậm một bước, hấn chiếu cố Đông Phương tốt như vậy, cuối cùng vẫn bị người này đoạt đi, trong lòng hậm hực, có chút mất mát còn có chút phẫn nộ.

Nhưng, nhìn Đông Phương bước xuống xe ngựa, lại bị dáng người Đông Phương hấp dẫn, phần khí phách cùng tiêu sái kia, từng cử động đều ẩn chứa tao nhã, ẩn ẩn quyến rũ, càng làm Hàn Duyệt thấy đóa hoa tươi Đông Phương đã bị bãi phân trâu Dương Liên Đình làm bẩn. (Duyệt ka của ta, càng ngày càng học xấu, sao có thể nói thế này?)

Chẳng qua y cũng thấy Đông Phương bảo Dương Liên Đình bồi tội, Hàn Duyệt kỳ quái, nếu Đông Phương thật sự chọn thẳng nhãi Dương Liên Đình kia, thì tuyệt đối sẽ không để Dương Liên Đình làm thế, mà trực tiếp động thủ lấy tánh mạng Khúc Dương mới đúng. Trong nhất thời đầu hấn đầy hỗn loạn, ngay cả lừa cũng quên xuống. Dương Liên Đình không phải quân tử, từ việc gã vì quyền thế mà lấy lòng Đông Phương, thậm chí chủ động câu dẫn Đông Phương có thể nhìn ra. Gã thấy mình quỳ xuống nhận lỗi, mà cái tên gây họa kia vẫn ngồi trên lừa, tự cao tự đại, trong lòng tất nhiên phẫn hận, nhẫn hết xuống đáy lòng, thế có cơ hội nhất định sẽ cho người này trả một cái giá thật lớn. Hàn Duyệt không biết phút thất thần của mình, đã khiến bản thân đắc tội một tên tiểu nhân tàn nhẫn như vậy, mà sợ dù hấn có biết cũng sẽ không để ý, dù sao hận thù của hấn cùng Dương Liên Đình, từ rất lâu trước kia đã là nhất định.

“Vị tiểu huynh đệ này, là bằng hữu Khúc trưởng lão vừa nhận thức sao?” Đông Phương liếc mắt nhìn Hàn Duyệt, thấy người này có mấy phần quen thuộc, nên cố tình mở miệng hỏi.

“Phải” Khúc Dương ôm cằm cười hỏi: “Uy, người hôm nay chuẩn bị nói tên gì?”

“Là ý gì?” Đông Phương có chút nghi hoặc, đối với Khúc Dương, Đông Phương vẫn rất có hảo cảm, ông là người chân chính vô tâm với quyền lợi, ngay cả lúc trước khi Đông Phương còn chưa làm Phó giáo chủ, đã từng gặp qua trưởng lão Khúc Dương, nhưng Khúc Dương không hề tỏ ra kiêu ngạo ngược lại đầy hòa khí.

Đó cũng là nguyên nhân khi Đông Phương lên làm giáo chủ, căn bản không ước thúc cũng không thương tổn Khúc Dương.

Khúc Dương dù không biết nguyên nhân, nhưng biết Hàn Duyệt một lòng muốn tìm Đông Phương, chỉ bằng diện mạo Hàn Duyệt cùng Nhạc Bất Quần giống nhau, nếu Đông Phương nghĩ tới, cho dù y nể mặt ông không lấy mạng Hàn Duyệt, thì Hàn Duyệt tuyệt đối không thể ở cạnh y, cho nên có tâm giúp Hàn Duyệt một phen: “Kỳ thật ta lần đầu tiên gặp hấn, còn tưởng rằng hấn là Nhạc Bất Quần, nên chủ động đáp lời, ai ngờ hấn nói mình tên Hoàng Dược Sư, ta cũng từng hoài nghi hấn, sợ hấn có âm mưu, nên đi chung với hấn, vừa đi được chưa tới hai ngày thì đã xác định được hấn chỉ là có diện mạo giống Nhạc Bất Quần mà thôi, sau lại thấy nhân cách hấn không tồi, liền kết làm huynh đệ với hấn.” “Đọc theo đường đi hấn đã nói tên mình cho 3 người, một lần gọi Chu Bá Thông, một lần gọi Diệp Cô Thành, còn cả một lần gọi là Tất Tập Thu.”

“Hấn lần nào cũng nói trước mặt người?” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt đang xuống lừa, đối người này càng thêm hứng thú.

“Phải, hấn chỉ là không muốn nói tên thật cho ta biết, kỳ thật giáo chủ ở cùng hấn vài ngày, sẽ biết ta vì sao khẳng định hấn không phải Nhạc Bất Quần, là một hảo huynh đệ, hấn a rất mềm lòng cũng rất trẻ con.” Trong thanh âm Khúc Dương có chút bất đắc dĩ, còn có mỉm cười cùng bao dung đối với bằng hữu. Đông Phương đã biết thái độ của Khúc Dương, cũng nhìn ra, người đang cười ngây ngô trước mắt này, quả thật giống Hoa Sơn tiên chưởng môn Nhạc Bất Quần như đúc, trong lòng hoài nghi nhưng trên mặt lại không lộ ra chút nào, chủ động mở miệng: “Ta nên gọi người là gì? Hoàng Dược Sư? Chu Bá Thông? Diệp Cô Thành hay là Tất Tập Thu?”

Nghe Đông Phương hỏi vậy, Hàn Duyệt mới sững sờ, nháy mắt một cái, bỗng nhiên ý thức được một chuyện, liềm đi nụ cười, thanh âm cũng thấp xuống: “Ta tên Hàn Duyệt.” Sợ Đông Phương không tin còn bổ thêm câu: “Lần này là thật.”

“Hàn Duyệt huynh đệ, ta nhận thức người lâu như vậy, người không chịu nói cho ta biết tên thật, giáo chủ vừa hỏi người đã nói, thật là trọng bên này khinh bên kia a.” Khúc Dương giả phẫn nộ, nói.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương lại nhìn Khúc Dương, mang theo ai oán, không hé răng, Hàn Duyệt mới vừa nhớ đến một chuyện, thì phải là Đông Phương căn bản không biết hẳn.

Chẳng lẽ muốn hấn kéo tay Đông Phương nói, kỳ thật ta từng làm phụ thân người, chẳng qua ở trong thân thể đó chưa được bao lâu thì đã chết, kỳ thật ta cũng từng giúp người tự cung, nhưng mà sau đó đã bị người đánh nát, tiểu thiếp của người ta cũng làm từng làm một lần, nhưng mà đã bị người tự tay bóp chết.

Ta còn từng làm chim của người, vì giáo chủ vị của người, đã chết. Nhưng mà người lại giúp Liên đệ của người khi dễ ta, suýt nữa đã giết ta.

Hàn Duyệt rất bi thức, vẻ mặt như bị tất cả mọi người vứt bỏ, nước mắt lưng tròng.

Đông Phương thấy vậy cũng động tâm, thấy người này rất quen thuộc, ánh mắt đó rất giống ánh mắt của bé con khi không ăn được thứ mình muốn, trong lòng dù có hoài nghi với Hàn Duyệt nhưng cũng đã thêm phần hảo cảm.

“Có ai không tin người sao.” Đông Phương khanh khách cười mở miệng: “Khúc trưởng lão cùng Hàn huynh đệ muốn đi đâu?”

Khúc Dương thấy Đông Phương như vậy, biết Đông Phương không quen Hàn Duyệt, sợ là Hàn Duyệt tự ý đến tìm Đông Phương, dù không biết mục đích của hẳn, nhưng Khúc Dương vẫn muốn giúp Hàn Duyệt một phen, mở miệng nói: “Ta nhận được tin tức chuẩn xác nói, quảng lảng tán chôn trong mộ Thái Ung, nhưng” Có chút khó xử nhìn Hàn Duyệt: “Hắn căn bản không có kinh nghiệm giang hồ, ta lo hẳn đi một mình.” Đông Phương tất nhiên hiểu ý Khúc Dương, cộng thêm hẳn còn đang hoài nghi Hàn Duyệt, lần này chuyện ở phân đà là do nhân sỹ chính phải gây ra, y thấy mang theo Hàn Duyệt đi cùng, có thể sẽ biết được hẳn là Nhạc Bất Quần thật hay chỉ là người giống người, cũng dễ xác định xem lần này có phải lại là âm mưu của chính phái không.

“Khúc trưởng lão nếu yên tâm, vậy hãy để Hàn huynh đệ đi với ta, ta dẫn hẳn du ngoạn một phen.” Nếu không phải vì Khúc Dương, sợ Đông Phương hiện tại đã động thủ giải quyết Hàn Duyệt, như vậy cho dù thật sự có âm mưu, cũng sẽ khiến hẳn không thực hiện được, đã có chủ ý, chỉ chờ Khúc Dương rời đi, sẽ giải quyết người này.

Đông Phương mặc dù có vài phần hảo cảm với Hàn Duyệt, nhưng lợi ích của mình cùng thân giáo so với chút hảo cảm này đương nhiên quan trọng hơn.

“Đi với giáo chủ, thuộc hạ tất nhiên là yên tâm.” Khúc Dương cười tủm tỉm mở miệng, vỗ vỗ vai Hàn Duyệt, nói: “Hàn huynh đệ, trước mặt giáo chủ, người nguyện ý làm đệ đệ của ta không?”

Đông Phương mắt tối xuống, lưu quang chớp động, có chút kinh ngạc nhìn Khúc Dương, xem ra Khúc Dương rất coi trọng người này, dùng bản thân để bảo vệ người này an toàn.

Bất quá, Đông Phương suy nghĩ lại, quyết định cứ tạm thời giữ hẳn lại cạnh mình, nếu thật sự là Nhạc Bất Quần thì giết, Khúc Dương cũng không dám nói gì, hơn nữa sẽ sinh ấy nấy với y, nếu không phải, vậy cứ tiếp tục giữ bên cạnh, xem như một nhược điểm của Khúc Dương, còn không sợ ông ta không dụng tâm với bốn giáo sao.

Hàn Duyệt không biết người bên cạnh mình, tâm tư đã chuyển đi chuyển lại mấy vòng, càng không biết Khúc Dương vì hẳn mà bỏ ra tâm tư nhiều thế nào, chỉ là hẳn rất thưởng thức Khúc Dương, hưởng chi, Khúc Dương giúp hẳn mở miệng, để hẳn có thể ở lại cạnh Đông Phương bên người, tất nhiên là nguyện ý nhận ông làm đại ca, trực tiếp mở miệng nói: “Đại ca.”

“Hảo, hảo huynh đệ, giáo chủ, ta giao đệ đệ này của mình cho người.” Khúc Dương cười to hai tiếng: “Hắn không hiểu chuyện, giáo chủ cần phải thông cảm nhiều a.”

“Khúc trưởng lão yên tâm, đãi ngộ của hẳn sẽ như của người.” Đông Phương cười nói, chỉ là đãi ngộ không phải địa vị.

“Hảo. Vậy giáo chủ ta cáo từ trước.” Khúc Dương cũng hiểu được ý của Đông Phương, nhưng ông cũng rất hài lòng, dù sao nếu giáo chủ đã nói vậy thì không ai trong Nhật Nguyệt Thần dám lãnh đạm với Hàn Duyệt,

Dương Liên Đình cũng không dám dễ dàng gia hại hẳn. “Chúc Khúc trưởng lão đạt thành tâm nguyện.” Đông Phương nói.

“Mong được như lời giáo chủ.” Khúc Dương lại nhìn Hàn Duyệt, kỳ thật nếu không phải đó là tâm nguyện của Hàn Duyệt, Khúc Dương rất muốn mang Hàn Duyệt rời đi: “Hàn Duyệt, người đi theo giáo chủ, con lừa này ta cưỡi đi.”

“Hảo.” Hàn Duyệt đưa dây buộc là cho ông, nhìn Khúc Dương có chút không nỡ: “Đại ca, trên đường cẩn thận.”

Hết đệ thập bát chương – Khổ tâm của Khúc Dương Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19 – ÂU SÂU CỦA HÀN DUYỆT

Khúc Dương một tay ôm cầm một tay nắm con lừa đứng ở ven đường, Đông Phương vừa trở về xe ngựa đang định bước lên, thì đã thấy Dương Liên Đình vươn tay ra, Đông Phương mỉm cười, đặt tay mình lên tay Dương Liên Đình, mượn lực nhảy lên xe ngựa, tư thế tao nhã mang theo một loại phong tư quyền rũ.

Hàn Duyệt hưng hăng trừng bàn tay của Dương Liên Đình, ước gì hiện tại trong tay mình có một thanh đao, trực tiếp chặt cái tay đó đi, hẳn bắt đầu hồi hận chuyện mình cầm kiếm.

Đông Phương đứng trên mã xa, thấy Hàn Duyệt dùng vẻ mặt tội nghiệp nhìn mình, trong lòng có vài phần buồn cười, mới vươn tay: “Lên đây đi, ta đỡ người.”

Nhất thời, Hàn Duyệt cười thật tươi, hẳn vui sướng đưa tay cho Đông Phương, còn trừng mắt liếc Dương Liên Đình một cái.

Đông Phương âm thầm bắt mạch cho Hàn Duyệt, thấy Hàn Duyệt không có lấy một biểu tình gì, lại phát hiện nội công Hàn Duyệt mặc dù kém y, nhưng cũng tính là thâm hậu, ánh mắt tối sầm xuống, trên mặt vẫn là ý cười nhẹ nhàng, nhìn Khúc Dương nói: “Khúc trưởng lão, yên tâm làm việc đi.”

Hàn Duyệt đứng bên Đông Phương, nhìn theo Khúc Dương đi phát phát tay: “Đại ca, phải nhớ về đó.”

Khóe miệng Khúc Dương run lên, ông không trở lại, chẳng lẽ cả đời ở trong mộ với người chết à? Mặc dù nghĩ vậy, nhưng cũng phát tay với Hàn Duyệt: “Phải nghe lời giáo chủ, đừng nghịch ngợm.”

Khúc Dương thấy mình không giống có thêm một đệ đệ, ngược lại như có thêm một hài tử thì đúng hơn, nhưng nhi tử ông rất nghe lời, nào phải mất sức nhiều thế này.

Chẳng lẽ đây là trời cao trả thù ông bao năm qua không quan tâm nhiều đến hài tử của mình sao? Khúc Dương ngầm hạ quyết định, lần này tìm được quảng lăng tán rồi, sẽ đi thăm hài tử của mình.

Đông Phương gật đầu với Khúc Dương một cái, sau đó bước vào xe ngựa trước, Hàn Duyệt đi theo vào, tựa vào sát trong cửa sổ, không ngừng phát tay với Khúc Dương.

Dương Liên Đình hành lễ với Khúc Dương, xoay người nhảy lên ngựa, vung mã tiên về trước, xe ngựa bắt đầu chậm rãi di chuyển, mãi đến khi không còn nhìn thấy Khúc Dương nữa, Hàn Duyệt mới thành thật ngồi yên trong xe ngựa, biểu tình hơi rầu rĩ.

Trong xe ngựa khắp nơi đều rất tinh xảo, da hổ thuần trắng phủ kín thùng xe, ngay cả trên ám cách cũng có điêu khắc hoa văn, bàn tròn nhỏ nhỏ nằm cố định nơi góc xe, trên bàn có đặt một ấm trà, mấy món điểm tâm cùng một chậu mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ. Đông Phương từ trong ám cách lấy ra thêm một cái chén, rót cho Hàn Duyệt một chén nước.

Hàn Duyệt nhận lấy, nâng trong tay, muốn cùng Đông Phương nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào, Đông Phương dù đang cười, nhưng Hàn Duyệt vẫn có thể phát hiện được, nụ cười này, đẹp thì có đẹp, song cũng ẩn chứa một loại lạnh liệt trong mình, không giống như nụ cười ôn nhu Đông Phương dành cho hẳn lúc hẳn còn làm chim nhỏ.

Đông Phương có tâm thử, rót chén trà cho mình nhấp một hơi, hỏi: “Người không biết võ công?”

Hàn Duyệt gật đầu, suy nghĩ một chút, giải thích: “Nói một cách chuẩn xác là không biết dùng.”

Thấy Hàn Duyệt gật đầu, Đông Phương đầu tiên là nhíu lại, sinh ra sát ý, rồi lại vì câu nói kế tiếp của Hàn Duyệt mà sững sốt giây lát, cúi đầu nhấp ngụm trà, giấu đi tâm tình của mình, mới mở miệng hỏi “Sao vậy? Nói không chừng ta có biện pháp.”

Hàn Duyệt ở với Đông Phương không tính ngắn, khi đó Đông Phương căn bản không quen che dấu tâm tình của mình, cho nên Hàn Duyệt hiểu tính tình Đông Phương còn hơn cả bản thân y, Đông Phương có tính đa nghi cùng ích kỷ, chuyện này Hàn Duyệt tinh tường, nhưng chỉ khi như thế thì Đông Phương mới chân chính là Đông Phương.

“Có nội lực, nhưng ta không biết dùng, cái gì cũng không biết.” Hàn Duyệt nhẹ giọng giải thích: “Nội lực là của thân thể này.”

Hắn không dám nói cho Đông Phương chuyện hắn xuyên qua, hắn không quên lúc trước khi hắn còn là chim nhỏ, Đông Phương hoài nghi hắn là yêu tinh, y từng nảy sinh ra sát ý dù chỉ là trong thoáng chốc.

Hơn nữa, hắn sợ Đông Phương biết hắn là chim nhỏ, phản ứng đầu tiên không phải cảm động, mà là giết hắn, dù sao khi đó hắn biết được quá nhiều chuyện, Đông Phương không ngại hắn, là vì hắn không nói được, cho dù biết được chuyện gì cũng không thể tiết lộ ra ngoài, cho nên sùng bái, mọi tâm sự của mình y đều nói cho hắn biết.

Thế nhưng, hắn hiện tại biến thành người, tự nhiên đã khác, tuy hắn dám cam đoan mình sẽ không thương tổn Đông Phương, song Đông Phương lại không tin hắn, Đông Phương là người sẽ hủy diệt các nguy hiểm với bản thân ngay lúc nó còn chưa phát sinh.

Hơn nữa, hắn xuyên qua vài lần, chứng kiến quá nhiều chuyện Đông Phương không muốn cho bất kỳ ai biết, Đông Phương sẽ không để cho một người có khả năng uy hiếp mình tồn tại.

Hàn Duyệt trong lòng rối rắm, càng rối hơn khi biết Dương Liên Đình đã xuất hiện, chẳng lẽ, Đông Phương nhà hắn nhất định chạy không khỏi tên cặn bã Dương Liên Đình kia sao? (ta thích đoạn này, chữ rất hay a!)

Không thể không nói, Hàn Duyệt rất hiểu Đông Phương, Đông Phương tưởng niệm chính là Hàn Duyệt trong lồng chim, nhưng sẽ không nhất định vui mừng khi nhìn thấy Hàn Duyệt trong hình người, lại càng không cho phép một người biết được sự yếu đuối của mình tồn tại, nếu Hàn Duyệt vừa gặp mặt liền nói với Đông Phương mình là con chim nhỏ lúc trước, Đông Phương ban đầu có lẽ sẽ kinh hãi.

Nhưng kinh hãi xong rồi, thì sát ý sẽ dâng lên, vì Hàn Duyệt biết quá nhiều, lúc trước Đông Phương không hề che giấu thứ gì với Hàn Duyệt cả, ngờ vực vô căn cứ với thuộc hạ, kiêng kỵ Nhâm Ngã Hành, hận ý mỗi một mọi thứ đều lộ ra trước mặt Hàn Duyệt.

Thậm chí ngay cả nhân mã Đông Phương ngằm thao túng trong Nhật Nguyệt Thần giáo, Hàn Duyệt cũng biết hết. Một Hàn Duyệt như vậy, có thể là sủng vật, nhưng là tuyệt đối không thành người.

“Sao lại không biết dùng? Vậy người làm sao luyện ra được?” Đông Phương chau mày, biểu tình thành khẩn nhìn Hàn Duyệt, một bộ lo lắng cho hắn: “Là có vấn đề gì đó sao?”

“Không biết dùng.” Hàn Duyệt vươn tay phải, đặt tới trước mặt Đông Phương, hắn không muốn lừa Đông Phương, rồi lại không biết nên giải thích thế nào, có chút buồn rầu nhìn Đông Phương: “Tự người xem đi.”

Đông Phương vừa rồi đã kiểm tra thử, nhưng chỉ là sơ sài, hiện giờ có cơ hội, tất nhiên là phải hảo hảo điều tra, bắt mạch cho Hàn Duyệt, Đông Phương hít một hơi, chỉ thấy mạch Hàn Duyệt rất kỳ quái, kinh mạch bế tắc, nội lực căn bản không vận chuyển, có cảm giác rất trầm lắng.

“Rất kỳ quái.” Đông Phương buông tay Hàn Duyệt ra, suy tư nói: “Ta không quá tinh thông y thuật, nhưng nội lực của người quả thật tồn tại, trong giáo ta có danh y Bình Nhất Chỉ nổi tiếng, ta sẽ truyền thư cho hắn, để hắn thay người trị liệu, không cần quá lo lắng.”

Hàn Duyệt muốn nói hắn không hề lo lắng, nhưng không biết nên nói thế nào thì mới tốt, chỉ rầu rì đáp lại.

“Đông Phương huynh, trước mặt có một tiểu trấn, sắc trời đã không tối, đêm nay đến đó nghỉ ngơi được chứ?” Thanh âm Dương Liên Đình từ bên ngoài truyền vào.

Trên mặt Đông Phương lộ ra một nụ cười khê, mở miệng nói: “Liên đệ làm chủ là được rồi.”

Hàn Duyệt nhất thời như một con chó con bị vứt bỏ, ừ ừ chán nản, còn mang theo chút ai oán, liếc nhìn điểm tâm trên bàn, lại nhìn sang Đông Phương.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt biểu hiện, trong lòng hơi vừa động, hoài nghi Hàn Duyệt là Nhạc Bất Quần cũng bớt đi ba phần, tăng thêm vài phần hứng thú, thấy biểu tình Hàn Duyệt lúc này rất giống với bé con lúc muốn ăn điểm tâm, không khỏi mở miệng nói: “Sắp đến lúc ăn cơm chiều rồi, ... thứ này, chờ ăn cơm xong rồi lại ăn thì tốt hơn.”

Hàn Duyệt nghe xong, cao hứng: “Đông Phương. Giáo chủ, sao lại xuống núi vậy?” Vốn định trực tiếp gọi Đông Phương, lại phát giác như vậy căn bản không giống như lần đầu gặp mặt, miễn cưỡng gia tăng thêm hai chữ giáo chủ, lại thấy rất không tự nhiên, như thế rất xa lạ với Đông Phương.

“Bảo ta Đông Phương là được rồi.” Đông Phương không nghĩ nhiều như vậy, chỉ khách khí nói: “Trong giáo xảy ra vài chuyện cần xử lý, hướng chi, cũng muốn đi ra du ngoạn một phen.”

Hàn Duyệt có rất nhiều lời muốn nói với Đông Phương, tỷ như Dương Liên Đình kia không phải người tốt, sẽ hại chết người, Nhâm Ngã Hành cho dù nhốt ở đáy Tây hồ cũng không an toàn, sẽ được người khác cứu ra, càng muốn nói với Đông Phương, ta rất nhớ người, ta đặc biệt đến tìm người đây.

Nhưng mà, những lời này, Hàn Duyệt một câu cũng không dám nói, gãi gãi đầu, biểu tình có chút vẩn vơ: “Đông Phương.”

“Đông Phương huynh, thỉnh xuống xe.” Dương Liên Đình cắt ngang lời Hàn Duyệt đang nói dở.

Hàn Duyệt tức giận trừng cửa xe, lại nhìn thoáng qua Đông Phương, cảm xúc rất phức tạp, đi đầu vén màn bước ra ngoài, chỉ thấy Dương Liên Đình đang đứng bên dưới, vươn tay chuẩn bị đỡ Đông Phương xuống xe.

Dương Liên Đình thấy Hàn Duyệt, trong mắt hung ác chợt lóe qua rồi lập tức biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười nói: “Hàn huynh đệ, xuống xe phải cẩn thận.” Mặc dù nói vậy, lại thu tay về, không đề cập tới chuyện đỡ hần xuống xe.

Hàn Duyệt thấy Dương Liên Đình diễn xuất, càng thêm phản cảm, tròn mắt xoay chuyển, nhưng cũng lộ ra một nụ cười, mở miệng nói: “Phiền toái Liên đệ đỡ ta một chút, vi huynh ta sợ cao.”

Dương Liên Đình đang muốn nói gì đó, lại thấy Đông Phương bước ra, Đông Phương nhìn tình cảnh trước mặt, lại nghe Hàn Duyệt nói, trong mắt hiện lên ý cười: “Liên đệ cứ đỡ Hàn Duyệt xuống đi, dù sao Khúc trưởng lão đã phó thác chúng ta phải chiếu cố tốt hần mà.”

Đông Phương nói lời này, cùng lúc cảnh cáo Dương Liên Đình, Hàn Duyệt là Khúc Dương giao cho y chiếu cố, không thể ám hại, nhưng một từ chúng ta, cũng rõ ràng nói cho Hàn Duyệt biết, trong lòng Đông Phương rất cuộc ai nhẹ ai nặng, hần Hàn Duyệt chỉ là một ngoại nhân, tuy có Khúc Dương phó thác, nhưng cũng đừng nên quá đáng.

Dương Liên Đình hiểu nhất là suy xét tâm tư người khác, tất nhiên nghe ra ý tứ của Đông Phương, ý cười trên mặt càng đậm, xác định chỉ cần gả làm không quá phận, không thương tổn đến tánh mạng Hàn Duyệt, Đông Phương chắc chắn sẽ không trách cứ.

Hàn Duyệt biểu tình cũng có chút ừ ừ, hần nhìn Đông Phương, lại thấy Đông Phương nhìn Dương Liên Đình cười, trong lòng bị phẫn, chỉ thấy từ nhỏ đến lớn chưa từng bị thúc như bây giờ, còn không bằng trở về làm một con chim nhỏ, được Đông Phương chiếu cố sủng ái.

Không chờ Dương Liên Đình đỡ mình, hần trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, giả ý đánh giá bốn phía, che dấu nước mắt trong mắt, chỉ thấy trên đời này không còn ai thương yêu hần, nâng niu hần trong tay.

Càng thêm tưởng niệm phụ mẫu người nhà của mình, thậm chí bắt đầu tưởng niệm Khúc Dương vừa rời khỏi, đối Đông Phương sinh ra thất vọng cùng oán giận, thương cảm bị vứt bỏ, làm cả người Hàn Duyệt

như bị vây trong mây đen.

Hàn Duyệt thấy Đông Phương phản bội mình, dù sao hắn biến thành người, liền tâm tâm niệm niệm tìm đến Đông Phương, mất tâm tư nhiều như vậy, còn cô phụ những người thật tình tin tưởng hắn ở Hoa Sơn phải, thế nhưng hiện tại, trong mắt trong lòng Đông Phương đều chỉ có mình Liên đệ, còn khi dễ hắn.

Đông Phương một tay ôm chậu hoa mẫu đơn, một tay khoát lên tay Dương Liên Đình, xuống xe, thấy bộ dáng Hàn Duyệt như thế, trong lòng có vài phần áy náy, dù sao Khúc Dương trịnh trọng mà phó thác Hàn Duyệt cho y, y cũng hiểu Hàn Duyệt hơi chút trẻ con, chợt thấy mình làm vậy chẳng khác nào ỷ lớn hiếp nhỏ, liền thả tay Dương Liên Đình ra, đi đến bên cạnh Hàn Duyệt: “Vào thôi, không phải đói bụng sao?”

Hàn Duyệt quay đầu nhìn Đông Phương, không nói gì, chính xoay người đi, nghĩ muốn cầu kính, lại sợ Đông Phương thật sự không để ý tới mình nữa, liền thấp giọng ân một tiếng.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt nước mắt lưng tròng, trong lòng hoài nghi lại với đi vài phần, dù sao không có chứng môn chính phái nào lại trẻ con như vậy, cũng sẽ không có chứng môn chính phái nào lại vì một câu của tà ma ngoại đạo trong mắt mình mà ủy khuất rơi lệ, thanh âm mềm nhẹ nói: “Thật là mấy tuổi rồi chứ, có mỗi chuyện vậy mà, xem như là ta sai, đi thôi.”

Đông Phương không phải người không nói lý, vừa rồi vẫn còn hoài nghi Hàn Duyệt, nên mới nhằm vào hắn, hiện giờ hoài nghi giảm đi không ít, lại phát giác Hàn Duyệt có vài phần đáng yêu, tất nhiên tâm sinh thương tiếc, hiểu ra vì sao Khúc Dương lại xem hắn như đệ đệ, một người không thể giấu được cảm xúc trên mặt mình a.

Cộng thêm Hàn Duyệt có đôi mắt cùng cử chỉ rất giống bé con, lại mềm lòng thêm một chút, kéo tay Hàn Duyệt, nhưng hoài nghi vẫn chưa tan hết, nên lời nói ra vẫn có vài ý thử: “Sao lại trẻ con như vậy, nam hài tử sao có thể dễ dàng rơi lệ, người nhà người quá mức nuông chiều rồi.”

“Ta không có người nhà, ở đây không có gì cả.” Hàn Duyệt trong lòng ủy khuất, thầm nghĩ ôm Đông Phương khóc lớn một hồi, nhưng nhớ đến mình bây giờ không có tư cách này: “Nơi này ta không quen ai, con người xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, tất cả đều khi dễ ta.”

Hết Đệ thập cửu chương – Ấu sấu của Hàn Duyệt Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20 – CON ĐƯỜNG BI THỨC CỦA HÀN DUYỆT [1]

Nghe Hàn Duyệt nói xong, Đông Phương nhớ lại lúc trước mình cũng mất đi song thân, bị đưa Hắc Mộc Nhai một nơi hoàn toàn lạ lẫm, lúc ấy trong lòng y rất bàng hoàng, thấy yên tâm hơn, nhưng song song đó thì hoài nghi cũng sinh ra, vì sao Hàn Duyệt nói ra những lời vừa vụn vặt vào điểm yếu mềm nhất: “Nam hài tử không nên yếu ớt như vậy.” Mặc dù nói vậy, nhưng Đông Phương cũng nắm tay Hàn Duyệt, nhìn Dương Liên Đình hỏi: “Đã an bài hết chưa?”

“An bài xong hết rồi, Đông Phương huynh đi theo ta.” Bởi vì xe ngựa trực tiếp dừng trong hậu viện khách ***, nên Dương Liên Đình đẩy cửa một tiểu viện ra, mở miệng nói: “Ta đã bao trọn tiểu viện này, Đông Phương huynh buổi tối có thể hảo hảo nghỉ ngơi một phen.”

“Vẫn là Liên đệ cẩn thận.” Khóe miệng Đông Phương lại cong hơn một chút, dù sao Đông Phương có lợi hại thế nào thì cũng là người, tất nhiên thích người khác quan tâm, hơn nữa đây còn là Dương Liên Đình mà y rất có hảo cảm, tuy biết gã có dụng tâm, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi vui mừng.

“Ta đói bụng.” Hàn Duyệt bỗng nhiên mở miệng nói: “Đông Phương đáp ứng cho ta ăn điểm tâm.” Đôi mắt nhấp nháy nhìn Đông Phương, khóe miệng cong lên: “Phải là loại ngọt mà không ngấy.”

“Hảo.” Hàn Duyệt vốn chỉ cỡ hai mươi, mặt như quan ngọc, phong thái nổi bật, hơn nữa lúc cười túm túm ánh mắt lại tăng thêm vài phần nồn nà đáng yêu, Đông Phương không khỏi buông tay, vuốt đầu Hàn Duyệt: “Nhất định cho người ăn đủ.”

“Đông Phương tốt nhất.” Hàn Duyệt chủ động kéo tay Đông Phương, nắm ngón tay tay ***g vào nhau, nhiệt độ cơ thể Hàn Duyệt hơi cao, vừa lúc làm ấm áp bàn tay hơi phiếm lạnh của Đông Phương.

Đông Phương sững sốt, nhìn Hàn Duyệt trong mắt hơn vài phần tình tự phức tạp, trừ bỏ lúc tiểu tử trước kia, cũng chỉ có người trước mắt này làm y cảm giác được loại ấm áp này, hơn nữa Hàn Duyệt hiện tại rất đáng yêu.

Nếu Hàn Duyệt chỉ là một người bình thường, Đông Phương tuyệt đối sẽ nhận hắn làm đệ đệ, sủng ái yêu thương hắn, dù sao Đông Phương khát vọng loại ấm áp này đã rất lâu rồi.

Song, hắn lại giống Hoa Sơn tiên chưởng môn Nhạc Bất Quần như đúc, hơn nữa thám tử hồi báo, không tra xét được hành tung của Nhạc Bất Quần ở Hoa Sơn phái, người mang nội lực, lại nói không biết sử dụng.

Có đôi khi thẳng thắn khờ dại, có đôi khi lại ẩn chứa bí mật không muốn nói, tất cả tất cả những dấu hiệu này làm Đông Phương không thể không hoài nghi, cũng không thể không nghi ngờ, nếu không phải đáp ứng Khúc Dương, Đông Phương tuyệt không giữ hắn lại bên cạnh.

Đông Phương không chú ý tới mình đã không còn giữ ý muốn giết Hàn Duyệt như trước nữa, cũng không hề nghĩ đến ý chú ý Hàn Duyệt đã sớm vượt qua Dương Liên Đình, thậm chí quên đi cả quyết định lúc ở Hắc Mộc Nhai của mình, chính là chuyện muốn cùng Dương Liên Đình bồi dưỡng tình cảm.

Rốt cuộc có nên tin tưởng hay không, có đáng giá tin tưởng hay không, trong lòng Đông Phương có chút mâu thuẫn, bàn tay ôm mẫu đơn bất giác vuốt ve đáy chậu hoa, đó là nơi chôn xác bé con. Hàn Duyệt tất nhiên không biết mâu thuẫn của Đông Phương, chỉ kéo Đông Phương ngồi xuống bàn, biểu tình hơi đặc ý nhìn thoáng qua Dương Liên Đình đứng sau Đông Phương, đôi mắt đen nhánh lấp lánh ánh sáng.

Tuyệt đối không thể để Đông Phương hủy trong tay Dương Liên Đình, Hàn Duyệt có tự tin, trên thế giới này, sợ ngay cả chính bản thân Đông Phương cũng không hiểu rõ tính cách Đông Phương bằng hắn, dù sao lúc trước hắn xem xong tiểu ngạo giang hồ, đã từng chú ý Đông Phương rất lâu, từ góc độ người ngoài cuộc quan sát, nhận thức Đông Phương Bất Bại, một Đông Phương Bất Bại đa nghi, kiêu ngạo, đường hoàng, bá nhàn rồi lại tao nhã bị thương làm người ta phải đau lòng.

“Đông Phương, ngươi thích ăn cái gì?” Hàn Duyệt tựa lên bàn, nhìn Đông Phương: “Hoa rất đẹp, nhưng mà Đông Phương không thể chỉ ngắm hoa, còn phải ăn cơm nữa.”

Đông Phương trong lòng ấm áp, chưa từng có ai quan tâm ý thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, Hàn Duyệt nói rất giản dị, lại làm Đông Phương cười thêm vài phần thật tình: “Người cũng thấy nó rất đẹp?”

“Phải a.” Hàn Duyệt nhìn mẫu đơn nở rộ, vẻ mặt khát vọng, nhưng không tự tiện động thủ, mà chỉ chớp chớp đôi mắt.

Đông Phương nhìn thấu khát vọng của Hàn Duyệt, cũng có vài phần do dự, y không muốn bắt luận kẻ nào chạm vào bé con, bé con chỉ thuộc về mình y, cho nên Đông Phương xem như mình không thấy, cười nói “Liên đệ cũng ngồi xuống đi, bên ngoài đừng chú ý nhiều như vậy.”

“Được” Dương Liên Đình nhìn thoáng quá mấy vị trí, vốn định ngồi cạnh Đông Phương, lại thấy Đông Phương một bên để Hàn Duyệt ngồi một bên đặt hoa, chỉ đành ngồi đối diện với Đông Phương: “Đông Phương huynh, thích ăn cái gì, ta cho tiểu nhị đưa lên.”

“Tùy ý là được, đúng rồi, cho người đi mua chút điểm tâm, phải là loại ngọt mà không nị.” Đông Phương nhìn thoáng qua Hàn Duyệt, cười phân phó nói.

“Phải” Dương Liên Đình đứng dậy, đi tới cửa nói vài câu với thủ hạ, thủ hạ hành lễ rồi rời đi, Dương Liên Đình mới trở về, ngồi xuống bàn.

Gương mặt anh tuấn lại mang theo ý cười, vì sự tồn tại của Hàn Duyệt, mà càng thêm ân cần với Đông Phương: “Ta cho họ đi mua rượu Đông Phương huynh thích nhất, ra ngoài lâu như vậy, Đông Phương huynh hẳn cũng đã nổi cơn nghiện rượu.”

“Cám ơn Liên đệ.” Đông Phương mỉm môi cười: “Vẫn là Liên đệ hiểu ta.”

“Đông Phương huynh giữa ta cùng người còn cần khách khí như vậy sao.” Dương Liên Đình mắt vẫn nhìn Đông Phương, mang theo chút thâm tình: “Vì người trả giá, đều là ta cam tình nguyện.”

“Chẳng lẽ lần này ăn cơm là Dương đại ca bỏ tiền à? Ta vẫn tưởng là Đông Phương mời ta ăn cơm đó nha.” Hàn Duyệt vẻ mặt khó hiểu nhìn Đông Phương lại nhìn Dương Liên Đình.

“Ta nếu đã đáp ứng người, tất nhiên là ta mời.” Đông Phương hơi khó hiểu, cũng ẩn ẩn mang theo chút chờ mong, y nhìn ra Hàn Duyệt rất bất mãn Dương Liên Đình, dù sao vừa gặp mặt Dương Liên Đình thiếu chút nữa đã giết hắn, một đường này Hàn Duyệt cũng trắng trợn biểu hiện địch ý với Dương Liên Đình, bây giờ gọi một tiếng Dương đại ca, sao lại không khiến Đông Phương nghi hoặc cho được chứ.

Đông Phương có hảo cảm với Dương Liên Đình, dù sao y thích người có khí khái nam tử như vậy, nhưng mà, hết thấy biểu hiện của Hàn Duyệt quá rõ ràng, nhìn Hàn Duyệt tức giận cùng đùa giỡn tâm cơ, sinh động đáng yêu, Đông Phương cũng không nguyện ý nhúng tay vào chuyện giữa họ, có khi còn sẽ giúp một chút.

Nhưng điều kiện tiên quyết, Hàn Duyệt không có tâm hại người, nếu Đông Phương phát hiện Hàn Duyệt có ý đồ vọng động, sợ sẽ ra tay chế trụ hắn.

“Vậy Dương đại ca trả giá gì? Ăn của Đông Phương, ở của Đông Phương, xài của Đông Phương, tất nhiên là cam tâm tình nguyện.” thanh âm Hàn Duyệt trong vắt, nhấn rõ từng chữ từng chữ một.

Dương Liên Đình nghe xong chỉ cảm thấy cơn tức bùng nổ, hai gò má nóng rát, cũng may là da Dương Liên Đình hơi đen, nhìn không quá rõ ràng, nếu không lại càng thêm dọa người.

Dương Liên Đình vì quyền thế lấy lòng Đông Phương, trong lòng vốn đã có cảm giác ghê tởm xấu hổ, lần này Hàn Duyệt dù không nói rõ, lại ám chỉ gã không biết liêm sỉ, sao lại không khiến gã nổi trận lôi đình, phản bác nói: “Vậy còn người? Ít nhất ta còn là người trong thần giáo.”

“Người trí nhớ kém quá đi, Đông Phương đã nói đối đãi với ta như Khúc đại ca, Khúc đại ca là thần giáo trưởng lão, người có thể so với ông ấy sao?” Kỳ thật Hàn Duyệt trộm hoán đổi khái niệm, cố tình được tiện nghi còn khoe mẽ: “Dương đại ca, lớn tuổi không phải lỗi của người, trí nhớ kém cũng không phải lỗi của người, nhưng mà người đừng quên cả lời Đông Phương nói như vậy chứ.”

Đông Phương tất nhiên phát hiện Hàn Duyệt giả trò khôn vặt, lại thấy được không ảnh hưởng toàn cục, nên chỉ mỉm cười nâng ấm trà, rót một chén trà cho mình.

“Vậy người có cống hiến gì cho thần giáo? Chẳng phải người cũng ăn chùa ở chùa đó sao?” Dương Liên Đình thấy Hàn Duyệt khiến mình mất hết mặt mũi trước mặt Đông Phương, lại phát giác Đông Phương dung túng Hàn Duyệt, trong lòng dĩ nhiên tức giận, không ngừng mắng Khúc Dương kia xen vào việc của người khác, lúc trước nếu không phải Khúc Dương ngăn cản, trực tiếp giết Hàn Duyệt thì tốt biết bao nhiêu a.

“Cho nên, ta giao tiền.” Hàn Duyệt xuất ra ngân phiếu mình giấu trên người, lấy hơn phân nửa đưa cho Đông Phương: “Ta không có ăn chùa ở chùa, Đông Phương ta giao tiền cho người.”

Đông Phương không nhận ngân phiếu, chỉ đảo mắt nhìn giá: “Nhiều quá, hơn nữa, ta đã đáp ứng Khúc trưởng lão sẽ chiếu cố người.”

“Không nhiều lắm.” Nói xong, Hàn Duyệt sẽ nhét ngân phiếu vào tay Đông Phương, lại quơ quơ tay mình: “Chỗ ta vẫn còn.”

“Người thấy ta thiếu chút tiền này?” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, biểu tình nhìn không ra hỉ giận, chính nhưng thanh âm đã hơi lạnh xuống, chỉ thấy Hàn Duyệt phải chăng đang có âm mưu gì.

Hàn Duyệt như không phát hiện ra: “Thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng.” Vui vẻ rót đầy trà cho Đông Phương: “Muốn tình cảm kéo dài, tất yếu phải tính rõ ràng chuyện tiền nong.”

Đông Phương hơi sững sốt, nhìn Hàn Duyệt, nâng chung trà lên uống ngụm, trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ Hàn Duyệt thật không phải là Nhạc Bất Quần đang có âm mưu quỷ kế gì đó, chỉ đơn thuần muốn làm huynh đệ với mình? Rồi lại thấy không có khả năng, chỉ thấy Hàn Duyệt vẫn còn có chiêu khác.

Tâm tư xoay chuyển, mặt lại không chút biểu lộ: “Hảo, ta giữ tiền của người.” Không giao tiền cho thủ hạ, mà là cất trong người.

“Người nếu không còn phụ mẫu, sao lại kiếm được nhiều tiền thế này?” Đông Phương bất động thanh sắc thừ nói.

Hàn Duyệt cười đắc ý: “Ta cầm được.”

“Cầm được?” Đông Phương hỏi.

“Đúng vậy, cầm kiếm, đổi tiền.” Hàn Duyệt nói rất nhẹ, không hề bận tâm dù chỉ một chút.

Đông Phương quả thật cả kinh, nếu Hàn Duyệt này nói thật, vậy hẳn kiếm hẳn cầm chỉ sợ là bảo kiếm tốt nhất, nhưng một võ lâm nhân sĩ coi trọng kiếm thế nào Đông Phương dĩ nhiên biết. Hàn Duyệt tùy tiện cầm kiếm như vậy, chỉ có thể nói hẳn căn bản không thêm để ý, cũng không hiểu bội kiếm đối quan trọng thế nào với võ lâm nhân sĩ.

“Người sao lại có thể bất cần như vậy, bội kiếm sao có thể tùy tiện cầm như vậy được chứ.” Thở dài Đông Phương mở miệng nói: “Cầm ở đâu, ta giúp người chuộc về.”

“Ở hiệu cầm đồ dưới chân Hoa Sơn.” Hàn Duyệt biết Đông Phương đến giờ vẫn chưa tin mình, hướng chỉ hẳn hiện tại quả thật dùng thân thể Nhạc Bất Quần, Đông Phương thân là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo không có khả năng không biết diện mạo Nhạc Bất Quần, đơn giản hào phóng trả lời nghi vấn của Đông Phương, để y tùy ý thăm dò.

Đông Phương liếc nhìn Dương Liên Đình, Dương Liên Đình đứng dậy phân phó vài chuyện, lại thấy tiểu nhị mang rượu và thức ăn điểm tâm lên đến, bày ra bàn xong, Dương Liên Đình chờ tiểu nhị ra ngoài đóng cửa lại, mới ngồi xuống, gấp một đĩa rau xanh vào bát của Đông Phương: “Hắn là đã đói rồi, ăn nhiều một chút.”

“Ta trả tiền cơm.” Hàn Duyệt nhấn mạnh hai chữ tiền cơm: “Cho nên ta có thể ăn.”

Bàn tay đang siết chặt đôi đũa của Dương Liên Đình lộ ra gân xanh, gã cắn răng lộ ra một nụ cười, buông đũa xuống, từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu, đưa cho Đông Phương: “Đây là tiền cơm của ta.”

Hàn Duyệt lắc đầu, còn chép miệng, vẻ mặt người thật không biết xấu hổ: “Người lấy tiền Đông Phương cho người trả lại cho Đông Phương.” Nửa câu sau, hẳn không nói ra.

“Liên đệ có tâm là tốt rồi, Hàn Duyệt tính tình hết như trẻ con, đừng xem là thật.” Nói xong, gấp một miếng thịt vào bát Dương Liên Đình: “Đừng chỉ lo cho ta, Liên đệ cũng nên ăn nhiều chút.”

Hết đệ nhị thập chương – Con đường bi thức của Hàn Duyệt [1] Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 – CON ĐƯỜNG BI THỨC CỦA HÀN DUYỆT [2]

“Nam nhân có tiền sẽ hư hỏng.” Hàn Duyệt gấp một đĩa đồ ăn, bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt xuống rồi nói.

Tay đang gấp rau của Đông Phương ngừng một chút, thấy lời Hàn Duyệt nói rất có đạo lý, ngẫm lại hình như bình thường y đã đưa cho Dương Liên Đình quá nhiều tiền, trên mặt lại không có chút biểu tình, “Vậy người cũng đang giữ một số tiền kha khá, người không hư hỏng à?”

“Nam nhân không sợ hư trước khi thành thân, chỉ sợ hư sau khi thành thân.” Hàn Duyệt nghiêm trang nói, “Trước khi thành thân chỉ một thân một mình, không gánh thêm ai, có hư tới đâu thì cũng là chuyện của bản thân, nhưng thành thân rồi, cuộc sống của người không phải chỉ của riêng người nữa, nó còn thuộc về nửa khác của người, vậy nên không thể hư được.”

“Có người trước khi thành thân, ôn nhu sẵn sàng, nhìn như toàn tâm toàn ý, nhưng sau khi thành thân, có được thứ mình muốn rồi, bắt đầu thay đổi, ăn chơi đàng *** hư tình giả ý.” Hàn Duyệt gấp một khối điểm

tâm, cắn một miếng thấy hương vị khá ngon, liền gấp cho Đông Phương một khối, “Lúc này, thống khổ nhất chính là nửa còn lại a.”

Đông Phương trầm mặc một chút, sau đó lại cười, “Vây còn người, sau khi thành thân thì sẽ làm thế nào?”

“Tiền tự nhiên giao cho lão. Nương tử của ta.” Hàn Duyệt vốn định nói lão bà, nhưng lại nhớ hiện tại không có cách gọi lão bà, nên vội sửa miệng.

“Đó là vì người không thể cam đoan bản thân mình không hư.” Dương Liên Đình nghe Hàn Duyệt nói vậy, sắc mặt ngày càng kém hơn, châm chọc nói.

“Đúng vậy.” Hàn Duyệt không hề ngượng ngùng, trực tiếp thừa nhận, “Cho nên ta để nương tử ta trông nom, cuộc sống là chuyện của hai người, phải cùng nhau cố gắng.”

Dương Liên Đình thấy một quyền của mình như đánh vào đệm bông, trong lòng rất khó chịu, lại thoáng nhìn biểu tình của Đông Phương, phát hiện ý tựa hồ rất đồng ý lời nói của Hàn Duyệt, tâm tư khẽ chuyển, cười nói, “Hàn huynh đệ nói rất hay, ta sau này cũng sẽ giao hết tiền của mình cho phu nhân.”

Đông Phương nghe Dương Liên Đình nói vậy, tuy biết không thể tin, nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ, “Vây không biết Liên đệ muốn một phu nhân thế nào?”

Dương Liên Đình không trực tiếp trả lời, chỉ nhìn Đông Phương bằng ánh mắt nóng bỏng, “Trong lòng ta đã có người, chỉ là không biết người nọ có nguyện ý hay không mà thôi.”

Khuôn mặt trắng nõn của Hàn Duyệt nhả lại như bánh bao vừa chưng chín, tròn tròn trơn trơn rất đáng yêu, “Đông Phương, sao người không hỏi ta a?”

Đông Phương trong lòng bực Hàn Duyệt quấy rầy y cùng Dương Liên Đình, dù sao đây là một cơ hội hiếm có để xác định quan hệ giữa hai người họ, nhưng lại nhớ tới lời Hàn Duyệt vừa nói, bắt đầu do dự tâm tư của Dương Liên Đình, cứ nên quan sát thêm một thời gian ngắn nữa thì hơn.

Dù có thật đã xác định được, thì y cũng chỉ một lòng muốn nằm trong lòng gã, nhận được chút hư tình giả ý cũng tốt, cho dẫu sau khi gã có được thứ mình muốn, sẽ ra ngoài ăn chơi đàn *** đối xử lạnh nhạt với mình.

Đông Phương tâm tư xoay chuyển, cảm kích Hàn Duyệt vừa rồi chen ngang vào, cười gấp cho Hàn Duyệt một ít rau, ôn thanh dẫn dò, “Không nên ăn hết điểm tâm.”

“Hảo.” Hàn Duyệt ngoan ngoãn ăn, “Đông Phương hỏi ta đi.”

Đông Phương bật cười, nói, “Hảo, vậy Hàn Duyệt muốn tìm một phu nhân thế nào?”

Hàn Duyệt làm ra vẻ đang suy tư, “Ta muốn tìm một người toàn tâm toàn ý với ta, ta cũng toàn tâm toàn ý với nàng.”

“Toàn tâm toàn ý.” Đông Phương thở dài một hơi, vươn tay nhéo mặt Hàn Duyệt, “Người sẽ tìm được.”

“Một đời một kiếp chỉ hai người, mỗi chén trà chỉ có một cái nắp thích hợp để đẩy lên.” Thanh âm Hàn Duyệt thoáng trầm xuống, đây là nguyện vọng lúc trước của hắn, nhưng bây giờ thì khó mà thực hiện được, dù sao hiện tại xác ngoài của hắn là lão tử Nhạc Bất Quần, có lão bà Ninh Trung Tắc, còn có... hài tử chưa chào đời.

Tuy hắn bỏ lại Ninh Trung Tắc, một mình chạy trốn, nhưng không có nghĩa là hắn không áy náy với Ninh Trung Tắc, huống hồ Hàn Duyệt không thể nào chấp nhận nổi một nữ nhân cổ đại, nhìn quen những nữ nhân độc lập ở hiện đại, rất khó nhìn lại được những nữ nhân cổ đại xem chồng như trời, chỉ có thể dựa vào trượng phu mà sinh tồn, Hàn Duyệt thấy vợ chồng là hai bên phải giúp đỡ lẫn nhau, để hắn gánh cả nhân sinh của người khác, Hàn Duyệt biết mình làm không được.

Hàn Duyệt bị thức phát hiện, nói ra một đồng lý do như vậy, khác nào đời này hắn chỉ có thể sống độc thân. Lấy ngón tay đếm một chút, thêm lần này nữa hắn tổng cộng sống lại sáu lần, tổng thể mà nói, trên tinh thần hắn đã làm xử nam sáu kiếp.

Hắc vân đóa đóa duyệt bi thôi, đông lôi chấn chấn hạ vũ tuyết. Hàn Duyệt biểu tình rối rắm, trong lòng hỗn độn.

“Sao thế?” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt mặt lúc trắng lúc xanh, hỏi.

Hàn Duyệt ha hả cười gượng hai tiếng, “Không, chỉ là nhớ tới một truyện cười.”

Đông Phương hơi híp mắt, biết Hàn Duyệt đang nói dối, trong lòng không vui, “Truyện cười gì, nói ra cho chúng ta cùng nghe với.”

Hàn Duyệt đảo mắt, thật sự kể truyện cười, “Một con thỏ cùng một con rùa chạy trốn rất nhanh thi chạy, các người đoán ai thắng?”

Đông Phương sững sốt, suy nghĩ một lát, khoe miệng cong lên chuyên tâm uống rượu, không trả lời.

Hàn Duyệt phìết phìết miệng, nghĩ không có cá vậy tép cũng không tồi, “Dương đại ca biết không?”

Dương Liên Đình vốn không muốn trả lời, thấy Hàn Duyệt khẳng định có âm mưu, lại nghĩ vấn đề đơn giản vậy mà không trả lời được, sợ Hàn Duyệt sẽ cười nhạo gã dốt nát, miễn cưỡng mở miệng nói, “Dương nhiên là con thỏ.”

Hàn Duyệt ha hả cười gian hai tiếng, nói, “Sai rồi, là rùa a, ta không phải đã nói à? Một con rùa chạy trốn rất nhanh, chạy trốn rất nhanh mà.”

Nói xong còn lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận nhìn Dương Liên Đình, như đang nói sao người lại ngốc tới vậy chứ, vấn đề đơn giản thế mà cũng không biết.

Dương Liên Đình tức lắm, hung hăng trừng mắt liếc Hàn Duyệt, “Không phải kể chuyện cười à? Sao lại đổi thành giải đố?”

“Ta chưa nói xong mà.” Hàn Duyệt thuận tay gấp đồ ăn cho Đông Phương, “Đừng uống rượu không, thân thể sẽ bị tổn thương. Con thỏ rất không cam tâm, thấy mình không thể nào chạy thua một con rùa, vì thế lại cùng một con rùa che mặt thi chạy, lần này ai thắng? Dương đại ca.”

Ba chữ cuối cùng, Hàn Duyệt nói rất chậm, trong mắt còn mang theo khiêu khích.

Đôi đũa trong tay Dương Liên Đình sắp bị gã bẽ gãy, cân nhắc một chút, vừa rồi trả lời là thỏ đã sai, lần này hỏi lại, rõ ràng là bậy, muốn dụ ta đáp là rùa, khoe miệng cong lên, “Là con thỏ.”

“Sai rồi.” Hàn Duyệt không còn tiếc hận, mà là vẻ mặt khinh thường người đã ngốc đến bất trị, “Là rùa, con rùa kia tháo khăn che mặt xuống, hóa ra là con rùa chạy trốn rất nhanh kia, ha hả, chuyện cười này vui không?”

“.” Đông Phương dở khóc dở cười.

“.” Dương Liên Đình đã tức tới mức nói không thành lời.

“Ta kể một chuyện khác.” Hàn Duyệt ăn hai đũa cơm, vẻ mặt hưng phấn, Hàn Duyệt từ nhỏ trừ bỏ có tính bi thúc, thì đặc tính lớn nhất là thích kể chuyện trào phúng, hiện giờ có người muốn nghe, dương nhiên hưng trí bừng bừng, “Vào thời Tam quốc, Tào Tháo mang binh, chúng binh lính kêu to: ‘Khát. Khát.’ Tào Tháo an ủi: ‘Mọi người kiên trì tiếp một lúc nữa đi! Ta từng đi qua đây, nhớ gần đây có một rừng mơ, đi chút nữa là tới rồi.’ Chúng binh lính hưng phấn: ‘Úc. Có mơ để ăn nha. Úc.’ sau nửa canh giờ có người báo lại: ‘Chủ công! Đội thăm dò đã tìm được nguồn nước!’ Tào Tháo: ‘Ha ha ha ha, mọi người nghe chưa? Cuối cùng đã có nước uống.’

Chúng binh lính: ‘Không đi. Nhất định phải tìm được cây mơ.’ Ha ha ha, cười chết ta.”

Hàn Duyệt ôm bụng, một tay vỗ bàn, cười không ngừng, nhưng cả bàn cơm lại tuyệt đối im lặng, Đông Phương khoe miệng run run, Dương Liên Đình trán nổi gân xanh

“Cười vui không?” Hàn Duyệt dùng đôi mắt thủy nhuận trong suốt nhìn Đông Phương, hai má vì cười mà phồng hồng.

Đông Phương bỗng sinh ra một loại ý tưởng, kỳ thật Nhạc Bất Quần hẳn là bị Hoa Sơn phái đuổi đi, vì không thể nào chịu nổi một chương môn thể này, cho nên Hoa Sơn phái tập thể phản loạn.

Nhưng, mắt Đông Phương tối xuống, nếu Nhạc Bất Quần thật sự là người thể này, vậy lúc trước hẳn làm sao chèo chống nổi Hoa Sơn phái, hay là, hiện tại là hẳn cố ý biểu hiện ra cho người khác xem.

“Nếu không ăn, đồ ăn sẽ lạnh.” Đông Phương không biết nên trả lời vấn đề của Hàn Duyệt thế nào, gấp đồ ăn cho hắn, “Ăn nhiều một chút.”

Hàn Duyệt thất vọng, lại nhìn chăm chăm Dương Liên Đình, Dương Liên Đình chỉ xem như không thấy, trong lòng thầm mắng Hàn Duyệt thần trí mơ hồ.

Hàn Duyệt hết như gà trống mắc mưa, không còn sức sống như vừa rồi, ăn vài đũa cơm, suy nghĩ một chút, nhìn Đông Phương, “Nếu không, ta kể tiếp một chuyện nữa?”

Dương Liên Đình thiếu chút nữa phun cơm trong miệng ra, nghiêng đầu không ngừng ho khan, cơm trong miệng văng ra ngoài, Hàn Duyệt vẻ mặt ghét bỏ, chỉ trích, “Ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần, người lãng phí lương thực không nói, còn thiếu lịch sự như vậy, thật khó xem.” Đông Phương là người thích sạch sẽ, thậm chí có chút kiết phích, dù thấy bộ dáng hiện tại của Dương Liên Đình rất khó coi, nhưng cũng đồng tình Dương Liên Đình, bởi vì vừa rồi y cũng thiếu chút bị sặc rượu.

“Liên đệ không sao chứ?” Đông Phương quan tâm hỏi han.

Dương Liên Đình uống một hớp canh, mặt ửng hồng, trán thấm một tầng mồ hôi, miễn cưỡng cười nói, “Không sao cả, ta đi gọi người dọn dẹp.”

Nói xong, sợ mình trực tiếp bóp chết Hàn Duyệt, nên vội đứng dậy, mở cửa phân phó thuộc hạ vài câu, lúc trở về, thần tình đã hoàn toàn bình tĩnh, “Vừa rồi thất lễ.”

“Liên đệ không sao là tốt rồi.” Đông Phương trấn an, trong lòng càng thêm thương thức Dương Liên Đình, dù sao có thể khống chế tâm tình của mình nhanh như vậy, chứng tỏ gã có chỗ hơn người, cũng chứng tỏ mắt nhìn người của y không tồi.

Nhưng, đồng thời cũng sinh ra chút đề phòng Dương Liên Đình, dù sao Dương Liên Đình che dấu cảm giác của bản thân quá nhanh, người như vậy tâm cơ cũng thâm trầm hơn người khác nhiều.

Hàn Duyệt rất không vui, hắn còn muốn xem Dương Liên Đình xấu mặt, bắt quả nhìn Đông Phương, thấy mục đích của mình đã đạt được, không nói thêm gì, bắt đầu chuyện chú ăn cơm.

Dương Liên Đình áp cơn tức trong lòng xuống, biết Hàn Duyệt cố ý khiến gã xấu mặt trước Đông Phương, vừa lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị trở về phản bác thậm chí làm Hàn Duyệt bị xấu mặt một chút, nhưng đợi hồi lâu, lại thấy Hàn Duyệt chuyên chú ăn cơm, không nói gì nữa, nhất thời thấy cơn tức không có chỗ phát, lại càng muốn bằm Hàn Duyệt làm trăm mảnh để dập tắt lửa giận trong lòng.

Sau khi ăn xong, Hàn Duyệt chiếm căn phòng bên phải Đông Phương, lại dùng ánh mắt tỏ vẻ bất mãn với Dương Liên Đình chọn phòng bên trái Đông Phương, mới đóng cửa vào phòng, trong phòng đã sớm chuẩn bị tốt nước ấm, tẩy trừ một phen, trực tiếp nằm lên giường liền ngủ.

Dương Liên Đình chạy một ngày đường, trên đường vừa bị bắt nhận lỗi với Khúc Dương, vừa bị Hàn Duyệt trêu đùa, trong lòng hận Đông Phương không bảo vệ mình, tất nhiên không có tâm tình đi lấy lòng Đông Phương, trực tiếp nằm lên giường, âm thầm chờ gã nắm được Đông Phương rồi, nhất định phải khiến Hàn Duyệt nhục nhã một phen rồi mới giết chết hắn.

Đông Phương ngồi bên cửa sổ, nhẹ nhàng chạm vào đóa hoa mẫu đơn, “Cả đời cả kiếp chỉ hai người, bé con, người nói, Dương Liên Đình có thể là người cho ta cả cả đời cả kiếp không?”

Hết đệ nhị thập nhất chương – Con đường bi thức của Hàn Duyệt [2] Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22 – CON ĐƯỜNG BI THỨC CỦA HÀN DUYỆT[3]

Trời còn chưa sáng, Dương Liên Đình đã gõ cửa phòng Đông Phương, vì người của Dương Châu phân đã đưa tới một phong thư cấp báo.

Đông Phương mặc một đơn y màu trắng, bên ngoài khoát một trường bào màu tím nhạt, mái tóc màu mực buông xõa sau lưng, mang theo chút gọi cảm biếng nhác, một tay cầm thư một tay đều đặn gõ nhịp lên mặt bàn.

“Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình không biết Đông Phương đang do dự cái gì, vì sao không lập tức xuất phát đến Dương Châu, dù sao Dương Châu cũng là một trong những cứ điểm quan trọng nhất của Nhật Nguyệt Thần giáo.

“Liên đệ thấy thế nào?” Đông Phương cố ý bồi dưỡng Dương Liên Đình, đưa thư cho gã, hỏi.

Dương Liên Đình lướt sơ thư, thấy đã có cơ hội cho mình biểu hiện, vẻ mặt nghiêm mặt nói, “Đông Phương huynh, ta lập tức đi chuẩn bị xe, chúng ta bây giờ chạy đi?”

Đông Phương nhìn Dương Liên Đình hồi lâu, mới lộ ra một khuôn mặt tươi cười, mở miệng nói, “Phiền Liên đệ.”

Dương Liên Đình tự đắc cười, “Là ta cam tâm tình nguyện cống hiến hết sức mình cho Đông Phương huynh.” Nói xong, mới mở cửa đi.

Đông Phương nhìn bóng Dương Liên Đình, nụ cười trên mặt biến mất, lại nhìn phong thư trong tay, đứng dậy thuận thể ném thư lên bàn, Đông Phương nhìn chậu mẫu đơn đặt cạnh giường, tiếng thở dài thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Hàn Duyệt chưa tỉnh ngủ đã bị Dương Liên Đình phất người đánh thức một cách không hề ôn nhu, mơ mơ màng màng leo lên xe ngựa, thấy Đông Phương đã ngồi bên trong, ngáp một cái, nhất thời hai mắt lưng tròng, thì thầm nói, “Đông Phương.”

Đông Phương thấy Hàn Duyệt như vậy, có chút buồn cười, thấy thế nào Hàn Duyệt cũng như một hải tử còn chưa trưởng hành, “Buồn ngủ thì vào xe ngủ tiếp.”

“Hảo.” Hàn Duyệt cũng không phản bác, trực tiếp nằm xuống nhuyển *** phủ một tầng da thật dày, nhưng đổi vài tư thế vẫn không thấy thoải mái.

Đông Phương không khỏi cười ra tiếng, Hàn Duyệt mở mắt ra, ỷ khuất nhìn Đông Phương, “Buồn ngủ quá đi.”

Đông Phương không nói gì, chỉ đổi một tư thế tựa vào nhuyển ***, giơ tay ra, nhìn Hàn Duyệt, vừa giơ tay ra đã thấy mình quá đường đột, nói sao thì Hàn Duyệt cũng rất có thể là Hoa Sơn phái tiên chưởng môn Nhạc Bất Quần, hướng chi, một đường này hẳn không hề che dấu tình cảm với Dương Liên Đình, y không tin Hàn Duyệt không biết y thích nam nhân.

Hàn Duyệt không nghĩ quá nhiều, trực tiếp xoay người nhào qua chỗ Đông Phương, không chút khách khí gối đầu lên đùi Đông Phương, cọ cọ vài cái, tìm một tư thế thoải mái, không hề băn khoăn mà chìm vào giấc ngủ .

Đông Phương bỗng nhiên thấy suy nghĩ vừa rồi của mình rất ngốc, do dự một lát, lấy tay vuốt lên mái tóc mềm mại của Hàn Duyệt, lặng lẽ cười. Chỉ là khi nhìn ra ngoài cửa, thấy Dương Liên Đình vẻ mặt anh khí ngạo nghệ, trong mắt lộ ra trầm tư.

Phong thư kia nói là thư cấp báo, chẳng bằng nói là một cái bẫy cố ý dụ Đông Phương đến, không biết Dương Liên Đình là thật sự không phát hiện hay là có tham dự trong đó.

Đường đi trắc trở, mưa to như trút nước, Dương Liên Đình vì sớm ngày chạy tới phân đà Dương Châu, nên chọn đi đường tắt phủ đầy cỏ dại lại hoang vắng, cơ hồ không thấy bóng người ở. Hướng chi bây giờ đang đi qua sơn đạo gập ghềnh, làm sao kiếm được chỗ trú mưa.

Hàn Duyệt cùng Đông Phương ngồi trong xe ngựa còn đỡ, xem Dương Liên Đình cùng bốn đệ tử thần giáo cưỡi ngựa bên ngoài lại bị ướt sạch sẽ, Đông Phương liếc nhìn sắc trời bên ngoài, mở miệng nói, “Liên đệ, không bằng vào trú mưa đi.”

Dương Liên Đình rất muốn nhảy vào, nhưng nghĩ đường này là mình kiên trì đi, sợ Đông Phương xem thường mình, sẽ bắt lợi với tiền đồ sau này, “Không sao, ta ở ngoài được rồi.”

Sơn đạo không dễ đi, Dương Liên Đình đã sớm xuống ngựa, xa phu cũng dắt ngựa cẩn thận đi sát vách núi, dù sao sơn đạo này không quá rộng, nửa bên kia là vách núi sâu.

Tiếng vó ngựa trong cơn mưa vô cùng vang dội, Hàn Duyệt tỉnh lại từ lâu, ngồi cạnh Đông Phương, không dám lộn xộn.

Đông Phương lại bình thần uống trà xem hoa, tâm tình vô cùng tốt, bỗng nhiên, Đông Phương híп mắt lại, khóe miệng cong lên, trong tay xuất hiện ngân quang, một cây ngân châm xuyên ra xe ngựa, bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm, Đông Phương khẽ hừ một tiếng, đứng dậy tao nhả xốc lên màn xe, nói với Hàn Duyệt sau lưng, “Ta đi xử lý mấy con chuột nhắt, người ăn chút điểm tâm đi.”

“Hảo.” Hàn Duyệt rất nhanh đáp ứng, dù sao hắn rất hiểu bản thân mình thế nào, hắn không có võ công ra ngoài chỉ có một kết quả.

Đông Phương điểm mũi chân, y phục màu tím nhạt trong mưa vẽ ra một đường cong, đứng trên trần xe, tao nhả mà ngạo nghễ, “Nếu dám đến, cần gì phải trốn trốn tránh tránh, để chuột lấy chề cười.”

Đám người Dương Liên Đình vốn nghe được tiếng kêu thảm, đã phát hiện có chuyện, trong tay cầm binh khí, khi gặp Đông Phương bước ra, mới nhẹ nhõm thở dài.

Dương Liên Đình rống to, “Chuột nhắt phương nào, còn không mau hiện thân?”

Đông Phương chân mày hơi nhíu lại, một tiếng thở dài biến mất ở trong mưa, “Hương Vãn Thiên, ta nghĩ người cũng nên kết thúc rồi.”

“Ha ha ha, Đông Phương tặc nhân, hôm nay đây sẽ là nơi táng thân của người.” Hương Vãn Thiên cầm trong tay trường đao, đánh thẳng vào Đông Phương.

Đông Phương đứng trên trần xe, mưa không hề chạm được vào người y, hận ý trong mắt chợt lóe qua, nụ cười bên môi dị thường diễm lệ, tay áo phất nhẹ, ba cây ngân châm bay thẳng vào Hương Vãn Thiên.

Hương Vãn Thiên đứng giữa không trung xoay người, dùng đao cản tứ hoa châm, đã không còn ưu thế khi nhảy xuống từ chỗ cao, đứng trên một thân cây ven đường, “Thật không ngờ người lại mắc mưu dễ như vậy, chẳng lẽ sống an nhàn sung sướng ở Hắc Mộc Nhai quen rồi, hay là nghĩ người đã là thiên hạ vô địch?”

Đông Phương như bị ngăn cách khỏi thế giới, trước khi mưa kịp rơi xuống người y, thì đã bị nội lực cản lại, bình tĩnh nói, “Đã lâu không gặp.”

Từ y mờ ảo, ngũ quan khéo léo đậm đặc tựa như đó không phải là người thật, đích xác là bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, đáng tiếc mặc kệ người khác thế nào, y lại chẳng hề mong mình tuyệt thế độc lập.

“Tặc nhân.” Hương Vãn Thiên nhìn Đông Phương phun nước bọt, trường đao chỉ vào y, hơn mười người từ sau lưng lão đã công kích xe ngựa, đám người Dương Liên Đình đang đánh nhau với bọn chúng.

Bốn người Đông Phương mang theo võ công dù không kém, nhưng cũng không thể chống nổi người đông thể mạnh, xa phu sớm đã chết dưới loạn đao, thanh âm binh khí va vào nhau, thanh âm đao kiếm đâm vào thịt, thanh âm thảm thiết trước lúc chết, làm Đông Phương nhớ tới ngày đoạt vị, ngày hôm đó y mất đi âm áp duy nhất của mình.

Nghĩ vậy, không khỏi liếc nhìn Dương Liên Đình, Dương Liên Đình võ công không thấp, lại thêm bốn hộ vệ biết gã được giáo chủ coi trọng nên luôn bảo vệ chung quanh, tuy vậy gã vẫn rơi vào tình trạng nguy hiểm, cánh tay cũng bị thương.

Những người bên cạnh từ từ ngã xuống, vết thương trên người Dương Liên Đình lại càng nhiều, sắc mặt tái nhợt sợ hãi nhìn Đông Phương, “Đông Phương huynh, cứu ta.”

Hàn Duyệt ôm tay nải của mình trốn trong xe ngựa, hết thấy bên ngoài đều làm hắn sợ hãi, mắt nhìn chặp mẫu đơn Đông Phương xem như trân bảo, Hàn Duyệt cắn răng cột tay nải vào người, hai tay ôm lấy chậu mẫu đơn.

Tay Đông Phương vốn thon dài nõn nà, giờ ẩn giấu ngân châm, năm cây ngân châm bay ra uyển chuyển vô vàn, giải vây cho Dương Liên Đình.

Bốn hộ vệ chỉ còn hai, họ còn không lo nổi cho bản thân, căn bản không có cách phân tâm bảo vệ Dương Liên Đình, Dương Liên Đình nhìn thấy cảnh này, trong lòng e sợ không thôi.

Ngân châm trên tay Đông Phương bắn ra, cảnh thế công của Hưởng Vãn Thiên, mở miệng nói, “Liên đệ, đi xuống núi báo cho người trong phân đà, lập tức đến đây.”

Dương Liên Đình nghe Đông Phương nói vậy, nhất thời vui sướng vì tránh được một kiếp, xoay người nhảy lên ngựa, lại bận tâm mặt mũi, vung một roi xuống rồi mới mở miệng nói, “Đông Phương huynh, ta nhất định dẫn người đến.”

Dứt lời, người đã chạy thật xa chỉ mơ hồ thấy được bóng. Đông Phương giết những kẻ muốn đuổi theo Dương Liên Đình, trong đôi mắt đỏ đầy phẫn hận, lại không biết ý đang nghĩ gì.

Hai hộ vệ còn lại tự biết lần này dữ nhiều lành ít, không thêm cố kỵ Dương Liên Đình là tâm phúc của giáo chủ nữa, phun một ngụm nước bọt về hướng gã biến mất, liều mạng cầm kiếm chém địch nhân.

“Các người, cũng chạy thoát thân đi.” Đông Phương xoay một vòng, mũi chân mượn lực đạp lên sống dao đang đâm tới của Hưởng Vãn Thiên, mấy cây ngân châm bay vào mặt Hưởng Vãn Thiên.

“Chết cũng phải bảo vệ giáo chủ.” Hung hăng chém một cánh tay của địch nhân, hai hộ vệ tựa lưng vào nhau, vết thương đầy người, lại không chút do dự ho.

Trong lòng chấn động, trong đôi mắt của Đông Phương hiện lên một tia lưu quang, khẽ cười ra tiếng, “Hưởng Vãn Thiên, ngươi thấy người có thể giết được ta? Ngươi xứng giết ta sao?”

Khí phách thuần nhiên, tao nhã mà tuyệt ngạo, trong tay hiện lên ngân quang, liên tục bức lui địch nhân vây công hai hộ vệ, ngón tay trắng nõn hướng thẳng về phía Hưởng Vãn Thiên, Hưởng Vãn Thiên trong lòng cả kinh, không ngờ chỉ mới có vài năm, võ công của Đông Phương Bất Bại lại cao cường đến vậy, vội nhảy người lui ra sau.

Bức Hưởng Vãn Thiên xuống xe ngựa, Đông Phương như chưa từng di chuyển, đứng trên trần xe, “Điểm tâm ăn xong chưa?”

Hàn Duyệt biết những lời này là hỏi mình, dù thấy sợ hãi, nhưng hắn vẫn tuyệt đối tin tưởng Đông Phương, cao giọng đáp, “Dọn lên rồi, chờ người ăn chung.”

“Hảo.” Đông Phương sáng khoái đáp, tâm tình dễ chịu không ít, vừa rồi y chỉ thử Dương Liên Đình, nào ngờ kẻ vẫn luôn nói có thể vì giáo chủ vào nơi nước sôi lửa bỏng, không từ chối lấy một câu, nhảy lên ngựa bỏ chạy.

Trước có được hộ vệ chết cũng không bỏ mình, sau lại có Hàn Duyệt không hề do dự mà tín nhiệm, Đông Phương bây giờ có thể nói đã chán ghét Dương Liên Đình, mỗi lần ngân châm bay ra khỏi tay, lại lấy đi một mạng người, nhưng trên mặt Đông Phương lại không nhìn ra cảm xúc gì.

Mất thấy bại sự đã định, Hưởng Vãn Thiên tuy không hối tiếc, nhưng lập tức xoay người bỏ đi.

Đông Phương chau mày, thấy Hưởng Vãn Thiên làm vậy, trong lòng dâng lên hoài nghi, đang suy nghĩ, chợt nghe một trong hai thị vệ còn lại kêu thảm thiết.

Đông Phương thấy một người đã chết, một người trọng thương không còn năng lực chống cự, phi thân xuống xe ngựa, đứng trước mặt thị vệ cuối cùng bị trọng thương, bảo vệ cho người nọ.

Lại thấy ánh mắt người nọ nhìn bóng Đông Phương tràn đầy hận ý, hung hăng nhảy vào ôm lấy thân Đông Phương, hô to, “Hưởng tử sử.”

Hàn Duyệt trộm xốc màn xe lên, chăm chăm nhìn tình huống bên ngoài, thấy cảnh này, nhất thời thấy kỳ quái, vội ôm mẩu đơn xuống xe, muốn giúp Đông Phương một tay.

“Vì sao?” Thanh âm của Đông Phương rất bình thản, lại làm Hàn Duyệt nghe mà lòng đầy chua xót.

“Đông Phương yêu nhân, người sẽ không chết tử tế được, chết chung đi.” Người nọ há mồm cắn vai trái của Đông Phương, máu nhiễm đỏ xiêm y, lần đầu tiên mưa rơi lên người Đông Phương.

Địch nhân còn sót lại, thừa dịp này tiến công Đông Phương, Hàn Duyệt lòng nóng như lửa đốt, không kịp suy nghĩ, ôm mẫu đơn chạy thẳng tới chỗ Đông Phương.

Cổ tay nhỏ dài xinh đẹp của Đông Phương xoay một vòng, ngân châm găm vào đỉnh đầu người nọ, người nọ mắt tròn, không biết mình chết thế nào, chân Đông Phương đạp trên bùn lầy, bước từng bước về phía trước, lại phát hiện người phía sau chỉ tử vẫn ôm chặt lấy y, hai tay khê động, thi thể người nọ tứ phân ngũ liệt, không được toàn thây.

Máu lại không hề dính lên người Đông Phương, nhìn vậy Hàn Duyệt mới yên tâm hơn, không dám nhìn thi thể dưới đất, bỗng nhiên ngửi được một mùi hương lạ, Hàn Duyệt nhìn bốn phía, cẩn thận ngửi mới biết hóa ra là lưu hoàng, bất thốt, “Đông Phương, chạy mau, chúng đặt thuốc nổ.”

Đông Phương vẫn luôn chú ý biểu hiện của Hàn Duyệt, lúc này lại nghe Hàn Duyệt la lên, bản thân cũng nghĩ được mùi lưu hoàng, giương mắt nhìn Hàn Duyệt, Hàn Duyệt đến tận giờ vẫn chưa từng phản bội y, sự quan tâm hẳn dành cho y không giống giả vờ, Hàn Duyệt gặp chuyện nguy hiểm thế này là do y gây ra, hơn nữa hẳn còn là người Khúc Dương gửi gắm, thoáng do dự một chút.

Nhưng y đứng cách Hàn Duyệt một khoảng, mà cả hai đều cách nơi an toàn khá xa, nếu dẫn theo Hàn Duyệt tránh thoát, sợ sẽ không kịp, trong lòng dù áy náy với hắn, nhưng vẫn xoay người rời đi.

Hàn Duyệt nhìn động tác của Đông Phương, cảm giác quả đúng là vậy, trong lòng tuy thương cảm, nhưng vẫn quăng mẩu đơn qua cho y, thấy Đông Phương chụp được rồi, cũng bắt đầu chạy ra ngoài.

Hương Văn Thiên vừa rời bỏ đi châm thuốc nổ, nhưng vì mưa nên mất khá nhiều thời gian, chờ Hàn Duyệt phát hiện thì đã quá muộn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, trộn lẫn với thanh âm dạt đá sụp xuống, Hàn Duyệt trong lòng cả kinh, chạy thục mạng, Đông Phương một tay ôm chậu hoa, Hàn Duyệt chặt vật, còn y tốt hơn rất nhiều, chỉ khẽ nhếch môi, biểu tình trên mặt nghiêm túc di thường.

Mắt thấy Đông Phương sắp chạy thoát, Hướng Văn Thiên không cam lòng kế hoạch lão tính toán đã từ lâu, thậm chí không tiếc làm bại lộ nội gian che giấu đã lâu lại thất bại, liền cầm đao chém Đông Phương.

Đông Phương vừa phách tránh đá vụn rơi xuống, một bên lại đánh nhau với Hường Văn Thiên, võ công Hường Văn Thiên không thấp, lại thêm lão hoàn toàn không muốn sống, sử dụng đấu pháp lấy thương đổi thương, nhất thời Đông Phương cũng không làm gì được lão, ném châu mẫu đơn sang một bên, hai tay đối địch.

Hàn Duyệt chạy khỏi nơi nguy hiểm, nhẹ nhàng thở ra, té xuống đất, lại thấy Đông Phương nguy cơ trùng trùng, tâm như xoắn lại.

Đứng lên, nhìn sơn đạo đầy vết nứt rạn, trong lòng phát run, cắn môi thần tình vắn vẹo, không phải chưa từng chết, chỉ là chưa từng cảm nhận được tử vong rõ ràng đến thế.

Hương Văn Thiên tự biết không thắng nổi Đông Phương, lại thấy nơi này sắp hoàn toàn sụp đổ, ném đao vào Đông Phương, Đông Phương tránh thoát, lại bị Hương Văn Thiên ôm chặt, “Tặc nhân, chết chung đi.” Nói xong, muốn ôm Đông Phương nhảy xuống núi.

Lúc Hàn Duyệt lấy lại ý thức, thì bản thân đã chạy tới chỗ Đông Phương, tốc độ này còn nhanh hơn ba phần so với lúc chạy trốn chết ban nãy, trong lòng vô hạn bi thúc, “Chết tiệt Đông Phương. Ô ô. Lần này lại chết, sáu mạng của lão tử đều chết trên tay ngươi.”

“Hương Vân Thiên, Nhâm Ngã Hành không chết, chỉ bị nhốt lại, nếu Đông Phương chết, Nhâm Ngã Hành cũng sống không nổi.” Hàn Duyệt vừa chạy vừa hét lớn.

Hương Vãn Thiên sửng sốt, vẫn không chịu buông tay, “Tiểu tặc đừng hòng gạt ta.”

“Là thật.” Đông Phương trong lòng lo lắng, nhưng phần nhiều là ngọt ngào, ánh mắt nhìn Hàn Duyệt càng thêm nhu hòa, nhìn Hường Văn Thiên nói, “Ta không giết lão.”

Hương Vãn Thiên biết Đông Phương Bất Bại dù âm hiểm, nhưng nói một không hai, buông tay, song đã muộn, sơn đạo bắt đầu sụp đổ, đúng lúc này đất đá từ trên đỉnh núi rơi xuống, tai nạn liên tiếp xảy ra.

Cho dù họ võ công cao tới đâu, cũng không thể chống lại lực lượng tự nhiên, Hàn Duyệt chảy nước mắt, “Thật đáng ghét mà. Ta không muốn chết a.” Dù nói vậy, cước bộ lại chưa từng ngừng, vừa lúc nhào tới cạnh Đông Phương đang rơi xuống.

Đông Phương vươn tay ôm lấy Hàn Duyệt, vốn muốn nói gì đó, đáng tiếc đã bị đất đá bao phủ.

Hết đệ nhị thập nhị chương – Con đường bi thức của Hàn Duyệt[3] Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Quen Thuộc, Nhưng Lại Được Làm Nổi Bật Lên Một Cách Thái Quá)

CHƯƠNG 23 – CẦU HUYẾT RƠI XUỐNG NÚI (CẦU HUYẾT CHỈ NHỮNG TÌNH TIẾT VÔ CÙNG BÌNH THƯỜNG, QUEN THUỘC, NHƯNG LẠI ĐƯỢC LÀM NỔI BẬT LÊN MỘT CÁCH THÁI QUÁ)

Chờ Hàn Duyệt mở mắt ra, liền nhìn thấy không trung xanh thẳm, thậm chí xa xa còn có bóng cầu vồng, nhưng ý thức vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

“Tỉnh, cảm giác thế nào?” Đông Phương ngồi cách Hàn Duyệt không xa, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Duyệt hỏi.

Hàn Duyệt ngơ ngác ngồi dậy, ngơ ngác quay đầu nhìn Đông Phương, chớp mắt một cái, lại một cái, ngơ ngác nói, “Lần này, sao lại biết ta?”

“Ồngốc.” Đông Phương nhìn biểu hiện của Hàn Duyệt, không khỏi bật cười, toàn thân đầy bùn đất vẫn không mất vẻ phong lưu xinh đẹp, “Ta sao lại không nhận ra người?”

Hàn Duyệt rất ủy khuất, rất muốn nói, người không những không nhận ra ta, còn khi dễ ta, nhưng nhìn thấy sắc mặt Đông Phương tái nhợt, mở miệng oán giận đã biến thành quan tâm, “Người sao vậy?”

“Chân gãy rồi.” Đông Phương vuốt chân mình.

Hàn Duyệt cả kinh, vội chạy qua, thật cẩn thận sờ sờ chân Đông Phương, ngẩng đầu vừa định nói chuyện, lại bị Đông Phương bóp cổ.

Đông Phương cười ôn nhu nhưng cũng đầy tàn nhẫn, lớn tiếng hỏi, “Người làm sao biết được Nhâm Ngã Hành không chết?”

“A.” Cả khuôn mặt Hàn Duyệt đều nhăn lại, bỗng nhiên nước mắt không ngừng rơi xuống, “Người thật đáng ghét. Ô ô, giết đi giết đi, giết chết rồi ta sẽ không bao giờ đi tìm người nữa. thật đáng ghét mà, hờ chút là muốn giết người. mẹ ơi con muốn về nhà, con muốn về nhà.”

Nước mắt nóng nóng rơi lên tay Đông Phương, một ý niệm chợt lướt quá đầu y, khiến y kinh nghi bất định, thanh âm không khỏi mang theo chút lo lắng, “Không được khóc, nói.”

Hàn Duyệt sững sốt, miệng còn đang mở, lệ đọng lại trong khóe mắt, nhìn Đông Phương, “Nắc. nắc nắc.”

Hàn Duyệt lúc này khóc quá lớn, giờ bỗng nhiên dừng lại, bắt đầu nắc lên.

Đông Phương tuy thấy thú vị, nhưng bàn tay bóp cổ Hàn Duyệt lại chưa từng buông ra, nhẹ nhàng hỏi, “Nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai.”

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương như vậy, ủy khuất trong lòng trào dâng, nghĩ bản thân tận tâm khổ khổ tìm tới y, y lại đối xử với tên Dương Liên Đình kia tốt như vậy, còn khi dễ mình, không nắc nữa, nói “Người rất xấu, lúc trước chỉ cho ta ăn lòng đỏ trứng, không cho ăn thứ khác, hại ta bây giờ nhìn thấy trứng liền muốn ới.”

“Còn hẹp hòi muốn chết, chỉ vì ta không nói cho người biết ta là ai, người không thèm để ý tới ta, còn mặc ta một mình chết trong góc tường.”

Hàn Duyệt đầm tay xuống đất, vẻ mặt bi thúc, “Ta thật vất vả mới vào được thân thể này, chạy đi tìm người, người còn khi dễ ta, mạng của ta đều mất vì người, thật đáng ghét thật đáng ghét.”

Đông Phương nhếch môi, rồi lại nhin không được cười ra tiếng, “Bé con?”

“Ta tên Hàn Duyệt.” Hàn Duyệt trừng mắt nhìn Đông Phương, nhưng không hề có chút uy hiếp, ngược lại đôi mắt thủy nhuận kia làm người ta thấy hết như hấn đang làm nũng.

“Hàn Duyệt.” Đông Phương nhẹ nhàng gọi tên hấn, đây không phải là lần đầu y gọi, nhưng chưa từng có lần nào như lần này, khiến Đông Phương thấy tâm mình như đang run lên, “Lần này sao lại không biến thành chim cất chân đi nữa?”

Hàn Duyệt chớp mắt, biết Đông Phương vẫn chưa tin hoàn toàn, đang thử hấn, vuốt mũi có chút bất mãn, “Là chân trắng.”

“Ta nhớ lắm.” Đông Phương vuốt đầu Hàn Duyệt, “Người sao lại thành thể này? Thân thể này là của Nhạc Bất Quần hay là.”

Hàn Duyệt cúi đầu, chọc chọc bùn trên đất, không biết nên nói từ đâu, “Ta không phải Nhạc Bất Quần, nhưng thân thể này là Nhạc Bất Quần.”

“Chẳng lẽ người cướp thân thể của hấn?” Đông Phương híp mắt lại, nhớ đến tiểu thuyết chí quái mình xem thật lâu trước kia, đoán.

Hàn Duyệt quả thật không biết chuyện của mình tính là cái gì, bị sét đánh, rồi xuyên qua làm người làm đao còn làm cả động vật nữa, nghe Đông Phương nói vậy, thấy cũng gần đúng, liền gật đầu, “Ta không phải cố ý, ta tỉnh lại thì đã vậy rồi.”

Đông Phương vươn tay ôm Hàn Duyệt vào lòng, “Tốt lắm.”

Nếu là người bình thường biết được chuyện này, không giết Hàn Duyệt cũng sẽ cách hấn thật xa, nhưng Đông Phương không giống, y thậm chí thấy sung sướng, vào khoảnh khắc Hàn Duyệt bị y bỏ lại, nhưng lúc y bị Hướng Vắn Thiên quần lấy vẫn chạy tới giúp y, tâm y cũng đã dao động.

Khi đó tâm Đông Phương cực kỳ yếu ớt, sau hai lần bị phản bội, lại có người sống chết không bỏ rơi y, cảm giác này làm y thấy thật ấm áp.

Lúc Hàn Duyệt hô to Nhâm Ngã Hành không chết, Đông Phương chỉ nghĩ Hàn Duyệt nói dối Hướng Vắn Thiên, nhưng vẫn còn hoài nghi, nên mới thử một chút, ai ngờ lại chiếm được kinh hỉ ngoài ý muốn, bé con không chết, còn biến thành người tới tìm y.

Không thể nói rõ đây là cảm giác gì, có chút cảm động càng nhiều lại là tâm động, y đã cô đơn quá lâu, muốn tìm một người bạn đời, lúc trước chọn Dương Liên Đình, nhưng Dương Liên Đình liên tiếp làm y thất vọng, nếu không phải Hàn Duyệt xuất hiện, Đông Phương sợ vẫn sẽ chấp nhận gã.

Nhưng, có Hàn Duyệt, tất cả đã không còn như cũ nữa, Dương Liên Đình biến thành một vết nhơ trong lòng Đông Phương. Chẳng qua, Hàn Duyệt có thật là bé con không?

“Vì sao khi vừa gặp nhau lại không nói cho ta biết?” Trong mắt Đông Phương lấp lánh ánh sáng, nhìn vào mắt Hàn Duyệt hỏi.

“Nói cho người biết, người có tin không?” Hàn Duyệt liếc nhìn Đông Phương, biết Đông Phương còn đang thử mình, trong lòng buồn bã nói, “Chẳng lẽ ta vừa gặp người, liền hô to, Đông Phương, ta là con chim bị người vứt bỏ?”

Đông Phương hơi nhướng mày, y thấy lời Hàn Duyệt nói hơi kỳ quặc, lại không biết vì sao mình lại có loại cảm giác đó.

“Người không chứng chết ta mới là lạ.” Hàn Duyệt cúi đầu, không dám nhìn Đông Phương, câu vừa rồi, là hấn cố ý kích Đông Phương, nhưng nhớ đến bộ dáng lúc Đông Phương tự cung, lại thấy mình không đúng, hơi đau lòng, may mà Đông Phương không phải người hiện đại, không quá hiểu hấn nói gì.

“Chân người còn đau không?” Hàn Duyệt ngẩng đầu thật cẩn thận nhìn Đông Phương, thấy biểu tình y không có biến hóa, lại nhớ đến chân Đông Phương, trong lòng nổi lên áy náy.

Đông Phương sưng sốt, vừa rồi chỉ là vì thử Hàn Duyệt, mới nói chân mình gãy xương, dù sao nếu Hàn Duyệt thật có tâm hại y, thì y bị thương, là lúc giết y dễ nhất.

Lúc này, y vẫn không muốn nói thật cho Hàn Duyệt biết, y muốn xem thử Hàn Duyệt tại cái nơi đầy nguy hiểm này, có bỏ lại một y tàn phế bị thương không, “Rất đau, nhưng không sao.”

Hàn Duyệt nhìn bốn phía, cảnh gãy cây đổ, còn lại đều là bùn đất, hấn cùng Đông Phương không bị vùi vào bùn đã xem như vạn hạnh, nhìn bản thân không hề bị thương lại nhìn Đông Phương bị gãy chân, thấy nhất định là Đông Phương bảo vệ hấn, hấn mới không bị thương, lại càng thêm áy náy với Đông Phương.

Kỳ thật không bị vùi vào bùn là nhờ công của Đông Phương, chẳng qua Đông Phương lúc ấy không hề nghĩ đến chuyện xả thân cứu hấn, hơn nữa bị thương gì đó toàn bộ đều là lừa Hàn Duyệt, cho nên, lại một hiểu lầm xinh đẹp được sinh ra, hiểu lầm này Đông Phương vĩnh viễn cũng không nói ra chân tướng.

Hàn Duyệt đứng dậy, thấy tay nải mình vẫn còn, thật cao hứng, nhưng không nhìn thấy chậu mẫu đơn quý giá của Đông Phương, “Xin lỗi, không thấy mẫu đơn.”

“Không sao, không cần nữa.” Nếu đã tìm được bé con, như vậy chậu mẫu đơn chỉ chứa thân thể của bé con đã không còn cần thiết.

“Ta công người đi, chờ ra ngoài rồi, ta lại tìm cho người một chậu hoa đẹp hơn, tỷ như thập nhị học sĩ.” Hàn Duyệt cởi tay nải xuống đưa cho Đông Phương sau, ngồi xuống trước người y nói.

“Thập nhị học sĩ là hoa sơn trà.” Đông Phương nói, “Không cần công ta, người đi một mình may ra còn có đường sống, mang theo ta chỉ là gánh nặng, nơi này lại nguy hiểm trùng trùng.”

“Leo lên.” Hàn Duyệt bướng bỉnh nói.

“Người đi ra ngoài trước, sau đó tìm người tới cứu ta.” Đông Phương vẫn không nhúc nhích, kiên trì địa nói.

“Leo lên.” Hàn Duyệt không nói gì khác, vẫn duy trì tư thế ngồi xổm.

Đông Phương chợt thấy tâm mình thật ấm, nhìn bóng lưng không quá cường tráng của Hàn Duyệt, nhắm mắt lại khoe miệng cong lên, khoát tay nải ra sau lưng, nằm lên lưng hấn.

Hàn Duyệt công Đông Phương, cũng không thấy quá cố sức, từ lúc vào thân thể Nhạc Bất Quần, không biết là do thân thể Nhạc Bất Quần tổ chất quá tốt, hay là vì thân thể có nội lực, Hàn Duyệt phát hiện thể lực của bản thân tăng trưởng rất nhiều, hơn nữa Đông Phương lại không mập, Hàn Duyệt tin mình có thể công Đông Phương ra ngoài.

“Đừng dò xét ta.” Thanh âm Hàn Duyệt có chút trầm thấp, “Ta sẽ thấy khó chịu.”

Đông Phương dùng ánh mắt phức tạp nhìn đỉnh đầu Hàn Duyệt.

“Lúc trước người đánh nhau với Nhâm Ngã Hành, ta có thể vì người mà mất mạng, bây giờ cũng vậy. “Hàn Duyệt cúi đầu, thoát nhìn rất mất mát, “Người cứ luôn hoài nghi ta, thử ta, trong lòng ta rất khó chịu.”

“Không có nữa.” Là trả lời, cũng là một loại hứa hẹn.

Hàn Duyệt ở một góc độ Đông Phương nhìn không thấy lộ ra một nụ cười, rốt cục lừa được Đông Phương cam đoan, Hàn Duyệt rất muốn ca hát.

Mà hấn quả thật hát ra, “Ta là một con chim nhỏ, bay a bay a, bay vào vòng tay của Đông Phương.
. đậu đỏ đậu đỏ lớn, củ tỏi củ tỏi to. ta là tim của người, ta là phổi của người,
ta là tâm can tiểu bảo bối của người. ô lạp lạp y nha nha ô lạp lạp.”

“Ai bảo người cướp thân thể người nào không cướp. lại đi cướp thân thể của Nhạc Bất Quần.” Đông Phương không phủ nhận, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, dù sao cũng vì thân thể Nhạc Bất Quần, mới khiến y hiểu lầm bé con lâu như vậy.

“Vì sao không nghi ngờ Liên đệ nhà ngươi?” Hàn Duyệt nhắc tới hai chữ Liên đệ chỉ thấy kỳ quái, nhưng nghĩ tới ba chữ Dương Liên Đình thì nổi giận, “Gã chết chưa?”

“Chưa, gã xuống núi báo tin.” Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói, trong lòng không thấy tức giận ngược lại là vui mừng, “Vì sao cứ nhằm vào gã mãi vậy?”

“Là gã muốn giết ta trước.” Hàn Duyệt hừ một tiếng nói, kỳ thật đây chỉ là một phần, nguyên nhân lớn nhất là vì gã dụ dỗ Đông Phương, rồi lại đối xử không tốt với y thậm chí liên lụy Đông Phương bị giết, tất cả những nguyên nhân này Hàn Duyệt lại không thể nói cho Đông Phương.

Đông Phương mặc dù hơi thất vọng câu trả lời của Hàn Duyệt, nhưng trong mắt hơn vài phần bất đắc dĩ, bé con trước kia là sủng vật của y, như vậy Hàn Duyệt cũng sẽ là của y.

Tuy Hàn Duyệt không phải loại hình Đông Phương thích, nhưng sự quan tâm cùng âm áp tinh tinh khiết khiết này, mới là thứ Đông Phương để ý nhất, cánh tay ôm cổ Hàn Duyệt hơi siết lại, “Vì sao phải trở về, không phải đã đến nơi an toàn rồi à?”

Nghĩ đến đây, Hàn Duyệt lại thấy bi thức, “Chân tự đi, thân thể này không nghe lời ta, ghét muốn chết.”

“Ha hả.” Thanh âm của Đông Phương không trầm thấp giống nam tử cũng không ôn nhu như nữ tử, không biết có phải là do luyện Quỷ Hoa Bảo Điển hay không, mà thanh âm Đông Phương ngày càng trung tính, thanh lương lại có chút khàn khàn.

“Đông Phương.” Hàn Duyệt hơi chút do dự, nhưng nhớ đến kết cục của Đông Phương trong phim, quyết định mở miệng nói, “Trên đời này có rất nhiều người lợi hại, võ công của ngươi rất cao, nhưng, nếu vài người vây công ngươi thì sao?”

Đông Phương sửng sốt, trong lòng hơi tức giận, nhưng biết Hàn Duyệt là thật lòng quan tâm mình, lại nhớ đến tình cảnh hôm nay, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói, “Mấy năm nay, ta quá mức kiêu ngạo.”

Đoạt giáo chủ vị, cảm giác nguy cơ đã tiêu trừ, bên cạnh đều là hạng người a dua nịnh hót, tuy Đông Phương có thể kiên trì mỗi ngày luyện công, nhưng không thể tránh khỏi sinh ra kiêu ngạo, lần này chính là quá mức tự tin, thấy rằng không ai có thể tổn thương được mình, mới dám lấy thân dụ bất gian tể.

Nhưng trong thế giới này, không phải chỉ dựa vào võ công, mà còn có đầy rẫy mưu kế, tựa như Hàn Duyệt nói, một người đánh không lại y, nếu là vài người võ công không tồi vây công y thì sao.

“Biết sai mà sửa thì vẫn là hảo hán tử.” Giáo huấn Đông Phương xong, Hàn Duyệt thấy trong lòng sáng khoái vô cùng, quả nhiên Đông Phương hẳn dưỡng là tốt nhất, kiêu ngạo mà không tự đại, nhìn thấu thể sự lại quấy luyện âm áp, lăm lăm đa nghi vẫn ẩn chứa tịch liêu, thậm chí tự ti sâu sắc trong lòng mình.

Một Đông Phương như vậy làm hắn thấy đau lòng, làm hắn muốn buông tha hết thảy, chỉ cần Đông Phương có được hạnh phúc, nhưng một Đông Phương như vậy mới là Đông Phương chân chính, tính cách hay thay đổi mà mâu thuẫn hợp thành mị lực độc đáo của riêng Đông Phương, chỉ là không biết sẽ có ai thấu hiểu Đông Phương, vĩnh viễn ở bên Đông Phương, trở thành nơi để Đông Phương dựa vào.

Đông Phương lần đầu tiên có cảm giác á khẩu không biết trả lời thế nào, nhìn Hàn Duyệt kiêu ngạo hết như lúc còn làm chim, lại thấy rất hợp sở thích của mình, “Ngươi làm sao biết Nhâm Ngã Hành còn chưa chết?”

Hàn Duyệt dừng cước bộ, gương mặt trắng nõn nhăn lại, còn tưởng rằng Đông Phương đã quên chuyện này rồi chứ, mà Hàn Duyệt không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ nói hắn biết hết mọi chuyện xảy ra sau này?

“Ta nghe được nhìn được.” Hàn Duyệt hàm hồ giải thích.

Đông Phương suy nghĩ một chút, nếu Hàn Duyệt là yêu tinh hoặc quỷ quái, vậy chút bản lĩnh này hẳn phải có, nên không tiếp tục truy vấn.

Hàn Duyệt khẽ thở ra một hơi, hắn không cách nào mở miệng nói cho Đông Phương biết, kỳ thật họ chỉ là nhân vật dưới ngòi bút của Kim gia gia.

“Ồ Hoa Sơn chơi vui không?” Đông Phương nhéo nhéo tai Hàn Duyệt, ý bảo hắn đi về bên trái.

Nghĩ đến chưa xót lúc còn ở Hoa Sơn, mặt Hàn Duyệt nhăn lại thành một đồng, bắt đầu cáo trạng, “Chơi không vui, thật đáng sợ, ta rất sợ bị người khác phát hiện, sau đó bị họ thiêu.”

“Bọn họ khi dễ người?” Thanh âm Đông Phương không thay đổi, nhưng trong mắt hiện lên sắc nhọn, người của Đông Phương Bất Bại y khi nào thì đến phiên kẻ khác khi dễ.

“Vậy thì không có, chỉ là ta lừa họ rất nhiều, chột dạ.” Hàn Duyệt nhớ đến Phong Thanh Dương một lòng tín nhiệm hắn, lại nhớ tới cái bụng to của Ninh Trung Tắc, cuối cùng nhớ đến đôi mắt trong mong ngày hắn về của Lệnh Hồ Xung, khẩu khí không khỏi uể oải.

Đông Phương thấy không sai, Hàn Duyệt vốn là của y, đám người trên Hoa Sơn đều là râu ria, nếu Hàn Duyệt thật sự làm chứng môn Hoa Sơn phái mà không đến tìm y, để y biết được, sợ y sẽ trực tiếp mang giáo chúng của Nhật Nguyệt Thần Giáo san bằng Hoa Sơn.

“Về sau có cơ hội, ta cùng người lên Hoa Sơn nhìn xem.” Đông Phương bỗng nhiên thấy vành tai của Hàn Duyệt nhéo rất thoải mái, lại nhéo vài cái.

Hàn Duyệt cất tiếng than thở, “Vẫn không thấy bóng người.”

Đông Phương cố tình chọn phương hướng không có người, nhìn bốn phía, thấy sắc trời đã tối, “Tìm một chỗ, nghỉ trước đêm nay đã.”

“Hảo.” Hàn Duyệt công Đông Phương trên lưng, Đông Phương dù không nặng, nhưng công thời gian lâu lại thêm đường lây lội, hắn cũng có chút mệt.

Nhưng mà, chung quanh không có nơi nào nghỉ ngơi được cả, ngay cả một sơn động cũng không nhìn thấy, Hàn Duyệt lúng túng, lại lo cho chân của Đông Phương, hắn tuy không học khoa chính hình, nhưng chữa gãy xương bình thường thì cũng biết chút ít, “Đông Phương, để ta xem chân người trước đi.”

Đông Phương sửng sốt, lại nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, “Tìm một chỗ nghỉ trước đã, chẳng lẽ muốn ta ngồi trên bùn.”

Hàn Duyệt ngẫm thấy cũng đúng, lại đi thêm một hồi, rốt cục nhìn thấy một sơn động, mừng rỡ, như hiện vật quý nói, “Đông Phương, ta tìm được sơn động.”

Đông Phương dọc theo đường thấy không ít sơn động, nhưng không lên tiếng, hiện tại nghe thanh âm kinh hãi của Hàn Duyệt, có chút buồn cười, “VẬY ĐI.”

Hàn Duyệt công Đông Phương vội vàng chạy vào sơn động, “Đông Phương, người nói trong sơn động có thể có một tuyệt thế cao nhân hành tẩu bất tiện, thấy người thiên tư trác tuyệt trực tiếp truyền cho người năm mươi năm nội lực không?”

“Không có khả năng.” Đông Phương không hề suy nghĩ lập tức đáp lại.

“Vậy có thể có một con thần điêu, nó kỳ thật là do một đại hiệp nào đó lưu lại, sau đó dạy người tuyệt thế võ công?”

“Võ công của ta không đủ cao sao?”

“Vậy có thể có một bức tượng mỹ nữ bằng ngọc, bảo chúng ta đập đầu, rồi cho chúng ta bí tịch?”

“Người muốn học võ?”

Hàn Duyệt chớp chớp mắt, mở miệng nói “Không muốn.”

“Vậy người cần bí tịch làm gì?” Đông Phương không biết Hàn Duyệt làm sao nghĩ ra được một đồng lộn xộn đó, nên dời đi lực chú ý của Hàn Duyệt, hỏi.

“Cho người a.” Hàn Duyệt không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Cho ta?” Đông Phương nghi hoặc.

“Đúng vậy, người không luyện thì hủy nó đi, vạn nhất người khác luyện khi dễ người thì phải làm sao.” Hàn Duyệt nghĩ đến Lệnh Hồ Xung vận khí rất tốt mà cũng rất xui kia, hơi lo cho Đông Phương. Đông Phương trong lòng âm ảm, khẽ cười ra tiếng, “Ta đây tìm bí tịch võ công, cho người luyện bảo vệ ta thế nào.” Đông Phương ánh mắt âm ảm, thử hỏi.

“Không cần.” Hàn Duyệt trực tiếp cự tuyệt, “Người bảo hộ ta là được rồi, ta muốn ở bên cạnh người hôn ăn hôn uống, ai khi dễ ta, người giúp ta đánh kẻ đó, ta khi dễ ai, người sẽ giúp ta đánh người, ha ha ha, đây mới là cuộc sống của ta. ba la ba la mật, khứ thủ kinh khứ thủ kinh.”

Đông Phương không nói gì, chỉ là ánh mắt nhu hòa hơn, nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, thầm mắng một tiếng đồ ngốc.

Sơn động là một sơn động rất bình thường, vừa không có bí tịch, không có tượng ngọc, lại càng không có thần điêu, cẩn thận đặt Đông Phương xuống một nơi tương đối sạch sẽ, sau đó nửa quỳ trước mặt y, “Chân nào?”

“Chân trái.” Đông Phương tựa vào tường động, hỏi đáp.

Hàn Duyệt thật cẩn thận nâng chân Đông Phương lên, Đông Phương nhú mi, nhưng không mở miệng, môi tái đi một chút.

Hàn Duyệt vươn tay chạm nhẹ vào chân Đông Phương, hô hấp y hơi nặng thêm, chịu đau hỏi, “Gãy xương sao?”

Hàn Duyệt kiểm tra một lần, phát hiện không gãy xương nhẹ nhàng thở ra, “Không sao cả.” Nhưng khi nhìn thấy mặt Đông Phương tái nhợt, nhú chặt mi, càng thêm lo lắng, “Chẳng lẽ là trật gân?”

“Không sao, không đau.” Đông Phương an ủi.

Tâm Hàn Duyệt đau như bị kim đâm, nhìn bùn đất trên người Đông Phương, lại nhìn chân Đông Phương bị thương, mặt nhăn lại, bắt đầu lục lại tay nải của mình, thấy y phục bên trong đều bị bẩn hết, lại không có gì ăn được, “Người tạm thời ở đây chờ ta, ta đi tìm nước cùng thức ăn.”

“Trời chiều, bên ngoài nguy hiểm.” Đông Phương ôn nhu nói.

“Không được, người bị thương.” Hàn Duyệt đặt tay nải bên cạnh Đông Phương, “Ta sẽ về ngay.” Nói xong liền chạy ra ngoài động.

Đông Phương thấy bóng Hàn Duyệt biến mất, mắt hiện lên lưu quang, trực tiếp đứng dậy, làm sao giống người đang bị thương, liếc nhìn y phục trên người, mày chau lại, rồi khẽ cười ra tiếng, “Hướng Vấn Thiên, vì người tặng cho ta bảo bối này, vậy ta sẽ để người sống làm bạn với Nhâm Ngã Hành, tạm thời để người tiêu dao một thời gian đã, nhưng đừng chết đấy.”

Âm thầm đi theo sau Hàn Duyệt, lúc nhìn Hàn Duyệt bị sẩy chân, khóe miệng Đông Phương cong lên, “Hàn Duyệt. đừng làm ta thất vọng.”

Hết đệ nhị thập tứ chương – Cuộc sống nơi đây vực Đấng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25 – GẶP LẠI HƯỚNG VẤN THIÊN

Hàn Duyệt tìm một vòng cũng không tìm được nước sạch, vất vả tìm được một con thỏ hoang, Hàn Duyệt hứng phấn đuổi theo lại bị sẩy chân, chờ hấn đứng lên, thì con thỏ hoang đã chạy mất dạng.

Hàn Duyệt không khỏi thất vọng, tưởng là mình vấp cành khô, trực tiếp nhấc chân giẫm lên cành khô kia, nào ngờ nghe được một tiếng rên rỉ mong manh, chân hình như giẫm lên thứ gì đó mềm mềm.

Hàn Duyệt vốn không tin quỷ thần tồn tại, nhưng từ sau khi đi vào thế giới tiểu ngạo giang hồ, hấn đã bắt đầu hoài nghi thế giới này có lẽ thật sự tồn tại thứ gọi là quỷ thần.

Nhất thời tóc gáy dựng thẳng lên, lấp bắp kêu một tiếng Đông Phương, lại nhớ ra Đông Phương bị thương cần bản không có khả năng xuất hiện, cả khuôn mặt nhẵn lại thành một đồng, “Không đúng, quý đầu có thực thân đâu.” Chân lại giẫm lên thứ kia vài lần, quả thật nghe được thanh âm rên rỉ.

Đông Phương núp ở một nơi cách đó không xa, nghe Hàn Duyệt gặp chuyện người đầu tiên nghĩ đến là mình, trong lòng có vài phần vui sướng, khoe môi cong lên đôi mắt sáng ngời dưới ánh trăng toát ra vẻ cao quý cùng ngạo nghễ. Nhưng khi nhìn thấy thứ dưới chân Hàn Duyệt, trong mắt hơn một phần trầm tư, nụ cười mang vài phần đùa cợt.

Lần này Hàn Duyệt không sợ nữa, ngồi xổm xuống, cố sức lật người nọ lại, nường ánh trăng cẩn thận đánh giá khuôn mặt đầy bùn đất cùng mớ xiêm y hình như là màu trắng, “Hương Vãn Thiên?”

Hương Vãn Thiên nhắm mắt, lão không có vận khí tốt như Hàn Duyệt cùng Đông Phương, khoe miệng rõ ràng có vết máu, Hàn Duyệt chau mày, không cần dụng cụ chữa bệnh, hẳn cũng có thể nhìn ra xương sườn của Hương Vãn Thiên gãy rồi, vạn hạnh là không thương tổn đến nội tạng.

Hàn Duyệt vươn ngón tay chọc chọc mặt Hương Vãn Thiên, “Thật có lỗi, cứu người Đông Phương sẽ mất hứng, bắt quá ta sẽ không nói cho Đông Phương biết người ở đây, tự sinh tự diệt đi.”

Đứng dậy vỗ vỗ quần áo, lại liếc nhìn Hương Vãn Thiên lần nữa, Hàn Duyệt hơi áy náy cùng do dự, nhưng nhớ đến cuối cùng lão cùng Nhâm Ngã Hành Lệnh Hồ Xung vây công Đông Phương, hạ quyết tâm, sợ mình hối hận, không đi tìm nước với đồ ăn nữa mà chạy thẳng về sơn động.

Sau khi Hàn Duyệt rời đi, Đông Phương mới bước ra, nhìn Hương Vãn Thiên nằm hôn mê dưới đất, dùng mũi chân nâng cằm Hương Vãn Thiên lên, “Đường đường tả sử, lại dùng loại thủ đoạn này bảo mệnh, không thấy buồn cười sao?”

“Cầu tặc.” Hương Vãn Thiên mở mắt, phun một ngụm nước miếng, mắng.

Nụ cười trên mặt Đông Phương không thay đổi, chỉ là chân hung hăng giẫm lên miệng vết thương của Hương Vãn Thiên, máu từ miệng Hương Vãn Thiên chảy ra, trong mắt hiện lên một tia sao, “Muốn biết Nhâm Ngã Hành bị giam ở đâu không?”

“Cầu tặc, người có chủ ý gì?” Hương Vãn Thiên thuộc loại người kiên cường, nhin xuống cắn răng hỏi.

Sát ý chợt lóe qua, mặt lại không lộ ra chút gì, mắt thậm chí mang theo vài phần tiểu ý, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, “Người xứng sao?”

Hương Vãn Thiên bấu chặt mười ngón vào nền đất, nếu không phải lão đang trọng thương, không động dậy được, lão đã sớm chém giết Đông Phương Bất Bại, cho dù bị giết còn đỡ hơn chịu vũ nhục thể này.

“Ta không giết người.” Đông Phương đưa lưng về phía Hương Vãn Thiên, ánh trăng ánh lên mái tóc dài đen nhánh, mang theo vài phần hư ảo, “A, chỉ là không biết người sống nổi không.”

“Cầu tặc, có âm mưu gì?” Hương Vãn Thiên miễn cưỡng ngồi dậy, máu liên tiếp chảy ra ngoài.

“Người không có tư cách.” Đông Phương không nói thêm nữa, lấy tốc độ của Hàn Duyệt thì cũng sắp về đến hang động rồi, mũi chân điểm nhẹ nền đất, trực tiếp rời đi.

Khi Hàn Duyệt mặt xám mày tro trở lại sơn động, thì thấy Đông Phương một tay nâng cằm, cười cười nhìn hắn, “Sao lại chặt vật như vậy?”

“Bên ngoài thật đáng sợ.” Hàn Duyệt phí công vỗ vỗ quần áo, ngồi xuống cạnh Đông Phương, “Không tìm được nước cùng thức ăn.”

Đông Phương vươn tay bắt cành khô trên tóc Hàn Duyệt xuống, nhẹ nhàng bẻ gãy, “Nếu ta nhớ không lầm, phía trước có một thôn trang nhỏ, đợi một lát rồi đi đến chờ, chờ người trong giáo đến.”

“Hảo.” Hàn Duyệt lấy tay vuốt cái bụng đang lên tiếng của mình, ai oán nhìn sắc trời bên ngoài, “Khi nào thì hừng đông a.”

“Mệt nhọc cả ngày rồi, ngủ một lát đi.” Đông Phương chỉ chỉ chân mình, cười nói.

Hàn Duyệt nhìn chân Đông Phương, không nằm xuống mà tựa lưng lên vách động, “Người nằm trên chân ta ngủ đi.”

Đông Phương mím môi cười, trực tiếp gối đầu lên đùi Hàn Duyệt, “Hảo hảo gác đêm, Hường Vãn Thiên cũng rơi xuống đây, bây giờ chân ta đang bị thương, cần thận một chút vẫn tốt hơn.”

Hàn Duyệt cúi đầu lên tiếng, không biết có nên nói cho Đông Phương biết chuyện Hường Vãn Thiên không, hẳn kỳ thật rất bội phục Hường Vãn Thiên, hiệp khí lại nặng nghĩa khí, nhưng khi nhìn Đông Phương lại mở miệng nói, “Hường Vãn Thiên, trọng thương đang ở phụ cận.”

Khi nói xong, trong lòng Hàn Duyệt trống rỗng, hình như có thứ gì đó sụp đổ, rồi lại như có thêm thứ gì đó, “Ta công người đi.”

Đông Phương trong lòng vui sướng, nụ cười trên môi càng đậm hơn, mở to mắt nhìn Hàn Duyệt vẽ mặt rồi rầm, “Vì sao lại nói cho ta biết?”

“Không biết.” Gương mặt trắng nõn của Hàn Duyệt nhăn thành cái bánh bao, “Có lẽ vì ngươi là Đông Phương lão là Hường Vãn Thiên.”

Đông Phương vươn tay nhéo mặt Hàn Duyệt, “Ta không giết lão.”

Hàn Duyệt chớp mắt, nhìn Đông Phương cười đến ngạo nghễ, “Vì sao?”

Đông Phương không trả lời, hai mắt nhắm lại, trong lòng lo lắng càng sâu, “Ngủ đi.”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói như đang dỗ hài tử, nhất thời cả khuôn mặt đều biến thành chữ , rất muốn lay tỉnh Đông Phương để hỏi cho rõ, lại sợ quấy rầy giấc ngủ của Đông Phương, trong lòng rối rắm vô cùng.

“Người muốn có một đối thủ?” Hàn Duyệt thử hỏi.

Đông Phương khẽ ân một tiếng, Hàn Duyệt biết mình tìm được đáp án, trong lòng thỏa mãn, tựa lên vách tường cũng chìm vào giấc ngủ.

Đông Phương nghe tiếng hô hấp đều đều của hắn, mở ra mắt, nhìn Hàn Duyệt, mặt mày thanh tú mang theo vài phần chính khí, làm cho người ta vừa thấy liền có hảo cảm, lúc nào cũng tươi cười, thêm vài phần bình thản, thiếu chút anh khí, hơn phần ấm áp.

Vì sao thả Hường Vãn Thiên, để mình có một đối thủ chỉ là một trong số những lý do, lý do lớn nhất là vì y muốn nhìn xem lão có thể cứu được Nhân Ngã Hành không, giáo chủ vị dù tốt, nhưng nỗi cô độc của cao xử bất thắng hàn rất gian nan, mà, Hàn Duyệt dù không phải Nhạc Bất Quần, nhưng thân thể đó thì phải, y làm vậy là muốn tạo cho mình một đường lui, tư vị quyền lợi y đã hưởng qua, y hiện tại chỉ muốn tìm một người làm bạn với mình sống qua quãng đời còn lại.

Chỉ mong Hường Vãn Thiên, đừng làm y thất vọng mới tốt, nếu không còn lại phải phí một phen công phu, vươn tay điểm thuyệt huyết của Hàn Duyệt, Đông Phương mới đứng dậy từ trong lòng ngực lấy ra một quả pháo, bước ra ngoài sơn động châm lửa, nhìn mặt khói màu đỏ phóng lên tận trời, lẳng lẳng đón gió đứng đó.

Dương Liên Đình đang mang người suốt đêm tìm kiếm Đông Phương Bất Bại, quyền lợi trên tay gã đều là do Đông Phương Bất Bại cho, căn cơ chưa sâu, nếu lúc này Đông Phương Bất Bại gặp chuyện không may, tổn thất lớn nhất trách nhiệm lớn nhất chính là gã.

Nên khi nhìn thấy cột khói, Dương Liên Đình nhẹ nhàng thở ra, vội mang người đuổi tới, cả một phân đà mấy trăm nhân mã đều chạy tới chỗ Đông Phương.

“Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.” Đám người chen chúc quỳ trước mặt Đông Phương, cùng nhau hô to.

Đông Phương không nói gì, tay phải khẽ phất, tay áo phất phơ trong gió đêm, mang theo chút ngạo nghễ một mối.

Dương Liên Đình đứng dậy nhìn Đông Phương, thần tình lo lắng, “Đông Phương huynh, người không sao là tốt rồi.”

Đông Phương nhìn Dương Liên Đình, chỉ thấy hư tình giả ý của gã thật đáng ghét, mặt lại không lộ ra chút gì, khẽ cười nói, “Khiến Liên đệ lo lắng rồi.”

“Đông Phương huynh, quay về phân đà nghỉ ngơi thôi.” Dương Liên Đình vươn tay cởi áo khoát của mình ra, khoát lên người Đông Phương, “Đêm khuya gió lạnh.”

“Chuẩn bị một cỗ kiệu.” Đông Phương không cự tuyệt, chỉ phân phó.

Dương Liên Đình trong lòng vui vẻ, “Được, ta lập tức đi chuẩn bị.”

Đông Phương gật đầu, nhìn đám thuộc hạ, lạnh nhạt nói. “Lui xuống đi.”

“Tuân lệnh, Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.” Mọi người quỳ xuống đất hành lễ, rồi mới rời đi.

Hàn Duyệt đang ngủ thì bị Đông Phương ôm lên kiệu, mang về phân đà, chờ Hàn Duyệt mở mắt ra, chớp chớp mắt, nhìn bốn phía chung quanh, nhất thời bị thương nổi lên, hấn chỉ vừa mới nhận thức Đông Phương, sao lại xuyên nữa rồi?

Ôm chần ra sức cắn xé, khi cửa phòng bị đẩy ra, miệng Hàn Duyệt còn đang cắn chần, ngơ ngác nhìn Đông Phương bước tới, đầu óc đầy hỗn loạn.

“Sao vậy? Bất mãn với cái chần à?” Đông Phương đổi một thân trường bào màu lam thêu hoa văn màu bạc, đai lưng màu xanh sẫm càng khiến vòng eo y thêm tinh thể, bội sức bằng bạch ngọc vắt bên hông, lay động theo bước chân y.

“Đông Phương.” Hàn Duyệt lẳng lẳng gọi.

Nhìn Hàn Duyệt như thế, mắt Đông Phương tràn đầy ý cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Hàn Duyệt, “Đứng lên, ta cho người mang nước lên, tắm rửa, rồi ra ngoài ăn cơm.”

“Hảo.” Hàn Duyệt ngồi dậy, thấy hình như bản thân đã quên gì đó, suy tư một chút, đột nhiên hỏi, “Đông Phương chân người không sao?”

“Chỉ là bị trật thôi, bây giờ không sao rồi.” Đông Phương vỗ tay, vài hạ nhân mang dục dưng vào, đặt ra sau bình phong, rồi bước đi.

Hàn Duyệt đứng dậy soi gương, thấy bộ dáng mình không có đổi, nghi hoặc nói, “Ta sao lại ở đây?”

“Người trong giáo tìm được ta, ta thấy người ngủ rất ngon, nên không cho họ đánh thức người.” Ngồi trên ghế, Đông Phương thần nhiên giải thích, “Đi tắm rửa đi.”

“Hảo.” Hàn Duyệt chạy ra sau bình phong, nhìn nước ấm còn bốc khói, lộ ra một nụ cười, trực tiếp cởi y phục ném lên bình phong, bước vào trong nước.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, có chút vui sướng cũng có chút mất mát, đứng dậy từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ xiêm y lục sắc đặt lên bình phong, thuận tay lấy đi y phục bẩn, nói, “Tắm xong, thì đến tiền thính, ta dẫn người đi ăn cơm.”

“Hảo.” Hàn Duyệt ngâm mình trong nước, thấy toàn thân như nhũn ra , “Cám ơn Đông Phương.”

Đông Phương khẽ cười ra tiếng, rời khỏi phòng, đóng kỹ cửa.

Hạ nhân canh giữ bên ngoài thấy y bước ra nói, “Giáo chủ xin đưa y phục bẩn cho tiểu nhân, tiểu nhân.” Những lời còn lại đã biến mất dưới ánh mắt của Đông Phương.

Đông Phương trực tiếp chần nát y mới y phục kia, “Đốt.” Là đồ của y, vậy thì toàn bộ là của y, tuyệt không cho người khác chạm vào.

Mãi đến khi Đông Phương rời đi, hạ nhân cả người phát run té xuống đất, mắt nhìn những mảnh vải rách nát trên đất, run run nhặt hết lên, ôm vào phòng bếp thiêu hủy.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26 – HÀN DUYỆT BỊ LỬA [1]

Chờ Hàn Duyệt thu thập xong, theo hướng dẫn của tiểu tư đi đến phòng ăn, thấy Đông Phương cùng Dương Liên Đình đã có mặt từ lâu.

Dương Liên Đình thấy Hàn Duyệt, trong lòng phần hận, gã sớm xem Hàn Duyệt là địch nhân lớn nhất của mình, gã chính mắt nhìn thấy Đông Phương ôm Hàn Duyệt lên kiệu, thậm chí ngay cả áo khoát dơ bẩn của Hàn Duyệt cũng là y động thủ cởi ra.

Dương Liên Đình dù chú ý mắt Đông Phương, nhưng, khi quyền lực địa vị có liên quan tới Đông Phương, gã buộc phải lấy lòng Đông Phương.

Hàn Duyệt gãi đầu, ha hả cười chạy đến ngồi cạnh Đông Phương.

“Ăn đi.” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, nhưng khi nhìn thấy mái tóc còn ướt ươn ướt của Hàn Duyệt, mắt trầm xuống, ngay sau đó lại như không có việc gì.

Hàn Duyệt sớm đói bụng, không nhún nhường gì nữa, ở trong lòng hấn nếu hấn nhận thức Đông Phương, như vậy hấn sắp có thể làm một con thóc trùn, để Đông Phương nuôi rồi.

Đông Phương khước miệng cong lên, gấp một đĩa đồ ăn vào bát Dương Liên Đình, nói, “Liên đệ, ăn nhiều một chút, tối qua vất vả cho người.”

Tay đang gấp rau của Hàn Duyệt dừng lại, cau mày, gấp một miếng thịt hung hăng bỏ vào miệng, giơ bát, nói, “Đông Phương, ta cũng muốn.”

Đông Phương cười nhìn Hàn Duyệt, đôi mắt đen như mực, trong thâm trầm lại có chút phong tình, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nói, “Hảo.” Gấp một đĩa rau bỏ vào bát Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt thỏa mãn, thả bát xuống bàn, tiếp tục ăn cơm, nhưng đôi mắt thủy nhuận thỉnh thoảng vẫn nhìn Đông Phương lại liếc Dương Liên Đình.

Nhìn Đông Phương gấp rau cho mình, trái tim lấp lửng giữa không trung của Dương Liên Đình cuối cùng cũng hạ xuống, khước miệng cong lên, hơi chút đắc ý, mở miệng nói, “Đông Phương huynh, giữa ta với người làm gì cần khách khí như vậy?”

Tay Hàn Duyệt run run, cuối cùng không thềm nhẹn xuống, mở miệng nói, “Phải, không cần khách khí, thuộc hạ giúp người làm việc là chuyện đương nhiên rồi, Đông Phương.”

Dương Liên Đình nhất thời cơn tức nén lại trong lòng, sắc mặt đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Duyệt.

“Hàn Duyệt không hiểu chuyện.” Đông Phương vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, nói, “Liên đệ không phải thuộc hạ.”

Gương mặt trắng nõn của Hàn Duyệt nhả lại, có chút ủy khuất, thấy Đông Phương căn bản không biết khổ tâm của mình, lại liếc nhìn Dương Liên Đình, cứ luôn thấy đều là lỗi của Dương Liên Đình, im lặng cuối đầu ăn cơm.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, khước miệng cong lên, tâm tình vui sướng, có một loại cảm giác thỏa mãn vì mọi thứ đều nằm trong tay mình, “Liên đệ, trong giáo có rất nhiều việc còn cần tới người, phải bảo trọng thân thể.”

“Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình nghe Đông Phương rõ ràng đang bảo vệ mình, trong lòng vui vẻ, “Người quá coi trọng ta, ta không có gì để hồi báo.”

Nói xong, liền vươn tay nắm lấy tay Đông Phương, thanh âm trầm thấp, mang theo một loại thâm tình nói, “Đông Phương, ta.”

“Ta ăn no.” Hàn Duyệt buông bát, như đang làm nũng ôm cổ Đông Phương, như vô tình hất tay Dương Liên Đình ra, “Đông Phương, mang ta đi chung quanh tiêu cơm.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt chỉ ăn có nửa bát cơm, nhìn bát cơm còn đầy của mình, cười nói, “Không phải đói bụng à? Sao lại không ăn nhiều chút.”

Nói xong lại đưa đũa cho Hàn Duyệt, như không chú ý động tác của Hàn Duyệt, gấp thêm vài đũa thức ăn cho hắn, “Ăn nhiều chút đi.”

Hàn Duyệt gật đầu, thỏa mãn, bắt đầu ăn cơm. Đông Phương trong lòng hơi thất vọng, nhưng không nói gì, mà chỉ nhìn Dương Liên Đình cười nói, “Liên đệ, cũng nên ăn nhiều chút.”

“Hảo.” Dương Liên Đình hận Hàn Duyệt làm hư chuyện tốt của mình, bỗng trong lòng nghĩ ra một kế, cũng im lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt, dẫn hắn dạo một vòng quanh sân, “Còn muốn xem nơi nào nữa?”

“Phòng người.” Hàn Duyệt chớp ánh mắt, hắn muốn xem thử phòng Đông Phương có phải thật sự đặt mấy thứ giá thù gì đó không, lúc trước xem Tiểu ngạo giang hồ, chuyện Đông Phương biết thù hoa, khiến hắn thấy rất thần kì.

Đông Phương có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu, nắm tay Hàn Duyệt đi đến phòng mình, Hàn Duyệt phát hiện, phòng Đông Phương ở sát vách phòng hắn.

Vào phòng, mới biết hóa ra mọi thứ bên trong chẳng khác gì phòng mình, hơi thất vọng nhìn thoáng qua Đông Phương.

Đông Phương sao lại không hiểu ánh mắt của Hàn Duyệt, nhưng không hỏi gì, mà chỉ ngồi xuống ghế, rót chén trà cho bản thân cùng Hàn Duyệt, “Muốn về Hoa Sơn sao?”

Hàn Duyệt ngồi đối diện Đông Phương, hai tay cầm chén trà, nghe xong lời Đông Phương nói, ai oán nhìn y một cái, “Sẽ chết người đó.”

“Vậy người muốn đi đâu?” Đông Phương nhấp một ngụm trà nhìn Hàn Duyệt hỏi.

“Đông Phương, người không nuôi ta?” cả khuôn mặt Hàn Duyệt nhăn lại, thoát nhìn đáng thương vô cùng, “Người không mang ta về nhà.”

Chữ nhà này làm Đông Phương trong lòng vui sướng, trên mặt lại không chút biểu hiện, “Thanh danh Nhật Nguyệt Thần giáo không tốt, người hiện tại là Hoa Sơn tiền chủ công môn, có thể một mình hành tẩu trong giang hồ, ta sẽ phải người an bài tốt cuộc sống cho người, không nên có quá nhiều quan hệ với ma giáo chúng ta.”

Đặt chén trà lên bàn, “Như vậy nếu có một ngày người hối hận, muốn trở lại làm chủ công môn, ta sẽ phải người giúp người.”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói vậy, mặt vắn vẹo, hoàn mỹ tạo hành một chữ, “Chủ công môn, đây chính là độc dược.”

Hàn Duyệt nhớ tới kết cục sau này của Nhạc Bất Quần, tự cung chúng bạn xa lánh còn thất bại, dùng bản thân để tạo thanh danh tốt cho Lệnh Hồ Xung, hắn không phải thẳng thắn.

Hơn nữa, với chuyện tự cung Hàn Duyệt rất mâu thuẫn, hắn không có dã tâm cùng quyết đoán mạnh như Đông Phương, hơn nữa hắn đời này, cho dù không phải vĩnh viễn cũng không nguyện ý huy đao tự cung.

Đông Phương bị biểu tình của Hàn Duyệt chọc cười, tâm lại rất vừa lòng đáp án của hắn, nghĩ tới những gì thủ hạ hồi báo, cười nói, “Vậy nói chuyện với ta đi, buổi tối ăn trong phòng ta.”

“Hảo.” Hàn Duyệt bây giờ cũng không muốn về phòng, cầm một khối điểm tâm, đôi mắt thủy nhuận híp lại, “Ăn ngon.”

“Phải không?” Đông Phương vươn tay lấy khối điểm tâm trong tay Hàn Duyệt qua bỏ vào miệng, lưỡi khẽ liếm vụn điểm tâm trên tay, gật gật đầu, “Quả thật không tồi.”

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương làm vậy sững sốt một chút, mặt hơi đỏ lên, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ thấy Đông Phương quá mê người, nói, “Àn, người cũng ăn nhiều chút đi.”

Đông Phương vừa lòng nhìn Hàn Duyệt đỏ mặt, không ăn tiếp, mà là đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt Hàn Duyệt, “Nói cho ta nghe những chuyện ở Hoa Sơn đi.”

“Hảo.” Hàn Duyệt vừa ăn điểm tâm vừa kể những chuyện ở Hoa Sơn cho Đông Phương nghe.

Đông Phương thì thoảng lại châm trà cho Hàn Duyệt, nghe Hàn Duyệt lừa Phong Thanh Dương xuống núi, ý cười trên môi càng sâu sắc. Nhưng khi nghe Ninh Trung Tắc đang hoài thai, ánh mắt tối sầm, ánh lên chút sắc nhọn, người ngoài nhìn vào chỉ thấy đôi mắt đỏ lấp lánh màu sắc.

Chờ Hàn Duyệt nói xong, cả một ấm trà cũng đã hết, sắc trời bên ngoài tối đen, “Ta nói rất lâu rồi a.”

“Đói bụng chưa?” Đông Phương không thấy lâu, ngược lại thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Nhìn đĩa điểm tâm trống rỗng trên bàn, Hàn Duyệt lắc đầu, “Còn rất no, Đông Phương đói bụng à?”

Đông Phương nghe bên ngoài có tiếng bước chân, khước miệng cong lên, tâm tình rất tốt, “Không đói bụng.”

“Đông Phương huynh, có bên trong không?” Thanh âm Dương Liên Đình theo tiếng đập cửa vang lên.

Hàn Duyệt chẳng biết tại sao, trong lòng có chút khó chịu lại thêm chút chua xót, thấy thái độ Đông Phương đối với Dương Liên Đình thật sự bất đồng, buồn bực nhìn Đông Phương.

Đông Phương liếc nhìn Hàn Duyệt, trấn an nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Liên đệ, tối nay lại đến, ta hiện tại có việc.”

“Hảo.” Dương Liên Đình cười nói, “Ta sẽ đi tìm rượu ngon, tối nay ta uống với người, thế nào?”

“Liên đệ có tâm.” Đông Phương tất nhiên biết chuyện Dương Liên Đình đi tìm rượu, nhất cử nhất động của Dương Liên Đình đều có thủ hạ hồi báo, vốn là một chuyện làm y thấy tri kỷ thậm chí mang theo chút vui sướng, hiện tại lại thấy phiền chán, nếu không phải Dương Liên Đình còn có chỗ cần dùng, Đông Phương từ lần đầu gặp lại, đã trực tiếp xử trí gã.

Dương Liên Đình tự cho là chiếm được lời đồng ý, đặc chí mở miệng nói, “Buổi tối ta lại đến tìm Đông Phương huynh, trong lòng ta có rất nhiều chuyện muốn nói với Đông Phương huynh.”

“Đông Phương không có thời gian, buổi tối phải tán gẫu với ta.” Hàn Duyệt ngày càng thấy bực mình, trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Nụ cười của Dương Liên Đình cứng lại, trong mắt hiện lên phần nộ, càng thấy mình không giết tên sao chổi Hàn Duyệt này là một sai lầm to lớn

Nhịn cơn tức xuống, Dương Liên Đình hỏi, “Đông Phương huynh?”

“Liên đệ ngày khác lại đến đi, Hàn Duyệt vừa đến, ta nên giành nhiều thời gian cho hắn.” Thấy Hàn Duyệt chen vào lời mình, Đông Phương trong lòng vui mừng, nếu thật có thể dùng Dương Liên Đình kích thích tên ngốc này thông suốt, giữ Dương Liên Đình toàn thân thì đã sao.

“Hảo.” Dương Liên Đình cắn răng nói, “Vậy ta cáo lui.” Không đợi Đông Phương trả lời, Dương Liên Đình xoay người rời đi, trong lòng thầm mắng, Đông Phương không biết liêm sỉ, quả thật lẳng lơ chẳng khác gì nữ nhân.

Nhưng nghĩ đến Hàn Duyệt, lại thấy hắn căn bản không thành uy hiếp, dù sao người Đông Phương che chở vẫn là gã, từ xưng hô đã có thể nhìn ra được ai thân ai lạ, chỉ sợ Đông Phương cố ý dùng Hàn Duyệt để kích gã.

Nghĩ đến đây, lại thấy mình mị lực phi phạm, ngay cả giáo chủ cao cao tại cũng si mê mình vô cùng. [Shal: tự kỷ thì chui vô góc chơi với kiến đi, đừng tự kỷ mình vậy >” Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27 – HÀN DUYỆT BỊ LỪA [2]

Hàn Duyệt không biết nên nói gì, có chút rầu rĩ, trong lòng lại ghen khuấy, càng thêm đau lòng Đông Phương, “Đông Phương.”

Đông Phương vươn tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Duyệt, khẽ cười nói, “Mặc kệ thế nào, ta vẫn sẽ chăm sóc ngươi, không cần lo lắng.”

Hàn Duyệt mím môi, “Đông Phương, nếu.” Câu nói kế tiếp Hàn Duyệt lại không thể nói ra được, hẳn không biết mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nếu cái gì? Nếu có thể ở bên cạnh Đông Phương? Không thương Đông Phương ở bên cạnh Đông Phương với y mà nói là vũ nhục lớn nhất.

Nhưng, thật không thương Đông Phương sao? Hàn Duyệt lẳng lẳng nhìn Đông Phương, dung mạo như tranh, biểu tình ngạo nghễ tiêu sái lại mang theo chút sủng nịch, làm tim Hàn Duyệt đập nhanh hơn, vội bưng chén trà nhấp một hớp, lại phát hiện trong chén căn bản không có trà.

Xấu hổ đặt chén xuống, trộm nhìn Đông Phương.

Đông Phương tất nhiên nhìn ra giãy giụa trong lòng Hàn Duyệt, biết có chuyện nếu xiết quá chặt ngược lại sẽ không tốt, không hỏi lại, mà là chuyển đề tài, “Ninh Trung Tắc đẹp không?”

Hàn Duyệt nhẹ nhàng thở ra, nghe câu hỏi, trong lòng căng thẳng, lại nhe răng cười, “Không để ý, ta một lòng muốn tìm ngươi, ở Hoa Sơn sắp bị hù chết, làm sao dám xem lão bà của người khác, bất quá hẳn là không tệ, dù sao Nhạc Bất Quần đã nhìn trúng nàng mà.”

Đông Phương tự tiếu phi tiếu, nhưng bên trong lại rất vừa lòng đáp án của Hàn Duyệt, nhưng Ninh Trung Tắc thật sự là một mối uy hiếp, dù không có quan hệ với Hàn Duyệt, nhưng lại có quan hệ mật thiết với thân thể này.

Bỗng nhìn thấy ý bảo vệ trong mắt Hàn Duyệt, cầm chén trà lên, nhấp một ngụm, cười nói, “Đêm đã khuya, chẳng lẽ lại muốn như lúc còn làm chim, ngủ chung với ta?”

Hàn Duyệt nhất thời đỏ mặt, phản bác, “Không phải, khi đó rõ ràng ta ngủ trong ổ.”

Đông Phương nhếch mi, ý cười bên môi càng đậm, “Vậy, hôm nay muốn thử không?”

Hàn Duyệt vội đứng dậy, gãi gãi đầu, nhìn Đông Phương, “Ta về phòng trước, Đông Phương cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong không đợi Đông Phương trả lời, đã vội bước ra ngoài.

Đông Phương nhìn theo bóng Hàn Duyệt, nụ cười biến mất, ngón tay nhẹ vỗ về môi mình, gương mặt hơn phần sắc bén, ngón tay khẽ gõ nhịp lên bàn, nghĩ đến Ninh Trung Tắc cùng Hoa Sơn phái, trong lòng dâng lên chút phiền muộn.

Quan hệ giữa Hàn Duyệt cùng Hoa Sơn phái, chỉ sợ sẽ dây dưa không ngừng, y dù có thể cho Hàn Duyệt nấp trong Hắc Mộc Nhai, nhưng lại sợ Hàn Duyệt nhất thời mềm lòng đi gặp Ninh Trung Tắc cùng hải tử sắp ra đời kia.

Ngón tay gõ nhịp trên bàn bỗng tăng tốc, đột nhiên, y lộ ra một nụ cười, trong ánh mắt tàn nhẫn là phong tình vạn chủng, nụ cười ẩn chứa trào phúng.

Cho dù Ninh Trung Tắc tìm tới Hắc Mộc Nhai thì đã sao, là của y, sao có thể cho phép người khác cướp đi.

Hàn Duyệt không biết, hẳn đã bị Đông Phương liệt vào vật tư hữu, thậm chí ngay cả tương lai sau này của hẳn cũng đã được tính toán xong xuôi, lúc này hẳn đang nằm ở trên giường, rối rắm cắn góc chăn.

Lần đầu tiên bắt đầu cẩn thận suy nghĩ cảm tình mình dành cho Đông Phương, càng nghĩ Hàn Duyệt càng rối rắm, ngay khi có được kết luận, hai mắt không khỏi đầm lệ lưng tròng, bắt đầu ôm chăn lăn lộn trên giường.

Nhưng nụ cười trên môi lại chưa từng giảm, Đông Phương.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Duyệt dậy thật sớm, tẩy rửa ăn mặc chỉnh tề đẩy cửa ra, đã thấy Đông Phương bế một cành thược dược, cùng Dương Liên Đình đàm tiếu.

Hàn Duyệt mở miệng hô, “Đông Phương.”

Hết một con chim nhỏ đập cánh bay về phía chủ nhân mình, hần chạy tới chỗ Đông Phương.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt, mím môi cười, vươn tay chỉnh lại mái tóc hỗn độn của Hàn Duyệt, nói, “Sao lại như một hài tử thế này, không sợ người khác chê cười à?”

“Đông Phương sẽ chê cười ta sao?” Hàn Duyệt kéo kéo Đông Phương, trực tiếp bỏ qua Dương Liên Đình đứng cạnh, cười khanh khách hỏi.

“Không phải còn có Liên đệ sao?” Đông Phương nhéo vành tai Hàn Duyệt, nhắc nhở.

Hàn Duyệt làm như thể vừa phát hiện ra sự tồn tại của Dương Liên Đình, nghiêng đầu nhìn gã, mở miệng nói, “Là ta không tốt, không chú ý tới người, Đông Phương quá chói mắt, sự tồn tại của y quá mãnh liệt, người đứng ở bên cạnh y, cho nên ta mới không nhìn thấy. Người không trách ta đúng không?”

Ngụ ý, người căn bản không xứng với Đông Phương, tốt nhất là rút đi thật xa vào.

Dương Liên Đình nằm chặt tay, ẩn ẩn lộ ra gân xanh, nhưng biết Đông Phương hiện tại coi trọng Hàn Duyệt, nhẫn cơn giận, “Đông Phương huynh phong thái tất nhiên không ai sánh kịp, tại hạ đương nhiên không bằng.”

“Ta có so sánh người với Đông Phương à?” Hàn Duyệt nghiêng đầu nhìn Dương Liên Đình, “Dương ca ca, chẳng lẽ người không nghe kỹ lời ta nói? Mà, Đông Phương là người người có thể so sánh nổi sao?”

“Người.” Gương mặt ngăm đen của Dương Liên Đình nhất thời đỏ lên.

“Liên đệ, đồ ăn xe ngựa đã chuẩn bị tốt?” Đông Phương ngắt lời Dương Liên Đình, tránh làm gã xấu hổ, “Đi kiểm tra lần nữa rồi chúng ta đi.”

“Vâng” Dương Liên Đình thấy Đông Phương bảo vệ mình, lửa giận trong lòng hơi bình ổn, chỉ là hận Hàn Duyệt tận xương tủy, phát áo rời đi.

Đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt lách lách tinh quang, “Đông Phương, chúng ta sắp đi đâu?”

“Quay về Hắc Mộc Nhai, được không?” Đông Phương nhéo mặt Hàn Duyệt, “Vì sao cứ làm khó dễ Liên đệ?”

“Gã đáng ghét.” Hàn Duyệt khinh thường nói, “Trên đường dạo chơi với ta được không? Ta còn chưa chơi được gì cả.”

Mắt Đông Phương âm trầm, “Người muốn đi đâu chơi? Không bằng ta mang người về Hoa Sơn trộm xem mấy người kia giờ thế nào?”

“Không cần.” Hàn Duyệt không chút suy nghĩ cự tuyệt, “Họ với ta lại không có quan hệ gì, ta trốn họ còn không kịp, tự mình đi tìm họ? Trừ phi ta điên rồi.”

Đông Phương vuốt đầu Hàn Duyệt, trong lòng vui mừng, “Đồ ngốc, người quả là một tên ngốc.”

Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, lấy lòng cọ cọ lên đó, “Đi chơi với ta, ta muốn đi Giang Nam, nghe nói có rất nhiều mỹ nữ.”

Đông Phương hí mắt nói, “Người thích loại nào, có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp người tìm được.”

“Mỹ nữ không dễ nuôi, nũng nịu rất đáng ghét.” Hàn Duyệt nhú mày, thần tình ghét bỏ, “Nhìn xem thì tốt rồi, nhìn không cần tiền, nuôi phải tốn tiền đó.”

“Ta giúp người nuôi, người mỗi ngày đặt ở trong phòng xem, được không?” Hai chữ cuối cùng Đông Phương nói rất nhẹ, có chút ôn nhu mệt mỏi.

Hàn Duyệt tim đập gia tốc, chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói, “Đông Phương nuôi ta là đủ rồi, không cần nuôi thêm người khác.”

Mắt Đông Phương tối sầm lại, “Người có biết, người đang nói cái gì không?”

“Đương nhiên.” Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, vẻ mặt ai oán, “Chẳng lẽ Đông Phương muốn nuôi thêm mấy người nữa tranh thức ăn với ta?”

Đông Phương trong lòng thoáng thất vọng, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, “Sẽ không thiếu của người, chỉ cần có ta, thì sẽ có phần của người.” Nói xong liền nắm tay Hàn Duyệt, đi ra ngoài viện, “Vây đi Giang Nam nhìn xem.”

Hàn Duyệt nhìn theo bóng Đông Phương, trong lòng âm áp, sợ là sẽ không còn ai đối xử tốt với mình như Đông Phương, chỉ là, hàng lông mi dày cong che khuất đôi mắt hắc nhuận.

Đi ra ngoài, chỉ thấy một chiếc xe ngựa còn xa hơn chiếc bị hủy lần trước, Đông Phương vươn tay ôm eo Hàn Duyệt, trực tiếp lên xe ngựa, “Điểm tâm ở bên trong, ăn trước đi.”

“Hảo.” Hàn Duyệt xốc lên màn xe, nhìn Đông Phương, “Còn người?”

“Ta đi an bài vài chuyện.” Nói xong, điểm nhẹ mũi chân, xuống xe ngựa, đến chỗ Dương Liên Đình.

Hàn Duyệt trong lòng bực mình, vào xe ngựa, chỉ thấy trên bàn đặt một mâm điểm tâm cùng đồ ăn sáng, còn cả một bát cháo trắng óng ánh, trong mâm đều là những món Hàn Duyệt từng khen ngon, bực tức trong lòng giảm bớt không ít.

Không lâu sau, Đông Phương lên xe ngựa, thấy thức ăn chưa hề được đụng vào, hỏi, “Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?”

“Không phải a, chờ người ăn chung.” Nói xong, Hàn Duyệt liền đưa cho Đông Phương đôi đũa, “Một mình ăn cơm, là chuyện cực kỳ không có ý nghĩa.”

Đông Phương trong lòng âm áp, không nói mình đã ăn trước, mà gấp một khối điểm tâm bỏ vào trong đĩa của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt khước miệng cong lên, mặt mày loàn loàn, bắt đầu yên lặng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Đông Phương gõ nhẹ vào vách xe, còn thị nữ cung kính bước lên, thu dọn mọi thứ, rồi đi, một câu cũng không nói.

Hàn Duyệt chớp mắt, càng thấy bội phục Đông Phương, “Đông Phương vì sao lúc trước vẫn cứ ôm chặp mẫu đơn kia? Chẳng lẽ người yêu hoa thành si?”

Đông Phương tựa vào nhuỷễn ***, trong mắt lưu quang chớp động, mở miệng nói, “Lúc trước ta nghĩ người đã chết, sẽ không còn ai vô tư đối xử với ta, nên chôn xác chìm vào chậu, tự tay gieo trồng mẫu đơn, xem như an ủi đôi chút, chỉ là tìm một vật để tưởng niệm mà thôi.”

Hàn Duyệt trong lòng cảm động, bỗng nhiên biểu tình vắn vẹo, như trời đông có sấm mùa hạ tuyết rơi, hỗn độn trong gió, vậy chẳng phải là hắc tự ôm thi thể của mình, tự ôm thi thể của mình, tự ôm thi thể của mình. Hàn Duyệt vẻ mặt rối rắm.

“Sao vậy?” Đông Phương không hiểu Hàn Duyệt đang suy nghĩ cái gì, y nói ra bí mật này mục đích lớn nhất là muốn Hàn Duyệt áy náy.

“Đông Phương.” Hàn Duyệt lắp bắp gọi.

Đông Phương lên tiếng, nghi hoặc nhìn Hàn Duyệt, “Có chuyện gì lại không dám nói với ta? Chẳng lẽ người xem ta là người ngoài?”

“Tự ôm thi thể của mình.” Mắt Hàn Duyệt mơ hồ, khóe miệng run rẩy, vẻ mặt bi thúc, “Thật đáng sợ a.” Bất đầu rơi lệ bổ nhào vào lòng Đông Phương, túm lấy y phục của y, “Đông Phương, buổi tối ta nhất định sẽ thấy ác mộng, nhất định sẽ thế.”

Đông Phương nhất thời dở khóc dở cười, không biết Hàn Duyệt sao lại nghĩ tới chuyện này, chỉ thấy Hàn Duyệt đáng thương đáng cười cũng rất đáng hận.

Lại không nỡ thấy Hàn Duyệt như thế, an ủi, “Người không phải đang ở đây sao?”

Hàn Duyệt kỳ thật chỉ cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ tới xác chim nhỏ mà thấy sợ, nếu lần đó hắn chết thật, không thể sống lại nữa, chẳng phải rất oan uổng sao, ngay cả tên hắn còn chưa nói cho Đông Phương biết nữa mà.

Nhìn mặt Đông Phương, dung nhan thanh tú, khí thế thiên thành, hỏi, “Đông Phương, người thật sự thích gã Dương Liên Đình kia, hay là chỉ muốn tìm một người xem người như nữ nhân?”

Tim Đông Phương đập thật nhanh, nghe Hàn Duyệt nói vậy, bất giác khấn nguyện, “Người nói thử xem?”

“Không thể đổi người khác sao?” Hàn Duyệt chau mày, cẩn thận đề nghị, “Không thể chọn ai khác ngoài gã sao? Trên đời này có ngàn vạn người tốt, đổi một người khác không được sao?”

“Nhưng không có ai nguyện ý xem ta như nữ nhân mà yêu thương.” Đông Phương thần sắc hơi bi thương, nụ cười trên môi càng thêm bất đắc dĩ, “Vì sao ta không sinh ra không phải là thân nữ nhi?”

“Ta không được sao?”

Hết đề nghị thập thất chương – Hàn Duyệt bị lừa [2] Đăng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28 – KHOẢNG THỜI GIAN NGỌT NGÀO [1]

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Duyệt trong lòng thở ra một hơi, không còn do dự nữa, “Ta không được sao? Đông Phương, ít nhất ta sẽ không lừa người, hại người, bỏ người mặc kệ người.”

Đông Phương hao hết tâm tư, rốt cục được như nguyện, cảm xúc phức tạp, lại có chút phản ứng không kịp, nhìn đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt, vươn tay dán lên má hắn, “Không thấy ta ghê tởm đáng ghét sao? Hay chỉ là vì thương hại ta?”

Câu cuối cùng, mắt Đông Phương lộ ra một chút sát ý, y mong chờ rất cao ở Hàn Duyệt, nếu chỉ là thương hại, vậy Đông Phương thà rằng giết Hàn Duyệt.

“Không phải.” Hàn Duyệt không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói, “Ta làm bạn với người suốt đời, không tốt sao?”

“Không ghê tởm chán ghét sao?” Mắt Đông Phương dịu xuống, bắt lấy tay Hàn Duyệt dán lên ngực mình, “Thân thể không hoàn toàn như nữ nhân, giống người, rồi lại không trọn vẹn a.”

Hàn Duyệt càng thêm đau lòng, không nói gì nữa, chỉ nghiêng người ra trước, dán đôi môi mềm mại của mình lên môi Đông Phương, đôi mắt hắc nhuận trong suốt nhìn Đông Phương.

Ánh mắt Đông Phương càng thêm nhu hòa, nhìn bộ dáng Hàn Duyệt không khỏi bật cười.

Hàn Duyệt vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm môi Đông Phương, sau đó rời đi, thản nhiên nói, “Thứ khác ta không biết.”

Đông Phương trong lòng vui sướng, y không phải loại người ngượng ngùng, nên vươn tay ôm chầm lấy Hàn Duyệt, dán đôi môi đỏ mọng của mình lên môi hắn, từng chút hướng dẫn để lưỡi Hàn Duyệt tiến vào khoang miệng mình, không ngừng giao triển.

Hàn Duyệt chỉ cảm nhận được môi Đông Phương mềm mại dị thường, có chút trong trẻo, đầu lưỡi mê người, thậm chí trong miệng cũng mang theo vị ngọt, tay bất giác đặt lên eo Đông Phương.

Hàn Duyệt vẫn là một đệ tử tốt, mặc kệ học cái gì cũng rất nhanh, ngồi trong xe ngựa, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt thủy nhuận tinh lương nhìn Đông Phương, chỉ chờ khoe miệng Đông Phương hơi cong lên, liền bỏ nhào qua, hôn lại hôn.

Dọc theo đường đi không biết hôn nhau bao nhiêu lần, đến khi xuống xe, môi Đông Phương đã hơi sưng lên, lại càng thêm mê người.

Hàn Duyệt được Đông Phương ôm xuống xe, khoe miệng treo một nụ cười gian tà, mắt nhìn môi Đông Phương, thấy có vừa lòng lại có đặc ý.

Nhưng hắn không biết môi hắn càng sưng rõ hơn môi Đông Phương, Đông Phương không nhắc nhở, nhìn Hàn Duyệt vụng trộm vui sướng, trong lòng cũng thấy rất vui.

Chưa bao giờ thỏa mãn như hiện tại, làm Đông Phương phá lệ mị nhân, thậm chí ngay cả lúc đoạt giáo chủ vị y cũng chưa từng thỏa mãn như hiện tại.

Hàn Duyệt nắm tay Đông Phương, không chịu buông lỏng, thấy Dương Liên Đình, hất cằm cao lên, còn cố ý hừ một tiếng.

Đông Phương vốn chuẩn bị xuống xe liền giải quyết Dương Liên Đình, nhưng lại thấy dáng vẻ đặc ý của Hàn Duyệt, nghĩ đến bộ dáng Hàn Duyệt lúc ghen, liền quyết định trước tha cho Dương Liên Đình một mạng, dù sao bộ dáng Hàn Duyệt quan tâm y, làm y rất vừa lòng.

Nếu Hàn Duyệt biết, bởi vì biểu hiện đặc ý của mình, mà khiến Đông Phương bỏ đi ý nghĩ lập tức giải quyết Dương Liên Đình, sợ sẽ hối hận muốn chết, dù sao Dương Liên Đình chính là cây gai trong lòng Hàn Duyệt.

“Đi Dương Châu trước, người không phải thấy hứng thú với mỹ nữ Giang Nam sao? Ta cho họ tìm vài Dương Châu sáu mã() đến.” Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt đi vào phân đà.

“Ta không biết kỳ mã().” Hàn Duyệt nhớ tới con lừa của mình, mà nhớ tới lừa lại nhớ tới Khúc Dương, không biết ông có chiều cổ tốt con lừa của hắn không nữa.

(Chú (): Dương Châu sáu mã chính là chỉ mỹ nữ của Dương châu, sáu mã nghĩa gốc vốn là chỉ ngựa gầy, ốm yếu, sau lại được dùng để chỉ sở thích nuôi tiểu thiếp, mỹ nữ ở Dương Châu của các phú thương buôn muối sống tại vùng này. Duyệt nhi ở đây là hiểu theo nghĩa gốc a. X”D dễ thương quá đi)

Đông Phương nhất thời bật cười, lắc đầu, không giải thích hàm nghĩa của cụm từ Dương Châu sáu mã cho hắn nghe, “Lúc lên đường, ta sẽ mang người kỳ mã.”

“Hảo, lúc trước ta cũng nghĩ như vậy.” Hàn Duyệt cọ cọ Đông Phương, hệt như chim nhỏ đang lấy lòng chủ nhân, “Không cần ngựa gầy.”

“Ngựa cao to.” Đông Phương nói thuận theo lời Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt thỏa mãn, đảo mắt nhìn Dương Liên Đình đi đằng sau, trong lòng ghen ghét, “Đừng gọi gã là Liên đệ nữa.”

“Hảo.” Đông Phương không có do dự.

Dọc theo đường đi nhìn Hàn Duyệt cùng Đông Phương thân mật, Dương Liên Đình trong lòng có chút bối rối, dù sao hết thấy mọi thứ hiện tại gã có được đều là do Đông Phương cho, nếu Đông Phương chọn Hàn Duyệt kia, vậy gã chẳng phải sẽ mất hết?

Nhìn nhìn Hàn Duyệt, lại thấy hắn căn bản không thể sánh với mình, hoài nghi có phải Đông Phương cố ý lợi dụng Hàn Duyệt kích gã hay không.

Vào phòng, Dương Liên Đình chủ động mở miệng nói, “Đông Phương huynh, ta gọi người chuẩn bị những món ngon ở Dương Châu cho người dùng, còn có rượu ngon.”

“Cám ơn.” Nhìn Hàn Duyệt hai mắt tròn tròn, Đông Phương cố ý ngừng một chút mới mở miệng nói, “Liên tổng quản.”

Dương Liên Đình nghe Đông Phương nói xong, trong lòng lo lắng, liếc nhìn Hàn Duyệt, lại thấy Hàn Duyệt thần tình thỏa mãn, càng cảm thấy đều là do Hàn Duyệt tác quái, “Đông Phương huynh, giữa ta và người cần gì khách sáo như vậy, có thể làm việc cho người, là phúc khí ba đời của ta.”

Chộc Hàn Duyệt một chút là tình thú, nhưng Đông Phương cũng không muốn chọc cho Hàn Duyệt giận thật, dù sao như vậy y sẽ đau lòng, mở miệng nói, “Liên tổng quản gọi người dọn thức ăn lên đi.”

“Được.” Dương Liên Đình ôm quyền lui ra, cau mày, tựa như một con thú bị bức vào tuyệt cảnh.

Đông Phương thấy Dương Liên Đình rời đi, vươn tay nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, “Ta không nghe theo người rồi à? Sao tình tự trái lại càng thêm âm u vậy?”

Hàn Duyệt ai oán nhìn Đông Phương, nói thẳng nói, “Ta không muốn nhìn các người nói chuyện với nhau, ta sẽ ghen.”

Đông Phương thấy Hàn Duyệt hào phóng thừa nhận, vui mừng nhìn Hàn Duyệt, nghiêng người qua nhẹ nhàng hôn lên môi Hàn Duyệt, “Vậy người muốn ta làm thế nào?”

“Không biết.” Hàn Duyệt khẽ cắn môi Đông Phương, chỉ thấy dị thường mê người, hình như hôn sao cũng không thấy đủ, “Ta chỉ là không muốn người gặp gã.”

Đông Phương nghe bên ngoài có tiếng bước chân, nhưng không đẩy Hàn Duyệt ra, ngược lại kéo Hàn Duyệt vào lòng, môi lưỡi tinh tế giao triền triền.

Hàn Duyệt tất nhiên rất vừa lòng, ai oán biến mất, trầm mê trong nụ hôn với Đông Phương, tay đang ôm vòng eo mềm mại của Đông Phương siết chặt lại, dùng thân thể cọ cọ lên người Đông Phương.

Hắn thấy như vậy không đủ, nhưng lại không biết làm tiếp thế nào, lung tung cắn mút mặt cùng cổ của Đông Phương, râm rì nói, “Phải dạy ta.”

Đông Phương hơi ngưỡng đầu, không cần động tác như chó con của Hàn Duyệt, nhẹ tay vỗ vỗ lưng hắn, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Dương Liên Đình đang đẩy cửa bước vào.

Đôi môi sưng đỏ, vì ngẫu nhiên bị Hàn Duyệt cắn đau mà nhúu mày, tiếng rên rĩ khe khẽ, giờ khác này Đông Phương phong tình vạn chủng.

Dương Liên Đình xem ngây người, rồi lại thấy phần hận, những thứ này vốn nên thuộc về gã, lại bị một kẻ chẳng biết căn nguyên gì cướp đi, muốn cản, phát hiện mình không có lập trường, muốn lên tiếng, lại vì ánh mắt của Đông Phương mà chân mềm nhũn, đóng cửa lui ra ngoài.

Vuốt mồ hôi lạnh trên trán, Dương Liên Đình oán hận nhìn cánh cửa phòng, lại nhìn hạ nhân sắc mặt ngây ngẩn đứng đằng sau, phất áo bỏ đi.

Hạ nhân đưa cơm cũng nhìn thấy cảnh vừa rồi, thấy Dương Liên Đình như vậy cũng không dám hé răng, mặt xám xịt rời đi.

Hàn Duyệt cắn cắn xương quai xanh của Đông Phương, đôi mắt hắc nhuận hiện lên đắc ý. Vươn lưỡi như lấy lòng liếm liếm vài cái, thấy làn da Đông Phương thật nhẵn nhụi, càng thêm mê luyến.

“Vừa lòng?” Đông Phương híp mắt, mang theo chút biếng nhác, một tay ôm Hàn Duyệt, một tay vuốt mái tóc dài của Hàn Duyệt, hỏi.

“Đông Phương, ngọt quá.” Hàn Duyệt ngẩng đầu, lại liếm liếm môi Đông Phương, “Ăn thật ngon.” Như đang trả lời Đông Phương, lại chỉ như đơn thuần làm nũng.

Đông Phương thở ra một hơi, có chút bất đắc dĩ, lại thấy vui mừng, không khỏi gõ trán Hàn Duyệt, “Thật giống chó con, đồ ngốc, biết ăn thế nào không?”

“Đông Phương dạy ta.” Hàn Duyệt cắn ngón tay Đông Phương, đầu lưỡi từng chút liếm liếm, “Ta là đệ tử tốt, nhất định sẽ học được.”

Bỗng nhiên nghĩ đến động tác thuần thực của Đông Phương, lại thấy ghen tuông nổi lên, “Ta lại không có nhiều tiểu thiếp như vậy, làm sao có kinh nghiệm được?”

Đông Phương nhìn bộ dáng của Hàn Duyệt, như lấy lòng hôn lên môi Hàn Duyệt, “Không còn nữa.” Là trả lời cũng là một loại hứa hẹn.

Mắt Hàn Duyệt lấp lánh dị thường, hắn biết nam nữ làm thế nào, nhưng không biết hai nam phải làm sao, nhất thời cắn lấy cổ Đông Phương, “Dạy ta. Ta muốn, ta khó chịu.”

Nói xong liền cọ cọ vào người Đông Phương.

Đông Phương tất nhiên cảm nhận được dự vọng của Hàn Duyệt, mày hơi nhú, y chỉ nhìn vài cuốn sách long dương, nhưng nếu muốn y tự mình bắt đầu, thì lại có chút do dự, suy tư một lát, “Buổi tối, ta dạy cho người.”

“Hảo.” Hàn Duyệt thỏa mãn, lại cắn mút vài cái, mới thành thật bước xuống, “Đói bụng.”

Đông Phương cười khẽ, đẩy Hàn Duyệt ra, đứng dậy gọi người dọn thức ăn lên.

Thời gian giữa hai người đang yêu nhau, luôn trôi qua rất nhanh, Hàn Duyệt dùng đôi mắt trong mong nhìn Đông Phương, lại thấy Đông Phương thay đổi một thân y phục, hình như định ra ngoài, ai oán, “Người đáp ứng ta rồi mà.”

Đông Phương cầm chiết phiến đưa cho Hàn Duyệt, “Phải.” Lại giúp Hàn Duyệt sửa sang y phục một chút, chọn một khối bạch ngọc bội sức giắt lên hông Hàn Duyệt, vừa lòng gật đầu, “Ta mang người đi học.”

“Không phải người dạy ta?” Hàn Duyệt nghe đáp án, có chút nghi hoặc hỏi.

Đông Phương bật cười, trêu chọc nói, “Nếu ta dạy được, sợ người sẽ trực tiếp khóc to.”

Hàn Duyệt thấy Đông Phương nói không sai, cầm tay Đông Phương, liếm liếm lòng bàn tay y, xem như xin lỗi vì chuyện vừa rồi.

Hết đề nghị thập bát chương – Khoảng thời gian ngọt ngào [1] Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29 – KHOẢNG THỜI GIAN NGỌT NGÀO [2]

Đông Phương nhận lời xin lỗi của Hàn Duyệt, nắm tay hắn đi ra ngoài, đêm ở Dương Châu náo nhiệt hơn hẳn ban ngày.

Hàn Duyệt nhìn đêm tối bất đồng với hiện đại, nhưng vẫn mang theo hơi thở của cuộc sống, hận bản thân không có thêm một đôi mắt nữa.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt như vậy, thấy rất đáng yêu cũng rất đáng thương, vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Hôm nào sẽ mang người đi dạo một vòng chung quanh.”

Hàn Duyệt gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến chính sự, “Đông Phương người muốn dẫn ta đi đâu?”

Đông Phương không trả lời, chỉ nắm tay Hàn Duyệt đi đến nơi thả hạ bảmbáo.

Hàn Duyệt tuy không nữ, nhưng có Đông Phương cam đoan, cũng không lưu luyến gì thêm, đi theo Đông Phương mãi đến khi y dừng lại, Hàn Duyệt ngẩng đầu, chỉ thấy một tòa tiểu lâu tinh xảo nhưng môn bài lại để trống, “Chờ ai tới đề tự à?”

Đông Phương không nói gì, chỉ kéo Hàn Duyệt vào tiểu lâu, bên trong tiểu lâu, khắp nơi đều lộ ra vẻ xa hoa lãng phí, rất nhiều thiếu niên ăn mặc mát mẻ đang tiếp khách nhân uống rượu, vài người khi thấy Đông Phương cùng Hàn Duyệt vào hai mắt sáng rực, nhưng khi nhìn thấy đôi tay nắm chặt lấy nhau của họ, lại lộ ra vẻ thất vọng.

Hàn Duyệt nhìn hết một vòng, cho dù hắn có ngay thơ tới đâu cũng biết đây là nơi nào, dùng đôi mắt ướt đầm ai oán nhìn Đông Phương.

Đông Phương cũng khẽ chau mày, lúc này một nam tử vận trường bào màu vàng nhạt tóc nửa cột nửa tán đi tới, “Hai vị khách nhân, thỉnh lên lầu.”

Đông Phương gật đầu, đi theo nam tử lên lầu hai, nam tử đẩy cửa nhâ gian ra, làm tư thế thỉnh nói, “Nhị vị thỉnh.”

Đông Phương nhìn căn phòng, dù không tính hài lòng, nhưng vẫn còn có thể chấp nhận, liền nắm tay Hàn Duyệt đi vào, ngồi lên ghế.

Nam tử đi vào sau, đóng cửa lại, vẻ mặt vẫn nhã cười, hỏi, “Nhị vị khách nhân, muốn gọi cái gì?” không hề đề cập tới chuyện tìm tiểu quan cho họ.

Đông Phương không mở miệng, chỉ rút ra một tờ ngân phiếu đặt trên bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đó. Nam tử nhìn thấy con số trên ngân phiếu, nụ cười trên mặt lại càng thêm sáng lạn, nhưng trong lòng cũng có chút bất an, không biết hai người này muốn bày trò gì.

“Hai vị khách nhân, hai vị cần gì?” Nam tử thật cẩn thận hỏi.

“Tìm hai người kỹ thuật tốt nhất đến đây.” Ngón tay Đông Phương di chuyển đẩy tờ ngân phiếu về phía nam tử.

Nam tử nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy ngân phiếu cất vào lòng, “Khách quan xin chờ một lát.” Nói xong liền bước ra ngoài cho người mang thức ăn cùng rượu lên, sau đó tự mình đi tìm người.

Hàn Duyệt thế mới biết ý đồ của Đông Phương, cười xấu xa, bỗng nhớ đã lâu rồi chưa hôn y, liền bỏ nhào lại ngậm lấy môi Đông Phương.

Đông Phương không tránh, chỉ ôm Hàn Duyệt, để phòng hấn ngã xuống, thuận theo mở miệng cho đầu lưỡi Hàn Duyệt tiến vào khoang miệng của mình.

Lúc nam tử mang theo hai người bước vào, Hàn Duyệt vừa mới tách khỏi Đông Phương, Hàn Duyệt thở hồng hộc sắc mặt lại hồng nhuận, Đông Phương trừ bỏ môi có hơi sưng đỏ thì không có chút dị sắc.

Nam tử nhìn Hàn Duyệt, thấy thiếu niên mặt như Quan Ngọc, phong lưu thiên thành, lại đi làm nam sủng, quả thật là đáng tiếc. Nhưng không dám xen vào, vội đặt rượu cùng thức ăn lên bàn, giới thiệu, “Khách nhân xem hai hài tử này, ngài có hài lòng không?”

Đông Phương chống cằm, như có như không gật đầu một cái, nhìn nam tử, mở miệng nói, “Đi ra ngoài đi.”

“Vâng” nam tử vội đóng cửa rồi đi.

Lưu lại hai thiếu niên vận y phục màu đỏ nhạt thoạt nhìn còn chưa tới mười sáu, thiếu niên mang theo một nụ cười ôn nhuận, muốn bước lại, thì bị ánh mắt của Đông Phương ngăn cản.

Hàn Duyệt thấy hơi tội lỗi, cứ như mình đang hủy đi hai thiếu niên còn chưa qua tuổi vị thành niên, nhưng lại tò mò muốn biết làm thế nào, biểu tình rối rắm, gương mặt trắng noãn nhẵn lại như da bánh bao.

Đông Phương phát hiện ra cảm xúc của Hàn Duyệt, lại không biết Hàn Duyệt vì sao lại thế, vươn tay nhéo nhéo tai Hàn Duyệt, “Ta không chạm vào họ.”

Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương cản hai cái, do dự một lát mới mở miệng “Nếu chỉ là quan khán, vậy đổi hai người lớn tuổi hơn đi.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, không biết Hàn Duyệt rốt cuộc khó chịu cái gì, y thì thấy lớn hay nhỏ đều không quan trọng, lớn thì kinh nghiệm phong phú hơn chút, liền mở miệng nói, “Đi ra, đổi hai người.”

“Hơn hai mươi tuổi.” Hàn Duyệt vội vã tiếp lời.

Hai thiếu niên tràn đầy nghi hoặc, lại nghĩ hai người muốn chơi trò mới nên không hỏi nhiều, thấy Đông Phương gật đầu liền nhu thuận rời đi.

Không bao lâu, hai nam tử ngoài hai mươi tuổi, tóc lất phất bạc, sắc mặt tái nhợt bước vào, họ vừa vào liền quỳ xuống, hai tay chầm đất, trán đặt trên tay.

“Các người, lên giường làm chuyện Long Dương.” Đông Phương thấy Hàn Duyệt không nhẵn mặt nhịu mày nữa, liền phân phó.

“Vâng” hai người đứng dậy, trực tiếp trút y phục, đi lên giường.

“Làm chậm một chút.” Hàn Duyệt mở miệng, “Tiền diễn gì gì đó đều phải làm đủ.”

“Vâng” trên thân thể hai người đầy rẫy những vết thương đủ kiểu đủ dáng, nhìn có chút đáng thương, gây trở xương rõ ràng là do thiếu dinh dưỡng.

Họ đều là người có kinh nghiệm, sợ khách nhân không hài lòng mà chịu đau khổ, nên xuất ra hết mọi cách triền miên ân ái.

Hàn Duyệt xem mà hoa cả mắt, chỉ thấy còn kích thích hơn cả lúc xem trộm loại phim nào đó ở hiện đại, là ai nói cổ nhân cổ hủ, rõ ràng có vài tư thế đến hiện đại còn không có nữa là.

Nhìn hai người trên giường lại nhìn sang Đông Phương, bắt giác ngây ngô cười hai tiếng.

Đông Phương sao lại không biết tâm tư của Hàn Duyệt, song không thể mất hứng, chỉ thấy trong lòng xen lẫn vui sướng cùng ngượng ngùng, cả giận liếc Hàn Duyệt một cái, lại không hất tay Hàn Duyệt ra.

Chờ Đông Phương mang Hàn Duyệt rời khỏi nam phong quán, mặt Hàn Duyệt đỏ bừng, dán sát lên người Đông Phương, chỗ thì vân vê chỗ thì sờ mó, vô cùng hưng phấn.

Dưới bóng đêm, gương mặt như bạch ngọc của Đông Phương hơi đỏ lên, thấy thân thể mình thật kỳ quái, có chút khát vọng lại có chút ngượng ngùng, từ sau khi tự cung, Đông Phương chưa bao giờ thế này, hoảng hốt rồi lại mang theo chờ mong.

Trở lại trong viện, thấy Hàn Duyệt nhìn y cười ha hả, rồi lướt qua y trở về phòng mình.

Đông Phương sững sốt, “Không học được sao?”

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, lẳng lẳng lắc đầu.

“Vây.” Câu nói kế tiếp, Đông Phương thấy rất khó mở miệng, cho nên chỉ nói nửa tiếng, rồi hàm hồ hỏi, “Vì sao rời đi?”

“Ngủ.” Hàn Duyệt không chút do dự trả lời, “Đông Phương không ngủ sao?”

Đông Phương trong lòng chua xót lại ỉn ỉn tức giận, nhưng mặt vẫn tươi cười nói, “Tất nhiên là phải ngủ, người đi ngủ sớm mới tốt.”

“Hảo.” Hàn Duyệt chậm rãi lướt tới cửa, đẩy cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đông Phương chỉ thấy bực mình, rót chén trà đang định uống, thì thấy cửa bị đẩy ra, một cái đầu ló vào, “Chọn một ngày tốt, chúng ta bái thiên địa, sau đó. Ha hả.” Nói xong rút đầu ra, khép cửa lại.

Đông Phương nhất thời dở khóc dở cười, trong lòng lại thấy vui vẻ, biết Hàn Duyệt quan tâm mình, nhấp một ngụm trà, không khỏi cười mắng, “Đồ ngốc, rõ là cố ý mà.”

Hàn Duyệt lướt về phòng, nằm lên giường, ôm chăn ngây ngô cười vài tiếng, bắt đầu nhắm mắt ngủ, nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp sau này, nụ cười vẫn hiện diện trên mặt.

Nhưng họ không biết, một cơn bão táp lớn hơn nữa đang chờ mình phía trước.

Đợi Hàn Duyệt tỉnh lại, trời đã gần chính Ngọ, nhìn Đông Phương đang ngồi uống trà trong viện, bắt giác đỏ mặt, cọ cọ đi qua, hôn y một cái “Buổi sáng tốt lành.”

Đông Phương nhìn sắc trời, mở miệng nói, “Giữa trưa tốt lành.”

“Ta đói bụng.” Hàn Duyệt tuyệt không khách khí mở miệng nói.

“Ta dẫn ngươi ra ngoài ăn, không phải ngươi muốn đi dạo phố đó sao.” Đông Phương nhéo vành tai Hàn Duyệt, vươn tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt đặt tay lên đó, nắm tay Đông Phương ra ngoài, nhưng vừa tới cửa, Đông Phương liền buông tay ra.

Hàn Duyệt nghi hoặc nhìn y.

Đông Phương khẽ cười, “Đừng nên gây chuyện, ngươi không phải muốn hảo hảo chơi à?”

Hàn Duyệt biết Đông Phương suy nghĩ cho mình, dù sao hai nam nhân nắm tay nhau đi dạo phố khẳng định sẽ làm mọi người chú ý, ô ngôn uế ngữ là tránh không khỏi, đến lúc đó sợ rằng Đông Phương sẽ đại khai sát giới.

Như vậy, làm sao dạo phố tiếp, nói không chừng còn có thể dẫn tới nhân sĩ chính phái, đến lúc đó, ngay cả Dương Châu cũng khó mà ở lại được.

Trong lòng càng thấy Đông Phương sẵn sốc, tình yêu càng thêm sâu đậm, ôm lấy Đông Phương một chút, nhìn trường bào màu nhạt của Đông Phương, Hàn Duyệt mở miệng, “Kỳ thật ta thấy người mặc những màu sắc nổi bật sẽ đẹp hơn.”

Đông Phương tất nhiên thích màu nổi, nhưng sợ Hàn Duyệt thấy khó chịu, từ lúc xác định tâm ý, y lại càng thêm để ý suy nghĩ của Hàn Duyệt, nên luôn mặc màu nhạt, lần này nghe Hàn Duyệt nói xong, bất giác vui sướng, “Người thích màu gì?”

“Màu đỏ a, người mặc màu tím cũng rất đẹp đó.” Hàn Duyệt không chút nghĩ ngợi nói, “Bộ màu tím sẫm lần trước, người mặc vào nhìn rất đẹp.” Nói xong còn gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

“Hảo.” Đông Phương mặt mày loay loan, hơn vài phần phong tình, “Đi thôi, đừng để bị đói.”

Hàn Duyệt ngoan ngoãn đi theo Đông Phương, “Người thích cái gì cũng được a, không cần để ý ta, ta thấy người mặc cái gì cũng đẹp cả.”

“Người thích, ta sẽ mặc cho người xem.” Đông Phương ôn nhu trả lời.

Đông Phương dẫn Hàn Duyệt tới tửu lâu lớn nhất Dương Châu, vì không phải giờ ăn, nên tửu lâu không có quá nhiều khách, Đông Phương chọn một vị trí gần cửa sổ, trực tiếp nói với tiểu nhị, “Thanh đôn giải phần sư tử đầu, đại chữ kiên ti, ba món vịt, thủy tinh hào nhục, từng thử quyết ngư, điểm tâm thì lấy ba phần bánh bao, thiên tăng du cao, song ma tô bính, phở thúy thiêu mại(), nhanh lên.”

“Vâng” tiểu nhị nhìn hai người y phục bất phàm, không dám chậm trễ, vội đi xuống gọi món .

Hết đệ nhị thập cửu chương – khoảng thời gian ngọt ngào [2]

Chú():

Thanh đôn giải phần sư tử đầu

Đại chữ kiên ti

Thủy tinh hào nhục

Từng thử quyết ngư

Thiên tăng du cao

Song ma tô bính

Phở thúy thiêu mại Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30 – KHOẢNG THỜI GIAN NGỌT NGÀO [3]

Những món Đông Phương gọi rất nhanh được mang lên, Hàn Duyệt cười híp mắt, gấp bánh bao, thử một miếng, “Ngon, Đông Phương cũng ăn đi.”

Đông Phương thử một miếng, hương vị quả thật không tồi, lại thấy Hàn Duyệt thật sự thích, âm thầm quyết định phải thuộc hạ đến thỉnh người làm điểm tâm này về Hắc Mộc Nhai.

Gấp miếng cá, tách xương rồi bỏ vào bát của Hàn Duyệt, thấp giọng nói, “Ăn xong sẽ mang người đi dạo phố.”

“Hảo.” Hàn Duyệt đắc ý ăn một miếng thịt bò, tăng nhanh tốc độ ăn, thỉnh thoảng gấp cho Đông Phương vài món.

Sau khi ăn xong, Đông Phương dẫn Hàn Duyệt đi dạo phố, hai bên đường phố đều là quầy hàng, thế nhưng dù có trang hoàng xa hoa tới đâu, thì cũng không bằng được không khí ban đêm.

Chợt thấy một thanh y thiếu niên cách đó không xa, tay cầm kiếm, khuôn mặt anh tuấn còn chút non nớt, có vài phần quen thuộc, Hàn Duyệt không khỏi nhìn kỹ lại.

Đông Phương phát giác Hàn Duyệt khác thường, hơi kỳ quái nhìn thiếu niên phía trước, “Sao vậy? Chẳng lẽ muốn kết bạn với người nọ?”

“Nhìn quen mắt quá.” Hàn Duyệt nhú mày nhớ lại hết những người mình đã gặp từ khi đi vào thế giới này, bỗng nhiên nghĩ đến một người, hoảng hốt thốt lên, “Hình như là Lệnh Hồ Xung.”

“Lệnh Hồ Xung?” Đông Phương tất nhiên biết Lệnh Hồ Xung là ai, người nọ là Hoa Sơn đại đệ tử, cũng là người mà Hàn Duyệt luôn nhắc y phải tránh xa.

“Nhưng, lúc ta đi nó đâu có cao như vậy đâu.” Hàn Duyệt khoa tay múa chân hình dung, lại thấy không giống, nhưng hẳn đã quên Lệnh Hồ Xung lúc đó đã mười sáu, đứng vào lúc thân thể dần lớn lên, hẳn rời đi mấy tháng, Lệnh Hồ Xung được Phong Thanh Dương dạy dỗ, không chỉ võ công tăng cao, mà người cũng cao lên không ít.

“Có lẽ là người giống người.” Mặc dù nói như vậy, nhưng Đông Phương lại không nghĩ thế, hạ quyết tâm dẫn Hàn Duyệt rời đi Dương Châu, về Hắc Mộc Nhai trước, rồi lại tính toán với đám người ở Hoa Sơn sau, “Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về được không?”

Hàn Duyệt nhìn thiếu niên lần nữa, gật đầu chuẩn bị theo Đông Phương rời đi.

Lại nghe phía sau có người hô, “Xung nhi, đừng chạy loạn.”

Nhất thời Hàn Duyệt cương cứng, theo bản năng bắt lấy tay Đông Phương, kéo Đông Phương muốn chạy.

Đông Phương cũng nghe thấy thanh âm kia, nhìn biểu hiện của Hàn Duyệt lại liên hệ với tiếng Xung nhi nọ, biết người đến là ai, không khỏi chau mày, trong lòng phiền muộn, lại thuận theo Hàn Duyệt chạy đi.

Nếu họ chỉ xoay người chậm rãi bước đi, thì đã không khiến Ninh Trung Tắc chú ý, nhưng hai người lao thẳng đi như vậy, Ninh Trung Tắc tự nhiên theo bản năng liếc nhìn hai người.

Khi nhìn thấy một bóng người trong số đó, nhất thời ngây ngẩn, thì thầm, “Sư huynh.”

Lệnh Hồ Xung đi đến cạnh Ninh Trung Tắc, nhìn biểu tình của sư nương, nghi hoặc hỏi, “Sư nương, có chuyện gì?”

“Xung nhi, người xem đó có phải là sư phó của ngươi không?” Ninh Trung Tắc chỉ vào bóng lưng sắp biến mất của Hàn Duyệt vội vàng hỏi.

Lệnh Hồ Xung gấp gấp nhìn theo hướng Ninh Trung Tắc chỉ, lại chỉ nhìn được một góc áo, chau mày, suy tư nói, “Không thấy rõ, hẳn là không phải, nếu là sư phó, sao lại chạy như vậy?”

“Chẳng lẽ gặp chuyện phiền toái?” Ninh Trung Tắc lo lắng, làm phu thê mấy năm với Nhạc Bất Quần, nàng không tin mình lại nhìn nhầm.

Trong lòng âm thầm, lại thấy đồ đệ đứng cạnh mặt đầy vẻ lo lắng, mở miệng an ủi, “Sợ là ta nhìn nhầm, về khách *** thôi, Phong sư thúc chắc không giữ nổi Linh San rồi.”

Nhắc tới Tiểu sư muội vừa sinh ra, Lệnh Hồ Xung cũng cười lên, nói, “Tiểu sư muội bướng bỉnh nhất.” Nói xong, lấy trống bối vừa mua ra, “Chớ nàng chơi.”

“Hảo.” Ninh Trung Tắc liếc nhìn hướng Hàn Duyệt biến mất, trong lòng thở dài, lần này nếu không phải Phong Thanh Dương mượn cớ tiêu diệt ma đạo bảo nàng mang theo Linh San đi ra giải sầu, sợ là trước khi sư huynh trở về, nàng chắc chắn không rời khỏi Hoa Sơn.

Trở về khách ***, trên mặt Ninh Trung Tắc vẫn còn giữ chút hoài nghi cùng lo lắng, Phong Thanh Dương đang bị Linh San chưa đầy một tuổi nắm lấy râu chơi đùa, vừa thấy Ninh Trung Tắc, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, vội túm râu mình lại, đưa Nhạc Linh San cho Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc thuận thục ôm hài tử, ngồi lên trên.

“Xảy ra chuyện gì?” Phong Thanh Dương cũng ngồi xuống, một bộ cao nhân, nhưng y phục nhần nhúm, nhiều chỗ dính nước miếng làm ông thêm vài phần chật vật.

“Ta nghĩ là ta nhìn thấy sư huynh .” Ninh Trung Tắc kể chuyện trên đường lại.

Phong Thanh Dương chau mày, suy tư một chút, “Sợ là hấn không tiện cùng người gặp mặt, người có thấy bên cạnh hấn còn ai không?”

“Vì sao?” Ninh Trung Tắc nhận trống bỏi từ tay Lệnh Hồ Xung, đưa cho nữ nhi, hỏi.

“Là ai gửi thư cho Ngũ Nhạc kiếm phái, nói Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ đến Dương Châu?” Phong Thanh Dương vuốt râu, lại chạm phải nước miếng, hơi ghét bỏ lau lau tay.

Ninh Trung Tắc thấy Phong Thanh Dương làm vậy, bất giác bật cười, dù sao là chính ông luôn đòi ôm Linh San, bẻ rồi thì mặt đầy ghét bỏ nhưng vẫn không chịu buông tay cũng là ông.

“Ý của sư thúc là, tất cả đều do sư huynh làm?” Ninh Trung Tắc cũng nghĩ ra, “Vậy sư huynh ở trong ma giáo?”

Phong Thanh Dương thở dài, gật đầu, nhưng không biết nói gì cho phải, càng thêm thấy sư chất của mình có phong thái hiệp khách, căn bản không hề để ý đến an nguy của bản thân.

Rồi lại lo lắng cho an toàn của sư chất mình, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Xung nhi, người sau này phải làm một người giống sư phó của người, biết không?”

“Vâng, Xung nhi hiểu.” Lệnh Hồ Xung sớm trưởng thành, nghe hai người họ nói cũng đoán được sư phụ mình đang làm chuyện rất nguy hiểm.

Kỳ thật, đây cũng một hiểu lầm xinh đẹp, chưa kể Hàn Duyệt có biết viết bút lông hay không, hãy nói Hàn Duyệt có nhớ nổi địa chỉ của Ngũ Nhạc phái trước không.

Mà hấn đang cùng Đông Phương ngọt ngào vạn phần, sao lại đi mật báo, nếu nhận được tin Ngũ Nhạc bao vây tiêu trừ Nhật Nguyệt Thần giáo, vậy hấn đi mật báo nghe còn có lý hơn.

Thư là Hưởng Vấn Thiên gửi, chỉ là vì muốn diệt trừ Đông Phương Bất Bại, cho dù trừ không xong cũng muốn làm Đông Phương Bất Bại tăng thêm phiền toái cùng tổn thất.

“Thông tri môn hạ đệ tử, thấy sư chất thì làm như không quen, ta sẽ tự đi nói với trưởng môn các phái khác.” Phong Thanh Dương làm quyết định, mở miệng nói.

“Vâng” Lệnh Hồ Xung vẻ mặt nghiêm túc, “Đệ tử sẽ đi ngay bây giờ.” Nói xong không chờ Phong Thanh Dương trả lời, bỏ chạy ra cửa.

Phong Thanh Dương không có tâm trách cứ Lệnh Hồ Xung, chỉ nhìn Ninh Trung Tắc trấn an, “Đừng lo lắng, sư chất luôn thông minh hơn người, hấn sẽ bình an vô sự mà.”

Hàn Duyệt thông minh hơn người mà Phong Thanh Dương nhắc tới kia, lúc này đang lấy lòng kéo tay Đông Phương, thương lượng chuyện lập tức rời đi.

“Sáng mai rời đi.” Đông Phương hưởng thụ Hàn Duyệt làm nũng một hồi, rốt cuộc mở miệng nói.

Hàn Duyệt vươn người hôn lên môi Đông Phương, “Đông Phương tốt nhất, Hoa Sơn kia thật đáng ghét, ta mới không cần về, ta muốn được Đông Phương nuôi.”

Đông Phương vừa lòng vuốt đầu Hàn Duyệt, cười nói, “Phải nghe lời, nếu không sẽ ném người về Hoa Sơn.”

“Hảo.” Hàn Duyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt, gọi người truyền Dương Liên Đình đến, trực tiếp phân phó, “Chuẩn bị mọi thứ, sáng sớm ngày mai khởi hành về Hắc Mộc Nhai.”

“Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình mới vừa mở miệng.

Hàn Duyệt liền cắt ngang, nói, “Phải tôn thượng, phải gọi giáo chủ.”

Dương Liên Đình nhìn Đông Phương, Đông Phương gật đầu, “Nghe theo Hàn Duyệt.”

“Vâng” Dương Liên Đình cúi đầu, hành lễ nói, “Giáo chủ, chuyện ở phân đà còn chưa xong, bây giờ trở về sợ là không tốt.”

Chính yếu là, bây giờ trở về, Dương Liên Đình sẽ không còn một chút cơ hội, chức tổng quản lấy sự chán ghét của Hàn Duyệt với gã, sợ cũng sẽ bị Đông Phương đoạt đi.

Dương Liên Đình thầm mắng mình lúc trước có rất nhiều cơ hội, vì sao lại do dự, chỉ cần bắt được Đông Phương trước, vậy thì làm gì đến phiên Hàn Duyệt kiêu ngạo như bây giờ.

Gã muốn xử lý thật tốt chuyện ở Dương Châu phân đà, tìm được cơ hội, lại tiếp cận Đông Phương, khiến Đông Phương chú ý, tìm thời cơ xử lý Hàn Duyệt.

Đông Phương không nói gì, ngay cả cười cũng không có, chỉ nhìn Dương Liên Đình, đến khi Dương Liên Đình sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi lạnh, mới mở miệng nói, “Lui ra.”

“Vâng” Dương Liên Đình không dám nói thêm nữa, chỉ phải run rẩy lui xuống, rời khỏi phòng, nhẹ nhàng thở ra, hung hăng phun một ngụm nước miếng xuống đất, oán hận trừng mắt cửa phòng một lúc mới rời đi.

“Để gã lại đây đi, đừng dẫn về.” Dương Liên Đình vừa đi, Hàn Duyệt đã bắt lấy tay Đông Phương, đôi mắt thủy nhuận nhìn Đông Phương, nói.

Đông Phương không trả lời, y sẽ không để Dương Liên Đình ở lại, ánh mắt Dương Liên Đình nhìn Hàn Duyệt y rất tinh tường, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt gã suýt giết Hàn Duyệt, khiến y thiếu chút đã mất Hàn Duyệt, những chuyện này Đông Phương còn nhớ rất rõ.

Để Dương Liên Đình ở lại đây, chẳng khác nào là nuôi mầm hậu hoạn, y nhìn Hàn Duyệt, không nói ra những chuyện này, y không muốn để huyết tính ô nhiễm hẳn, “Ngày mai phải dậy sớm.”

“Hảo.” Hàn Duyệt quên sạch yêu cầu vừa rồi, vươn người hôn lên đôi môi mềm mại của Đông Phương, “Hôn một cái rồi ngủ.”

Đông Phương đứng dậy, hai tay ôm lấy cổ Hàn Duyệt, mở miệng đáp trả.

Chờ hai người tách ra, một sợi chỉ bạc mờ ám dính trên khóe môi hai người, làm mất Hàn Duyệt tối sầm lại, vươn lưỡi ra liếm chỉ bạc trên khóe miệng Đông Phương, “Rất thích người.”

Nghe Hàn Duyệt nói vậy, tim Đông Phương đập nhanh hơn, không khỏi vươn tay vuốt mặt Hàn Duyệt, giờ khắc này Hàn Duyệt trút đi vẻ non nớt, hơn vài phần thành thực cùng dám chịu trách nhiệm, “Ta biết.” Cho nên ta cũng thích người, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Không biết Hàn Duyệt có hiểu ngụ ý trong lời Đông Phương nói hay không, chỉ thấy Hàn Duyệt gật đầu, nhe răng cười, “Biết ta cũng muốn nói cho người biết.”

“Hảo.” Đông Phương cười, khóe miệng cong lên, mặt mày loạn loan, phong tình vô hạn, không phải mỉa hoặc, lại có vài phần ngoại khí.

“Ta sẽ vẫn ở bên người, cho nên sau này đừng thấy cô đơn nữa .” Hàn Duyệt hiếm khi nói theo cảm tính của mình.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng không nhịn được, nhéo mặt Hàn Duyệt, “Hảo, ta nhớ rõ lời người nói, nhưng mà biểu tình của người thật buồn cười.”

Hàn Duyệt nhất thời ai oán, biểu tình rối rắm, yên lặng nhìn Đông Phương, cái gì cũng không nói, lướt ra ngoài, vừa đi còn vừa nhìn Đông Phương, vẻ mặt đáng thương.

Hết đệ tam thập chương – Khoảng thời gian ngọt ngào [3] Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31 – TRẮC TRỞ BẮT ĐẦU

Đông Phương trong lòng mừng rỡ, càng thêm xác định quyết tâm muốn mang Hàn Duyệt về giấu trong Hắc Mộc Nhai, nhưng nghĩ đến Ninh Trung Tắc, ánh mắt lại lộ ra sát ý.

Ngón tay gõ lên mặt bàn, lát sau lại cười, cởi áo ra nằm lên giường, nếu hiện tại giết Ninh Trung Tắc, để Hàn Duyệt biết, ngược lại sẽ làm tổn thương tình cảm giữa hai người.

Nhưng nghĩ đến biểu tình của Hàn Duyệt khi nhìn thấy Ninh Trung Tắc, bất giác lại bật cười.

Hàn Duyệt hiềm hơi lẩm mẩm dậy sớm một ngày, trời còn chưa sáng hẳn, đã đến gõ cửa phòng Đông Phương, tóc Đông Phương rối tung, mặc một chiếc áo trắng rộng rãi, bên ngoài chỉ khoát thêm một trường bào màu đỏ, ửng đỏ nhàn nhạt vẫn còn hiện hữu, tản ra phong tình lười nhác.

Hàn Duyệt sững sốt một chút, lập tức nhào qua, ôm lấy thất lưng Đông Phương, cắn mút đôi môi đỏ mọng nọ, Đông Phương vươn tay ôm Hàn Duyệt, mỉm cười mà đứng, “Hôm nay sao lại dậy sớm như vậy?”

“Phải đi.” Hàn Duyệt vừa lòng nhìn cánh môi hơi sưng đỏ, “Nhanh lên chúng ta đi thôi.”

Đông Phương xử lý giáo vụ xong, vừa mới nằm xuống ngủ, đã bị Hàn Duyệt đánh thức, nghe Hàn Duyệt nói vậy, trực tiếp tức giận, vươn tay gõ lên trán Hàn Duyệt, xem như trừng phạt, “Hảo.” Xoay người vào phòng.

Hàn Duyệt trừng mắt đứng ngoài cửa, nhìn theo bóng Đông Phương.

Đông Phương không nghe tiếng bước chân đi vào, quay đầu nhìn Hàn Duyệt khẽ cười nói, “Đồ ngốc, đứng ngoài đó làm gì? Chẳng lẽ muốn ta mở cửa thay y phục?”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói, vui vẻ bước vào, còn quay lại đóng kỹ cửa, Đông Phương mím môi cười khẽ, liếc nhìn Hàn Duyệt, chọn một trường bào bằng tơ lụa màu tím nhạt, đi ra sau bình phong

Hàn Duyệt ngồi trên ghế, nhìn thấy một bàn tay trắng nõn vắt ngoài sam màu đỏ lên bình phong, âm thanh ma sát liên tục vang lên, trong buổi sáng yên tĩnh, rất mê người.

Đông Phương thay y phục xong, đầu tóc rối tung bước ra, nhìn Hàn Duyệt ngây ngô cười, bước tới trước gương đồng, ngồi xuống, tay cầm cây lược bằng gỗ đào, bắt đầu chải đầu.

Mỗi cử chỉ đều mang theo nét tao nhã mờ ảo, tay áo dài rộng chảy xuống, lộ ra cổ tay như bạch ngọc, cây lược bằng gỗ đào kia trượt theo mái tóc, vài lọn tóc đen như mực vấn vương giữa những ngón tay.

“Đông Phương, ngươi còn có thể mê người hơn nữa không?” Hàn Duyệt ai oán nhìn mái tóc, đi ra sau Đông Phương, chạm tay vào mái tóc mát lạnh, “Ta thử xem.”

Đông Phương mặt mày loay loan, đưa lược cho Hàn Duyệt, Hàn Duyệt nắm lược cẩn thận chải đầu cho y, sau đó yên lặng trả lược lại cho Đông Phương, “Không biết.”

Đông Phương nhận lược, gõ nhẹ lên mu bàn tay Hàn Duyệt, “Biết ngay ngươi không biết làm mà.”

Đông Phương thuần thục vấn mái tóc dài lên dùng một cây bạch ngọc trâm cố định lại, sau đó nhìn thấy Hàn Duyệt chỉ dùng một sợi dây buộc tóc ra sau, “Sau này ta giúp ngươi chải.”

“Hảo.” Hàn Duyệt tất nhiên đáp ứng, hắn chỉ biết buộc tóc kiểu đuôi ngựa, hơn nữa còn là học được khi đến đây, nếu có người chịu giúp hắn, hắn sao lại không vui?

“Chúng ta đi nhanh thôi.” Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, không biết vì sao, hắn luôn thấy bất an, luôn thấy sắp có gì đó sẽ xảy ra, không khỏi hồi hận chuyện mình muốn tới Giang Nam chơi.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, gật đầu, đặt lược lên bàn, trở tay nắm lấy tay Hàn Duyệt, đi ra ngoài phòng.

Vừa ra cửa, đã thấy Dương Liên Đình vẻ mặt kích động chạy tới, nhìn thấy Hàn Duyệt ánh mắt lộ ra đắc ý, “Giáo chủ, nội ứng của chúng ta trong Ngũ Nhạc kiếm phái truyền tin tức về, nói có người để lộ hành tung của ngài, người của Ngũ Nhạc kiếm phái đã đến Dương Châu.”

Đông Phương chau mày, hôm qua nhìn thấy Ninh Trung Tắc, y cũng đã đoán trước được tình huống này, sợ người trong giáo hoài nghi Hàn Duyệt, cho nên cố ý không nhắc tới, nhìn Dương Liên Đình, trong lòng bất giác sinh ra chán ghét.

“Người trong giáo toàn bộ rút lui qua mật đạo, chúng ta lập tức đi ngay.” Đông Phương nắm chặt tay Hàn Duyệt mở miệng nói.

“Bẩm giáo chủ, tiểu nhân có mật báo.” Dương Liên Đình chấp tay nói, còn liếc nhìn Hàn Duyệt, mang theo một loại dữ tợn.

Đông Phương tất nhiên biết ý của Dương Liên Đình, lại không muốn gạt Hàn Duyệt, “Nói.”

“Giáo chủ.” Dương Liên Đình ngẩng đầu, khó xử chau mày, “Thuộc hạ có thể bẩm báo riêng với ngài không?”

“Lui ra.” Đông Phương dự đoán được Dương Liên Đình sẽ nói về thân thể của Hàn Duyệt, nếu không biết chân tướng, Đông Phương cũng sẽ hoài nghi hẳn.

“Giáo chủ.” Dương Liên Đình không thể tin được mà nhìn Đông Phương.

Đông Phương ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng trừng Dương Liên Đình, “Dương tổng quản, còn có chuyện gì?”

“Giáo chủ, Hàn Duyệt này chính là Hoa Sơn phái tiền chủ môn Nhạc Bất Quần.” Dương Liên Đình biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, kiên trì nói.

“Ta biết.” Đông Phương bình tĩnh nói, “Còn có việc gì không?”

“Giáo chủ ton tức ở đây, chính là do Nhạc Bất Quần truyền ra.” Dương Liên Đình dưới ánh mắt chăm chú của Đông Phương lui từng bước, không không chịu buông tha nói tiếp.

Đông Phương nhìn Dương Liên Đình hồi lâu, mới lộ ra một nụ cười, nói, “Dương tổng quản sợ là nhận được tin tức sai rồi, lui xuống trừng phạt người cho người tình báo đi.”

Đông Phương đã nói rất rõ ràng, y nhất định sẽ bảo vệ Hàn Duyệt, “Hàn Duyệt luôn là người trong giáo, là ta phái hẳn đến Hoa Sơn tìm hiểu tin tức, sau khi thành công, Khúc tử sứ đưa hẳn về, ta không muốn nghe trong giáo có lời đồn đãi nào bất lợi cho Hàn Duyệt, hiểu chưa?”

Hai chữ cuối cùng Đông Phương nói rất nhẹ, ổng tay áo xoay chuyển, nắm lấy tay Hàn Duyệt, y sẽ không để Hàn Duyệt chịu ủy khuất, nếu còn có người hoài nghi, vậy một lần nữa tẩy trừ nhân sự trong giáo.

Hàn Duyệt trong lòng cảm động, biết hết thấy những gì Đông Phương nói, thậm chí là nói dối cũng là vì tốt cho mình, cảm nhận được nhiệt độ trên tay, cuối đầu, khóe miệng cong lên.

Dương Liên Đình lại không có tâm tình tốt như vậy, mặt như tro tàn, quỳ xuống đất nói, “Thuộc hạ đã hiểu.”

Đông Phương cúi đầu đáp lại một tiếng, kéo Hàn Duyệt đi ra ngoài, lúc lướt qua Dương Liên Đình, thấp giọng nói, “Bản giáo cũng không cần những kẻ tự cho là thông minh, nhớ kỹ chưa?”

Không chờ Dương Liên Đình trả lời, Đông Phương đã dẫn Hàn Duyệt rời đi, nếu không phải còn cần một kẻ làm thế tội sơn dương cho Hàn Duyệt, chỉ sợ Đông Phương đã trực tiếp trừ bỏ gã .

Dương Liên Đình nắm chặt hai tay, mặt đầy dữ tợn, gã sao lại không hiểu lời cảnh cáo của Đông Phương, lòng tràn đầy hận ý, lúc trước, người Đông Phương Bất Bại bảo vệ là gã, bây giờ có tình nhân mới, lại mọi cách khó dễ chà đạp gã.

Thấy hai bàn tay đang nắm lấy nhau của Hàn Duyệt cùng Đông Phương, Dương Liên Đình cắn răng hung hăng phun một ngụm đàm xuống đất, “Hàn Duyệt, ngươi không để ta sống yên, ta cũng tuyệt không cho ngươi sống yên ổn.”

Hai tay chống đất đứng dậy, trong lòng tính toán, chạy thẳng tới phòng bếp, vào lúc không người nhìn thấy, trộm ra một con gà sống, trực tiếp bẻ cổ, sau đó dùng dao cắt một đường trên thân gà, xé nội tạng phủ lên đất.

Lấy ngón tay chấm máu gà, viết một phong thư cầu cứu, đề bút là ba chữ Nhạc Bất Quần, xếp mảnh vải lại, ra cửa sau, tìm một tiểu hài tử, nhờ nó đưa bức thư này đến khách *** Hoa Sơn phái đang ở, giao cho người tên Ninh Trung Tắc.

Nhìn tiểu hài tử chạy đi, Dương Liên Đình lau máu gà trên ngón tay, sửa sang lại y phục, như không có việc gì trở ra cửa trước.

Xe ngựa tốc độ quá chậm, Đông Phương phái người chuẩn bị mấy con tuần mã, nhìn thấy Dương Liên Đình đi ra, trong lòng tức giận, lại không biểu hiện ra ngoài.

“Giáo chủ, thuộc hạ thấy ngài chưa ăn điểm tâm, nên đặc biệt chuẩn bị một chút, để giáo chủ hưởng dụng trên đường.” Dương Liên Đình tay cầm một gói đồ, nói.

“Vẫn là dương tổng quản cẩn thận.” Đông Phương nhận gói đồ, không đưa cho Hàn Duyệt, mà tùy tay cột vào yên ngựa, xoay người lên ngựa, vươn tay nhìn Hàn Duyệt, “Đến.”

Hàn Duyệt cầm lấy, mượn lực ngồi lên ngựa, ôm thắt lưng Đông Phương, “Được rồi.”

“Đi thôi.” Là nói với Hàn Duyệt, cũng là nói với những người khác, nói xong, không chờ những người khác, trực tiếp quất roi, giục ngựa chạy theo lối mòn.

Những người còn lại dùng ánh mắt tế nhị nhìn Dương Liên Đình, cũng xoay người lên ngựa, giục ngựa đi theo sau Đông Phương. Dương Liên Đình trong lòng phần hận, rồi lại có chút đắc ý, thầm mắng Hàn Duyệt, chờ một hồi xem Hàn Duyệt xúi quẩy thế nào.

Nghĩ đến đây, trên mặt lộ ra tươi cười, lên ngựa theo mọi người rời đi, chỉ cần để người của Hoa Sơn phái tìm thấy Hàn Duyệt, như vậy Đông Phương khẳng định sẽ không còn tin hấn nữa, vậy thì cho dù Hàn Duyệt có trở lại Nhật Nguyệt Thần giáo, những ngày sau này hắn cũng rất khó sống.

Hàn Duyệt ôm chặt eo Đông Phương, lần đầu tiên kỳ mã rất là hưng phấn, “Người sợ gã hạ độc, cho nên không cho ta ăn?”

Đông Phương cười ra tiếng, “Gã còn không có lá gan đó.”

Không thể không nói Đông Phương rất hiểu biết Dương Liên Đình, “Gã nhiều nhất chính là khó xử người một chút, nói không chừng đến cuối cùng sẽ quay lại lấy lòng người a.”

“Ta đói bụng.” Hàn Duyệt hít hít mũi.

“Chút nữa đến đằng trước, ta dừng lại người hãy ăn, bây giờ ăn ngay không tốt cho thân thể của người.” Đông Phương một tay cầm dây cương, một tay vỗ bàn tay đang ôm eo mình của Hàn Duyệt.

“Hảo.” Hàn Duyệt nhìn đoàn người đi phía sau, đặc biệt khi nhìn thấy Dương Liên Đình, không khỏi đắc ý vẫy tay với gã, “Dương đại ca, người đừng đuổi theo, đừng đuổi theo. có đuổi theo cũng không cách nào thay đổi chuyện đã rồi. có đuổi theo nữa cũng không thể là của người.”

Đông Phương không khỏi dở khóc dở cười, rồi lại thấy Hàn Duyệt như vậy rất đáng yêu, Dương Liên Đình có thể làm cho Hàn Duyệt vui vẻ, đó là phúc khí của gã, nên không mở miệng ngăn cản.

Dương Liên Đình hận nghiêng rằng dương, lại không thể làm gì được, bất quá chỉ cần nghĩ đến chuyện Hàn Duyệt không đắc ý được bao lâu nữa, gã chẳng thèm để tâm, chỉ xem như mình không nghe thấy gì.

Những người khác lại không giống như Dương Liên Đình, đều thả chậm mã tốc, bảo trì một khoảng cách nhất định với giáo chủ.

Hàn Duyệt còn muốn quay đầu hô to vài câu, lại thấy một thân ảnh quen thuộc giục ngựa tới.

Hết đệ tam thập nhất chương – Trắc trở bắt đầu Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32 – TRẮC TRỞ TIỀN HÀNH

Tim Hàn Duyệt đập thật nhanh, tay ôm eo Đông Phương không khỏi siết chặt, “Đông Phương.
. Chạy mau chạy mau.”

“Sao vậy?” Đông Phương nghi hoặc, ngược lại thả chậm mã tốc.

“Có người đuổi tới.” Hàn Duyệt trong lòng khủng hoảng, hấn sợ, hấn sợ mình bị mang về Hoa Sơn chia lìa với Đông Phương, rõ ràng khó khăn lắm mới được ở cùng nhau.

Nhưng hấn càng sợ, sợ Đông Phương làm Ninh Trung Tắc bị thương, hấn hổ thẹn với Ninh Trung Tắc, hấn chiếm thân thể trượng phu người ta, lại không thể mang tới hạnh phúc cho nàng.

Hấn không thể nói với Ninh Trung Tắc, trượng phu nàng đã chết, bởi vì hấn không biết, Nhạc Bất Quần rốt cuộc là chết trước khi hấn chiếm lấy thân thể này, hay là Nhạc Bất Quần căn bản không chết, mà là do hấn hại chết.

“Đừng sợ.” Đông Phương an ủi, quay đầu nhìn lại, thì thấy Ninh Trung Tắc giục ngựa chạy như điên, thậm chí nhìn thấy người theo sau Ninh Trung Tắc, mắt sắc lại, hơi suy nghĩ một chút đã biết được nguyên nhân.

Hung hăng trừng mắt Dương Liên Đình một cái, y hối hận không sớm trừ hậu hoạn, y cắn chặt răng, biết bây giờ không phải lúc để tính toán chuyện này, nắm tay Hàn Duyệt, “Có ta ở đây.”

Sẽ không để bất kì ai cướp người đi, cho dù chết, cũng sẽ kéo người theo cùng.

Hàn Duyệt chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ giọng đáp lại, “Ta thấy, ta là vì người, mới có thể đến nơi này.”

Hàn Duyệt thật sự thấy như vậy, mỗi lần sống lại cùng chết đi đều có liên quan đến Đông Phương, có thể nói hấn đã trải qua tất cả biến hóa tình cảm cùng trắc trở của Đông Phương, thậm chí đảm đương tất cả các nhân vật quan trọng.

Lần đầu tiên, là phụ thân của Đông Phương, bị giết chết, Đông Phương mất đi phụ mẫu yêu thương mình, bắt đầu bước chân vào giang hồ.

Lần thứ hai, đao tự cung, tuy rằng lần này làm Hàn Duyệt thấy bị thúc nhất, nhưng không thể không nói, đây là biến chuyển lớn nhất trong đời Đông Phương.

Lần thứ ba, tiểu thiếp, lần này cắt đứt tất cả tình cảm trước kia của Đông Phương, triệt triệt để để thay đổi.

Lần thứ tư, chim cắt chân trắng, càng hiểu biết Đông Phương nhiều hơn, thậm chí động tâm với Đông Phương mà không tự biết, đã để lại bóng dáng trong lòng Đông Phương.

Lúc này đây, tuy là Nhạc Bất Quần, nhưng, Hàn Duyệt sớm kiên định quyết tâm đi theo Đông Phương, thân phận đã không còn trọng yếu, tâm đã trao cho người nọ.

Tay cầm dây cương của Đông Phương ả ả nổi gân xanh, y thật không ngờ thế nhưng ngay cả Hoa Sơn phái Phong Thanh Dương cũng đến đây, nếu nói trong chốn giang hồ này còn có ai làm Đông Phương thấy mình bị uy hiếp, thì đó chính là Phong Thanh Dương.

Đặc biệt, lần rơi xuống núi kia, Đông Phương dù mặt ngoài thoát nhìn không sao, nhưng lại bị nội thương, rất nhẹ, nhưng cao thủ so chiêu, thắng bại chỉ trong nháy mắt.

Chỉ cần chênh lệch một chút, cũng sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, y không thể thương tổn những người đó, ít nhất là không thể làm trước mặt Hàn Duyệt, nếu không Hàn Duyệt nhất định sẽ thương tâm. Lại quay đầu nhìn Hàn Duyệt đằng sau, Đông Phương hạ quyết định, “Trở về, chờ ta.”

Hàn Duyệt chưa kịp hỏi Đông Phương nói vậy là có ý gì, liền phát hiện Đông Phương dừng ngựa, bắt lấy Hàn Duyệt xoay người xuống đất, một tay bóp cổ Hàn Duyệt, đứng yên chờ người tới.

Dương Liên Đình chỉ biết cái tên Ninh Trung Tắc, lại không biết mặt nàng, thấy Đông Phương làm vậy, trong lòng hiện lên nghi hoặc, lại thấy những người khác xuống ngựa, chạy vội ra sau Đông Phương, Dương Liên Đình cũng xuống ngựa, động tác chặt chẽ chạy tới đứng sau Đông Phương.

Ninh Trung Tắc lúc ấy đang ở cùng Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương nói cho nàng biết chuyện trượng phu của nàng bị mất hết võ công, vốn đang lo lắng, lại nhận được phong huyết thư kia, đầu óc nàng lúc ấy như hồng mất, khi nàng phản ứng lại thì bản thân đã cưỡi ngựa bốn ba.

Tiếng vó ngựa đằng sau, làm tâm thần nàng ổn định lại, ánh mắt càng thêm kiên định, bất kể ra sao, người nọ vẫn là sư huynh là trưởng phu là phụ thân hài tử của nàng, lúc hấn bắt lực nhất, nàng lại không phát hiện để ở bên hấn, nàng không phải là một thê tử tốt.

Hiện giờ hấn gặp nguy hiểm, nàng không thể bỏ mặc hấn.

Khi Ninh Trung Tắc bắt kịp, nhìn thấy trưởng phu của mình, trong lòng đau xót, trưởng phu của nàng bị người ta áp chế, hấn vốn là đại trưởng phu đỉnh thiên lập địa, là trụ cột của Hoa sơn cùng của nàng, hấn sao có thể chịu thế này.

Mã tiên không ngừng quát lên ngựa, nhìn khoảng cách ngày càng gần hơn, đến khi thấy đối phương xuống ngựa còn bóp cổ trưởng phu của mình, Ninh Trung Tắc đỏ mắt, không đợi ngựa dừng lại đã ném mã tiên, cầm kiếm, xoay người xuống ngựa, rút kiếm nhìn đám người, “Thả hấn.”

Phong Thanh Dương trầm mặc đứng cạnh Ninh Trung Tắc, như chỗ dựa vững chắc nhất cho nàng, nhìn thấy sư chất của mình, trong lòng đau xót, lần đầu tiên ông kính nể một tiểu bối.

Đông Phương khước miệng cong lên, thanh âm nhẹ nhàng, thậm chí mang theo chút lo lắng, “Ta tưởng là ai, nguyên lai là kiếm tông tiền bối.” Kiếm tông hai chữ nhấn mạnh dị thường.

“Kiếm tông khí tông sớm là chuyện cũ năm xưa, ta Phong Thanh Dương chỉ có một thân phận, chính là Hoa Sơn phái đương nhiệm chương môn.” Phong Thanh Dương tiến lên phía trước, khe lướt qua tay của Đông Phương Bất Bại, ánh mắt sắc bén.

Đông Phương tất nhiên chú ý tới ánh mắt của Phong Thanh Dương, ngược lại cố ý dùng sức nhiều hơn, Hàn Duyệt nhất thời chau mày, không tính khó chịu lắm, Đông Phương nhìn như dùng mười phần lực, kỳ thật Hàn Duyệt nhiều nhất chỉ cảm nhận được hai ba phân.

Hấn hiện tại đã hiểu được ý của Đông Phương, nhưng trong lòng vẫn có áy náy, nếu không phải không nắm chắc, Đông Phương nhất định sẽ không làm ra hạ sách này, Đông Phương nhất định sẽ dẫn hấn về Hắc Mộc Nhai.

Tình huống hiện tại chỉ có một nguyên nhân, đó là Đông Phương bị thương, nếu không phải như thế, Đông Phương sẽ không kiêng kị Phong Thanh Dương.

Trong lòng không nở lại mất mát, lo lắng thậm chí sợ hãi, hai bên này, ai bị thương, Hàn Duyệt cũng sẽ đau lòng, nhưng đôi mắt hắc nhuận hơi khép lại, nếu nhất định phải có một bên bị thương, thì hấn nguyện đó là Hoa Sơn phái.

Hàn Duyệt thừa nhận mình ích kỷ, nhưng, Đông Phương của hấn không nên bị thương, không nên có người tổn hai kiêu ngạo của Đông Phương, Đông Phương nên cười xem thương sinh, mang theo một loại khí phách mạn bất kinh tâm (ko để ý, quan tâm tới bất kỳ chuyện gì).

“Hoa Sơn chương môn? Vậy kẻ trong tay ta là ai? Chẳng lẽ Hoa Sơn phái các người nội chiến, đưa tiền chương môn vào tay ta? ” một tay còn lại của Đông Phương để sau lưng Hàn Duyệt nắm lấy tay phải của hấn, ở một góc độ không ai thấy được, mười ngón tay đan vào nhau, trao đổi sự ấm áp cho nhau.

“Thúi lắm.” Phong Thanh Dương trực tiếp mắng ra tiếng, “Người cho chính phái chúng ta giống ma giáo các người? Làm sát vô cớ bắt phân thị phi?”

Nghe Phong Thanh Dương mắng, Hàn Duyệt trong lòng bức mình, mở miệng muốn nói gì đó, lại phát không ra tiếng, ngay từ lúc đầu, Đông Phương đã điểm á huyết của Hàn Duyệt, không thể không nói Đông Phương hiểu biết Hàn Duyệt quá sâu.

Hàn Duyệt như vậy ở trong mắt Ninh Trung Tắc cùng Phong Thanh Dương, như là bị vô hạn ủy khuất, sợ Đông Phương Bất Bại xúc phạm tới bọn họ, ra hiệu bảo họ nhanh chóng rời đi, Ninh Trung Tắc đỏ mắt, “Thả sư huynh ta ra.” [Shal: lại là một hiểu lầm xinh đẹp a ==)]

Một câu nói đó, lại làm Hàn Duyệt chịu ủy khuất, tay Đông Phương néo mạnh lên lưng Hàn Duyệt, Hàn Duyệt hít một hơi, thân thể run lên một chút.

Mà như vậy thì Hàn Duyệt trong như càng thêm ủy khuất, Ninh Trung Tắc cắn môi dưới, phẫn hận nhìn Đông Phương, cắn răng nói, “Đông Phương giáo chủ người chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao? Thả tướng công ta ra.”

Hàn Duyệt rất muốn mở miệng bảo Ninh Trung Tắc không nói thêm gì nữa, Ninh Trung Tắc nói một câu, Đông Phương sẽ nhéo một cái lên lưng hắn, đau đến mức Hàn Duyệt rất muốn thét ra tiếng, nhưng lại ko dám, sợ hủy kế hoạch của Đông Phương, càng sợ mình bị nhìn ra là giả.

“Ninh nữ hiệp, toàn bộ Hoa Sơn phái, được cho anh hùng trừ bỏ Phong Thanh Dương, người cũng xem như một nữa.” thanh âm thanh nhã của Đông Phương Bất Bại mang theo chút mềm mại đáng yêu.

“Tướng công ta mới là anh hùng đỉnh thiên lập địa.” Ninh Trung Tắc không có lấy chút cao hứng, phản bác nói, “Thả hắn ra.”

“Đông Phương giáo chủ, người không phải thấy rằng nếu mình không còn con tin, thì không thể toàn thân thoát đi chứ.” Phong Thanh Dương nhếch mi hỏi.

Đông Phương tất nhiên nghe ra phép khích tướng của Phong Thanh Dương, nhưng chỉ cong môi cười, “Phong lão tiên bối nói rất đúng, văn bối quả thật không có tự tin đó.”

Một từ lão thêm một từ tiên bối của Đông Phương, đã nói ra Phong Thanh Dương bối phận lớn hơn y, càng châm chọc Phong Thanh Dương lấy lớn khi nhỏ, bản thân mình dù không bằng, cũng không phải chuyện gì to tát.

Phong Thanh Dương nhất thời ghen lời, lại cường ngạnh mở miệng nói, “Thả sư chất ta ra, ta tuyệt đối không khó xử người.”

“Hảo.” Đông Phương sảng khoái đáp ứng.

Phong Thanh Dương chau mày, hỏi, “Người có quỷ kế gì?”

“Phong lão tiên bối, lời này oan uổng văn bối rồi, văn bối chỉ đáp ứng yêu cầu của Phong lão tiên bối thôi mà.” Đông Phương buông tay đang bóp cổ Hàn Duyệt ra, nắm chặt lấy tay phải của Hàn Duyệt, rồi mới buông ra, sau đó đẩy Hàn Duyệt lên trước, “Một kẻ không còn giá trị, ta làm gì cần dùng?”

Là một câu hỏi lại cũng là một loại kiêu ngạo, một loại tự tin.

Hàn Duyệt bị đẩy bước lên trước vài bước, không nguyện đi tiếp, vừa định quay đầu, đã bị Ninh Trung Tắc túm lấy cổ tay kéo qua.

Hàn Duyệt vì cổ tay đau xót, biểu tình rối rắm, đứng cạnh Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương vươn tay vỗ vai Hàn Duyệt, không nói một lời.

Đông Phương đầu tiên là vì động tác của Ninh Trung Tắc mà chau mày, trong lòng thâm hận, sau lại thấy Phong Thanh Dương làm vậy, lập tức nổi giận, trên mặt lại không hề lộ ra, chỉ mở miệng nói, “Phong lão tiên bối, còn gì cần chỉ giáo nữa sao?”

“Có thể cho ta biết giết một người cứu một người Bình Nhất Chỉ bây giờ ở đâu không?” Phong Thanh Dương vì sư chất của mình, mặt dày hỏi.

Đông Phương mỉm cười liếc nhìn Hàn Duyệt, “Chẳng lẽ là vì độc trong thân thể Nhạc huynh đệ?”

“Đúng vậy, tính Phong Thanh Dương ta nợ người một chuyện.” Phong Thanh Dương mở miệng hỏi.

“Sớm biết như thế, lúc trước ta sẽ không phé đi đan điền của Nhạc huynh đệ.” Đông Phương như tiếc hận mở miệng nói.

Lời này vừa ra, cả Phong Thanh Dương cùng Ninh Trung Tắc đều ngậy ngẩn cả người, đến Hàn Duyệt cũng ngờ ngác nhìn Đông Phương, sao hắn không biết Đông Phương động thủ lúc nào.

Ánh mắt của Hàn Duyệt lại bị Ninh Trung Tắc đang lo lắng cho hắn nhìn thấy, nghĩ Hàn Duyệt hận nhất chuyện này, không khỏi cầm chặt tay Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Sư huynh, về sau có ta cùng sư thúc, quyết không cho người chịu thêm ủy khuất.”

“Đông Phương giáo chủ, tại hạ không tiền.” Phong Thanh Dương là người nặng lời hứa, dù sớm tức giận vạn phần, nhưng chỉ phất tay áo, không thèm nhìn y nữa.

Hết đệ tam thập nhị chương – Trắc trở tiến hành Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33 – KẾT CỤC CỦA LIÊN ĐỆ

Đông Phương cong môi cười khê, nhìn Hàn Duyệt, trực tiếp xoay người bỏ đi, đưa lưng về phía Phong Thanh Dương, xoay người lên ngựa, mang theo thủ hạ rời đi.

Phong Thanh Dương nhìn theo bóng họ rời đi, khê thở dài một tiếng, giải huyết đạo cho Hàn Duyệt, “Đông Phương Bất Bại, mặc dù làm việc kiêu ngạo quỷ dị, nhưng lại không mất khí khái.”

Hàn Duyệt biểu tình hơi rầu rĩ, trong lòng có chút ghen khuất, hẳn biết Phong Thanh Dương cùng Ninh Trung Tắc vì quan tâm hắn mới đuổi theo, nhưng trong lòng vẫn không tránh được trách họ nhiều chuyện.

Phong Thanh Dương nâng tây Hàn Duyệt lên, bắt mạch, lại buông ra, biểu tình tiếc hận thậm chí mang chút xót xa, song vẫn miễn cưỡng an ủi, “Về sau chúng ta còn có thể tìm người chữa trị, trước sau gì cũng sẽ có cách mà thôi.”

Hàn Duyệt không quan đan điền mình có bị phế hay không, cũng chẳng trông nom về sau còn tập võ được nữa hay không hẳn chỉnh lại y phục, làm như lơ đãng gạt tay Ninh Trung Tắc ra, hỏi, “Sao các người lại biết ta ở đây?”

“Không phải sư huynh viết huyết thư bảo chúng ta tới cứu sao?” Ninh Trung Tắc lấy huyết thư mang theo bên người đưa cho Hàn Duyệt, nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Duyệt nhìn miếng vải, liếc thấy mấy dòng chữ bên trên, mò mẫm đoán một chút mới hiểu được ý trong thư, nói thẳng, “Các người bị lừa rồi.”

Trên thư là lộ tuyến vô cùng tỉ mỉ, Hàn Duyệt vừa nghĩ chỉ thì biết ngay là Dương Liên Đình làm, hận đến nghiến răng nghiến lợi, thấy quả nhiên mình cũng Dương Liên Đình trời sinh trái nghịch nhau.

“Vậy mục đích của người nọ là gì?” Phong Thanh Dương nghĩ một lát, cũng thấy sự chất của mình không phải hạng người qua loa như vậy.

“Sợ là Dương tổng quản làm.” Hàn Duyệt chuyển mắt, mở miệng, “Ta vốn định lẩn vào ma giáo, đến lúc đó có thể dễ dàng tìm hiểu tin tức nội bộ của chúng, hơn nữa độc trên người ta không có thuốc chữa, cho nên ta tự phế đan điền thủ tín với Đông Phương Bất Bại.”

Hàn Duyệt không muốn Hoa Sơn phái phần hận Đông Phương Bất Bại như vậy, cho nên giúp y giải vây.

“Sư huynh.” Ninh Trung Tắc lòng đầy khâm phục, nàng biết đan điền quan trọng thế nào với một nhân sĩ võ lâm, thật không ngờ vì chính phái, sư huynh có thể hy sinh đến tận thế này.

“Sư chất, nếu so sánh với người, ta mặc cảm.” Phong Thanh Dương thở dài nói, “Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không để ai thương tổn người.”

Hàn Duyệt biết họ hiểu lầm, cũng không định giải thích, chỉ tiếp tục nói dối, “Đông Phương Bất Bại đã tin tưởng, chuẩn bị mang ta lên Hắc Mộc Nhai, hứa sẽ cho ta chức tổng quản, Dương tổng quản kia tâm tồn ghen tị, không cam lòng quyền lực trong tay bị ta cướp đi, cho nên viết thư cho các người, muốn hai bên tranh đấu, dưới cơn nóng giận Đông Phương Bất Bại giết ta.”

“Tên tặc nhân đó thật đáng chết.” Ninh Trung Tắc nghe đến đây, trong lòng vừa phẫn nộ vừa hối hận, nếu không phải Đông Phương Bất Bại còn chút lương tri, chỉ sợ trượng phu của nàng đã chịu độc thủ, lại nghĩ tới đều là do bản thân nhất thời hồ đồ, hủy đi đại sự của trượng phu, trong lòng áy náy, “Sư huynh.”

Phong Thanh Dương tự nhận là người từng trải, nhưng cũng bị lừa gạt, trong lòng vừa thẹn vừa hận, lại thấy có lỗi với sư chất của mình, chỉ đành mở miệng nói, “Sư chất.”

Hàn Duyệt sợ mình cười ra tiếng, trực tiếp chấp tay ra sau lưng xoay người đi, “Không trách các người, là do tên tiểu nhân đó quá xảo quyệt.”

“Ta nhất định phải giết tên tặc tử đó.” Ninh Trung Tắc âm thầm ghi hận cái tên Dương Liên Đình vào lòng, xem kẻ này trở thành địch nhân lớn nhất của mình.

Phong Thanh Dương thấy sư chất vinh nhục bất kinh, không cúi đầu trước quyền thế, tiêu sái tùy tính, trong lòng càng mừng hơn, Hoa Sơn có hẳn chắc chắn sẽ phát dương quang đại.

Hàn Duyệt không biết được những suy nghĩ của họ, tâm tư của hắn đã sớm bay tới chỗ Đông Phương, trong lòng chua xót, nước mắt như muốn trào ra ngoài, hắn sợ Dương Liên Đình thừa cơ nhảy vào, không phải hắn không tin Đông Phương, mà hắn sợ rằng lực ảnh hưởng của nguyên tác quá lớn.

“Về khách *** trước đi, đúng rồi sư chất còn chưa gặp nữ nhi của người mà đúng không.” Phong Thanh Dương bỗng nhiên vỗ vai Hàn Duyệt nói.

Hàn Duyệt nghe Phong Thanh Dương nói vậy, chỉ thấy cả người run lên, thiếu chút quỵ sụp xuống đất, hắn cơ hồ quên thân thể này không chỉ có lão bà mà còn có cả nữ nhi, nghĩ đến nàng ngốc cuồng tha cho Lệnh Hồ Xung để rồi gả cho Lâm Bình Chi kia, Hàn Duyệt rất muốn mắng vài tiếng thô tục.

“Sư huynh, Linh San còn chưa gặp qua huynh đâu.” Ninh Trung Tắc trong lòng có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói.

“Trở về đi.” Hàn Duyệt trong lòng bị thúc, hắn không biết cười ngựa, vậy khác nào lộ tẩy ? Lặng yên la lên vài lần tên Đông Phương.

Phong Thanh Dương dẫn đầu lên ngựa, nghĩ phu thê hai người cũng có chuyện muốn nói với nhau, liền lên ngựa đi trước, “Ta đến khách *** chờ các người, thuận tiện tuyên bố tin tức sư chất trở về.”

Hàn Duyệt rất muốn gọi Phong Thanh Dương lại, bảo ông mang theo mình đi cùng, nhưng vừa mở miệng, đã ngậm phải một họng bụi, lúc định mở miệng gọi lại thì Phong Thanh Dương đã muốn biến mất.

“Sư huynh, chúng ta cũng trở về thôi, Xung nhi thấy huynh, nhất định sẽ rất cao hứng.” Ninh Trung Tắc dắt ngựa đi đến cạnh Hàn Duyệt, nói.

“Sư muội.” sau lưng Hàn Duyệt mồ hôi lạnh chảy ròng, “Từ lúc đan điền bị phế, thân thể huynh rất dễ mỏi mệt, phiền muội thúc ngựa được không?”

Ninh Trung Tắc không nghi ngờ gì, gật gật đầu, xoay người nhảy lên ngựa nhìn Hàn Duyệt đứng bên dưới, “Sư huynh, sau khi trở về, huynh nhất định phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho thật tốt.”

Hàn Duyệt bị Ninh Trung Tắc nhìn chăm chú, làm sao dám không biết nhục nhã mà bò lên ngựa, lại không thể yêu cầu nàng quay sang chỗ khác, đành phải chỉ chỉ đằng trước, “Đó là ai?”

Ninh Trung Tắc nhìn theo hướng Hàn Duyệt chỉ, nhưng không nhìn thấy ai, hơi nghi hoặc, lại cảm nhận trạng thái eo mình, trong lòng ngượng ngùng, không dám quay đầu lại, cúi đầu, mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói, “Muội không nhìn thấy ai cả.”

Hàn Duyệt trèo lên ngựa, ngồi yên rồi mới buông tay đang nắm áo Ninh Trung Tắc ra, ho khan một tiếng, “Sợ là ta nhìn nhầm, sư muội chúng ta mau trở về thôi.”

“Được.” Ninh Trung Tắc dù sao cũng là giang hồ nữ nhân, không giống như tiểu thư chốn khuê phòng, dù trong lòng có hơi ngượng, nhưng cũng không quá để tâm, ngược lại giục ngựa chạy về khách ***.

Hàn Duyệt ngồi đằng sau không thoải mái chút nào, hắn không dám ôm eo Ninh Trung Tắc, nên chỉ có thể vòng tay ra sau bắt lấy yên ngựa, cứ có cảm giác mình sắp bị văng ra.

Hàn Duyệt trong lòng càng thêm tưởng niệm Đông Phương, Đông Phương vì hiểu rõ Hàn Duyệt, lúc cười ngựa sẽ không cười quá nhanh, cũng sẽ tận lực chạy vững để không làm Hàn Duyệt khó chịu.

Thế nhưng Ninh Trung Tắc không biết mấy chuyện này, nàng tuy biết trượng phu mình đã mất võ công, nhưng lại nghĩ trượng phu sớm quen kỵ mã, tất nhiên là sẽ không bận tâm quá nhiều.

Cho nên, chuyện thật bi thức đã xảy ra, vừa tới khách ***, Hàn Duyệt lập tức xoay người xuống ngựa, trực tiếp nện vào ngạch cửa khách ***.

Đông Phương không đi quá xa, chờ ngựa chạy khỏi tầm mắt đoàn người Phong Thanh Dương, Đông Phương liền dừng lại, nhẹ nhàng xoay người xuống ngựa, phần đông thuộc hạ cũng xuống ngựa quỳ trên đất.

Đông Phương nhìn chúng thuộc hạ hồi lâu, mới nâng bước đi đến trước mặt Dương Liên Đình đang quỳ, thanh âm bình tĩnh không có chút dao động, “Có gì cần giải thích?”

“Thuộc hạ, không biết giáo chủ đang nói gì.” Dương Liên Đình mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt tái nhợt, căn bản không dám ngẩng đầu.

“Vì sao lại mật báo cho Hoa Sơn phái?” Đông Phương vốn không muốn nói nhiều lời vô nghĩa thế này với Dương Liên Đình, nhưng vì cuộc sống sau này của Hàn Duyệt, y đành cau mày hỏi.

“Thuộc hạ không biết, Hoa Sơn phái đến, nhất định là do tiền chủ công môn Nhạc Bất Quần kia, nói không chừng hành tung của chúng ta là do hắn để lộ.” Dương Liên Đình cắn răng chống đỡ.

“Nhạc Bất Quần nọ nguyên danh Hàn Duyệt, vốn là người trong giáo ta, vì giáo ta hắn tự nguyện ẩn mình trong Hoa Sơn, lần này hoàn thành sứ mệnh trở về, lại vì người sợ Hàn Duyệt trở về đoạt đi chức tổng quản của người, người liền ra tay ám hại, đến giờ mà vẫn chưa chịu nhận tội?” Đông Phương cùng Hàn Duyệt không hổ là người yêu, ngay cả gần tội cho Dương Liên Đình cũng gần cùng một tội.

“Thuộc hạ. Nhạc Bất Quần đó rõ ràng là lớn lên ở Hoa Sơn.” Dương Liên Đình biết nếu không cắn chặt cái than phẫn Nhạc Bất Quần, thì cho dù Đông Phương không giết hắn, trở lại Nhật Nguyệt Thần giáo hắn cũng không thể sống yên ổn được.

“Các người vốn không có tư cách nghe bản giáo chủ giải thích.” Đông Phương nhìn đám người quỳ trên đất, đây đều là đệ tử trung tâm trong giáo, tuy họ hiện giờ không có chức vị gì quan trọng, nhưng đều là những người y định để tiếp chưởng các chức vị quan trọng, nếu họ còn có lòng nghi ngờ Hàn Duyệt, sợ là Hàn Duyệt dù đến Hắc Mộc Nhai, dù có y che chở, cũng sẽ vì giáo chúng có địch ý với mình mà không vui, “Ngẩng đầu.”

“Tuân lệnh” mọi người ngẩng đầu, nhìn Đông Phương.

Đông Phương một thân tử sắc, ánh mắt cương nghị, khí phách thiên thành, lại cố tình mang chút phong lưu xinh đẹp, mâu thuẫn mà đoạt nhân tâm thần, “Hàn Duyệt vì có tướng mạo giống Nhạc Bất Quần, nên bị phái tới Hoa Sơn thế thân cho Nhạc Bất Quần đã chết, lần này công thành lui thân, do Khúc Dương trưởng lão tự mình hộ tống về bên cạnh ta, chỉ vì giao cho ta mật báo cùng bản đồ của Hoa Sơn.”

“Dương Liên Đình tâm tồn đồ kỵ, âm thầm liên lạc Hoa Sơn phái, mới gây nên nông nổi hôm nay.” Đông Phương phất tay áo, phong hoa tuyệt đại, “Đây là cơ mật lớn nhất của Nhật Nguyệt Thần giáo, nếu ai dám tiết lộ, ta nhất định sẽ không buông tha.”

“Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.” Mọi người dập đầu, la lớn.

“Về phần Dương Liên Đình.” Đông Phương nhìn Dương Liên Đình, mắt lộ hận ý, nếu phải gã, y cùng Hàn Duyệt sao phải chia lìa, Hoa Sơn phái nếu phát hiện thân phận thật sự của Hàn Duyệt, vậy Hàn Duyệt chắc chắn sẽ bị giết chết.

Cho dù không bị phát hiện, thì một mình Hàn Duyệt ở giữa Hoa Sơn phái, hẳn phải chịu cảnh ngày lo đêm sợ, nhận hết ủy khuất.

Huống chi còn có Ninh Trung Tắc cùng hài tử, vạn nhất Hàn Duyệt phát hiện kỳ thật nữ nhân cũng rất tốt, không muốn ở bên y nữa, thì y phải làm thế nào.

“Phế tứ chi, thiến, đánh gãy gân mạch, ném gã vào địa lao, để cho gã sống không bằng chết.” Đông Phương tao nhã nói, dù trong lòng vừa hận vừa giận, nhưng mặt lại không chút biểu lộ.

“Tuân lệnh” không cần Đông Phương tự mình động thủ, đã có người bắt lấy Dương Liên Đình.

“Đông Phương giáo chủ, Đông Phương huynh.” Dương Liên Đình thế mới biết Đông Phương quan tâm Hàn Duyệt đến mức nào, vừa muốn mở miệng cầu xin tha thứ, đã bị Đông Phương cách không điểm á huyệt.

“Các người mang gã về.” Đông Phương nhìn Dương Liên Đình bị hành hình, cơn tức trong lòng mới tiêu một nửa, “Đừng cho gã chết.”

“Vâng” có người bôi thuốc cho Dương Liên Đình cả người đầy máu tươi, buộc gã lên lưng một con ngựa, thi lễ với Đông Phương, rồi sau đó mọi người lên ngựa, trong đó có hai người cùng cưỡi một con, người ngồi sau nắm dây cương con ngựa chở Dương Liên Đình chở.

Đông Phương gật đầu, mọi người không hỏi thêm gì nữa, trực tiếp kỵ mã rời đi.

Hết chính văn đệ tam thập tam chương – Kết cục của Liên đệ Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34 – CON CHÓ NHỎ HÀN DUYỆT

Chờ mọi người rời đi, Đông Phương không cưỡi ngựa đi theo, trực tiếp dùng khinh công chạy ngược trở về, tránh trong tối nhìn Hàn Duyệt ngồi sau lưng Ninh Trung Tắc chạy đi.

Trong lòng vừa ghen tuông lại vừa đau lòng, Hàn Duyệt ngồi rõ ràng rất khó chịu, Đông Phương càng thêm bất mãn Ninh Trung Tắc, thấy như nàng đang ngược đãi Hàn Duyệt của mình.

Đi theo sau bọn họ, trở vào thành, mãi đến khi thấy Hàn Duyệt nôn mửa ngay ngạch cửa, thương tiếc trong mắt lại càng thêm đậm hơn, nhưng chẳng làm được gì khác, trở lại mật tuyến ở phân đà Dương Châu của Nhật Nguyệt Thần giáo, phái người đi mua vài bộ trường bào màu trắng, chờ Đông Phương lại xuất hiện ở khách *** Hàn Duyệt đang ở lần nữa, thì y đã biến thành một thư sinh gầy yếu.

Hàn Duyệt vào khách ***, sắc mặt tái nhợt, ngồi trong phòng, Hàn Duyệt uống ngay một ly trà nóng mới thấy đỡ hơn, “Ta không sao.”

“Sư huynh.” Ninh Trung Tắc muốn nói gì đó, nhưng không biết nên mở miệng thế nào, nàng không biết sư huynh mình rốt cuộc đã chịu bao nhiêu cực khổ mà thân thể đã suy yếu đến mức này.

“Ta nghỉ ngơi một lát, giúp ta nói với sư thúc, ta tối nay lại đi báỉ kiến.” Hàn Duyệt muốn nhanh chóng đẩy Ninh Trung Tắc đi, lúc người ta khó chịu cũng là lúc người ta yếu ớt nhất.

Bây giờ lại không có người bảo hộ an ủi hần, hần phải tự chống đỡ, chờ lúc Đông Phương tới đón mình.

“Được rồi.” Ninh Trung Tắc cũng muốn nhanh đi thương lượng chuyện thân thể sư huynh với sư thúc, xem có biện pháp nào giải quyết không, nghe vậy liền đi ra ngoài, “Sư huynh có việc bảo ta, ta ở cách vách.”

“Đã biết.” tay nâng chén trà của Hàn Duyệt hơi run rẩy, đợi khi cửa đóng lại, Hàn Duyệt trực tiếp xốc chăn, nhào lên trên giường, dùng chăn bao mình lại.

Hệt như một con nhộng, cả khuôn mặt đều nhẩn lại thành một đống, tựa như một cái bánh bao trắng nõn, chọc người thương yêu, hần nhớ Đông Phương, ngoại trừ Đông Phương ra thì không còn ai thật sự quan tâm tới hần, nhìn hần một cách chân chính.

Người Phong Thanh Dương quan tâm là sư chất của mình, một vị chương môn có thể làm Hoa Sơn phái kiêu ngạo.

Người Ninh Trung Tắc nhìn thấy là tượng phụ của mình, vị sư huynh hết như quân tử nọ.

Mà ngay cả người Lệnh Hồ Xung nhìn thấy cũng không phải Hàn Duyệt, mà là Nhạc Bất Quần kẻ về sau sẽ hại ám hại nó.

Chỉ có Đông Phương, chỉ có Đông Phương nhìn thấy Hàn Duyệt chân chính, người y quan tâm là Hàn Duyệt, là một Hàn Duyệt không biết gì cả, luôn cần người chiều cổ.

Hàn Duyệt từ nhỏ lớn lên ở trong nhà, vì bi thức mà rất ít khi ra ngoài, cũng không mấy người chịu chơi với hắn, họ đều sợ mình sẽ bị lây dính xui xẻo, ngay cả khi đến trường, người nhà Hàn Duyệt cũng sẽ thường xuyên giúp hắn xin nghỉ.

Lúc bị sét đánh chết, Hàn Duyệt mới mười tám tuổi, vừa mới thi lên đại học, hắn đã đến nơi này, không còn người nhà luôn cưng chiều hắn, đảo mắt lần lượt rơi vào tử vong.

Chỉ có Đông Phương, mặc dù là người hại chết hắn nhiều nhất, nhưng khi biết hắn là yêu tinh cũng không sợ hãi hắn, lại đối xử với hắn tốt như vậy.

Nhớ nhiệt độ ấm áp của Đông Phương, nhớ thanh âm của Đông Phương, thậm chí nhớ đôi môi mềm mại của Đông Phương, đôi mắt hắc nhuận ẩn chứa thủy sắc, không biết thương thế của Đông Phương ra sao.

Hắn vẫn hưởng thụ sự chiều cổ của Đông Phương, nhưng lại chưa từng quan tâm Đông Phương, Đông Phương là một người kiêu ngạo như vậy, chỉ vì nội thương mà đành tạm thời nhân nhượng, trong lòng y nhất định rất khó chịu.

Hắn muốn đi tìm Đông Phương, nhưng không biết nên tìm thế nào, Hàn Duyệt chưa bao giờ hận một ai như vậy cả, Dương Liên Đình, đều là lỗi của gã, nếu không phải tại Dương Liên Đình, hiện tại hắn vẫn đang ngọt ngào ở cạnh Đông Phương.

Mà không phải ở trong này khó chịu, còn đói bụng.

Càng nghĩ càng ai oán, càng nghĩ càng thấy những ngày rời khỏi Đông Phương càng thêm bi thức, Hàn Duyệt chôn mình trong chăn, không ngừng mắng chửi.

Ninh Trung Tắc bưng cơm gõ cửa vài lần, không nghe thấy tiếng trả lời, nghi hoặc mở cửa bước vào, đặt thức ăn lên bàn, lại phát hiện trượng phu đã đắp chăn đang ngủ.

Đau lòng với những gì trượng phu gặp phải, nghĩ hắn hẳn là từ lúc rời khỏi Hoa Sơn thì chưa từng được nghỉ ngơi đằng hoàng, chỉnh lại góc chăn, Ninh Trung Tắc thở dài, vẫy vẫy tay với Lệnh Hồ Xung đang ôm Linh San thò đầu vào trong.

Lệnh Hồ Xung chạy vội vào, từ lúc sư phụ rời đi, nó vẫn luôn rất nhớ sư phụ, nó đã biết võ công sư phụ mất hết, cũng biết những hy sinh của sư phụ dành cho Hoa Sơn, âm thầm quyết tâm, về sau nhất định phải toàn tâm toàn ý hiếu thuận sư phụ.

Nhìn sư phụ đang ngủ, Lệnh Hồ Xung hiểu chuyện không nói gì, chỉ giao hài tử cho Ninh Trung Tắc, còn mình dọn đồ ăn ra ngoài, nó muốn mang thức ăn vào bếp, để đó giữ nóng, chờ sư phụ tỉnh có thể ăn ngay.

Ninh Trung Tắc cười nhẹ, ôm hài tử ra ngoài khép cửa. Phong Thanh Dương đang đứng bên ngoài, cũng chú ý tới tình huống bên trong, thấp giọng nói, “Để sư chết ngủ đi, hắn đã mệt mỏi lâu như vậy rồi, tên Tả Lãnh Thiện kia khi không lại nói có chuyện, phái người thông tri ta đến nghị sự, để Xung nhi ở đây trông chừng, chúng ta cùng đi.”

“Sư thúc chốc nữa lại muốn đem Linh San ra làm cớ, bỏ về trước đúng không?” Ninh Trung Tắc vạch thẳng ra mục đích của Phong Thanh Dương, nhưng không cự tuyệt, nàng sớm hận chuyện Tả Lãnh Thiện hạ độc hại trượng phu mình, chỉ là nàng sợ chính đạo nội chiến, ma đạo nhân cơ hội đoạt lợi, mới vẫn ẩn nhẫn.

Phong Thanh Dương cũng không phủ nhận, cười cười dẫn Ninh Trung Tắc cùng tiểu Linh San ra ngoài, vì tránh cho Ngũ Nhạc phái đệ tử gây chuyện, Ngũ Nhạc phái tạm thời tách ra ở riêng.

Bọn họ ai cũng không chú ý tới, một thư sinh gầy yếu vẫn ngồi trong góc, mắt hiện tinh quang, trả tiền trà bánh, đứng lên về phòng của mình.

Đông Phương âm thầm điều tra, không phí bao lâu đã tìm được phòng Hàn Duyệt đang ở, bỏ ra ngoài, vòng ra sau lưng khách ***, sau đó dùng khinh công nhảy cửa sổ mà vào.

Chỉ thấy Hàn Duyệt đang ngủ say sưa, trong lòng dờ khóc dờ cười, y vẫn lo lắng Hàn Duyệt, nghĩ Hàn Duyệt sẽ đứng ngồi không yên, sớm đã chuẩn bị sẵn mấy câu an ủi, ai ngờ lại nhìn thấy được cảnh này.

Đi đến bên giường, xóa đi lớp dịch dung, nhẹ nhàng đẩy Hàn Duyệt, hạ giọng gọi, “Tĩnh tĩnh.”

Hàn Duyệt nhú mồm, xoay người ôm chần ngủ tiếp, Đông Phương bắt đắc dĩ, từ trong lòng ngực lấy ra điểm tâm chuyên môn mua cho Hàn Duyệt, đút một khối vào miệng Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt há mồm, nhắm nháp vào cái, vội mở ra mắt, trong mắt còn đầy mê mang, nhưng vẻ mặt lại một bộ đầy tội nghiệp, “Đông Phương, ta đói. Bọn họ không cho ta ăn.”

Còn không tỉnh ngủ, trước tiên đã tìm tự chủ cáo trạng.

Đông Phương trong lòng chán ghét Hoa Sơn phái đến cực điểm, thấy bọn họ quả thật là ngược đãi Hàn Duyệt, cơn tức vừa rồi đã bị thương tiếc thay thế, “Ta mua điểm tâm cho ngươi, ăn một chút trước vậy.”

Hàn Duyệt ăn vài khối điểm tâm mới tỉnh dậy, liếc mắt nhìn Đông Phương một cái, nhất thời giống hệt như một chú chó con đang quắc quắc đuôi, “Ta biết ngươi sẽ đến mà.” Ngồi xếp bằng trên giường, Hàn Duyệt ôm điểm tâm ăn bất diệc nhạc hồ, những chua xót trước khi ngủ vào khoảnh khắc nhìn thấy Đông Phương đều tan thành mây khói.

Hàn Duyệt nói một câu làm Đông Phương nở nụ cười, “Ăn chậm thôi.” Đứng dậy rót chén nước cho Hàn Duyệt, lại không đưa cho hắn, mà trực tiếp cầm chén đút cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt uống nước, ăn xong điểm tâm, cầm điểm tâm trên tay vuốt ve, mới ôm lấy Đông Phương, thở hổn hển nói, “bây giờ đi thôi.”

Đông Phương ôm Hàn Duyệt, mặc dù không nhắm mắt nhưng vẫn tốt ra lời cự tuyệt, “Không được, lúc này nếu ngươi biến mất họ nhất định sẽ nghĩ ngay là ta mang ngươi đi, như vậy chúng ta sẽ không được yên ổn.”

“Ngươi không cần ta ?” Hàn Duyệt tuy biết Đông Phương nói có lý, nhưng vẫn thấy ủy khuất, hắn e sợ Ninh Trung Tắc Phong Thanh Dương a.

“Ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.” Đông Phương an ủi, “Đừng lo lắng, lần này Ngũ nhạc đại hội, ta sẽ cho Nhật Nguyệt Thần giáo trưởng lão tới, đến lúc đó kích họ tỷ thí, người nhân cơ hội giả chết.”

Dọc theo đường đi, Đông Phương sớm nghĩ ra biện pháp, thậm chí ngay cả tín hàm cũng đã gửi đi, “Ta gọi Bình Nhất Chỉ đến bảo ông ta giúp ngươi giả chết, về sau mấy chuyện buồn bực này không còn dính líu tới ngươi nữa .”

Hàn Duyệt thấy biện pháp của Đông Phương rất tốt, nhất lao vĩnh dật có thể giúp mình hoàn toàn tự do, hơn nữa có Đông Phương hứa hẹn, sẽ luôn ở cạnh mình, như vậy an toàn của mình cũng được cam đoan, trong lòng mừng rỡ, bắt đầu cáo trạng, tỷ như Ninh Trung Tắc kỳ mã quá nhanh, hắn bị xóc muốn chết, khiến hắn nôn mửa không ngừng, còn không cho hắn cơm ăn.

Tỷ như hắn rất nhớ Đông Phương, quan trọng nhất là nói ra hoài nghi cùng bất mãn với Dương Liên Đình.

Đông Phương nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, “Dương Liên Đình đã bị ta xử lý .”

Nghe Đông Phương nói vậy, Hàn Duyệt mở miệng hỏi, “Gã còn sống không?”

Đông Phương gật đầu, y muốn xem Hàn Duyệt rốt cuộc quyết định thế nào.

Hàn Duyệt nội tâm giằng gié, hắn vẫn sinh hoạt dưới ngọn cờ đỏ, xã hội pháp chế, hắn hiện tại dù hận Dương Liên Đình ước gì gã biến mất, nhưng lại vô pháp lấy mạng gã.

Nhìn Đông Phương, Hàn Duyệt nghĩ đến tình cảnh bi thảm của Đông Phương trong nguyên tác, trong lòng thâm hạ quyết tâm, “Ta không muốn cho gã sống.”

Đông Phương sửng sốt, nhưng cũng nhìn thấu giây giũa cùng thống khổ của Hàn Duyệt, “Vì sao?”

“Gã rất xấu, gã cùng ta tranh ngươi.” Hàn Duyệt bổ nhào vào lòng Đông Phương, không thể nói cho y biết về nguyên tác, chỉ có thể nói dối.

Đông Phương cũng không thấy Hàn Duyệt tàn nhẫn, ngược lại trong lòng vui sướng, thấy Hàn Duyệt quan tâm mình, lộ ra một nụ cười, nụ hôn hạ xuống đỉnh đầu Hàn Duyệt, “Được.” Quyết định một hồi trở về, sẽ cho người thiên đạo vạn quả, tra tấn chí tử Dương Liên Đình.

Hàn Duyệt chỉ nghĩ trực tiếp giết Dương Liên Đình, nhưng không biết Đông Phương sẽ tàn nhẫn đến mức khiến Dương Liên Đình thống khổ chí tử, nghe Đông Phương đáp ứng, trong lòng không biết là yêu thích nên yêu thích hay nên thương cảm vì mình giầy xéo lên mạng người, hôn lên đôi môi mềm mại của Đông Phương, cùng nhau triền miên.

Cảm giác thời gian đã sắp hết, Đông Phương vuốt mặt Hàn Duyệt, “Ta ở ngay cạnh người.”

“Được.” Hàn Duyệt ôm chần chẫn chú nhìn bóng Đông Phương rời đi, tựa như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ, đáng yêu lại đáng thương.

Đông Phương bật cười, nhưng Đông Phương sẽ không vì nhi nữ tình trường mà chậm trễ đại sự, nhấn tâm nhảy cửa sổ rời đi, Hàn Duyệt đi chân trần ra cửa sổ, phát tay tạm biệt Đông Phương, đến khi nhìn không thấy thân ảnh Đông Phương nữa, mới đóng cửa cửa sổ treo lại lên trên giường.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên, Hàn Duyệt mang hài vào, sửa sang lại quần áo, ra vẻ đạo mạo đi mở cửa, nhìn thấy Lệnh Hồ Xung mang thức ăn tới, xoay người vào phòng.

“Sư phụ, con nghĩ người hắc đã tỉnh lại, đây là thức ăn sư nương chuẩn bị cho người.” Lệnh Hồ Xung bày thức ăn ra màn, mắt nhìn Hàn Duyệt, nói.

Hàn Duyệt gật đầu, tuy rằng đã ăn không ít điểm tâm, nhưng thấy ăn thêm chút nữa cũng không sao, vì thế bước tới bàn ngồi xuống, nhưng khi nhìn thấy thức ăn, thì hứng thú toàn bộ không còn, cả một bàn thức ăn toàn bộ đều là đồ chay.

Hàn Duyệt dù không phải chán ghét rau, nhưng cũng thích ăn thịt, trong lòng quyết định chờ Đông Phương đến liền nói cho Đông Phương, Hoa Sơn phái ngược đãi hắc không cho hắc ăn thịt.

Kỳ thật là Hàn Duyệt oan uổng Hoa Sơn phái, Nhạc Bất Quần thích ăn rau, Ninh Trung Tắc mới cho hắc chuẩn bị thức ăn chay, tất cả chỉ có thể trách Nhạc Bất Quần trước kia thích ăn rau.

Hết chính văn đệ tam thập tứ chương – Con chó nhỏ Hàn Duyệt Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35 – LÂM GIA DIỆT MÔN

Hàn Duyệt chọn ăn vài đĩa, thì không muốn ăn tiếp nữa, kỳ thật hắc vốn không kiêng ăn như bây giờ, nhưng bị Đông Phương nuôi ra tính kén chọn, đối với những món không hợp khẩu vị sẽ không chịu ăn, huống chi vừa ăn xong điểm tâm Đông Phương mang đến, giờ còn khá nó.

Lệnh Hồ Xung đã biết chuyện đan điền của sư phụ bị phế, cho là sư phụ mình trong lòng còn khó chịu nên nuốt không trôi, muốn khuyên bảo nhưng lại chẳng biết bắt đầu thế nào.

“Xung nhi, con cũng ăn đi.” Hàn Duyệt nhét đĩa vào tay Lệnh Hồ Xung, “Con đang tuổi lớn, ăn nhiều một chút.”

Lệnh Hồ Xung nhất thời cảm động dị thường, sư phụ trong lúc bị thương như vậy mà còn nghĩ tới thân thể mình, hốc mắt đỏ lên, nước mắt nói “Sư phụ. con, con sau này sẽ hiếu kính người.”

Hàn Duyệt căn bản không biết sao lại thế, nhưng nghe Lệnh Hồ Xung nói vậy, lại nghĩ tới về sau Lệnh Hồ Xung sẽ yêu Nhâm Doanh Doanh rồi cuối cùng đi đối phó Đông Phương, thấy nó hứa hẹn vậy cũng tốt, liền gật đầu, nói, “Nhớ kỹ lời con nói hôm nay.”

“Đồ đệ nhất định sẽ nhớ kỹ lời mình nói hôm nay.” Lệnh Hồ Xung vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Nhớ kỹ, về sau không được có quan hệ với người trong ma giáo.” Hàn Duyệt lại nhớ tới Nhâm Doanh Doanh, cảm thấy chỉ cần Nhâm Doanh Doanh là nữ nhi của Nhâm Ngã Hành, vậy thì Đông Phương vẫn sẽ có nguy hiểm, tuy rằng làm vậy rất có lỗi với Lệnh Hồ Xung, nhưng cùng lắm thì, cùng lắm thì hắc đền Nhạc Linh San cho Lệnh Hồ Xung là được rồi.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ sư phụ mình đã chịu khổ rất nhiều, ma giáo tâm ngoan thủ lạt, còn phé đi đàn điền của người, sư phụ chỉ là lo lắng cho mình, sợ mình bị ma giáo hãm hại, “Sư phụ, đồ đệ nhất định sẽ báo thù cho sư phụ.”

Hàn Duyệt chớp chớp mắt, hoàn toàn không hiểu ý của Lệnh Hồ Xung, càng thấy mình khó thể câu thông với người trong Hoa Sơn, quay đầu nhìn sang cửa sổ Đông Phương vừa rời đi, càng thêm tưởng niệm Đông Phương.

Lệnh Hồ Xung thấy ánh mắt bi thương của hắn, lặng lẽ thương tiếc, trong lòng chua xót, không nói gì, chỉ cuối đầu ăn.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Phong Thanh Dương cùng Ninh Trung Tắc đi vào, Ninh Trung Tắc còn ôm tiểu Linh San đang ngủ, Hàn Duyệt tâm tình hơi mất tự nhiên, hai nữ tử đó, một là lão bà, một là nữ nhi của chủ nhân trước kia của thân thể này .

Mà vậy thì cho hắn cảm giác mình đang phản bội Đông Phương, nên hắn không muốn gặp các nàng, tuy rằng hắn biết loại cảm giác này là không có thật, chẳng qua, suy nghĩ của Hàn Duyệt rất hỗn loạn.

“Sư huynh, đây là lần đầu huynh gặp Linh San nhỉ.” Ninh Trung Tắc ôm con đến bên cạnh Hàn Duyệt, cười nói.

Hàn Duyệt nhìn Nhạc Linh San nằm trong lòng Ninh Trung Tắc, khuôn mặt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận xinh xắn, không thể không thừa nhận nàng rất đáng yêu, Hàn Duyệt bất giác vươn tay, chọc chọc mặt nàng.

“Sư huynh muốn ôm một cái không?” Ninh Trung Tắc thấy sư huynh mình nhẹ nhàng vuốt ve hài tử, trong lòng vui sướng, vốn sợ không phải là nam hài sư huynh sẽ không thích.

Hàn Duyệt nhìn Ninh Trung Tắc chờ mong, lại nhìn về cổ vũ trong mắt Phong Thanh Dương, hơi chút do dự.

“Sư phụ, sư muội rất đáng yêu đó.” Lệnh Hồ Xung không biết Hàn Duyệt do dự, chỉ nói là ra cảm giác của mình, “Con thích sư muội nhất.”

Hàn Duyệt cuối cùng vẫn vươn tay ôm Nhạc Linh San, chỉ thấy một khối thịt mềm mại, cảm giác thật kỳ diệu, thậm chí mang theo chút nuối tiếc, nếu có thể có một hài tử huyết mạch tương liên với Đông Phương thì tốt biết bao.

Chỉ là, Hàn Duyệt biết điều đó không thể thực hiện được, vào khoảnh khắc khi hắn lựa chọn Đông Phương, thì đồng nghĩa hắn đã buông tha cho những thứ đó, thậm chí hài tử này cũng chỉ là của Nhạc Bất Quần.

Hàn Duyệt rất muốn nói, thích liền gả cho người, nhưng là đây nhân sinh của họ, hắn đã rất có lỗi với họ, làm sao hắn còn có thể thay họ quyết định nhân sinh của mình, đang trầm mặc, bỗng nhiên tiểu hài tử trong lòng hắn mở mắt ra, đôi mắt đen mượt, mở miệng cười lộ ra hàm răng còn chưa mọc hết.

Hàn Duyệt vừa định cười lại, nhưng lại phát giác có một dòng nước ấm từ trên cánh tay chảy xuống người mình, Hàn Duyệt nhất thời rối rắm, đôi mắt hắc nhuận nhìn Ninh Trung Tắc, khô cần nói, “Nước tiểu .”

Ninh Trung Tắc sững sốt, vội ôm lấy tiểu Linh San, chỉ nghe tiểu Linh San phát ra tiếng cười thanh thúy.

Phong Thanh Dương cũng cười lên, nói ra một câu không biết là an ủi hay là cao hứng, “Không có gì đâu, nàng cũng từng tiểu lên người ta.” Đường như phát giác mình làm thế không tốt lắm, Phong Thanh Dương ho khan hai tiếng, “Ta đi sang phòng bên, người thay y phục rồi đến tìm ta.”

Nói xong, liền đi ra ngoài, thi thoảng Hàn Duyệt lại nghe thấy tiếng cười của Phong Thanh Dương truyền từ phòng bên sang.

“Muội đi thay y phục cho Linh San.” Ninh Trung Tắc nhin cười, ôm tiểu Linh San đi ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung cũng muốn cười, lại sợ uy nghiêm của sư phụ, khuôn mặt vắn vẹo, nhìn thấy mọi người đi ra ngoài, cũng vội thu thập thức ăn, “Con đi tìm tiểu nhị.”

Hàn Duyệt nhìn căn phòng thoáng chốc đã không còn bóng người, khuôn mặt trắng noãn nhẵn lại, ghét bỏ nhìn y phục trên người, cúi xuống ném sang một bên, trong lòng hơi nuối tiếc đó là y phục Đông Phương bảo người ta làm cho hắn nha.

Tùy ý khoát một trường bào màu xanh đen vào, thở sâu, mới đẩy cửa ra đi vào căn phòng không ngừng phát ra tiếng cười bên cạnh.

Hàn Duyệt đẩy cửa ra, tiếng cười bên trong lập tức im bật, Hàn Duyệt đi vào, nhìn thoáng ra một vòng rồi mở miệng nói chuyện, “Sư thúc, sư muội, các người tìm ta có việc gì?”

Hàn Duyệt vừa hỏi, biểu tình thoải mái trên mặt Phong Thanh Dương cùng Ninh Trung Tắc đều biến mất, Ninh Trung Tắc ôm tiểu Linh San, nhìn Lệnh Hồ Xung nói, “Xung nhi, theo sư nương ra ngoài mua vài thứ đi.”

“Vâng.” Lệnh Hồ Xung tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng không ngốc, biết có vài chuyện là trưởng bối không muốn cho hắn biết, chủ động ôm lấy tiểu Linh San vừa thay y phục xong, nói.

“Sư huynh, huynh có cần gì không?” Ninh Trung Tắc mặt đầy ý cười, còn mang theo chút ôn nhu cùng hạnh phúc hỏi.

“Không có.” Hàn Duyệt trong lòng bất an, không biết Phong Thanh Dương rốt cuộc muốn nói chuyện gì.

Ninh Trung Tắc gật đầu, mang Lệnh Hồ Xung ra ngoài, đóng cửa lại.

Hàn Duyệt thấy mình như nhảy vào một cái bẫy, ngay cả con đường chạy trốn duy nhất cũng bị chặn lại, trong lòng bị thúc vô hạn.

“Lâm gia bị diệt môn .” Phong Thanh Dương cầm một ly trà, bỗng nhiên mở miệng nói.

Hàn Duyệt nhất thời không kịp phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Phong Thanh Dương, hỏi, “Lâm gia?”

“Phúc Kiến Phúc Uy tiêu cực.” Phong Thanh Dương chậm rãi phun ra vài chữ.

Hàn Duyệt trong lòng cả kinh, hắn thật không ngờ nội dung vở kịch đã đi đến đây, lại thấy có gì đó không đúng, thời gian xảy ra chuyện này cùng với lúc hắn xem tiểu ngạo giang hồ không giống nhau, hay là do sự xuất hiện của hắn.

Như vậy Lâm Bình Chi đâu? Nhớ lúc trước trong nguyên tác, Lâm Bình Chi chỉ lớn hơn Nhạc Linh San vài tuổi, vậy hắn là giờ Lâm Bình Chi vẫn chỉ là một tiểu thí hài?

Về sau cốt truyện sẽ phát triển thế nào? Hàn Duyệt trong lòng có chút bất an, hắn vẫn cho là mình nắm được cốt truyện, có thể tránh cho mình và Đông Phương rơi kết cục bi thảm, vậy mà hiện tại mới biết, cốt truyện đã thay đổi.

Có thể là từ lúc hắn tách Đông Phương khỏi Dương Liên Đình, thì cốt truyện đã bắt đầu thay đổi. Mất kếp hờ, nâng một ly trà lên, nhấp một ngụm, bất quá, hắn không hối hận.

“Là vì Tịch tà kiếm phổ.” Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, lúc trước Hàn Duyệt xem nguyên tác thì đã biết, nguyên nhân Lâm gia diệt môn kỳ thật không phải vì Lâm Bình Chi còn trẻ khí thịnh giết trưởng tử độc nhất của Thanh Thành chương môn Dư Thương Hải Dư Nhân Ngạn, mà là Lâm gia bọn họ có được Tịch Tà kiếm phổ làm mọi người đều thèm muốn nhưng lại không có được năng lực bảo vệ kiếm phổ.

Thất phu vô tội, hoài bích hữu tội. Hàn Duyệt không thể nói rõ trong lòng mình có cảm giác gì, lúc trước xem nguyên tác không có cảm giác gì quá sâu sắc, bởi vì hắn không thích Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi sinh ở võ lâm thế gia, từ nhỏ cảm y ngọc thực, có được sự che chở của phụ mẫu, là một tên công tử ăn chơi trác táng. Chưa bao giờ trải qua sóng gió, không biết những hiểm nguy trên đường đời.

Sau khi phụ mẫu bị bắt, từ một công tử y phục lụa là chuyển thành một tên hành khất dè dặt bên đường. Bản thân chịu một sự biến đổi quá lớn, mới biết được cuộc sống này phong khởi vân dừng, phúc họa tương y (gió thổi bay mây, họa phúc khó biết). Trong nháy mắt phải lớn lên, thu liễm đáng vẻ bề ngoài của một công tử y phục lụa là.

Gã vừa vào giang hồ, lịch lãm không nhiều, tuy biết tính tình của Mộc Cao Phong, là một tên đại gian đại ác. Nhưng Lâm Bình Chi vẫn hy vọng mình gặp may, tính lợi dụng Mộc Cao Phong tới cứu phụ mẫu. Gã không rõ có một số việc phải tự dựa vào mình.

Từ điểm đó cũng đủ để nhìn ra, gã thích đầu cơ trục lợi, tâm tư âm trầm, chẳng qua Mộc Cao Phong lại càng thêm hiểm ác, một lòng chỉ vì có được Tịch Tà kiếm phổ nhà gã, buộc gã bái sư, lại vì quá mức vội vàng, ngược lại kéo lên bản tính quật cường của Lâm Bình Chi, mới sinh ra một màn khiến người xem thấy Lâm Bình Chi có cốt khí kia.

Ở trong mắt Hàn Duyệt, đây chẳng qua là một loại phát tiết của thiếu niên sau khi dồn nén cảm xúc, đơn giản là phản kháng mà thôi.

Nhạc Bất Quần thu gã vào Hoa Sơn, Lâm Bình Chi lại chủ động gọi Nhạc Linh San nhỏ hơn mình là sư tỷ, rõ ràng là cố ý lấy lòng.

Không phải Lâm Bình Chi không thông minh, chẳng qua lòng dạ quá mức hẹp hòi, cuối cùng hại người hại mình, kỳ thật Lâm Bình Chi lúc đầu cũng không xấu, gã cũng đứng ra bên vực kẻ yếu, chỉ là gã bị phụ mẫu làm hư, chưa trải qua thất bại, nên tính tình mới có thể sai lệch như thế.

Bi kịch của Lâm Bình Chi nằm ở chỗ, Lâm gia có được Tịch Tà kiếm phổ, nhưng lại không có được thực lực cường đại đến mức làm kẻ khác phải e sợ.

Lâm Bình Chi đã trải qua kịch biến, buộc phải vì sinh tồn mà đấu tranh, trong hoàn cảnh gian ác hung hiểm, lại không có một ai nguyện ý giúp đỡ gã, khuyên can gã, gã không phải nhân vật chính, cho nên không gặp được mệnh quý nhân, gã vì báo mối thù diệt môn giết phụ mẫu, mà phải dùng đến biện pháp thích ứng để tồn tại, lấy âm hiểm đối phó âm hiểm.

Như vậy từng bước một đi tới cuối cùng, rốt cục đi vào tử vong.

Hàn Duyệt có chút đồng tình gã, nhưng không thích gã, hẳn thấy kết cục của gã một phần cũng là do gã yếu đuối, hướng chi, gã biết rõ Nhạc Linh San là vô tội, âm mưu của Nhạc Bất Quần không hề liên quan đến nàng, biết rõ Nhạc Linh San là thật tình đối đãi mình.

Thế nhưng gã vẫn là phát tiết phần nộ cũng oán hận trong lòng mình lên người Nhạc Linh San, lúc trước vì tránh bị Nhạc Bất Quần hãm hại, gã cưới Nhạc Linh San, sau lại vì thủ tín với Tả Lãnh Thiền mà giết chết Nhạc Linh San. Bi kịch của một nữ nhi xem phụ quân như trời ấy, làm sao không phải do một tay gã bày ra.

Nhạc Linh San có sai, sai ở chỗ nàng thay lòng đổi dạ, nhưng Nhạc Linh San thay lòng đổi dạ, chẳng lẽ không phải cũng là do Lâm Bình Chi sao?

Nhạc Bất Quần có sai, sai ở chỗ lão mơ ước Tịch Tà kiếm phổ, nhưng khi vào Hoa Sơn, ai dám nói Lâm Bình Chi không có ý muốn lợi dụng Hoa Sơn?

Lâm Bình Chi là một kẻ đầy mâu thuẫn, người như vậy Hàn Duyệt không muốn gặp, cũng không muốn cho gã vào Hoa Sơn, hại Nhạc Linh San.

Hàn Duyệt không phải Nhạc Bất Quần, hẳn không có hứng thú với Tịch Tà kiếm phổ, hẳn lại càng không muốn tự cung, hẳn còn muốn có một cuộc sống tốt đẹp, hẳn còn có Đông Phương.

“Người cũng nghe nói.” Phong Thanh Dương không kinh ngạc, thở dài, “Mặt ngoài là vì Lâm Bình Chi giết nhi tử của Dư Thương Hải, nên bị báo thù.”

Hàn Duyệt trong lòng muốn cười, đây là chính phái, còn không bằng tà giáo, bọn họ muốn gì sẽ trực tiếp đoạt lấy, không tìm nhiều cái cớ đường hoàng vậy để làm gì.

“Chúng ta đều ở Dương Châu bận việc tiêu diệt Đông Phương Bất Bại, chờ nhận được tin, Lâm gia đã diệt môn.” Phong Thanh Dương mang theo chút trào phúng, “Thật là một cơ hội tốt.”

“Sư thúc định làm thế nào?” Hàn Duyệt dù thấy Lâm Bình Chi là một nhân vật đầy bi kịch, nhưng hẳn lại không muốn tham dự vào chuyện này.

Hàn Duyệt khá hiểu biết bản thân, hắn không có thực lực lớn như vậy, không biết võ công, không có tiền lại càng không biết kiếm tiền, không có kỳ ngộ tốt đến mức được truyền thừa một thân nội lực hoặc võ công bí tịch, huống chi hiện giờ đan điền còn bị phế.

Nếu không phải hắn may mắn nhập vào một thân thể tốt, nói không chừng hắn đã sớm chết, bởi vì Hàn Duyệt ngay cả làm ruộng thể nào cũng không biết.

Hắn không có nhiều chí hướng, trong tiểu ngạo giang hồ có rất nhiều bi kịch, hắn không thể nhất nhất thay đổi, chỉ cần hắn cùng Đông Phương không sao là được rồi.

Nói hắn ích kỷ cũng tốt, không có chí khí cũng tốt, Hàn Duyệt chỉ muốn sống một cuộc sống bình tĩnh, ngoan ngoãn làm một người được Đông Phương bảo hộ.

Ngoại trừ Đông Phương, không ai sẽ bảo hộ một người tên là Hàn Duyệt, Hoa Sơn bảo hộ hắn, là vì nguyên chủ nhân Nhạc Bất Quần của thân thể này.

“Phụ mẫu Lâm Bình Chi bị giết, Lâm Bình Chi không rõ tung tích.” Phong Thanh Dương cảm thán, “Nếu có thể gặp thì giúp một phen đi.”

Hàn Duyệt gật đầu, không nói gì, hắn biết nói càng nhiều càng dễ sai, không có Đông Phương, Hàn Duyệt tựa như một con chó không có chủ, quyết định kẹp chặt cái đuôi làm người.

“Sự thúc đẩy đó là đúng vậy thì được rồi.” Hàn Duyệt nín thở một câu.

Phong Thanh Dương bỗng nhiên mở miệng nói, “Ngoài ra tứ Nhạc chúng môn muốn gặp ngươi.”

Hàn Duyệt mở miệng muốn cự tuyệt, bỗng nhiên nghĩ đến Khúc Dương, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong, xem như một đôi hán tử từng bội phục nhất, bọn họ là tri kỷ, hỏi, “Lưu Chính Phong cũng đến?”

“Ông ta đi cũng Mạc Đại tiên sinh.” Phong Thanh Dương không biết Hàn Duyệt có ý gì, nhưng vẫn trả lời.

Hàn Duyệt nhất thời nảy sinh hứng thú, nhưng lại sợ bị nhận ra, do dự nói, “Võ công của ta.”

“Có ta ở đây, người của Hoa Sơn ta, không cho phép người ngoài nghi kỵ, hơn nữa ngoại trừ Tả Lãnh Thiền, thì tính cách Định Nhân sư thái, Mạc Đại tiên sinh còn có Thiên Môn đều không tồi, chuyện của người ta âm thầm nói cho họ biết một ít, họ đều tán thưởng người là quân tử chân chính, rất cảm kích cách hành xử của Đông Phương Bất Bại.”

Hàn Duyệt có cảm giác, há mồm muốn biện giải lại không biết nói từ đâu, cũng không muốn Phong Thanh Dương có ấn tượng quá kém về Đông Phương, liền mở miệng nói, “Ngụy quân tử cùng tiểu nhân, ai đáng sợ hơn ai?”

Phong Thanh Dương sững sờ, nghĩ đến Đông Phương Bất Bại lại nghĩ đến Tả Lãnh Thiền cùng Dư Thương Hải, thở dài, Phong Thanh Dương không phải loại người ngoan cố không đổi, cuối cùng cũng thừa nhận, “Đông Phương Bất Bại coi như là quang minh lỗi lạc, chính phái chúng ta.” Thanh âm chứa đầy mỗi một cùng tang thương, “Đã muốn mục đến vậy rồi.”

Hết đệ tam thập ngũ chương – Lâm gia diệt môn Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Ngũ Nhạc Phải Kết Minh

CHƯƠNG 36-37: NGŨ NHẠC PHẢI KẾT MINH

Định Nhân sư thái thu tay, mắt đầy tiếc hận, dù vậy vẫn mở miệng an ủi, “Đại trượng phu thành sự, không nhất định chỉ trông vào vũ lực.”

“Sư thái, ta không sao.” Hàn Duyệt trong lòng áy náy, lại không dám biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn lại không có bi thương, đôi mắt cũng sáng tỏ không chút âm đạm.

Định Nhân gật đầu, thấy Hàn Duyệt bình tĩnh như vậy, không hề có dấu hiệu suy sút, không khỏi càng thêm coi trọng Hàn Duyệt, bà không an ủi thêm, bà thấy làm chẳng khác nào vũ nhục Hàn Duyệt.

“Phong chương môn cũng nghe nói chuyện của Phúc Kiến Lâm gia rồi nhỉ.” Định Nhân suy nghĩ một chút vẫn mở miệng nói, nhưng thanh âm phảng phất chút bi thương.

Phong Thanh Dương gật đầu, Hoa Sơn phái nhận được tin tức, những phái khác tự nhiên cũng có thể, họ trong lòng đều hiểu rõ vì sao Lâm gia bị diệt môn, nhưng không cách nào nói rõ ra, thở dài một tiếng, Phong Thanh Dương mới mở miệng nói, “Ân oán giang hồ.”

Định Nhân sư thái không thể nói gì hơn, cũng chỉ thở dài, trong mắt có chút mệt mỏi cùng thất vọng, Phong Thanh Dương tự nhiên cũng nhìn ra điều này, nhưng lại không thể mở miệng khuyên giải điều gì, dù sao chính ông cũng đang thất vọng khó chịu, đành phải đứng lên, nói, “Ta còn phải mang sư chất đi bán phỏng các chương môn khác, cáo từ.”

Định Nhân sư thái cũng đứng lên, cười cười, “Được, ta đây sẽ không giữ hai vị.”

“Sư thái dừng bước, để chúng ta tự đi là được rồi.” Phong Thanh Dương nói xong, liền đi ra ngoài.

Hàn Duyệt hành lễ với Định Nhân sư thái xong, mới đi theo Phong Thanh Dương phía sau, ra ngoài.

Mặc dù nói như vậy, Định Nhân vẫn đưa họ ra đến cửa, cùng Phong Thanh Dương hành lễ cáo biệt, mới dẫn Hàn Duyệt đi đến khách *** của Hành Sơn phái.

Định Nhân nhìn theo bóng họ đi, xoay người lên lầu, một tiểu ni cô chừng mười bốn mười lăm, mặt mũi thanh tú đóng cửa lại, chờ bóng Định Nhân biến mất, tiểu ni cô đứng cạnh nàng mới thếp giọng hỏi, “Nghị Lâm à, vừa rồi đó chính là tiền chương môn của Hoa Sơn phái a, thật trẻ tuổi.”

“Không nên nghị luận người khác, sư phụ biết sẽ không vui đâu.” Nghị Lâm cũng thấp giọng nói.

Tới Hành Sơn phái, Mạc Đại tiên sinh cùng Thái Sơn chương môn Thiên Môn đạo trưởng đang thưởng trà, thấy Phong Thanh Dương cùng Hàn Duyệt, đều đứng lên.

“Không thể tưởng được hai người thưởng trà cũng không bảo ta một tiếng.” Phong Thanh Dương sáng khoái cười, mở miệng nói.

“Nếu là phẩm rượu, nhất định sẽ gọi người.” Mạc Đại tiên sinh cũng cười trả lời, mắt nhìn Hàn Duyệt đứng sau Phong Thanh Dương, chủ động mở miệng, “Đây là tiền chương môn Nhạc Bất Quần phải không, quả nhiên tuân thủ lịch sự.”

“Không dám nhận.” Hàn Duyệt vội chấp tay hành lễ nói, “Nhạc Bất Quần bá kiến Mạc Đại tiên sinh, Thiên Môn đạo trưởng.” Nếu Hàn Duyệt vẫn là Hoa Sơn chương môn, tất nhiên không cần như thế, thế nhưng hiện tại Hàn Duyệt xem như văn bối của họ, tự nhiên phải hành lễ.

“Mạc Đại người đừng khen hấn nữa, gọi hấn Bất Quần là được rồi.” Phong Thanh Dương nghe người khác khen ngợi sư chất của mình, trong lòng tự nhiên cao hứng, chỉ là vẫn làm bộ thản nhiên nói.

“Vậy lão phu thất lễ, gọi người một tiếng Bất Quần.” Mạc Đại tiên sinh không phải người cổ hủ, mở miệng nói, “Ngồi xuống đi.”

Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng biết một ít chuyện về Nhạc Bất Quần, lúc ấy nghe nói Nhạc Bất Quần tự nguyện từ chức chương môn, lại chủ động ẩn mình trong ma giáo, những chuyện này đều làm họ thưởng thức không thôi, thái độ cũng tự nhiên hơn rất nhiều, ngay cả Thiên Môn đạo trưởng cũng nhìn Hàn Duyệt cười

Chờ ba người ngồi xuống rồi, Hàn Duyệt mới ngồi xuống cạnh Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương vì muốn Hàn Duyệt có thể tiếp nhận lại vị trí chương môn Hoa Sơn phái hơn nữa còn có thể sống yên ổn trong giang hồ, liền mở miệng nói ra chuyện đan điền Hàn Duyệt bị phế.

Hàn Duyệt nghe nhảm chán, trong lòng xấu hổ, những lời đó là hấn dùng để lừa Hoa Sơn phái, thật không ngờ lại tương đương lừa toàn bộ võ lâm.

Hàn Duyệt nhìn Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng, hơi cúi đầu, bắt đầu thất thần, hai người kia, Hàn Duyệt ấn tượng không tính sâu, nhưng vẫn nhớ rõ.

Mạc Đại tiên sinh trong cả bộ tiểu ngạo, vừa xuất hiện đã cho mấy tên tiểu nhân lẩm miệng một bài học, ông lại là sư huynh của Lưu Chính Phong. Mà quan hệ giữa Lưu Chính Phong và Khúc Dương, Hàn Duyệt vẫn đang phỏng đoán, nhưng dù thế nào thì, điều tiên quyết là phải ngăn bi kịch của Khúc Dương phát sinh.

Bởi vì Khúc Dương là một trong những người thật tâm đối xử tốt với Hàn Duyệt, nếu không có Khúc Dương trợ giúp, Hàn Duyệt cũng vô pháp gặp được Đông Phương sớm như vậy.

Nghĩ đến Khúc Dương, Hàn Duyệt nhớ đến con lừa của mình, không biết Khúc Dương có chiều cổ tốt nó không. Con lừa đó chỉ thích rau dưa hoa quả, không biết Khúc Dương có nhớ cho nó ăn không, nghĩ tới hoa quả, Hàn Duyệt lại thấy đói bụng.

Gặp trên bàn chỉ có trà, mà ba người kia đều đang nói chuyện, biết tạm thời ăn không được cái gì, đành phải tiếp tục miên man suy nghĩ.

Mạc Đại tiên sinh lúc trước giết Phí Bán cứu Lệnh Hồ Xung một mạng, sau lại giúp Lệnh Hồ Xung chiếu cố Hằng Sơn phái, xem như một người trong nóng ngoài lạnh, như vậy tính ra, Mạc Đại tiên sinh còn có ân với Hoa Sơn phái. Nhưng khi đó hình như Lệnh Hồ Xung đã không phải người của Hoa Sơn phái, vậy tính ra phải là có ân với Hằng Sơn phái, Hàn Duyệt càng nghĩ càng rối rắm, đơn giản không thêm nghĩ nữa.

Về Thiên Môn đạo trưởng Hàn Duyệt biết không nhiều, bởi vì nguyên tác, không miêu tả ông nhiều lắm, nhưng có thể nhìn ra ông là một người xem cái ác như kẻ thù, cực kỳ chính trực.

Thiên Môn đạo trưởng rất xem trọng chính tà chi phân, đó cũng là lý do ông có hảo cảm với Hàn Duyệt, dù sao họ đều nghĩ phong mật thư kia là Hàn Duyệt mạo hiểm đưa đến, giúp Ngũ Nhạc kiếm phái giết Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại.

Chỉ là Thiên Môn đạo trưởng quá xem trọng chính tà chi phân, cho nên không thể chấp nhận chuyện Lệnh Hồ Xung kết giao với ma giáo, thậm chí cùng ma giáo Thánh cô có quan hệ không minh bạch, đó là lý do đến cuối cùng ông cùng Lệnh Hồ Xung phân rõ giới hạn.

Ông không phải kẻ đại gian đại ác, lại càng không phải nguy quân tử như Tả Lãnh Thiền Nhạc Bất Quần, ông chỉ là quá mức quân tử.

Nghĩ đến đây, Hàn Duyệt bỗng nhiên sợ Thiên Môn, lúc trước Lệnh Hồ Xung chỉ là có giao tình với ma giáo, mà ông đã muốn người chết ta sống, như vậy hắn thì sao?

Hắn chính là cùng ma giáo giáo chủ yêu nhau, ràng buộc một cái, trong lòng sợ hãi, thấy nơi này rất nguy hiểm, mình vẫn ở cạnh Đông Phương là tốt nhất.

Trong lòng bị thúc, hắn sợ hãi mình sẽ bị vạch trần, có thể sẽ chết không toàn thây, vạn nhất lần này chết, không sống lại được, hoặc dù sống cũng không gặp được Đông Phương, vậy hắn phải làm sao bây giờ.

Nói chuyện một hồi, Mạc Đại tiên sinh bỗng nhiên mở miệng hỏi, “Bất Quần thấy thế nào?”

Hàn Duyệt lập tức không kịp phản ứng, Phong Thanh Dương bất động thanh sắc đá nhẹ hắn, Hàn Duyệt quay đầu nhìn thoáng qua Phong Thanh Dương. Hắn vừa rồi nghĩ đến kết cục của mình, trong lòng không khỏi thương tâm, Phong Thanh Dương nhìn Hàn Duyệt như vậy, cũng không nhẫn tâm trách cứ.

Trong lòng còn có chút tự trách, tuy là vì tương lai của sư chất, nhưng khi lại cứ hết lần này đến lần khác ở trước mặt hắn lặp lại chuyện kia, chẳng trách sư chất lại thất thần.

Nghĩ đến đây, trong mắt không khỏi mang theo chút thương tiếc, lặp lại câu hỏi của Mạc Đại tiên sinh lần nữa.

Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng cũng không trách Hàn Duyệt thất thần, dù sao ai gặp được chuyện này cũng sẽ như thế, biểu hiện của Hàn Duyệt đã vượt qua tiên đoán của họ, bất giác càng đề cao Hàn Duyệt vài phần.

Hàn Duyệt nghe Phong Thanh Dương lặp lại, mới biết vừa mới họ thế nhưng đang thương lượng chuyện Ngũ Nhạc phái lần nữa kết minh, dù sao hiện tại chính phái nhân sĩ cơ hồ đều là năm bè bảy mảng, nếu không thì làm sao xuất hiện chuyện của Lâm gia.

Không bằng tuyển ra một minh chủ, quan tâm chuyện chính đạo, nắm giữ quyền chủ động ở trong tay mình là tốt nhất. Chính yếu là, Phong Thanh Dương sớm bắt mắt Tả Lãnh Thiền, ông cũng biết âm mưu của Tả Lãnh Thiền, nên mới để Tả Lãnh Thiền tuyển Ngũ nhạc minh chủ.

Nói vậy, nhất định Tả Lãnh Thiền đã sớm chuẩn bị tốt, không bằng thừa lúc hấn căn bản không kịp chuẩn bị, làm hấn trở tay không kịp.

Nếu Tả Lãnh Thiền lên làm Ngũ nhạc trưởng môn, vậy Hoa Sơn phái sẽ càng thêm khó sống. Tính cách Tả Lãnh Thiền, Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng cũng không thích, cho dù không vì sự phát triển của môn phái mình, thì họ cũng không muốn để Tả Lãnh Thiền kia lên làm Ngũ nhạc trưởng môn.

Câu Mạc Đại tiên sinh vừa hỏi, có ý muốn Nhạc Bất Quần làm Ngũ nhạc minh chủ, Nhạc Bất Quần vẫn có tiếng khen Quân Tử kiếm, hiện tại vì Ngũ Nhạc kiếm phái, bị phế đi đan điền, cùng ma giáo thủy hỏa bất dung, nhân phẩm tất nhiên không cần lo lắng.

Huống chi, Mạc Đại tiên sinh xem Nhạc Bất Quần tuy có chút bị thương, lại không có ảm đạm, càng thấy người này tâm chí kiên định, trí tuệ hơn người.

Hàn Duyệt tất nhiên không biết ý tưởng trong lòng Mạc Đại tiên sinh, Phong Thanh Dương tuy trong lòng vui sướng, nhưng sợ chuyện chưa thành công nói ra chỉ làm sư chất cao hứng một hồi, nên không nguyện nói ra, chỉ là âm thầm quyết định phải dốc toàn lực trợ hấn đoạt vị trí Ngũ nhạc minh chủ.

Thiên Môn đạo trưởng thái độ làm người chính trực, mới rồi cũng nghe ra ý của Mạc Đại tiên sinh, âm thầm suy tư, thấy Nhạc Bất Quần là một người đáng tin cậy, dù sao hấn một mình đến ma giáo, còn thăm dò được tin tức, một người trí tuệ đại dũng như vậy, nếu chỉ vì không có võ công mà bị mai một, vậy thì không đáng.

Hơn nữa ông cũng xem trọng Nhạc Bất Quần, cho nên chấp nhận duy trì Nhạc Bất Quần làm Ngũ Nhạc minh chủ.

Hàn Duyệt suy tư một chút, thấy kế này không tồi, hơn nữa như vậy càng lợi cho Đông Phương đi ra khiêu chiến, sau đó chính mình có thể giả chết cùng Đông Phương tiêu dao, trong lòng vui sướng, tất nhiên miệng đầy khen ngợi, tỏ vẻ mặc kệ ai giành được minh chủ vị, mình cũng sẽ toàn lực duy trì.

Hàn Duyệt biểu hiện rơi vào trong mắt ba người, lại được hiểu theo nghĩa khác, họ thấy hấn một lòng suy nghĩ cho Ngũ Nhạc, càng thêm kiên định việc duy trì hấn làm minh chủ.

Nếu Hàn Duyệt biết, biểu hiện hôm nay tạo thành thống khổ về sau, sợ sẽ hối hận đến chết chuyện mình muốn bãi bỏ các vị trưởng môn, nhưng đáng tiếc là Hàn Duyệt không biết, thế giới này cũng không có hối hận.

Hết Đề tam thập thất chương – Ngũ Nhạc phải kết minh Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 38 – CÙNG ĐI YÊU ĐƯƠNG VỤNG TRỘM

Phong Thanh Dương, Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng có việc thương nghị, nhưng không muốn để Hàn Duyệt biết, dù sao trước khi sự việc thành công, cho dù có nắm chắc tới đâu, thì không ai dám nói là tuyệt đối .

Họ chuẩn bị gạt Hàn Duyệt, cho đến tận ngày tuyển minh chủ, trực tiếp đẩy hấn lên minh chủ vị, thậm chí phải dấu Tả Lãnh Thiền, sợ lão ám hại Hàn Duyệt.

Chuyện này còn cần thương nghị với Định Nhân sư thái, ba người nhìn nhau, đều tự quyết định, Phong Thanh Dương vỗ vai Hàn Duyệt nói, “Ta đi uống rượu với họ, sư chất nếu nhàm chán, thì đi dạo một lát đi, nhưng nhớ phải về khách *** sớm một chút.”

Hàn Duyệt nghe xong lời này, trong lòng tất nhiên cao hứng, nhưng nhớ thân phận của hấn hiện tại là Nhạc Bất Quần, miễn cưỡng khống chế biểu tình trên mặt, đứng dậy chấp tay hành lễ nói, “Sư thúc yên tâm, Mạc Đại tiên sinh, Thiên Môn đạo trưởng, văn bối cáo từ trước.”

Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng gật đầu, trên mặt đều mang theo một nụ cười thỏa mãn.

Hàn Duyệt nâng bước đi ra ngoài, khoe miệng không thể khống chế được mà cong lên, hẳn bây giờ muốn đi tìm Đông Phương, để Đông Phương an ủi trái tim bị thương của hắn.

Đi ra cửa, Hàn Duyệt còn cẩn thận đóng kỹ cửa lại, nhìn cánh cửa khép kín, Hàn Duyệt trong lòng có chút áy náy, Phong Thanh Dương thật tâm đối xử với hắn, thậm chí Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng cũng trân trọng hắn như văn bối của mình.

Thế nhưng hắn lại gạt họ, thậm chí vì để sau này mình và Đông Phương có thể im lặng sống cùng nhau mà lợi dụng họ.

Ánh mắt Hàn Duyệt hơi hơi ảm đạm, thở ra một hơi, xoay người rời đi, không đi được quá xa, Hàn Duyệt đã bị người đụng phải, chưa kịp nói chuyện, người nọ ngay cả một câu giải thích cũng không thém nói, vội vàng chạy đi.

Hàn Duyệt sửng sốt, theo bản năng nắm chặt tờ giấy nam nhân kia nhét vào tay mình, chớ không nhìn thấy bóng người nọ nữa, Hàn Duyệt mới phản ứng lại, bắt đầu hưng phấn.

Hóa ra người cổ đại thật sự có cách truyền tin thế này, còn để hắn gặp được nữa, hóa ra phim không phải tất cả đều là bịa.

Hưng phấn xong, hắn mới nhớ tới tờ giấy, nhìn bốn phía thấy không có người chú ý, mới trộm mở tờ giấy ra, phía trên chỉ viết tên một tửu lâu, phía dưới vẽ một con chim cất chân trắng nho nhỏ.

Hàn Duyệt vừa thấy liền biết là Đông Phương, căn bản không khống chế được biểu tình trên mặt, thật cẩn thận cất kỹ tờ giấy, tìm một người qua đường hỏi, sau đó đi đến tửu lâu nọ.

Hàn Duyệt không đoán sai, tờ giấy đúng là Đông Phương đưa, Phong Thanh Dương, Mạc Đại tiên sinh cùng Thiên Môn đạo trưởng võ công không thấp, Đông Phương không dám đến quá gần Hàn Duyệt, để tránh bị phát hiện, làm trở ngại kế hoạch, nên phải một thủ hạ ở bên ngoài đợi Hàn Duyệt, chờ Hàn Duyệt đi ra thì giao tờ giấy cho hắn.

Tửu lâu kia tất nhiên là thuộc về Nhật Nguyệt Thần giáo, Hàn Duyệt vừa đến tửu lâu, đã được chưởng quầy thỉnh tới nhĩ gian, chưởng quầy chỉ biết Hàn Duyệt là Hoa Sơn phái tiền chưởng môn, lại không biết Hàn Duyệt có quan hệ gì với Đông Phương, nhưng y là người thông minh, không hỏi nhiều.

Gỗ cửa, chưởng quầy thấp giọng nói, “Công tử, khách nhân tới rồi.”

“Vào đi.” Thanh âm quen thuộc từ bên trong truyền ra, Hàn Duyệt vội gặp Đông Phương, không chờ chưởng quầy giúp hắn mở cửa, liền mình mở cửa đi vào.

Chưởng quầy ngậy người, nhưng không mở miệng ngăn cản, chỉ trầm mặc đóng cửa, sau đó rời khỏi.

Hàn Duyệt vừa vào nhà, liền thấy Đông Phương một thân trường bào màu trắng tay áo thêu mẫu đơn đỏ đang ngồi trên ghế, mái tóc dài đen mượt như tơ vấn cao lên bằng một cây trâm hồng ngọc, hai mắt ẩn tình, miệng mang ý cười, tuyệt điểm phong hoa.

Hàn Duyệt xem ngậy người, Đông Phương cười khê ra tiếng, giả giận mắng, “Đồ ngốc, xem có thể ăn no được à?”

Đông Phương nhìn mặt Hàn Duyệt, trong lòng tất nhiên vui mừng, trong vui mừng còn có chút ngượng ngùng, còn có chút dắc ý, dù sao cũng là bản thân y làm Hàn Duyệt lộ ra ánh mắt si mê như thế.

Hàn Duyệt ha hả cười, gãi gãi đầu, vui vẻ chạy đến ngồi xuống cạnh Đông Phương, lúc này mới chú ý tới Đông Phương gọi một bàn đầy rượu và thức ăn, còn đều là món Hàn Duyệt thích.

Hàn Duyệt trong lòng cảm động, nhưng không biểu đạt, chỉ ôm Đông Phương, khê hôn lên môi y, liếm mút vài cái, “Ta sắp đói chết rồi.”

Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói vậy, tất nhiên đau lòng, “Vây ăn nhiều chút đi, chốc nữa ta cho người gói một ít điểm tâm thật khô, ngươi mang về, đừng để mình đói.”

Hàn Duyệt cầm lấy đĩa, gấp đồ ăn cho Đông Phương, rồi bản thân mới vội vã ăn uống, liên tục gạt đầu, bỗng nghĩ đến tình cảnh hiện tại, có chút không vui mở miệng nói, “Nếu như bị những người đó phát hiện, sẽ không tốt.”

Đông Phương cũng nhớ ra tình huống của Hàn Duyệt, gấp một cái chân gà đặt vào bát Hàn Duyệt, trầm tư một lúc, ăn một đĩa, mới lơ đãng hỏi, “Người ở một phòng?”

Hàn Duyệt gặm chân gà, nuốt miếng thịt xuống mới mở miệng nói, “Đúng vậy, nhưng hai phòng bên cạnh một là của Phong Thanh Dương, một là của Ninh Trung Tắc.”

Đông Phương nghe xong đáp án, rất vừa lòng, lại nghe Hàn Duyệt ghét bỏ nói vậy, cũng không nhiều lời chỉ gấp thêm đồ ăn cho Hàn Duyệt.

“Nếu có việc gấp, người có thể trực tiếp tới nơi này tìm chương quỳ, nếu ta ở, y sẽ trực tiếp dẫn người đến gặp ta, nếu ta không ở, người có thể nhắn lại, ta sẽ nghĩ cách liên lạc với người.” Đông Phương nhẹ giọng dặn dò.

“Hoa Sơn phái đối xử với ta không tồi, nhưng mà thức ăn rất khó nuốt.” Hàn Duyệt nhả xương ra, ai oán nhìn cái bụng tròn vo của mình, lại nhìn thức ăn trên bàn, “Ăn không nổi nữa.”

Đông Phương đứng dậy, múc một chén canh thổi nguội, đặt tới trước mặt Hàn Duyệt, “Bồi bổ thân thể đi.”

Hàn Duyệt gạt đầu, bưng bát một hơi uống hết, còn muốn ăn thêm một cái chân gà, đã bị Đông Phương ngăn trở, “Ăn nhiều quá sẽ không tốt.”

Hàn Duyệt biết Đông Phương một lòng muốn tốt cho mình, đôi mắt hắc nhuận nhìn thẳng vào Đông Phương. Đông Phương vươn ngón trỏ thon dài trắng nõn điểm lên trán Hàn Duyệt, cầm khăn ướt đưa cho hắn.

Hàn Duyệt thấy Đông Phương cẩn thận như vậy trong lòng ảm áp, nhận lấy khăn ướt lau tay, lau mặt, sau đó đặt xuống bàn, ôm lấy Đông Phương, hôn lên đôi môi mềm mại của y.

Đông Phương vươn tay ôm cổ Hàn Duyệt, hé miệng phối hợp với hắn, lưỡi chủ động giao triền cùng Hàn Duyệt, không khí ái muội, tâm gắn chặt vào nhau.

“Ta nhớ người.” Hơi tách môi ra, Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, nhẹ giọng nói.

Đông Phương cười thật ngọt ngào, chủ động vươn người tới hôn lên môi Hàn Duyệt, nói, “Ta đã an bài.”

Hàn Duyệt chợt nhớ tới đến chuyện Ngũ Nhạc kết minh, sợ có ảnh hưởng tới Đông Phương, vội vàng nói cho y nghe.

Đông Phương trầm tư một chút, “Người nói, Mạc Đại tiên sinh hỏi người, người thấy thế nào?”

Hàn Duyệt gạt đầu, “Làm ta sợ muốn chết, lúc ấy ta đang thất thần.”

Đông Phương nghe Hàn Duyệt miêu tả, đã biết tính toán của họ, nhưng mắt thấy Hàn Duyệt đang oán hận, cũng không định nói cho hắn nghe, y nghĩ chuyện này với Hàn Duyệt mà nói không tính là chuyện xấu.

Nhưng khi Hàn Duyệt lên làm minh chủ rồi, có còn nguyện ý giả chết ở bên y nữa không, nhận được quyền lợi rồi Hàn Duyệt có còn giống như bây giờ nữa không?

Mắt Đông Phương tối sầm lại, lưu quang chớp động, bỗng nhớ đến lúc trước Hàn Duyệt còn làm Hoa Sơn chương môn, đã tặng chức chương môn cho người, một lòng tìm đến hắn, lại yên lòng.

So sánh lợi hại, Đông Phương khóe miệng cong lên, nhéo nhéo vành tai Hàn Duyệt, cười mắng, “Đồ ngốc.”

Hàn Duyệt lên làm Ngũ Nhạc minh chủ, đó là thời điểm chính tà luận võ, càng dễ dàng khiến những người khác đồng ý cho hắn xuất chiến, lưỡng trước họ vì để Hàn Duyệt có thể thuận lợi làm Ngũ nhạc minh chủ, nhất định sẽ không nói ra chuyện Hàn Duyệt mất võ công, ngược lại sẽ giúp hắn che giấu.

Đến lúc đó chỉ cần mình ở trước mặt đông đảo võ lâm nhân sĩ, đòi quyết chiến với Hàn Duyệt, họ cũng vô pháp ngăn cản.

Hàn Duyệt không tức giận, chỉ ôm thắt lưng Đông Phương, hôn lên xương quai xanh của y, “Ta là tên ngốc của người.”

Đông Phương hai tay ôm Hàn Duyệt, đầu hơi nâng lên, để Hàn Duyệt thuận tiện hơn, xoang mũi hừ ra thanh âm hấp dẫn, “Người không hỏi ta vì sao phé đi đan điền của người?”

“Không có gì cần hỏi hết, ta biết người muốn tốt cho ta.” Hàn Duyệt nhẹ nhàng cắn vành tai Đông Phương, đầu lưỡi ướm sũng liếm lấy khoang tai của Đông Phương.

Đông Phương mặt đầy ý cười, thấp giọng nói, “Biết là tốt rồi.”

Hàn Duyệt vừa định trêu đùa vài câu, lại nghĩ tới chuyện của Lâm gia, còn cả Tịch Tà kiếm phổ, mạnh mẽ hôn Đông Phương một cái, rồi vội nói cho Đông Phương nghe chuyện của Lâm gia.

“Người nói Tịch Tà kiếm phổ kia viết câu đầu tiên là ‘muốn luyện võ này, tất phải tự cung’?” Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói vậy, đã biết được mấu chốt, hàn quang lướt qua đáy mắt.

Hàn Duyệt gật đầu, hẳn biết Tịch Tà kiếm phổ kia là được ngộ ra từ tàn chương của Quỷ Hoa bảo điển, Tịch Tà kiếm phổ có thể nói là cùng nguồn gốc với Quỷ Hoa bảo điển.

Nhưng chuyện này không thể nói trực tiếp cho Đông Phương nghe, cho nên chỉ có thể nói ra đặc thù rõ ràng nhất của nó, nghe Đông Phương hỏi lại, Hàn Duyệt khẳng định nói, “Phải”

Đông Phương gật đầu không nói thêm gì, chỉ cười khê cắn môi Hàn Duyệt, “Không cần lo lắng.”

“Nghe nói ở trên nóc nhà cũ của Lâm gia, người có thể phái người đi tìm xem.” Hàn Duyệt không chút do dự, nói tất cả những gì mình biết cho Đông Phương nghe, tuy rằng thấy có lỗi với bọn Lâm Bình Chi, nhưng trong lòng Hàn Duyệt, Đông Phương là quan trọng nhất.

Đông Phương trong lòng vui sướng, nhìn Hàn Duyệt, y không phải vui vì biết tung tích của Tịch Tà kiếm phổ, mà vui vì tấm lòng Hàn Duyệt dành cho mình.

Hàn Duyệt thấy Đông Phương mặt mày ẩn tình, khéo miệng đầy ý cười, tóc vì động tác vừa rồi mà hơi xỏa ra, trong lòng động tình, ánh mắt nóng bỏng nhìn Đông Phương.

Đông Phương đỏ mặt, lại cầm tay Hàn Duyệt, kéo hẳn vào nội thất.

Đông Phương buông tay Hàn Duyệt ra, mũi chân chĩa xuống đất, thân thể nhẹ nhàng chuyển tới trên giường, mẫu đơn trên áo vô cùng sống động, Hàn Duyệt thậm chí tưởng như mình nghe được mùi hoa.

Đông Phương đưa tay, ống tay áo trượt xuống lộ ra cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, Hàn Duyệt ngơ ngác đi về trước vài bước, cầm tay Đông Phương, tay Đông Phương trắng nõn mịn màng, nếu như ngọc dương chi tốt nhất, năm ngón tay thon dài móng tay no đủ, mang theo chút phấn hồng, rất mê người.

Hàn Duyệt cúi đầu mê luyện nhìn tay Đông Phương, lại nhìn thấy Đông Phương lộ ra vẻ mặt sững nịch, quỳ một gối xuống đất, in một nụ hôn lên mu bàn tay của Đông Phương, hẳn từng ở trên TV thượng xem qua, kỳ sĩ ở phương Tây tuyên thệ trung thành thế này, lúc trước chỉ thấy buồn cười, nhưng hiện giờ hẳn cam tâm tình nguyện lập ra thật nhiều thệ ước, tuy rằng Đông Phương vĩnh viễn sẽ không biết ý nghĩa của động tác này, nhưng trong lòng Hàn Duyệt vẫn thấy thỏa mãn.

Đứng lên, cầm thật chặt tay Đông Phương, đổi một câu Đông Phương có thể hiểu được, “Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.” (Dẫu lúc sinh tử hay khi cách biệt, chẳng quên lời ước hẹn cùng người. Nắm chặt tay nhau, suốt kiếp chẳng đổi thay)

“Sinh đương đồng khâm, tử diệc đồng huyệt.” Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói xong, nhẹ giọng mở miệng. (sinh thời nguyện cùng nhau san sẻ tấm chăn, khi chết đi nguyện cùng nhau san sẻ một nấm mồ)

Hết Đệ tam thập bát chương – Cùng đi yêu đương vùng trộm Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 39 – QUÁ TRÌNH YÊU ĐƯƠNG VỤNG TRỘM

Hàn Duyệt trong lòng cảm động, chồm lên, nhẹ nhàng hôn môi Đông Phương, bốn cánh môi quyện vào nhau, nhẹ nhàng ma sát, hô hấp giao triền, không có kích tình, chỉ có ôn nhu.

Đông Phương ôm lấy cổ Hàn Duyệt, tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay như ngọc, Hàn Duyệt rời khỏi môi Đông Phương, nghiêng mặt, nụ hôn dừng trên cổ tay Đông Phương, từng chút hướng lên trên

Đông Phương không phải chưa từng trải qua chuyện này, thuở thiếu thời, tiểu thiếp cạnh hắn ai ai mà chẳng mỹ mạo, chuyện thân cận da thịt lại không hề thiếu.

Thế nhưng, những nụ hôn không hề có ý tán tỉnh này của Hàn Duyệt, lại làm Đông Phương thấy thân thể mình run lên, hồng như nhũn ra.

Đông Phương biết mình động tình, từ lúc hắn luyện Quỷ Hoa bảo điển, chưa từng thân thiết với ai, hơn nữa hiện tại bên cạnh y chính là Hàn Duyệt, là ái nhân vừa rồi đã sinh tử nguyên thể với mình, trong đôi mắt như đêm tối ấy ba quang chớp động.

Hai tay ôm lấy cổ Hàn Duyệt hơi dùng sức, cùng nhau ngã vào giường, Hàn Duyệt một tay chống bên sườn Đông Phương, đặt mình lên người Đông Phương.

Bốn mắt nhìn nhau sóng mắt lưu chuyển, không biết là ai động trước, hai đôi môi lại dán vào nhau, kịch liệt quần hôn, lưỡi cùng lưỡi triển miên.

Bàn tay Hàn Duyệt vuốt ve làn da trắng mịn của Đông Phương, trường bào với góc áo thêu hoa mẫu đơn bị Hàn Duyệt kéo xuống, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện.

Đông Phương không cản Hàn Duyệt, hai tay ôm thắt lưng Hàn Duyệt, mang theo chút dung túng, hồng ấn từng điểm từng điểm hiện lên trên cơ thể Đông Phương, như hồng mai nở rộ trong tuyết.

“Ân.” Vì Hàn Duyệt kháng cản, Đông Phương khẽ nhíu mày, đôi môi đỏ tươi khẽ mở, phát ra thanh âm mê người, “Nhẹ chút.”

Mặt Hàn Duyệt hồng nhuận, con ngươi đen ướt sũng ngẩng đầu nhìn Đông Phương, hồi lâu mới nhả ra một hơi, ngã vào trên người Đông Phương, nhưng không cử động.

“Đông Phương. Đông Phương. Đông Phương.” Hàn Duyệt hàm hồ kêu.

“Làm sao vậy?” Đông Phương không biết Hàn Duyệt vì sao dừng lại, nhẹ tay vỗ về lưng hắn, thấp giọng hỏi, “Chẳng lẽ, không biết?”

Hàn Duyệt mặt càng đỏ hơn, người bình thường nếu nghe xong lời này, sợ phải tức giận, nhưng người nói ra là Đông Phương, mà người nghe lại là Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt tự nhiên nghe ra quan tâm trong lời nói của Đông Phương, không phải trêu chọc cũng không phải châm chọc, chỉ là đơn thuần hỏi.

Sợ rằng Hàn Duyệt chỉ cần gạt đầu một cái, Đông Phương sẽ không chút do dự từng chút dạy hắn.

“Không phải.” đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt nhìn thẳng vào Đông Phương, thanh âm rất nhẹ cũng rất rất nghiêm túc, “Ta muốn lấy người, Đông Phương.”

Đông Phương nhìn vào mắt Hàn Duyệt, nhếch môi, chậm rãi lộ ra một nụ cười, mở miệng nói, “Hình như tới giờ vẫn là ta nuôi người mà.”

Hàn Duyệt cười mi mục cong cong như trăng non, “Ta đây gả cho người.”

“Hảo.” Đông Phương trong lòng rất ấm áp, thậm chí y rất muốn rơi lệ, y không còn nhớ nổi đã bao lâu y chưa từng khóc nữa, không phải vì sợ hãi mà rơi lệ, lần này là vì hạnh phúc.

Bất quá Đông Phương vẫn là Đông Phương, trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, mắt nhìn ngoài cửa sổ, “Người cần phải trở về.”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói xong, sững sốt, lại thấy không được tự nhiên, nghe sao cũng giống như là hắn đi yêu đương vụng trộm, đến giờ phải về nhà đối mặt với chính thê.

Đông Phương nhìn biểu tình khác lạ của Hàn Duyệt, mở miệng hỏi, “Làm sao vậy?”

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, có chút ai oán hôn môi Đông Phương, “Không có gì.” Hàn Duyệt không dám nói cho Đông Phương hắn đang nghĩ cái gì, nếu Đông Phương biết, sợ sẽ trực tiếp một chưởng giết hắn.

Đông Phương thấy Hàn Duyệt không muốn nói, đành lý lại y phục của mình, chủ động hôn Hàn Duyệt, giúp Hàn Duyệt chỉnh lại mái tóc đã loạn, “Nhanh.”

Hàn Duyệt ôm eo Đông Phương, chỉ thấy thời gian trôi đi thật nhanh, vừa mới ở bên Đông Phương một chút liền phải tách ra, trở lại cái nơi phải cẩn thận từng chút một, trong lòng đã thấy ghen ghét.

“Ta chờ người đến lấy ta.” Hàn Duyệt nhìn Đông Phương lo lắng, cố ý bắt lấy tay Đông Phương, hôn lên lòng bàn tay y nói.

Đông Phương cười ra tiếng, lại không nói gì thêm, chỉ phân phó, “Trở về đi.”

Hàn Duyệt gật đầu, biết cho dù có làm nũng, Đông Phương cũng sẽ không mềm lòng, liền lê bước ra ngoài.

Đông Phương đứng yên ở cửa, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng không mở miệng giữ lại, Đông Phương không phải loại người vì nữ nhi tình trường mà làm hỏng chính sự.

Mãi đến khi Hàn Duyệt rời đi, nụ cười trên mặt Đông Phương mới biến mất, vuốt tay mình, trên cánh tay vẫn còn lưu lại vết hồng ngân thật đậm, chậm rãi thở ra một hơi, trong lòng ngọt ngào vô hạn, “Hàn Duyệt, ta chờ người, chờ ngày người lấy ta.”

Trong mắt tràn đầy hạnh phúc, nhưng chỉ phút chốc đã biến mất hoàn toàn, Đông Phương trực tiếp ngồi trên ghế, mở miệng nói, “Vào đi.”

Chưởng quầy cúi đầu đi vào, quỳ trước mặt Đông Phương, “Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.”

“Nói.” trên mặt Đông Phương không còn vẻ ôn nhu lúc ở cùng Hàn Duyệt, môi mỏng khẽ mím, đôi mắt vô tình, ngữ khí bình tĩnh, mang theo khí phách hờn giận.

“Bẩm báo giáo chủ, Hoa Sơn phái Phong Thanh Dương hôm nay cùng Hằng Sơn phái Định Nhân sư thái, Thái Sơn phái Thiên Môn đạo trưởng, Hành Sơn phái Mạc Đại tiên sinh mật đàm.” Chưởng quầy không còn vẻ hòa khí cùng lưỡi nhắc ngày thường, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói.

“Ta đã biết.” Đông Phương vừa rồi đã nghe được từ chỗ Hàn Duyệt, hiện giờ lại nghe được lần nữa, đủ để y đoán ra mục đích lần mật đàm này của họ.

Chưởng quầy sợ chưởng môn Ngũ Nhạc mật đàm việc công chiếm Nhật Nguyệt Thần giáo, dù nghi hoặc họ vì sao không mời Tung Sơn phái, nhưng cũng chỉ nghĩ là nội bộ bất hòa.

Nên vội vã bẩm báo mọi chuyện cho Đông Phương giáo chủ, giờ nghe ý của giáo chủ, hẳn là mình suy nghĩ nhiều.

“Lui xuống, chú ý động tác của Tung Sơn phái, đừng cho họ thăm dò được tin này.” ngón tay Đông Phương khẽ gõ lên mặt bàn, nếu họ làm việc mà ngược lại có lợi cho kế hoạch của Đông Phương, Đông Phương không ngại giúp họ một phen.

“Tuân mệnh, thuộc hạ đã hiểu.” Chưởng quầy lại hành lễ, lui ra ngoài, đóng cửa, mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, khôi phục một bộ hòa khí, cước bộ phù phiếm xuống dưới lầu.

Lúc Hàn Duyệt dựa theo trí nhớ, trở lại khách ***, đã thấy Lệnh Hồ Xung đứng ở cửa, nhìn thấy hắn chạy lại, nói, “Sư phụ, sư nương cho con ở đây chờ người về, dẫn người ra hậu viện.”

Hàn Duyệt sững sốt, gật đầu đi theo Lệnh Hồ Xung, thấp giọng hỏi, “Biết là chuyện gì không?”

Lệnh Hồ Xung nhìn bốn phía, thấy có người, mới thấp giọng giải thích, “Sư nương hôm nay dẫn con ra ngoài, đi không xa liền nhìn thấy trong quán trà có kẻ buộc một thiếu niên quỳ xuống dập đầu.”

Hàn Duyệt sững sốt, sao lại thấy tình tiết này quen thuộc vậy, nhìn Lệnh Hồ Xung, cẩn thận hỏi han, “Thiếu niên kia, tên gọi là gì?”

Lệnh Hồ Xung nhỏ giọng hơn, “Đây là nguyên nhân sư nương để con đi chờ người, thiếu niên kia tên Lâm Bình Chi.”

Hàn Duyệt nhất thời ngây người, có một loại cảm giác thiên lôi cồn cồn hạ vũ tuyết, bi thức vạn phần, cảm thán cốt truyện cường đại, biểu tình , suy nghĩ một hồi, lại nghĩ đến Tịch tà kiếm phổ ở Lâm gia đã bị Đông Phương xử lý, lại yên lòng.(thiên lôi cồn cồn hạ vũ tuyết = tựa như câu sấm sét giữa trời quang)

“Ta đã biết.” Hàn Duyệt điều chỉnh lại tâm tình của mình, về mặt bình tĩnh, quyết định cho dù thu Lâm Bình Chi vào Hoa Sơn phái cũng không có gì, dù sao cũng không liên quan tới hắn .

Dù sao hiện tại Hoa Sơn chương môn là Phong Thanh Dương, trong nguyên tác có ý đồ với Tịch Tà kiếm phổ là Nhạc Bất Quần, mà hắn hiện tại một không phải Hoa Sơn chương môn, hai không phải Nhạc Bất Quần.

Hơn nữa hắn còn có một chỗ dựa vững chắc là Đông Phương, ai muốn khi dễ hắn giết hắn cũng không phải chuyện dễ.

Bỗng nhiên lại nghĩ đến tuổi của Nhạc Linh San, có chút lo lắng hỏi, “Lâm Bình Chi kia đại khái bao nhiêu tuổi?”

Lệnh Hồ Xung nhíu mày suy nghĩ, khoa tay múa chân chỉ ngang tới mũi mình nói, nói, “Hình như mười ba mười bốn, nhỏ hơn con một chút, cao chừng này.”

Hàn Duyệt hoàn toàn yên tâm, bây giờ ngay cả Nhạc Linh San tên kia cũng không câu dẫn được, chẳng qua sợ nguyên tác quá mức cường đại, Hàn Duyệt vẫn quyết định sớm chết sớm thoát thân, sau đó thành thành thật thật để Đông Phương nuôi.

Nghĩ đến Đông Phương, lại thấy trong lòng ngọt ngào, Lâm Bình Chi gì gì đó sớm bị hắn quăng ra sau đầu, nhưng khi hắn ở một tiểu viện độc lập nhìn thấy Lâm Bình Chi.

Không thể không cảm khái một chút, Lâm Bình Chi không hổ là mỹ nam nổi danh trong tiểu ngạo giang hồ, tuy chỉ có mười ba mười bốn tuổi, nhưng cũng nhìn ra được người này lớn lên nhất định không tồi.

“Sư huynh.” Ninh Trung Tắc ôm Nhạc Linh San đi đến cạnh Hàn Duyệt, muốn nói lại thôi.

Hàn Duyệt nhìn Nhạc Linh San ngủ say, “Ta nghe Xung nhi nói.”

“Vây.” Ninh Trung Tắc nhìn Lâm Bình Chi trầm mặc đứng một bên, “Sư huynh ý huynh thế nào?”

“Sư muội, hiện tại chương môn là Phong sư thúc, chờ sư thúc về rồi nói.” Hàn Duyệt cười, nhẹ nhàng nói, như vậy về sau cho dù gặp chuyện không may, cũng không liên quan tới Hàn Duyệt hắn.

Ninh Trung Tắc vừa nghe, lại thấy Hàn Duyệt nói hữu lý, nàng vừa rồi quả thật có chút thất kính với trưởng bối, nhất thời xấu hổ không thôi, “Vẫn là sư huynh lo lắng chu toàn.”

Hàn Duyệt ho khan một tiếng, giấu nhìn không trung, nói sang chuyện khác, nhìn về phía Lâm Bình Chi, cho dù về sau Lâm Bình Chi làm sai bao nhiêu chuyện, thì nó hiện tại cũng chỉ là một hài tử, Hàn Duyệt không thể nhấn tâm với một hài tử, hơn nữa chuyện này từ nay về sau không quan hệ tới hắn , “Là Lâm Bình Chi?”

Lâm Bình Chi thấy Hàn Duyệt mặt như quan ngọc, vẻ mặt chính khí, trong lòng kính ngưỡng tự nhiên sinh ra, tiến lên một bước chấp tay nói, “Tại hạ Lâm Bình Chi, xin hỏi ngài chính là Hoa Sơn phái tiên chương môn Nhạc tiên sinh sao?”

Lâm Bình Chi không hổ đại gia công tử, tuy rằng bây giờ nghèo túng, nhưng mỗi cử chỉ vẫn mang theo quý khí vẫn nhả, Hàn Duyệt gật đầu, “Đừng khẩn trương, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Lâm Bình Chi dù sao cũng đã trải qua giang hồ, mãi nói không dám.

Hàn Duyệt hơi suy nghĩ một chút, chính mình ngồi xuống, lại cho Ninh Trung Tắc cùng Lệnh Hồ Xung ngồi xuống, mở miệng nói, “Mời ngồi.”

“Tạ Nhạc tiên sinh.” Lâm Bình Chi lúc này mới ngồi xuống, dù thấy được Hàn Duyệt ôn hòa tùy tính, nhưng vẫn là có chút câu nệ, dù sao nó hiện tại xem như có việc cần nhờ Hoa Sơn, phụ mẫu đã mất, nó còn phải vào Hoa Sơn một vì học võ báo thù, hai vì bảo mệnh.

Hết Đề tam thập cửu chương – Quá trình yêu đương vụng trộm Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 40 – XUNG NHI CÙNG BÌNH CHI

Hàn Duyệt không biết cần nói gì, Ninh Trung Tắc không biết nên nói gì, Lệnh Hồ Xung không biết nói thế nào, Lâm Bình Chi không dám nói gì.

Nhất thời ngoại trừ tiếng Nhạc Linh San ngẫu nhiên chép miệng, không có lấy một thanh âm nào khác.

“Đúng rồi, Xung nhi con ra ngoài chờ chờ môn đi.” Hàn Duyệt suy tư một chút phân phó.

“Vâng” Lệnh Hồ Xung vội đứng lên, nó vốn là vì không khí hiện tại mà cả người không thoải mái, giờ bắt được cơ hội vội chạy nhanh ra cửa.

Mới chạy hai bước, lại nhớ ra sự phụ nhà mình chú ý nhất chính là lễ tiết, lập tức ngừng lại, trộm liếc nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt lúc này đang rối rắm nhìn Nhạc Linh San đã tỉnh lại, Nhạc Linh San vừa mở mắt thấy Lâm Bình Chi, liền sinh ra hứng thú thật lớn, vươn tay muốn bắt lấy Lâm Bình Chi.

Chẳng lẽ là do nguyên tác quá cường đại, nghiệt duyên giữa Nhạc Linh San cùng Lâm Bình Chi không phải tuổi có thể ngăn cách được? Hàn Duyệt đang giãy giụa nghĩ xem có nên ngăn cản hay không.

Cho nên không nhìn thấy động tác của Lệnh Hồ Xung, Ninh Trung Tắc lại nhìn thấy, nhưng không nói gì, chỉ nhìn Lệnh Hồ Xung cười.

Lệnh Hồ Xung chậm rãi đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi cửa, lập tức chạy đi.

Lâm Bình Chi nhìn hài tử trong lòng Ninh Trung Tắc, lại nhìn Ninh Trung Tắc, nó biết nữ hài ấy là độc sinh nữ của Hoa Sơn phái tiền chủồng môn, ánh mắt chợt lóe, liền nhìn Nhạc Linh San cười. (Độc sinh nữ = con gái một)

Nhạc Linh San cười càng tươi hơn, y y nha nha muốn nhào vào lòng Lâm Bình Chi.

Ninh Trung Tắc thấy vậy, chỉ ôn nhu nhìn Lâm Bình Chi cười, “Nàng tên Nhạc Linh San, con muốn ôm nàng không?”

“Được không ạ?” Tuy là nói chuyện với Ninh Trung Tắc, nhưng Lâm Bình Chi lại nhìn về phía Hàn Duyệt ngồi một bên trầm mặc không nói.

“Đương nhiên có thể.” Ninh Trung Tắc không nghĩ quá nhiều, đứng lên thật cẩn thận đưa Nhạc Linh San cho Lâm Bình Chi ôm.

Lâm Bình Chi chưa bao giờ ôm tiểu hài tử, lần đầu tiên ôm một hài tử nhỏ thế này, thấy thật mới mẻ, còn có một cảm giác kỳ quái, nó cũng từng có một mẫu thân yêu thương, cũng từng có một phụ thân dẫu rằng ít nói chuyện nhưng lại thật tâm thương yêu mình.

Nhưng chỉ trong một buổi tối tất cả đều mất hết, nhìn hài tử trong lòng nhếch miệng cười, trong mắt Lâm Bình Chi thật phức tạp, nhưng chỉ ngẩng đầu nhìn Ninh Trung Tắc đã trở lại ngồi trên vị trí cũ nói, “Muội muội thật xinh đẹp.”

Hàn Duyệt nhìn thấy hết thấy, nhưng không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua cửa, trong lòng sốt ruột Phong Thanh Dương sao lại chưa về, hần sợ đợi thêm một lát nữa, tiện nghi nữ nhi của mình sẽ trực tiếp bị Lâm Bình Chi bắt cóc.

Lại liếc nhìn Nhạc Linh San cười vô cùng vui vẻ, Hàn Duyệt trong lòng buồn bực, hần tuy không phải phụ thân chân chính của nàng, nhưng ít nhất xác hần dùng là cha nàng, vậy mà lần đầu tiên ôm nàng bị nhận

được thủy mạn kim sơn, mất đứt bộ y phục Đông Phương đưa cho hắn. (thủy mạn kim sơn = ý là anh ý bị tiểu Linh San tè lên người)

Nhưng khi Lâm Bình Chi ôm nàng, nàng lại nhu thuận hiểu chuyện như vậy, cánh tay nhỏ bé cầm lấy ngón tay Lâm Bình Chi, y y nha nha đùa.

Ninh Trung Tắc chú ý tới ánh mắt của Hàn Duyệt, chỉ cho là sư huynh mình vì nữ nhi thân cận người khác mà không thân cận hắn nên trong lòng không thoải mái.

Nhưng trong lòng càng thêm ngọt ngào, ít nhất như vậy có nghĩa là sư huynh vẫn rất quan tâm nữ nhi cùng nàng, “Linh San thật thích Bình Chi.”

Hai gò má trắng nõn của Lâm Bình Chi đỏ lên, chỉ im lặng, cúi đầu chơi với tiểu hài tử trong lòng mình, một bộ cực kỳ thích thú.

Hàn Duyệt trong lòng run lên, hắn không quên kết cục của Nhạc Linh San trong tiểu ngạo giang hồ, gả cho Lâm Bình Chi rồi, Lâm Bình Chi không đối xử tốt với nàng, vì khi đó Lâm Bình Chi đã tự cung .

Thậm chí cuối cùng còn chết trong tay Lâm Bình Chi, lại liếc nhìn Lâm Bình Chi hiện tại đã không tính là thiếu niên, Tịch Tà kiểm phổ bị Đông Phương lấy đi, như vậy hắn là không sao.

Dù sao Lâm Bình Chi kỳ thật cũng có yêu Nhạc Linh San, nhưng giữa tình yêu và cừu hận, Lâm Bình Chi chọn cái sau, tự cung rồi lại không còn hứng thú với nữ nhân, mới có thể đối đãi với Nhạc Linh San như vậy.

Hơn nữa, mình cũng không đi tranh đoạt Tịch Tà kiểm phổ, không làm gì có lỗi với Lâm Bình Chi, nó sẽ không hận hắn, nghĩ đến đây, Hàn Duyệt yên tâm hơn, hắn thấy cho dù Nhạc Linh San có gả cho Lâm Bình Chi cũng không sao cả, dù gì cũng không có những mâu thuẫn kia, Nhạc Linh San hắn sẽ hạnh phúc.

Hơn nữa, Nhạc Linh San hiện tại mới có chút xú, cho dù muốn lập gia đình cũng phải chờ mười mấy năm sau, khi đó Lâm Bình Chi đã gần ba mươi, chưa chắc gì Nhạc Linh San đã chọn nó.

Tưởng tượng như vậy, Hàn Duyệt , hay là kỳ thật Nhạc Linh San chỉ thích mỹ nam lớn trên trắng nõn.

“Linh San rất đáng yêu.” Lâm Bình Chi cười híp mắt, một bộ thật thích Nhạc Linh San.

Hàn Duyệt trong lòng thở dài, Lâm Bình Chi mới lớn như vậy, vốn đang tuổi năng động, sao có thể thích một tiểu hài tử không có huyết thống, chẳng qua là vì hoàn cảnh Lâm Bình Chi bị ép phải lớn lên, học xong cách áp lực bản thân.

Hàn Duyệt không biết đây là tốt là xấu, càng thêm nhớ Đông Phương, nếu không có Đông Phương, hắn có thể không bằng cả Lâm Bình Chi, sẽ sống càng thêm áp lực, chỉ vì có thể bảo mệnh.

Bởi vì có Đông Phương làm chỗ dựa vững chắc, hắn hiện tại mới có thể sống khoái hoạt.

“Thích, vậy hãy gần gũi nàng nhiều chút, con có thể xem nàng như thân muội muội của mình.” Hàn Duyệt cuối cùng cũng nói ra, không chỉ vì Nhạc Linh San, còn là vì Lâm Bình Chi cùng Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc chỉ là một nữ nhân, hắn chiếm thân thể trượng phu nàng, trong lòng có áy náy, nên nếu giúp được gì hắn sẽ giúp hết sức.

Ninh Trung Tắc vừa định nói chuyện, chợt nghe tiếng bước chân, vội đứng dậy nhìn về ra cửa, cười nói, “Sư thúc, ngài đã tới.”

Hàn Duyệt cũng đứng lên, lại chú ý thấy Lâm Bình Chi ôm Nhạc Linh San đứng dậy, hơi có chút cổ sức, lặng lẽ vỗ tay Ninh Trung Tắc, liếc nhìn nàng một cái.

Ninh Trung Tắc cũng phát hiện, vội đi qua ôm lấy Nhạc Linh San, một tay vỗ vỗ vai Lâm Bình Chi, đẩy Lâm Bình Chi ra trước mặt Phong Thanh Dương, mở miệng nói, “Sư phụ, nó chính là Lâm Bình Chi.”

Phong Thanh Dương nhìn Lâm Bình Chi, gật đầu, mở miệng nói, “Chuyện của con ta đã nghe nói, có tính toán gì không?”

Lâm Bình Chi đỏ mắt, trực tiếp quỳ xuống trước Phong Thanh Dương, “Con, muốn vào Hoa Sơn, thỉnh Phong chương môn thành toàn.”

40. Chương 40

CHƯƠNG 41 – BÌNH DẪM CHUA LỚN HỌ HÀN

Chờ ba người rời đi, Hàn Duyệt mới mở miệng hỏi, “Sư thúc tìm ta có chuyện gì không?”

Phong Thanh Dương ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Duyệt, một bộ muốn nói lại thôi, Hàn Duyệt chột dạ, nhưng dù trong lòng có sợ hãi thì mặt hắn vẫn rất trấn định, không dám hỏi quá nhiều, chỉ muốn nhào vào lòng Đông Phương.

Phong Thanh Dương nhìn sư chất mình hồi lâu, mới vừa lòng gật đầu, nói, “Ngồi đi.”

“Vâng” Hàn Duyệt thềm thở ra một hơi, ngồi đối diện Phong Thanh Dương vị, một bộ ngoan ngoãn đợi lệnh.

Phong Thanh Dương thở dài một hơi, nói, “Chính đạo mục nát, ta cùng vài chưởng môn thương nghị, muốn chọn Ngũ nhạc minh chủ.”

Hàn Duyệt gật đầu, không nói tiếp, chuyện này hắn đã biết, cũng mật báo cho Đông Phương rồi, xem bộ dáng của Đông Phương, thì y rất vui vì chuyện này.

“Mà chọn ai thì chúng ta đã thương nghị, không để các chưởng môn tiếp quản chức vị minh chủ, dù sao tinh lực của một người cũng có hạn.” thanh âm Phong Thanh Dương không nhanh không chậm, lại mang theo một loại áp lực.

Hàn Duyệt tỏ vẻ lý giải gật đầu, mật thám thời cổ thật thông minh, bây giờ mà đã biết chuyện quan trọng nhất là phải phân công hợp tác .

Phong Thanh Dương thấy lời mình nói đã đủ rõ ràng, nếu người ngoài nghe được thì đã hiểu, liếc nhìn sư chất mắt, chỉ thấy hai mắt thanh minh không vui không buồn, lại thấy đây là không màng vinh nhục, thấy sư chất mình lòng dạ rất rộng rãi.

“Ta, Mạc Đại, Thiên Môn cùng Định Nhân đều thấy ngươi là lựa chọn thích hợp nhất.” Mắt Phong Thanh Dương mang theo tán thưởng nhìn Hàn Duyệt, nói.

Hàn Duyệt chỉ thấy nước mắt tuôn rơi, còn khó thể nhận hơn cả lúc hắn bị sét đánh chết, vị trí mà Nhạc Bất Quần hao hết tâm tư để giành lấy cứ như vậy rơi vào tay hắn ?

Tả Lãnh Thiên có phải người tới ám sát hắn hay không? Đông Phương có phải đã đoán được trước, cho nên mới vui như vậy?

Hàn Duyệt bị thúc phát hiện, thế giới này thật khủng khiếp, mọi người rất thông minh, hắn phải nhanh chóng đi tìm Đông Phương, trốn đi, nếu không tới lúc bị người ta lợi dụng, hắn còn đi kiếm tiền giúp người ta nha.

Hàn Duyệt suy nghĩ sớm bay tới bên cạnh Đông Phương, nhưng trong mắt Phong Thanh Dương lại là sư chất mình rất ổn trọng, “Ý của ngươi thế nào?”

“Không tốt.” Hàn Duyệt theo phản xạ trả lời, lại nghĩ tới bây giờ hắn đang nói chuyện với Phong Thanh Dương, nên vội nghiêm mặt nói với ông, “Cảm tạ các vị tiền bối ưu ái, nhưng Bất Quần sợ không gánh nổi trọng trách này.”

Phong Thanh Dương vừa lòng sự khiêm tốn của sư chất mình, “Không cần lo, đây là quyết định chung của chúng ta, bốn người chúng ta đều duy trì người.”

Hàn Duyệt khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ hắn không có nhân quyền? Vì sao không nghe ai hỏi hắn có chịu hay không, hắn vốn đâu có muốn làm minh chủ gì đó, chẳng lẽ uy lực của nguyên tác lớn tới vậy à? Nhạc Bất Quần nhất định phải lên làm minh chủ đoán mệnh?

Chẳng qua Hàn Duyệt lại nhớ đến Đông Phương, Đông Phương hẳn sẽ đồng ý chuyện này, thoáng do dự, Hàn Duyệt cũng biết Phong Thanh Dương bây giờ không phải đang hỏi ý kiến hắn, mà là báo cho hắn biết, mới mở miệng nói, “Bất Quần nhất định không cô phụ kỳ vọng của sư thúc cùng các vị tiền bối, chỉ là võ công của Bất Quần.”

“Không cần lo, chuyện này chúng ta cũng đã thương nghị qua.” Phong Thanh Dương thấy sư chất mình không từ chối dứt khoát, dám gánh vác trách nhiệm, lại vừa lòng không ít.

Hàn Duyệt chỉ thấy không còn gì để nói, thương nghị xong hết rồi mới đi nói cho hần biết, còn giả bộ hỏi ý kiến hần, tất cả thật đáng ghét.

“Vâng, cần tuân sư thúc dạy bảo.” Hàn Duyệt không biết nên nói sao, mặc dù hần không biết Phong Thanh Dương đã dạy mình cái gì, nhưng vẫn nói ra những lời này.

Phong Thanh Dương cũng vừa lòng, gật đầu, “Người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Vâng” Hàn Duyệt ôm quyền hành lễ, mới ngậy ngẩng bước đi, chỉ thấy mọi chuyện trải qua hôm nay trừ lúc ở chung với Đông Phương thì còn lại đều là bi kịch.

Trở lại phòng mình, Hàn Duyệt trực tiếp cởi áo khoát ra nằm lên giường, ôm chăn bắt đầu cắn, trong lòng phiền muộn tới cực điểm.

Không chỉ vì chuyện bị ép ngồi lên minh chủ vị, mà còn vì thấy có lỗi với sự chờ mong của những người đó.

Hần không phải Nhạc Bất Quần chân chính, không có khả năng vì minh chủ vị cùng Hoa Sơn phái mà hi sinh hết thảy, thứ hần quan tâm chỉ có một, chính là Đông Phương, hần chỉ muốn cưới Đông Phương, sống những ngày bình thản với Đông Phương, quy ẩn điền viên cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng Hàn Duyệt nghĩ quy ẩn điền viên không phải trốn vào nơi rừng rú không một bóng người, có một gian nhà rồi tự trồng trọt tự sử dụng, hần thích náo nhiệt hưởng thụ, Đông Phương dù rất lợi hại, nhưng cũng không biết trồng trọt. Hần muốn quy ẩn điền viên là tiểu ẩn ẩn vu thế, sống một cuộc sống bình thường. (tiểu ẩn ẩn vu thế = sống hòa nhập vào cuộc sống của người thường, dù bị vây trong ồn ào náo nhiệt của chốn thị thành lại có thể sống an nhàn thanh thản)

Cái gì Quỷ Hoa bảo điển, Tịch Tà kiếm phổ, Độc Cô cửu kiếm đều là mây bay, giang hồ phân tranh, vô lâm đoạt quyền xem như là một vở kịch, hai người họ tựa như phu thê bình thường, du sơn ngoạn thủy, nhắm nháp mỹ thực.

Lúc này Hàn Duyệt vô cùng nhớ Đông Phương, hận mình không thể lập tức về cạnh Đông Phương, thành cái bóng của Đông Phương không bao giờ rời khỏi y nữa.

Nhưng hần cũng biết, chuyện này không thể thành hiện thực, đôi mắt hần nhuần nhất thời tràn ngập khát vọng, chợt tiếng đập cửa vang lên, Hàn Duyệt sững sốt, vội đứng dậy, chỉnh trang lại y phục hỗn độn của mình.

“Sư huynh, huynh đã ngủ chưa?” Ninh Trung Tắc đẩy cửa ra, nhưng không có bước vào, vươn tay gõ cửa hỏi.

Hàn Duyệt nghe thanh âm, tay cứng lại, rất muốn giả như trong phòng không có người, nhưng chỉ đành phải mở miệng trả lời, “Ngủ, có chuyện gì sao sư muội.”

“Sư huynh còn chưa ăn cơm, muội mang cơm lên cho huynh.” Ninh Trung Tắc có chút thất vọng, nàng chỉ thấy lúc sư huynh mất đi vô công, hần đối xử với nàng rất lạnh nhạt, không phải nói là không tôn trọng không thương yêu, nhưng chính là cái cảm giác giữa hai vợ chồng thiếu đi rất nhiều.

Ninh Trung Tắc cứ thấy như sư huynh đang trốn tránh mình, hai là sư huynh đã yêu người khác, nghĩ tới đây, mắt Ninh Trung Tắc ảm đạm, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, nếu sư huynh thật sự yêu nữ tử nhà ai, nàng cũng không phải loại người không biết điều.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác chua xót, nàng cùng với sư huynh một đường chống đỡ Hoa Sơn phái, bao nhiêu khổ cực cũng cùng nhau chống chịu.

Không thể không tán thưởng sự miễn cảm của nữ nhân, nhưng dù Ninh Trung Tắc có thông minh tới đâu cũng không ngờ được, trượng phu mình đã không còn là người xưa, hần đúng là yêu người khác, nhưng không phải nữ tử, mà chính là đại địch của chính phái, Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại.

Hàn Duyệt mặc áo khoác vào, mở cửa nhìn thấy Ninh Trung Tắc mang theo ưu thương đứng đó, Ninh Trung Tắc cầm một cái mâm, bên trên có mấy chén cháo, mấy món điểm tâm và bánh mì, khẽ cười nói, “Sư huynh cũng đói bụng rồi.”

Hàn Duyệt kỳ thật không đói, dù sao ở chỗ Đông Phương đã ăn không ít, nhưng thấy Ninh Trung Tắc có tâm, cũng không đỡ chối từ, mở cửa mời nàng vào.

Ninh Trung Tắc bày thức ăn lên bàn, chờ Hàn Duyệt ngồi xuống rồi, mới ngồi vào cạnh hắn, đặt cháo trước mặt Hàn Duyệt, “Sư huynh phải chú ý thân thể.”

Hàn Duyệt thấy chỉ có một chén cháo, mở miệng hỏi, “Sư muội ăn chưa?”

“Vừa rồi muội đã cùng Xung nhi Bình Chi ăn một chút, muội cũng đã mang cơm cho sư thúc.” Ninh Trung Tắc nhẹ giọng trả lời.

Hàn Duyệt gật đầu, không biết nên nói gì, chỉ trầm mặc uống cháo, Ninh Trung Tắc thấy Hàn Duyệt như vậy, trong lòng càng thêm thương cảm, nhưng không nói nhiều, chỉ gấp mấy món ngày thường sư huynh mình thích ăn bỏ vào bát của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt có khẩu vị khác hẳn Nhạc Bất Quần, hắn thích ăn thịt, Nhạc Bất Quần thích ăn rau, hắn thích ăn những thứ có hương có vị, Nhạc Bất Quần thích ăn thanh đạm, nhưng món này tự nhiên không hợp khẩu vị của Hàn Duyệt, miễn cưỡng ăn một ít, Hàn Duyệt không ăn thêm nữa.

Ninh Trung Tắc thấy sư huynh buông đũa, tâm tư trầm trọng, thở dài, đặt đũa xuống, chủ động mở miệng nói, “Sư huynh, nếu thích nữ tử nhà ai, có thể nói cho muội biết, muội giúp sư huynh.”

Hàn Duyệt bị lời nói của Ninh Trung Tắc làm kinh ngạc vô cùng, lại một lần nữa bị thúc ý thức được sự hiền lành của nữ tử cổ đại, ngay cả hiệp nữ như Ninh Trung Tắc cũng không ngoại lệ, cảm thán may mà mình tìm Đông Phương, nếu không loại nữ nhân này, Hàn Duyệt ăn không tiêu.

Hàn Duyệt không phải người có chủ nghĩa đại nam tử, đối với những nữ nhân nhu nhược xem chồng như trời này hắn trốn còn không kịp.

“Sư muội hiểu lầm.” Hàn Duyệt không biết nói thế nào mới tốt, hắn đã yêu một người, nhưng không phải nữ nhân, Hàn Duyệt lại càng không định để Đông Phương gặp Ninh Trung Tắc .

Hàn Duyệt sợ Đông Phương bắn ngón tay một cái, ngân châm phóng ra liền giải quyết Ninh Trung Tắc. Hơn nữa, Hàn Duyệt cũng không định hưởng cái tính phúc thê tử cùng tình nhân đều đủ cả đó.

Có Đông Phương đã là may mắn của hắn, hắn sẽ không giống Dương Liên Đình trong tiểu ngạo, có nữ nhân tam thê tứ thiếp, lại còn hư tình giả ý lợi dụng Đông Phương.

Như vậy là vũ nhục Đông Phương, cũng là vũ nhục Hàn Duyệt hắn, hắn đã ước định với Đông Phương, một đời một kiếp chỉ hai người.

Mặt Hàn Duyệt lộ ra một nụ cười đắc ý, bỗng nhiên lại nhớ tới Đông Phương vốn có rất nhiều tiểu thiếp, y thậm chí từng là một trong số đó, biểu tình có chút vặn vẹo, thấy mình hơi thiệt thòi, nhiều kiếp như vậy, hắn cũng chỉ có mình Đông Phương.

Thậm chí nụ hôn đầu tiên bảo tồn lâu như vậy cũng dành cho Đông Phương, nhưng Đông Phương lại có nhiều tiểu thiếp như vậy, Hàn Duyệt trong lòng hỗn độn, nói thẳng ra là, Hàn Duyệt ghen tị.

Nếu đám tiểu thiếp này còn sống, sợ là Hàn Duyệt sẽ có thể dùng dấm chua nhấn chìm Nhật Nguyệt Thần giáo .

“Đừng nghĩ ngợi nhiều, không có nữ nhân nào đâu.” Chỉ có một nam nhân, Hàn Duyệt yên lặng bỏ thêm câu nữa.

Ninh Trung Tắc trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lại phát giác chính mình quá đa nghi, sư huynh mình luôn đỉnh thiên lập địa, nếu thật sư thích, sao có thể giấu diếm, huống chi cảm tình giữa phu thê họ vẫn rất tốt, “Vậy sư huynh có tâm sự à?”

Hàn Duyệt không biết nói thế nào, ho khan một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một bộ thâm trầm, lại bị một thân ảnh quen thuộc làm ngây người, chớp chớp mắt, chỉ thấy người nọ đứng trên cây, cong môi lộ ra một nụ cười, nhưng cặp mắt kia lại nhìn chằm chằm Ninh Trung Tắc.

“Sư muội, sư thúc đã ra ngoài?” Hàn Duyệt nuốt nước miếng, hỏi.

“Sư thúc ăn cơm xong, đi tìm Mạc Đại tiên sinh thương lượng vài chuyện, nói đêm nay không về.” Ninh Trung Tắc dù khó hiểu, nhưng vẫn đáp lại.

“Nga.” Hàn Duyệt lên tiếng, trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn miễn cưỡng giữ tĩnh táo nói, “Sư muội, ta có chút mệt mỏi.”

Ninh Trung Tắc vốn định nói, chúng ta là phu thê, nhưng lại thấy mặt sư huynh thật sự mang theo mệt mỏi, lại nhớ tới mình ban đêm phải chăm sóc nữ nhi, nữ nhi sẽ quấy rầy trượng phu nghỉ ngơi, nên không nói gì, thu thập bàn ăn, “Sư huynh phải chú ý thân thể, sớm nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Hàn Duyệt hiện tại trong lòng trong mắt đều ngập tràn dáng hình người ngoài cửa sổ, bất chấp Ninh Trung Tắc nói gì, chỉ biết đáp ứng.

Hết Đề tứ thập nhất chương – Bình dấm chua lớn họ Hàn Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 42 – NGUYỄN RỬA PHONG THANH DƯƠNG

Ninh Trung Tắc thở dài, thu chén đĩa ra ngoài, thấy Ninh Trung Tắc vừa ra khỏi cửa, hần vội chạy ra cài chặt then cửa, sau đó vui vẻ chạy tới cửa sổ, mở cửa ra nhìn.

Lại không nhìn thấy thân ảnh màu đỏ trên cây, trong lòng bất giác thất vọng, hai tai như cụp xuống.

“Đồ ngốc.” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt như vậy, cười ra tiếng, trầm mặc trong lòng đã hóa thành hư không.

Hàn Duyệt quay đầu, thấy Đông Phương đã ngồi trong phòng, hai chân bắt chéo, động tác vốn bất nhã lại mang theo chút tiêu sái tự nhiên, khí thế hồn nhiên thiên thành.

Hàn Duyệt nhất thời vui sướng, chạy đến trước mặt Đông Phương, lại nhớ tới những tiểu thiếp trước đây của y, môi cong xuống, nhưng vẫn ngồi xổm bên chân Đông Phương.

Giống một con chó nhỏ bị ủy khuất, “Đông Phương, người vào lúc nào?”

Đông Phương vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, thanh âm ôn nhu, mở miệng nói, “Vừa rồi, lúc người đang tiễn khách nhân.”

Nói đến hai chữ khách nhân, Đông Phương trong mắt lóe lên hàn quang, Đông Phương võ công cao cường, trong phòng nói gì tự nhiên đều vào tai y, Hàn Duyệt không rõ nhưng Đông Phương lại nhất thanh nhị sở.

Ninh Trung Tắc sợ tướng công mình thay lòng đổi dạ, cho nên mới nói trắng ra như vậy.

“Nàng không phải khách nhân.” Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, in một nụ hôn vào lòng bàn tay, cố ý nói, bởi vì Hàn Duyệt bây giờ còn tức giận chuyện Đông Phương từng có nhiều tiểu thiếp.

Tuy biết đó là chuyện trước kia, nhưng hần vẫn thấy khó chịu, dù sao Hàn Duyệt kỳ thật có chút thích tình cảm thuần khiết.

Đông Phương cứng người, nụ cười trên môi rũ xuống, đôi mắt đen thâm trầm, “Không phải khách nhân? Vậy chẳng lẽ là chủ nhân?”

Hàn Duyệt gật đầu, “Ninh Trung Tắc vốn là chủ nhân.” Mặc dù có chút uất ức, nhưng Hàn Duyệt cũng không muốn Đông Phương thương tâm, giải thích, “Ta mới là khách nhân, không phải sao?”

Đây là lời thật tâm của Hàn Duyệt, Hàn Duyệt vẫn thấy mình là khách nhân của Hoa Sơn phái, mà nhà chân chính của hần chính là ở bên cạnh Đông Phương bên.

Đông Phương trong lòng vui sướng, lại thấy Hàn Duyệt cố ý trêu đùa mình, “Cao hứng?”

Hàn Duyệt vui mặt vào bụng Đông Phương, dùng sức cọ vài cái, than thở nói, “Mất hứng.”

“Sao vậy?” Mặc cho Đông Phương có thông minh tới đâu, cũng nghĩ không ra, Hàn Duyệt ghen tị đám tiểu thiếp đã sớm thành bạch cốt của mình.

“Đông Phương từng thích tiểu thiếp nào của mình chưa?” Hàn Duyệt không muốn lừa Đông Phương, trực tiếp mở miệng hỏi. Dù sao hẳn không sợ Đông Phương biết mình đang ghen.

Đông Phương sững sốt, liền hiểu được tâm tư Hàn Duyệt, nói thật, nếu không phải Hàn Duyệt nhắc, Đông Phương đã sớm quên đám nữ nhân đó.

“Nữ nhi của của người đáng yêu không?” Đông Phương không trả lời, mà hỏi ngược lại.

Hàn Duyệt sững sốt, hiểu ý Đông Phương, đây đã là chuyện trước kia, họ bây giờ chỉ có lẫn nhau, thấy có chút nường, làm nũng nói, “Ta chỉ cần Đông Phương là đủ rồi, nữ nhi gì đó đều là mây bay mây bay a.”

Bất giác nói ra vài từ hiện đại, Đông Phương vừa lòng câu trả lời của Hàn Duyệt, “Vì sao lại nói là mây bay? Có nghĩa gì?”

Hàn Duyệt ho khan một tiếng, suy nghĩ một chút rồi đáp, “Ý là mây chỉ cần một cơn gió là tiêu tán, bay lượn bên ngoài, không quan hệ tới chúng ta.”

Hắn không biết mình có giải thích đúng không, vì trước kia hẳn có bao giờ đi tìm hiểu ý nghĩ của đồng từ ngữ lộn xộn này làm gì.

Đông Phương gật đầu, xem như đã biết, “Nữ nhân trước kia cũng là mây bay.” Nhắc đi nhắc lại từ mây bay, Đông Phương thấy có chút mất tự nhiên, rồi lại thấy từ ngữ hiện đại này rất có ý nghĩa.

Hàn Duyệt đầu tiên là vui vẻ, sau lại thấy không được tự nhiên, dù sao y cũng từng là một thành viên của đám mây bay đó.

Lại có chút buồn cho những nữ tử đó, hai loại cảm xúc rơi vào một chỗ, Hàn Duyệt trong gió hỗn độn, biểu tình .

Hàn Duyệt là một người biết tận sức hưởng lạc, tuy sẽ để ý những chuyện đã qua, nhưng lại không đi buồn rầu vì nó, hiện tại với tương lai mới quan trọng nhất.

Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, ngồi ngồi lên ghế, ngón tay Đông Phương thon dài trắng nõn, móng tay mượt mà đáng yêu, Hàn Duyệt nhìn không được khẽ cắn một cái.

“Đói bụng?” Đông Phương cười khẽ ra tiếng, nói Hàn Duyệt cắn, thì không bằng nói hẳn như động vật làm nũng, không biết làm cách nào để biểu đạt sự thích thú của mình.

“Không có đói.” Hàn Duyệt vừa nói xong, lại thấy Đông Phương móc ra một bọc điểm tâm nhỏ, cái mũi hít hít vài hơi, hình như ngửi được mùi điểm tâm thơm ngát, nước miếng tràn ra.

“Đói bụng.” Hàn Duyệt kéo dài tiếng ra, nhìn chăm chăm Đông Phương, chờ Đông Phương dứt ăn.

Đông Phương lại trực tiếp cất điểm tâm đi, đứng lên đi vào phòng trong, “Người ăn quá nhiều, đây là của sáng mai.”

Hàn Duyệt vui vẻ đi theo sau Đông Phương, dịu hiền nhận lấy áo khoác Đông Phương cởi ra treo lên, trở mắt nhìn Đông Phương đặt điểm tâm lên cái bàn nhỏ cạnh giường, không dám vươn tay lấy.

Đông Phương mặc một thân bạch trù nội sam, ngồi trên giường, tựa như y vốn là chủ nhân căn phòng, nên ngồi ở đó.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương thanh thản như vậy, không có vẻ ngạo nghễ trước mặt thuộc hạ, không có vẻ đàm tiếu trước mặt địch nhân, chỉ lặng lẳng ngồi đó, tựa như một phong cảnh, đằng sau y không phải là chiếc giường cổ xưa trong khách ***.

Ngược lại như đứng trên đầu cầu vùng sông nước Giang Nam mưa bụi lất phất rơi, mang theo chút lành lạnh trầm mặc chờ đợi ái nhân của mình.

Trong yến chuyển mang theo một loại khí chất độc đáo, như tách rời khỏi thế giới, trong mắt chỉ có người là đủ rồi, ý nghĩ của cuộc sống chính là người.

Mà Hàn Duyệt chính là người trong mắt y, cái loại chuyên chú này làm Hàn Duyệt muốn khóc, Hàn Duyệt bỗng nhiên muốn mở miệng nói gì đó, mà hắn cũng thật sự nói, “Điểm tâm kia nhất định phải để mai ăn?”

Đông Phương nhất thời cứng lại, trực tiếp bị chọc cười, hỏi ngược lại, “Người thấy thế nào?”

Hàn Duyệt không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn cúi áo ngồi cạnh Đông Phương, lấy lòng ôm thắt lưng Đông Phương, khẽ hôn mặt Đông Phương, đôi môi mềm mại mang theo tình yêu đắm say.

Đông Phương trong lòng thở dài, với Hàn Duyệt bất luận thế nào, y cũng không tức giận nổi, ôm cổ Hàn Duyệt ngã xuống giường.

Cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hắn, cam tâm tình nguyện cưng chiều che chở, hao hết tâm tư chỉ muốn hắn giữ mãi nụ cười, những chuyện dơ bẩn này, y không hề muốn để hắn biết.

Đông Phương chỉ muốn làm một tiểu nữ nhân được người bảo hộ, kỳ thật Hàn Duyệt vốn không hề phụ hợp hình tượng trong lòng Đông Phương, không nói tính cách, chỉ nói ở bề ngoài, Dương Liên Đình cũng phù hợp hơn Hàn Duyệt.

Hơn nữa Hàn Duyệt hơi chút trẻ con, tính cách có chút yếu đuối, càng dễ mềm lòng, những điều này Đông Phương biết, nhưng.

Đông Phương trầm mặc nhìn đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt, hồi lâu mới lộ ra một nụ cười, nhưng, người trong lý tưởng là hư ảo, mà Hàn Duyệt mới chính là hiện thực.

Một người có thể vì y mà chết, vì y mà rơi lệ, có thể ở bên y, thật tâm đối xử với y, mới có thể làm bạn với y, Hàn Duyệt tuy trẻ con, nhưng lúc nguy hiểm hắn sẽ không tránh ở sau lưng y. Dù có yếu đuối, cũng sẽ chịu vì y mà dâng lên sinh mệnh của mình.

Huống chi, Hàn Duyệt biết mình muốn thứ gì, cho dù có mềm lòng cũng sẽ không do dự bất định, tựa như thái độ của hắn với Ninh Trung Tắc với Hoa Sơn phái.

Hai tay ôm cổ Hàn Duyệt, Đông Phương khẽ hôn lên môi hắn, dẫn lưỡi Hàn Duyệt vào miệng mình, hai đầu lưỡi không còn sự cách trở của môi, nhiệt liệt giao triền.

Hàn Duyệt dù không biết Đông Phương sao lại như thế, lại vui sướng dị thường, môi Đông Phương rất mềm, khoang miệng lành lạnh, khiến người khác say lòng.

Hàn Duyệt chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu thương một ai đó, mà ngay cả khi chưa đi vào thế giới này, mười chín năm sống đó, không phải chưa từng có người chẳng ngại bị thúc mà thổ lộ với hắn, nhưng hắn vẫn chưa từng nhận lấy một lần, vì hắn không có cảm giác với họ.

Hắn vẫn cho là mình cuối cùng sẽ kết hôn với một đối tượng cha mẹ chọn sẵn, sau đó bình thản sống cả đời.

Hóa ra không phải hắn không biết yêu, mà là hắn chưa gặp gỡ được đúng người, bàn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Đông Phương, thân thể y không mềm mại như nữ nhân, lại ngập tràn vẻ đẹp của lực độ, tựa như một con báo biếng nhác, có đường cong tạo nhả cùng dáng người hoàn mỹ.

Hàn Duyệt nghĩ một câu rất văn nghệ, dù thấy không được tự nhiên, nhưng nghĩ Đông Phương sẽ cao hứng, hắn vẫn nói ra, “Ta chất chịu tình yêu cả đời mình, chỉ vì một nụ cười của người.”

Đông Phương nhin không được cười ra tiếng, “Đồ ngốc.”

Hàn Duyệt bị thúc, hắn phát hiện mình thật sự không thích hợp văn nghệ, biểu tình nhìn Đông Phương, “Người không phải hắn là rất cảm động, sau đó lấy thân báo đáp?”

Đông Phương sững sốt, nhưng không nói chuyện, chỉ nhếch mi cử động thân thể, xoay người ngồi lên trên Hàn Duyệt, “Đồ ngốc, ta chẳng phải là của người đó sao.”

Mái tóc dài màu đen của Đông Phương xoắn tung, nội sam xộc xệch ẩn ẩn lộ ra xương quai xanh, đôi mắt ẩn tình lại che dấu không được kiêu ngạo, động tác vốn nên *** mỹ, lại mang theo một loại bá nhiên.

Đông Phương xem như đệ nhất cao thủ trong tiểu ngạo giang hồ, nhưng cũng là người bị kịch nhất, không có lớp phấn son dày đặc che phủ, không có lớp lông la hoa lệ, Đông Phương không như những miêu tả trong tiểu ngạo, ẩn nấp trong cảnh vật tinh trí, hoa hồng yêu lệ, mùi hoa say lòng, đằng sau bức rèm gấm trong khuê phòng lồng lẩy rực rỡ, dù có vì Quỳnh Hoa bảo điển mà toát ra mị khí, nam nữ khó phân, nhưng cũng là ngạo thị quần hùng, cầm tay sóng vai.

Trong mắt Hàn Duyệt mang theo mê luyện cùng kiên định, đan mười ngón tay vào tay Đông Phương, “Đông Phương, ngươi phải nuôi ta cho tốt.”

“Đồ ngốc.” Đông Phương mím môi cười khê, điểm lệ vô song, “Ta không nuôi người, thì ai còn muốn nuôi đồ ngốc này.”

“Là người nuôi ta thành ngốc.” Hàn Duyệt bắt lấy một lọn tóc của Đông Phương, ý bảo Đông Phương cúi đầu, khê hôn lên môi Đông Phương, “Người phải chịu trách nhiệm.”

Còn định nói vài câu tâm tình, lại thấy Đông Phương bỗng nhiên xoay người xuống giường, vươn tay bắt lấy hồng y của mình, vội vàng hôn lên mặt Hàn Duyệt, “Điểm tâm ngày mai mới được ăn.” Nói xong liền nhảy cửa sổ rồi đi.

Hàn Duyệt cam đoan, mọi chuyện diễn ra trong vòng mười giây, người vừa rồi còn đang nằm trên giường ôn nhu triền miên với hắn, lập tức đã biến mất, Hàn Duyệt bắt đầu nguyên rửa sự lợi hại của khinh công.

Còn đang nghi hoặc đã nghe tiếng đập cửa, “Sư chất, đến phòng ta, có việc cần thương nghị.”

Hàn Duyệt cắn răng, lần đầu tiên thấy thanh âm Phong Thanh Dương chán ghét đến thế, thấp giọng nguyên rửa, “Chia rẽ nhân duyên sẽ vị heo đá, Phong Thanh Dương Phong sư thúc, ta chúc người ra đường bị heo đá.”

Hết Đề tứ thập nhị chương – Nguyên rửa Phong Thanh Dương Đăng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 43 – ĐIỂM TÂM BỊ CƯỚP

Phong Thanh Dương tìm Hàn Duyệt, kỳ thật không phải chuyện lớn gì, chỉ là thông tri hắn, mười ngày sau, Ngũ Nhạc đại hội sẽ bắt đầu, đến lúc đó họ sẽ đưa ra việc chọn Ngũ Nhạc minh chủ.

Đồng thời ngày đó sẽ nói ra chuyện họ đề cử Hàn Duyệt làm Ngũ nhạc minh chủ, đến lúc đó liền xem phản ứng của Tả Lãnh Thiên, nếu lão thức thời không phản đối, vậy xem như chưa có gì.

Từ trong lời nói của Phong Thanh Dương, Hàn Duyệt nghe ra, mặc kệ Tả Lãnh Thiên có đồng ý hay không, Hàn Duyệt nhất định vẫn phải ngồi vào vị trí Ngũ nhạc minh chủ.

Chính giữa tuy sẽ có chút phiền toái, nhưng không cần Hàn Duyệt lo lắng, mấy lão nhân gia họ sẽ trợ giúp giải quyết, Hàn Duyệt nghe mà mắt sáng lên, rất muốn nói cho Phong Thanh Dương phiền toái lớn nhất chính là để hắn làm Ngũ Nhạc Minh chủ, còn không bằng trực tiếp để cho Lệnh Hồ Xung làm.

Nhưng ngẫm lại tuổi của Lệnh Hồ Xung hiện tại, lời này hắn nói không ra nổi, chỉ phải ậm ừ những gì Phong Thanh Dương nói.

Lâng lâng trở lại phòng, Hàn Duyệt nhìn điểm tâm trên bàn, rất muốn nhìn trắng rỗng ra vài tiếng, đừng có khi dễ người ta quá.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Hàn Duyệt vội vàng rửa mặt xong, ngồi trên giường, thật cẩn thận mở giấy dầu ra, nhìn điểm tâm mà trong lòng vui sướng, chưa kịp ăn, chợt nghe thấy tiếng đập cửa.

Hàn Duyệt tiện tay để điểm tâm lên bàn, đứng dậy đi mở cửa, thấy Lệnh Hồ Xung mặc một bộ y phục màu nâu, “Sư phụ, sư nương gọi người xuống lầu ăn cơm.”

“Được rồi, ta đi thay y phục đã.” Hàn Duyệt muốn vào trong ăn cho hết điểm tâm trước, nhưng nhìn thấy Lệnh Hồ Xung trông mong nhìn chăm chăm mình, không được tự nhiên hỏi một câu, “Xung nhi muốn vào không?”

Lệnh Hồ Xung quả thật kinh hãi, sợ Hàn Duyệt đổi ý, vội gật đầu, Hàn Duyệt bị thúc né người qua một bên, trong lòng lại đầy nước mắt cầu Lệnh Hồ Xung đừng phát hiện ra điểm tâm.

Nhưng ai ngờ Lệnh Hồ Xung như một con chó với cái mũi thính, cau mũi, ánh mắt nhìn vào phòng trong, “Sư phụ, cái gì mà có mùi thơm vậy?”

Hàn Duyệt muốn cắn ra một miếng răng, càng muốn trở lại lúc nãy, trực tiếp không ra cửa là được rồi, lại trừng mắt nhìn Lệnh Hồ Xung không hề hay biết toát ra vẻ mặt khát vọng, miễn cưỡng cười nói “Ta mua vài thứ.” Nói xong bất đắc dĩ bước vào trong phòng lấy điểm tâm ra cho Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nhận lấy điểm tâm, cầm một khối để vào miệng, tuyệt không khách khí, “Ngon quá, sư phụ đây là người mua sao?”

Nhìn Lệnh Hồ Xung như trâu uống nước xử mới điểm tâm tình yêu của Đông Phương, Hàn Duyệt như thấy tâm mình đang rướm máu, miễn cưỡng trả lời, “Mua trên đường, con ăn chậm một chút.”

Lệnh Hồ Xung ha hả cười, nghĩ sư phụ sợ mình bị ghen, trong lòng cảm động, động tác trên tay lại không hề chậm, “Không sao đâu sư phụ, con sẽ không bị ghen đâu.”

Hàn Duyệt cắn chặt răng, không dám mở miệng, nhìn mấy khối điểm tâm cuối cùng, nhịn không được bật ra vài chữ “Con chưa một ít.” Cho ta, hai chữ cuối, Hàn Duyệt vẫn không nói ra được.

Lệnh Hồ Xung nghi hoặc địa nhìn Hàn Duyệt, dưới bàn hai tay Hàn Duyệt bấu chặt lấy y phục, nổi đầy gân xanh, cắn răng cười nói, “Chưa cho sư. Nương con một ít.”

Lệnh Hồ Xung nghe sư phụ nói xong, nhất thời đỏ mặt lưu luyến đặt điểm tâm lên bàn, thấy mình vừa rồi lại quên sư nương sư muội cả tiểu sư đệ nữa rất đáng xấu hổ.

Nhưng Lệnh Hồ Xung không phải một người không dám nhận sai, trực tiếp mở miệng nói, “Sư phụ, con quên .”

Hàn Duyệt run rẩy bao lại mấy khối điểm tâm còn sót lại, liếc nhìn Lệnh Hồ Xung đang nhìn chăm chăm mình, cuối cùng đặt điểm tâm lên tay Lệnh Hồ Xung, “Đi đưa cho sư nương con.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cầm điểm tâm, chạy thẳng ra cửa, tới cửa còn quay đầu cười nói, “Con sẽ nói với sư nương là sư phụ mua cho người.” Nói xong không chờ Hàn Duyệt trả lời, liền đóng cửa lại.

Hàn Duyệt cắn tay áo, hai mắt đầm lệ lưng tròn, rõ ràng là Đông Phương làm riêng cho hắn, Hoa Sơn phái quả nhiên không hợp với hắn, luôn khi dễ hắn.

Chỉ nghe một tiếng xoẹt, Hàn Duyệt cứng người lại, ngơ ngác nhả ra, chỉ thấy tay áo có thêm một vết rách, Hàn Duyệt bị thúc, y phục của mình lại bị hủy nữa rồi, tổng cộng hắn chỉ mang có ba bộ.

Cởi áo khoác ra, thay vào bộ y phục cuối cùng Đông Phương chuẩn bị, Hàn Duyệt quyết định hành trình hôm nay, phải đi tìm Đông Phương.

Ra cửa phòng, thấy Ninh Trung Tắc ôm hài tử đi lên, Ninh Trung Tắc hôm nay nghe Lệnh Hồ Xung nói, thấy hôm qua mình thật sự đã hiểu lầm sư huynh, đều là do nàng tự miên man suy nghĩ, trong lòng ngượng ngùng rồi lại thấy thật thỏa mãn, dù sao nữ tử xem phu quân là trời, mà trong lòng trượng phu có nàng, chuyện này với một nữ nhân mà nói, chính là hạnh phúc lớn nhất.

“Sư muội, tìm huynh có việc?” Hàn Duyệt thấy Ninh Trung Tắc sắc mặt ửng đỏ, mang theo vẻ thỏa mãn, thấy hắn là vì nàng đã ăn điểm tâm, dù sao điểm tâm của Đông Phương là mỹ vị nhất.

“Sư huynh, muội lên gọi huynh xuống ăn cơm.” Ninh Trung Tắc thấy sư huynh biểu tình cứng ngắt nghiêm túc, nghĩ hắn ngượng ngùng, lại nhớ tới lời Xung nhi vừa nói, trong lòng cũng ngượng ngùng, cúi đầu, nhỏ giọng đáp.

“Vây đi thôi.” Hàn Duyệt đang khổ sở vì điểm tâm, dù không đến mức tức giận, nhưng vẫn có chút khó chịu, không thềm nói nhiều, trực tiếp đi xuống lầu.

Ninh Trung Tắc đi theo sau, không trách thái độ sư huynh không tốt, miệng mỉm cười ngọt ngào, một bộ tiểu nữ nhân.

Đi xuống lầu, thấy Phong Thanh Dương đã ngồi trên bàn, Hàn Duyệt dù không phải cổ nhân, nhưng vẫn tôn trọng trường bối, thấy đề trường bối chờ là chuyện rất không lễ phép, bước nhanh lên trước, “Sư thúc, ta đã tới chậm, thỉnh trách phạt.”

Phong Thanh Dương không chút tức giận, chuyện lúc sáng Lệnh Hồ Xung sớm nói cho ông biết, ông nghĩ hai phụ thê họ có chuyện muốn nói riêng với nhau, mà ông cũng không phải người cũ kỹ, lập tức cười nói, “Không muộn, muộn chút cũng không sao, ngồi xuống đi.”

Hàn Duyệt không biết Phong Thanh Dương nghĩ gì, nhưng nghe không có ý trách mình nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống bên phải Phong Thanh Dương, Ninh Trung Tắc vì phải đút cơm cho hài tử, không ngồi trên bàn, mà mở miệng nói, “Sư thúc, sư huynh ta xin được ra ngoài trước.”

“Đi đi, bảo người mang thức ăn lên lầu, về sau không cần phải đi xuống thế nữa, giang hồ nữ nhân không chú trọng mấy thứ này, ta biết ngươi có hiếu tâm là đủ rồi.” Phong Thanh Dương sợ Ninh Trung Tắc vất vả, lại có lòng khen Ninh Trung Tắc một phen trước mặt Hàn Duyệt, liền mở miệng nói.

“Đây là chuyện ta nên làm.” Ninh Trung Tắc thấp giọng nói.

“Sư huynh, ta đi lên trước.” Ninh Trung Tắc thấy sư huynh không mở miệng, hỏi lại lần nữa.

Hàn Duyệt gật đầu, suy nghĩ chút lại nói thêm, “Đừng mãi lo cho hài tử, cũng phải chú ý thân thể mình.” Dù sao Hoa Sơn sau này cũng phải dựa vào các người, câu sau, Hàn Duyệt không nói ra, dù sao hắn bỏ đi với Đông Phương là một bí mật.

Ninh Trung Tắc cười gật đầu, trong lòng ngọt ngào vô hạn, ôm hài tử dặn tiểu nhị mang thức ăn lên lầu liền bỏ đi.

Lệnh Hồ Xung kéo tay Lâm Bình Chi đi đến trước mặt Hàn Duyệt, đồng thời nói, “Sư thúc, sư phụ.”

Vừa thấy Lệnh Hồ Xung, Hàn Duyệt liền nhớ đến điểm tâm của mình, nếu không phải tại con quỷ tham ăn này, điểm tâm ấy vốn nên vào bụng hắn hết, làm gì đến nỗi như bây giờ hắn cả một khối cũng không ăn được, nên bày ra một bộ nghiêm túc mở miệng nói, “Sao lại tới trễ vậy.”

Lâm Bình Chi nghe vậy, trong lòng có chút bối rối, nó không giống Lệnh Hồ Xung ở Hoa Sơn từ nhỏ tới lớn, hưởng chi nó còn cần ở Hoa Sơn học tập võ công bảo mệnh cùng trả thù cho cha mẹ, vội rút tay Lệnh Hồ Xung ra, ôm quyền hành lễ, “Là đệ tử không tốt, đệ tử.”

Không nói tiếp, lại có chút ghen ngào, trong lòng sợ hãi bị sư phụ chán ghét, như vậy những ngày sau này của nó chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

“Tiểu sư đệ vừa mới luyện võ xong.” Lệnh Hồ Xung khó hiểu Lâm Bình Chi vì sao khẩn trương như thế, nhưng vẫn giải thích, nó biết sư phụ mình tuy nghiêm khắc nhưng vẫn yêu thương môn hạ đệ tử, câu nói lúc này hắn là lo họ quên bỏ lỡ bữa sáng.

Hàn Duyệt thấy Lâm Bình Chi làm vậy, lại nghe thanh âm thoảng có tiếng nức nở, trong lòng run lên, thấy mình như đang bắt nạt tiểu hài tử, càng thêm ngưng ngừng, ho khan một tiếng, hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.” Lệnh Hồ Xung nắm tay Lâm Bình Chi, hỏi đáp.

“Vây ngồi xuống ăn đi.” Hàn Duyệt vội nói, dù sao hắn không muốn chọc khóc Lâm Bình Chi.

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi đồng thời đáp.

Lệnh Hồ Xung ngồi bên cạnh Hàn Duyệt, Lâm Bình Chi ngồi sau Lệnh Hồ Xung, trộm liếc nhìn sư phụ, thấy hắn không tức giận, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra quyết định sau này phải càng thêm cẩn thận.

Kỳ thật Hàn Duyệt lần này làm có chút quá đáng, dù sao còn có Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương không nói gì, Hàn Duyệt cũng không nên trực tiếp giữ hai người họ lại ăn cơm.

Nhưng dù sao cũng là người trong giang hồ, không giống như trong nhà đại quan chú trọng quá nhiều thứ. Phong Thanh Dương cũng có tâm cho hắn ngồi lên vị trí Ngũ nhạc minh chủ, rồi trở lại làm Hoa Sơn chưởng môn, muốn sư chất lập uy, lại thấy sư chất thưởng phạt phân minh, cho nên hành động vượt quá này của Hàn Duyệt trong mắt ông lại thành thưởng thức

Không thể không nói, khi Phong Thanh Dương xem một người thuận mắt, thì có làm sai ông cũng thấy đáng thưởng thức.

Đồ ăn bày lên, Hàn Duyệt trong lòng càng thêm buồn bực, cháo gạo kê thêm vài cái bánh mì trắng và vài đĩa điểm tâm, chờ Phong Thanh Dương bắt đầu ăn, Hàn Duyệt mới cầm lấy bánh mì, đưa cho Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi, dặn dò, “Ăn nhiều một chút.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi đều vào tuổi lớn, hướng chi sáng sớm đã dậy luyện võ, sớm đã đói bụng, “Cảm ơn sư phụ.” Nói xong, liền bắt đầu ăn.

Lệnh Hồ Xung ăn uống luôn tùy tiện, Lâm Bình Chi dù ăn nhanh nhưng vẫn mang theo chút tao nhã của thế gia đệ tử, Hàn Duyệt cũng đói, lấy một cái bánh mì bắt đầu ăn.

Bữa sáng rất nhanh đã ăn xong, Phong Thanh Dương chậm rãi mở miệng nói, “Xung nhi cùng Bình Chi ngoan ngoãn luyện võ, buổi tối trở về ta muốn kiểm tra.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi nghe xong, đều vui sướng, dù sao võ công Phong Thanh Dương cao cường ai cũng biết, được ông chỉ đạo, là rất có lợi cho họ.

“Sư chất cùng với ta cùng đi gặp Mạc Đại tiên sinh không?” Phong Thanh Dương tuy nói vậy nhưng cũng không hy vọng hắn đi cùng, dù sao đến lúc đó sẽ nói chuyện minh chủ, không khỏi nhắc tới võ công, sợ sư chất nghe xong đau lòng.

Hàn Duyệt vốn không chuẩn bị đi, trực tiếp lắc đầu, “Bất Quần thân là văn bối không nên quấy rầy, ta ra ngoài mua vài thứ.”

Hết đệ tứ thập tam chương – Điểm tâm bị cướp Đăng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 44 – LỄ VẬT CỦA HÀN DUYỆT

Đi theo Phong Thanh Dương ra khách ***, Hàn Duyệt đứng trước cửa khách ***, đối với Phong Thanh Dương chấp tay nói, “Sư thúc mời đi trước.”

Phong Thanh Dương gật đầu, thấy sư chất tuy rằng không có võ công, nhưng cũng không dễ dàng bị người khi dễ, nên không dặn dò thêm, trực tiếp xoay người rời đi.

Hàn Duyệt chờ Phong Thanh Dương mất dạng, bề ngoài nhàn nhã kỳ thật nóng vội đi đến khách *** của Đông Phương.

Bỗng nhiên nghĩ đến lúc trước hắn kiếm tiền chính là vì muốn mua lễ vật cho Đông Phương, nhưng vì đủ nguyên nhân mà không thể thực hiện được, bây giờ vừa lúc, bất giác thả chậm tốc độ, nhìn những cửa hàng và sạp nhỏ ven đường.

Lại có chút khó xử, không biết nên chọn gì để tặng Đông Phương, Đông Phương không thiếu thứ gì, hơn nữa lại có tiền hơn hắn

Không tặng thì trong lòng lại khó chịu, vô cùng rối rắm, nhưng vẫn quyết định chọn thử, đôi mắt hắc nhuận chớp chớp, không khỏi cười khê.

Nguyên vọng lớn nhất của Đông Phương là làm một nữ nhân, kỳ thật Hàn Duyệt thấy Đông Phương mọi thứ đều tốt, từ lâu đã hơn hẳn nữ nhân, nhưng cũng biết Đông Phương chấp nhất, còn cả những việc y đã cố gắng làm vì hắn.

Nhớ lúc trước xem tiểu ngạo, Đông Phương một thân phần hồng, tay nhỏ cầm châm, ngồi đó lặng lẽ thêu hoa, điềm tĩnh mà đẹp đẽ.

Chỉ sợ cuộc sống như vậy mới là thứ mà Đông Phương hướng tới, có người mình yêu ở bên cạnh, y có thể mặc những bộ y phục tiên diễm, có thể sống như một nữ nhân.

Không phải hèn mọn, đó chỉ là một tâm tính cùng nguyện vọng. Hiện giờ Đông Phương lại đang vì chuyện của hắn mà bồn bả, bất giác trong lòng áy náy, hắn đi thẳng đến hàng tơ lụa.

Vì trời còn khá sớm, hàng tơ lụa không quá đông khách, Hàn Duyệt đi vào ánh mắt chường quầy liền sáng lên, vội ra chào đón, “Khách nhân cần gì?”

“Có loại vải nào thích hợp cho nữ tử, thanh lịch tinh xảo chút không?” Hàn Duyệt chỉ suy nghĩ chút, liền mở miệng hỏi.

Đông Phương dù hơn hẳn nữ tử, nhưng dù sao cũng có thân hình khung xương của nam nhân, nếu mua đồ may sẵn hẳn sẽ không vừa, không bằng chọn chút tơ lụa để Đông Phương tự may, tay nghề Đông Phương tốt hơn người ngoài nhiều.

Chường quầy nhìn diện mạo người tới, trong lòng đã có cân nhắc, nghĩ Hàn Duyệt mua tơ lụa cho kiều thê, lại thấy Hàn Duyệt mặt như Quan Ngọc, y phục nhìn qua tuy đơn giản, nhưng tinh xảo “Đương nhiên có.” Chường quầy vẻ mặt tươi cười, “Khách nhân thỉnh vào trong, ta cho người đi lấy vài hàng mẫu thượng đẳng ra cho ngài.”

“Được.” Hàn Duyệt tất nhiên không muốn ủy khuất Đông Phương mặc thứ đẳng, còn dặn, “Nếu không tốt, ta sẽ không lấy.”

“Đương nhiên, nếu là khách nhân chường mắt, chúng ta sao có thể buộc khách nhân mua.” Chường quầy để Hàn Duyệt ngồi xuống, xoa người tự mình vào quầy lấy hàng mẫu ra.

Một cái khay lót khăn màu trắng, bên trên bày hơn mười tấm vải lụa bằng bàn tay, đủ màu đủ sắc, Hàn Duyệt chọn một tấm màu hồng nhạt, vuốt lên cảm giác trắng mịn mềm mại, tuy màu sắc có chút nữ khí nhưng da Đông Phương rất trắng, màu này mặc vào sẽ không khó coi.

Lấy ra để qua một bên, Hàn Duyệt lại tinh tế nhìn một lúc nữa, chỉ thấy mấy tấm màu tiên diễm kia đều hợp với Đông Phương, nhất thời khó thể quyết đoán.

“Những mẫu này đều là tơ lụa tốt nhất, tiểu *** mới nhập vào, khách nhân đừng ngại chọn vài mẫu, cam đoan người khách nhân tặng sẽ rất vui.” Chường quầy ước gì Hàn Duyệt chọn nhiều một chút, tất nhiên sẽ toàn nói lời hay.

Hàn Duyệt tuy biết đây là nịnh hót, nhưng trong lòng vẫn cao hứng, dù sao ai chẳng thích những lời dễ nghe, hơn nữa hắn cũng thấy dù mặc màu gì thì Đông Phương cũng đẹp.

Cuối cùng Hàn Duyệt chọn một tấm màu nghệ và màu xanh nhạt, tổng cộng ba xấp lụa, chường quầy nhìn ngân lượng trong tay vui tới mức mắt híp lại, thanh âm càng thêm nhiệt tình, “Khách nhân, ngài có thể cho ta địa chỉ, ta sẽ cho người mang đến cho ngài.”

Hàn Duyệt gật đầu, hắn cũng thấy mình ôm tơ lụa đi trên đường không tốt, vạn nhất bị người quen nhìn thấy, đừng nói không tốt trả lời, chỉ sợ rằng phải nói là đưa tặng cho Ninh Trung Tắc.

Hàn Duyệt không phải không biết Ninh Trung Tắc là người rất tốt, nhưng trong lòng hắn đã sớm có người khác. Nói ra tên khách *** Đông Phương đang ở, lúc giao cứ trực tiếp nói tên Hàn Duyệt ra là được.

Chường quầy trong lòng thở ra một hơi, âm thầm suy tư những lời lúc nãy có chỗ nào không tốt không, đưa đến khách *** thế này rõ ràng là Kim ốc tàng kiều, lại thấy Hàn Duyệt vẻ mặt chính khí không giống kẻ tham luyến sắc đẹp, không khỏi mê hoặc, nhưng biết việc này không phải mình nên hỏi tới.

Chường quầy trong lòng biến hóa, trên mặt lại một bộ tươi cười luôn gật đầu nhắc lại tên khách ***, chờ Hàn Duyệt vừa lòng mới cam đoan sẽ đưa đến ngay.

Hàn Duyệt vừa lòng rời khỏi hàng tơ lụa, chạy thẳng tới chỗ Đông Phương, muốn tự mình trao lụa cho Đông Phương

Tới khách ***, người đưa hàng chưa tới, Hàn Duyệt trong lòng sốt ruột, có cảm giác mình như sắp hiến vật quý cho Đông Phương.

Khách *** lão bản nhận ra Hàn Duyệt, dù sao Hàn Duyệt là người Đông Phương giáo chủ tự mình dẫn dò, nhìn Hàn Duyệt dáng vẻ lo lắng, nhưng không lên lầu, trong lòng buồn bực.

Mới bước ra, thật cẩn thận dò hỏi, “Khách nhân, ngài đang đợi gì sao, phân phó một tiếng, đến lúc đó đồ được đưa tới, ta sẽ mang lên cho ngài.”

Hàn Duyệt nhìn chường quầy, không biết nên trả lời thế nào, đã thấy một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi bưng một cái khay, bên trên là một gói đồ.

Hàn Duyệt vừa thấy đã biết là tơ lụa của mình, vui vẻ chạy tới, thiếu niên là người của hàng tơ lụa, còn nhìn ra Hàn Duyệt, thấy Hàn Duyệt iền cười, “Khách nhân, đây là đồ của ngài.”

Hàn Duyệt lấy ra ít bạc vụn, một tay nhận lấy khay, tay kia đưa bạc cho thiếu niên, sau đó không nói gì, trực tiếp bưng khay lên lầu.

Nói là đi, sải chân thật lớn.

Đông Phương sớm chú ý tới dưới lầu, nhưng không ra mặt cũng không mở miệng, chỉ phân phó tiểu nhị chuẩn bị chút trà bánh, trở về phòng ngồi trên ghế, tiếp tục nhìn giáo vụ trong tay, nhưng cửa phòng chỉ là khép hờ chứ không đóng chặt.

Hàn Duyệt tới phòng Đông Phương, trực tiếp dùng lưng đẩy cửa ra, lại dùng chân đóng cửa lại, cầm tơ lụa chạy tới chỗ Đông Phương.

Đông Phương buông giáo vụ trong tay, nhìn Hàn Duyệt, chỉ thấy Hàn Duyệt để khay xuống bàn, giáo vụ Đông Phương vừa mới xem xong chưa kịp cho người lấy đi đã bị khay làm lộn xộn

Đông Phương tất nhiên biết, nhưng không nói gì, mà Hàn Duyệt một lòng hiến vật quý, cũng không chú ý tới, “Đông Phương Đông Phương, xem lễ vật ta chọn cho người này.”

Đông Phương trong lòng vui sướng, tuy có đoán, nhưng là chính tai nghe được đương nhiên khác hẳn, không khỏi cong môi lên, mắt đầy ý cười, bắt lấy y phục của Hàn Duyệt, kéo hẳn lại, nghiêng người hôn lên môi Hàn Duyệt, hôn xong mới buông tay ra.

Đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt chớp chớp, liếm môi, chờ mong nhìn Đông Phương. Đông Phương từng thu được không ít lễ vật, phần lớn đều là cấp dưới đưa lên.

Lễ vật trong mắt y chẳng là gì cả, chỉ có lúc thu được con chim cất chân trắng mà Hàn Duyệt biến thành trong lòng mới có chút vui vẻ.

Nhưng lễ vật trước mặt, chỉ cần nghĩ tới đây là quà của Hàn Duyệt tặng cho mình, trong lòng y đã thấy nhu tình vô hạn, mở giấy ra, xấp tơ lụa màu hồng nhạt lộ ra ngoài.

Đông Phương càng thêm kinh hỉ, kỳ thật tơ lụa này dù cũng coi như thượng đẳng, nhưng Đông Phương không những đã nhìn thấy mà còn gặp qua thứ tốt hơn.

Nhưng màu sắc của tơ lụa, cả người đưa lễ vật này đều làm y kinh hỉ, cho dù lúc trước Hàn Duyệt từng nói y hãy chọn màu mình thích mà mặc, y cũng chỉ chọn màu đỏ cùng màu tím, những màu này dù có diễm lệ nhưng cũng có nam tử mặc, mà thứ Hàn Duyệt đưa.

Nhìn ba xấp sa tanh trên bàn, Đông Phương khê cắn môi dưới, “Những màu này đều là thứ nữ tử ưa thích, người thật sự không ngại sao?”

Là thử cũng là một loại bất an, dù sao Đông Phương có tự tin, thì y cũng có tự ti, y nguyện vì Hàn Duyệt làm những thứ một người thế tử phải làm, nhưng dù sao y không phải là nữ nhân, không thể sinh cho Hàn Duyệt một hài tử, không thể cho Hàn Duyệt một gia đình đầy đủ.

Kỳ thật Đông Phương vẫn cưng chiều Hàn Duyệt không chỉ là vì thích Hàn Duyệt, mà quan trọng hơn là y muốn Hàn Duyệt biết được y rất tốt, khiến Hàn Duyệt không thể rời khỏi y.

Hàn Duyệt cầm tay Đông Phương, không trả lời, chỉ sắp tơ hồng nhạt nói, “Người thấy thêu hình bướm lên có đẹp không?”

Đông Phương từ lời nói của Hàn Duyệt dần cảm nhận được tâm ý của hắn, trong mắt ánh sáng lưu chuyển, long lanh lấp lánh, nhìn Hàn Duyệt hồi lâu, đến khi mặt hắn ửng đỏ mới nhìn xấp vãi, gật đầu, “Tất nhiên không tồi, vậy thêu bách điệp đi.”

“Còn màu nghệ?” Hàn Duyệt ánh mắt thật không sai, những màu sắc này rất hợp với da Đông Phương, ngón tay Đông Phương nhẹ lướt qua sắp lựa Hàn Duyệt nói, thoáng suy tư chút.

“Ngô, thêu hoa cỏ vậy.” Đông Phương nhất thời không nghĩ ra được thứ gì tốt.

“Thêu động vật đi, tiểu bạch thỏ.” Hàn Duyệt bỗng nhiên mở miệng nói, vẻ mặt hưng phấn.

Đông Phương gật đầu, nhìn sắp cuối cùng nói, “Kia vậy màu xanh thêu phong lan.”

Hàn Duyệt tất nhiên không có ý kiến, hưng phấn nhìn Đông Phương, vẻ mặt chờ khen ngợi, mở miệng hỏi, “Thích không?”

Đông Phương gật đầu, trực tiếp kéo Hàn Duyệt ngồi lên ghế, tuy rằng ghế rất rộng, nhưng hai nam tử trưởng thành ngồi vẫn khá chật, Đông Phương đứng dậy ngồi lên đùi Hàn Duyệt, một tay ôm cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt bất mãn Đông Phương rời đi, cúi xuống ngậm lấy môi Đông Phương, tinh tế hút ngậm, trau chuốt nói, “Người vui vẻ là tốt rồi, Đông Phương tùy ý tiêu sái, mới chân chính là Đông Phương.”

Đông Phương trong lòng cảm động, không trả lời, chỉ ôm Hàn Duyệt thuận theo hé miệng ra, môi cùng lưỡi chạm vào nhau giao triền.

Khi đang đến cao trào, lại bỗng nhiên nghe bụng Hàn Duyệt phát ra tiếng càu nhàu, Đông Phương sững sốt, nhất thời thấy dở khóc dở cười, “Buổi sáng không ăn cơm?”

Hàn Duyệt kỳ thật ăn, nhưng ăn không nhiều, mà ngay cả bánh mì chỉ ăn một khối nhỏ, cái miệng của mình bị Đông Phương nuôi thành kén chọn Hàn Duyệt cũng rất bất đắc dĩ.

“Ăn.” Hàn Duyệt rầu rĩ trả lời, lại thấy xấu hổ uly khuất, thấp giọng cáo trạng nói, “Điểm tâm bị bọn họ cướp đi chia nhau rồi.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt như vậy, đau lòng không thôi, đứng dậy bưng điểm tâm tiểu nhị mang tới đặt trên bàn, để trước mặt Hàn Duyệt, “Ăn no trước đi.”

Hết Đề tứ thập tứ chương – Lễ vật của Hàn Duyệt Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 45 – ĂN MỠ GẶP CỔ NHÂN

Hàn Duyệt không khách khí, cầm điểm tâm ăn, điểm tâm tuy rằng hương vị ngọt ngào, nhưng Hàn Duyệt cứ thấy nó không ngon bằng phần bị đoạt đi ban sáng.

Cầm giận cắn miếng điểm tâm, hay đây là vì thứ không chiếm được mới là tốt nhất? Đông Phương rót chén nước đặt trước mặt Hàn Duyệt trước mặt, Hàn Duyệt ăn năm khối điểm tâm, còn muốn ăn thêm, lại bị Đông Phương ngăn trở, Hàn Duyệt nghi hoặc nhìn Đông Phương, mở miệng nói, “Còn muốn ăn.”

“Lát nữa tới giờ cơm trưa rồi, ăn ít thôi, chờ bụng ăn bữa chính.” Đông Phương nhẹ giọng giải thích.

Hàn Duyệt ngoan ngoãn dừng tay, uống ngụm trà, lại bắt đầu cáo trạng, ba bộ y phục của hắn chỉ còn có một bộ, Phong Thanh Dương buộc hắn đi làm Ngũ nhạc minh chủ a.

Bản thân không có nhân quyền, liên miên nói không ngừng, nói được một lúc, nhắc tới Lâm Bình Chi, lại nói cho Đông Phương nó bây giờ là đồ đệ của mình.

Còn nói tới chuyện Tịch Tà kiếm phổ có thể làm cho võ lâm đại loạn. Lời Hàn Duyệt nói rất lộn xộn, lúc nói còn chen thêm vài câu cầu nhàu, như đồ ăn không ngon, giường ngủ không tốt.

Đông Phương không ngắt lời, vẫn lắng lắng nghe Hàn Duyệt kể, nhưng khi Hàn Duyệt nói đến Tịch Tà kiếm phổ sẽ khiến võ lâm phân tranh, mắt y sáng lên, ngẫm hạ một quyết định.

Chỉ có làm cho võ lâm bất an, đám võ lâm nhân sĩ có việc làm, mình và Hàn Duyệt mới thoải mái hơn, dù đã quyết định sống cùng Hàn Duyệt, sẽ rời khỏi Nhật Nguyệt Thần giáo, nhưng y không muốn thấy đám nhân sĩ võ lâm đó sống tốt.

Tịch Tà kiếm phổ y nhất định phải có được, cong môi lên, Đông Phương lộ ra một nụ cười, diễm lệ vô song lại mang theo vài phần tàn ngược.

Tịch Tà kiếm phổ quả thật y sẽ để lại cho đám nhân sĩ kia, nhưng đó là một phần Tịch Tà kiếm phổ do chính tay y viết.

Hàn Duyệt không biết mình vài câu vô tâm của mình đã khiến Đông Phương hạ quyết định này, lại càng không sẽ, cũng vì chuyện này, về sau sẽ mang đến cho Hoa Sơn thậm chí toàn bộ võ lâm có bao nhiêu nguy cơ.

Chẳng qua chuyện này là tương lai, Đông Phương cũng sẽ không để Hàn Duyệt biết.

Đông Phương chờ Hàn Duyệt nói xong, mới vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, nhẹ nhàng hỏi, “Muốn ăn cái gì?” đôi mắt ẩn tình, nụ cười vẫn nhả.

“Thịt.” Hàn Duyệt không có thích nhiều, nhưng không có thịt thì không được, hơn nữa ở chỗ Đông Phương, Hàn Duyệt chưa bao giờ ăn tới thứ không hợp khẩu vị.

Đông Phương luôn luôn thận trọng, chú tâm đến cái bụng của Hàn Duyệt, tất nhiên biết Hàn Duyệt thích khẩu vị gì, Đông Phương nếu thật tâm đối xử tốt với người, thì không ai có thể cự tuyệt được y.

Đông Phương gật đầu, không ra ngoài ngay, mà cất kỹ mấy xấp lụa, lại dịch dung, thay một thân hoa phục màu trắng, tay cầm quạt thêu chữ vàng.

Hàn Duyệt sùng bái nhìn Đông Phương, ngần ngừn một lát, từ một giáo chủ phong tình vạn chủng bá nhiên nội liễm biến thành một công tử mang theo chút phong lưu ăn chơi trác táng, nếu không tận mắt nhìn thấy, cho dù là Hàn Duyệt cũng không thể nhìn ra người này là Đông Phương.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt ngây ngốc, bất giác bật cười, lắc đầu lại thấy mình nhìn trúng một tên ngốc thể này cũng chẳng thông minh hơn ai.

Nhưng có đôi khi ngốc một chút, càng dễ dàng được vui vẻ. Đi đến trước mặt Hàn Duyệt, cúi đầu khẽ hôn lên mặt hắn, “Đồ ngốc, không phải đói bụng sao?”

Hàn Duyệt lập tức đỏ mặt, tuy biết người trước mắt là Đông Phương, mùi hương cũng đúng, nhưng khi khuôn mặt xa lạ kia hôn mình, hắn vẫn có chút ngượng ngùng.

“Thật là lợi hại.” Hàn Duyệt vội nói sang chuyện khác, tán dương.

“Người nếu thích, chờ sau này rảnh, ta dạy cho người.” Đông Phương một tay nắm cây quạt, một tay nắm tay Hàn Duyệt, đi ra ngoài.

Hàn Duyệt ngoan ngoãn đi theo sau Đông Phương, không chút nghĩ ngợi nói, “Không, nếu cần, người làm giúp ta là được rồi.”

Đông Phương mặc dù không có ý gì khác, nhưng nghe Hàn Duyệt trả lời, trong lòng càng thêm yêu thích, chỉ thấy nhiệt độ từ thân thể Hàn Duyệt truyền đến nơi tiếp xúc của hai người, sưởi ấm thân thể y.

Mới cửa phòng ra, Đông Phương liền buông tay, cây quạt trong tay y vòng quanh đầu ngón tay, mặt đầy ý cười sòng vai cùng đi với Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt thấy bàn tay khoắc tay mình không còn, có chút mất mát, nhưng biết Đông Phương chỉ muốn tốt cho mình, dù sao hiện tại hắn là tiền chương môn của Hoa Sơn.

Vừa cảm động Đông Phương cẩn thận, lại vừa thấy đau lòng.

Kề sát vào Đông Phương, tay ẩn sau lớp y phục bắt lấy ngón tay Đông Phương, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai người dựa sát vào nhau, ai cũng không thể nhìn thấy động tác đằng sau lớp y phục.

Đông Phương vì động tác của Hàn Duyệt mà hơi cứng lại, nhìn xung quanh, ngẫm đồng ý Hàn Duyệt, nhưng vẫn trừng Hàn Duyệt một cái.

Lại không biết ở trong mắt Hàn Duyệt, đôi mắt ẩn tình của Đông Phương như trách giận, lại mang theo vài phần dục cự hoàn ghen, nhất thời trong lòng ngứa ngứa, rất muốn nhào rồi hung hấn hôn Đông Phương, nhưng trước công chúng, có cho Hàn Duyệt vài lá gan, Hàn Duyệt cũng không dám.

Chỉ liếc nhìn môi Đông Phương, liền mặc niệm chờ trở về sẽ hôn cho đủ, chờ trở về sẽ hôn đủ, tiêu chuẩn của kẻ háo sắc nhưng thiếu lá gan.

Đông Phương tất nhiên không biết Hàn Duyệt nghĩ gì, chỉ cùng Hàn Duyệt đi xuống lầu, ra khỏi khách ***, “Bên ngoài có một hàng mỳ rất ngon, đi ăn thử.”

“Được.” Hàn Duyệt nhất thời quên tà niệm mới rồi, một lòng nghĩ tới mỹ thực, dù sao có thể làm Đông Phương khen ngon, thì nhất định là tinh phẩm hiếm thấy.

Đông Phương nhìn thoáng qua Hàn Duyệt vẻ mặt chờ mong, không khỏi vươn tay gõ đầu Hàn Duyệt, “Thật ngốc.” Rõ ràng là ghét bỏ, lại mang chút nhu tình.

Hàn Duyệt ha hả cười, không để ý, thấp giọng giục Đông Phương đi nhanh lên.

Đông Phương không chọc Hàn Duyệt nữa, dù sao chọc lúc nào cũng được, nhưng để hấn nói bụng, y đau lòng.

Hàng mỳ kia là Đông Phương cho người đi hỏi thăm, sau đó tự mình đi ăn thử, quả nhiên không tồi, mới dẫn Hàn Duyệt đi ăn, dù sao y biết tính Hàn Duyệt, nói khó nghe chính là, Hàn Duyệt là một kẻ sành ăn, thích hưởng thụ mỹ thực, sợ chuyện phiền phức, nhưng nếu đụng chuyện hấn cũng có kiên trì của riêng mình.

Mang theo Hàn Duyệt vòng vòng vo vo vào một ngõ nhỏ, liền thấy một tiểu *** ngồi chật người, mọi người đều đang bưng một bát lớn ngồi ăn.

Hàn Duyệt từ xa đã ngửi được mùi, giật giật cánh mũi, chỉ thấy nước miếng trong miệng chảy ra, Đông Phương nhìn Hàn Duyệt dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cẩn thận suy tư, nên đi học nấu ăn, nấu cho người trong lòng mình cũng là một loại hạnh phúc.

Đông Phương trong lòng đã có mục tiêu mới, trên mặt lại vẫn đầy cười ý, không hề biến hóa, dẫn Hàn Duyệt đi vào trong ***, vận khí họ không thối, vừa vào thì có người bước ra, Đông Phương dẫn họ vào ngồi xuống cái bàn chưa kịp thu dọn kia.

Bàn gỗ xưa cũ, thậm chí bề mặt khá gồ ghề, còn cả vài vết canh đổ ra bàn.

Nhưng Đông Phương mặc hoa phục, ngồi xuống đó, lại không khiến người ta thấy đột ngột, tiểu nhị cầm khăn nhanh chóng lau bàn thu dọn bát đĩa, “Khách nhân muốn ăn gì?”

“Hai bát mỳ thịt bò lớn, cắt thêm hai cân thịt bò nữa cho ta.” Đông Phương dặn nói.

“Có ngay.” Tiểu nhị bưng chần đưa dơ lớn tiếng trả lời, đi vào nhà bếp.

Hàn Duyệt ngồi bên cạnh Đông Phương, không khí hỗn loạn này không làm hấn khó chịu, dù sao trước kia hấn cũng rất thích đi với bạn bè sà vào các quán ăn ven đường hoặc chợ đêm, mà những nơi đó, còn hỗn độn hơn ở đây, lại vẫn có thể khiến người ta có cảm giác thềm ăn.

Mỳ thịt bò nhanh chóng được dọn lên, Đông Phương trực tiếp tính tiền, quy củ ở đây là dọn lên trả tiền, tiểu nhị cầm tiền đi chiêu đãi khách nhân khác.

Đông Phương lấy tay khăn lau sạch đĩa mới đưa cho Hàn Duyệt, Hàn Duyệt cười híp mắt, cầm lấy lập tức gấp lên một đĩa, thổi thổi vài hơi mới bỏ vào miệng.

Mỳ rất dẻo, rất ngon, Hàn Duyệt lấy thìa thử nước dùng, chỉ thấy ngon vô cùng, “Ngon quá, Đông Phương ăn nhanh đi.”

Đông Phương mỉm cười gấp thịt bò bỏ vào bát Hàn Duyệt mới từ từ ăn, trong một chốc ngoai trừ những thanh âm âm ỉ chung quanh, giữa họ không có bất kì tiếng vang nào khác, nhưng ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau, khiến giữa họ có một loại triển miên quần quít lấy nhau.

Bỗng nhiên một thanh âm chen ngang vào, “Sư phụ.” Lệnh Hồ Xung kéo Lâm Bình Chi vào quán lại không tìm được chỗ ngồi nên đang rầu rĩ, chợt thấy sư phụ của mình, nhất thời cao hứng kéo Lâm Bình Chi chạy lại.

Đông Phương sớm biết có người tới gần, nhưng không để ý, dù sao ở đây người đến người đi rất bình thường, chỉ nhìn thoáng qua, mắt ánh lên một tia sắc nhọn, nhưng lập tức khôi phục cảm giác hiền hòa.

Chờ Lệnh Hồ Xung chạy tới gọi sư phụ, Đông Phương đã gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng nhai, gác đũa sang một bên.

Hàn Duyệt lại không may như vậy, hắn đang ăn ngon lành, bị Lệnh Hồ Xung gọi, đầu tiên là mê mang, nhưng nền giáo dục tốt đẹp làm hắn nuốt hết mỳ trong miệng xuống, mới quay đầu lại nhìn người tới.

“Xung nhi.” Hàn Duyệt thật không ngờ mình bị thúc đến tình trạng này, chỉ tùy ý đi ra ngoài ăn gì đó với Đông Phương, cũng có thể gặp người của Hoa Sơn phái.

“Sư phụ, con cùng tiểu sư đệ nghe nói mỳ ở đây ăn rất ngon, xin sư nương đến nơi này ăn, nhưng mà không còn chỗ trống, có thể ngồi chung với người không?” Lệnh Hồ Xung tuy là hỏi, lại sớm biết đáp án, dù sao sư phụ dù bề ngoài cứng nhắc nhưng lại rất mềm lòng.

Hàn Duyệt thật cẩn thận nhìn Đông Phương, dù trong lòng mắng Lệnh Hồ Xung từ đầu tới đuôi, trên mặt lại chỉ có thể cười nói, “Ngồi, đây là bằng hữu của ta.” Hàn Duyệt suy tư một chút, không thể nói đây là Đông Phương Bất Bại, dù sao tên Đông Phương Bất Bại không ai không biết.

“Các ngươi là đồ đệ của Bất Quần đúng không, quả nhiên thông minh lanh lợi.” Đông Phương vẻ mặt tươi cười, còn chủ động nói, “Ngồi đi, các ngươi muốn ăn cái gì thì gọi đi, coi như ta mời các ngươi.”

Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi nhìn Hàn Duyệt, chờ Hàn Duyệt gật đầu mới ngồi xuống, “Xin chào.” Bởi vì Hàn Duyệt không giới thiệu, cho nên Lệnh Hồ Xung chỉ có thể hàm hồ nói.

Lâm Bình Chi không quá quen những nơi thế này, dù không lộ ra mặt, nhưng đáy mắt lại mang theo vài phần khó chịu, điều này Hàn Duyệt cùng Lệnh Hồ Xung không nhìn ra, Đông Phương lại nhất thanh nhị sở.

Trong lòng thâm than, chỉ có chút tâm cơ thế này, trách sao Lâm gia lại dễ dàng diệt môn đến thế, chẳng qua cũng xem nhẹ Lâm Bình Chi hơn, nhưng dù nghĩ vậy, Đông Phương vẫn nhiệt tình gọi tiểu nhị tới, gọi thêm hai tô mỳ cùng một cân thịt.

Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi nào có đạo hạnh cao như Đông Phương, tất nhiên thấy bằng hữu của sư phụ rất tốt, cũng thấy Đông Phương thân thiết hơn vài phần.

Những biến hóa đó Đông Phương đều thấy cả, lại không nói gì, chỉ dặn dò mọi người vài câu.

Hết Đề tứ thập ngũ chương – Ăn mỳ gặp cổ nhân Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 46- THIẾU CHÚT NỮA LÀ LỘ

Cách ăn uống của Lệnh Hồ Xung mang theo một loại giang hồ hào sảng, nhưng tuyệt không tạo ra bất kỳ thanh âm nào, có thể thấy được lúc trước Nhạc Bất Quần dạy dỗ Lệnh Hồ Xung vẫn rất thành công.

Về chán ghét trong mắt Lâm Bình Chi, ngay khi ăn đũa mỳ đầu tiên liền biết mất, mặc dù vẫn tỉ mỉ nhai nuốt, song động tác lại nhanh không ít.

Đông Phương sớm buông đũa, cầm ly trà uống, Hàn Duyệt cẩn thận trộm nhìn Đông Phương, sợ y tức giận, đến tận khi Đông Phương nhìn hẩn cười, hẩn mới an tâm.

Ngây ngốc nhìn Đông Phương cười, vừa định ăn thêm mấy miếng thịt bò, đã bị một câu của Lệnh Hồ Xung dọa ngây người.

“Sư phụ, người không phải mua rất nhiều vải sao? Đã tặng cho sư nương rồi à?” Lệnh Hồ Xung vừa rồi cùng Lâm Bình Chi ở bên ngoài, thấy sư phụ mình đi ra từ hàng tơ lụa, nhưng bây giờ lại không thấy gì.

Nó gọi sư phụ, nhưng sư phụ hình như có tâm sự, căn bản không nghe nó gọi. Lo lắng cộng thêm tò mò làm Lệnh Hồ Xung túm Lâm Bình Chi chạy vào hàng tơ lụa.

Vừa lúc nghe được chuông gọi người bọc ba sấp lụa lại, đưa đến khách ***. Vì thanh âm của lão bản quá nhỏ, Lệnh Hồ Xung không nghe được rõ ràng, chỉ hăm hồ nghe được hai chữ khách ***, lại nhớ sư phụ mình vừa rời khỏi đây, sư nương ở khách ***, liền đoán đây là quà sư phụ tặng cho sư nương.

Cho nên mới hỏi như thế, chỉ là Lệnh Hồ Xung không thể ngờ được, sư phụ mình mua tơ lụa đúng là để tặng, nhưng đó là để tặng cho người khác.

Đông Phương sững sốt, nhìn Hàn Duyệt, mím môi cười nói, “Nhạc huynh quả nhiên thương yêu thê tử.”

Hàn Duyệt xấu hổ tột đỉnh, hung hăng trừng Lệnh Hồ Xung vô tội, cười gượng hai tiếng, “Xung nhi sao lại biết ta mua vải?”

Lâm Bình Chi đã nhìn ra sắc mặt sư phụ không đúng, nó đá Lệnh Hồ Xung một cước, Lệnh Hồ Xung lại không để ý, chỉ cho là nó không cẩn thận, vui tươi hơn hớn nói ra toàn bộ.

Hàn Duyệt không thể không cảm khái thế giới này có chuyện trùng hợp như vậy, nhìn Lệnh Hồ Xung vài lần, hay là đây là định luật diễn viên?

Điều Đông Phương nghĩ lại khác hẳn Hàn Duyệt, Hàn Duyệt hiện tại không biết võ công cho dù bị người theo dõi cũng không thể phát hiện, chuyện này với Hàn Duyệt mà nói rất nguy hiểm, nếu bị người theo dõi phát hiện đến gặp mặt y, như vậy thanh danh trước kia của Hàn Duyệt xem như mất sạch.

Huống chi, Hàn Duyệt lập tức sẽ trở thành Ngũ Nhạc minh chủ, Tả Lãnh Thiền không dễ buông tay, sợ sẽ phải người ám sát Hàn Duyệt.

Cầm ly trà nhấp một hơi, nước trà hơi lạnh hơi chất, Đông Phương trong lòng hạ quyết định.

“Vải đó.” Hàn Duyệt không biết nên nói thế nào, hẩn không có thể đòi lại thứ đã tặng cho Đông Phương rồi đem tặng nó cho người khác, chưa kể Đông Phương có chịu không, một cửa này không dễ qua chút nào.

Huống chi Hàn Duyệt tin, chỉ cần hẩn dám nói với Đông Phương như vậy, Đông Phương dù đồng ý, nhưng buổi tối phỏng chừng sẽ đi giặt sạch bọn Ninh Trung Tắc.

Cầu cứu nhìn Đông Phương, Đông Phương vốn không muốn quan tâm, dù sao chuyện Ninh Trung Tắc Đông Phương vốn đã không thích, nhưng nhìn đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt, không khỏi mềm lòng, mở miệng nói, “Nhạc huynh nói chính là thứ huynh giao cho tiểu đệ, để tiểu đệ may thành y phục giao cho tẩu phu nhân sao?”

Hàn Duyệt vội gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần chuyện gì giao cho Đông Phương hẩn cũng thấy yên tâm, gấp miếng thịt bò chậm rãi ăn.

Tuy rằng thấy Đông Phương tự xưng tiểu đệ có chút không được tự nhiên, nhưng lại thấy được Đông Phương gọi ca ca rất có tình thú, nếu đổi một nơi khác, thì càng tốt hơn.

“Tiểu đệ đã phân phó, đêm nay sẽ xong.” Đông Phương vỗ vỗ cây quạt trong tay nói, rồi nhìn bọn Lệnh Hồ Xung cười, “Các người cần phải giữ bí bất cho sư phụ mình, đây là kinh hỉ hẩn giành cho sư nương các người nha.”

Lệnh Hồ Xung Lâm Bình Chi chỉ thấy bằng hữu của sư phụ cười thật đẹp, lại nghe y nói vậy, tất nhiên đáp ứng ngay.

Hàn Duyệt lại không vui, có cảm giác bảo bối của mình bị người ta cướp đi, Đông Phương sao lại cười đẹp như vậy với người khác, buông đĩa xuống, Hàn Duyệt ăn không vô, mở miệng nói, “Ta đã trả tiền, các người ăn đi, ta còn có vài việc phải làm.”

Nói xong liền đưa chút bạc vun cho Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi, “Các người ăn xong, đi dạo sau đó trở về.”

Lệnh Hồ Xung ngây ngốc cắn đĩa, nhìn bạc vun trong tay, vội nuốt mỳ trong miệng xuống, mở miệng nói, “Vâng, đệ tử nhất định chiều cổ tiểu sư đệ.”

Hàn Duyệt gật đầu, nhìn Đông Phương, Đông Phương sao không biết tâm tư Hàn Duyệt, cười nhẹ đứng dậy đi theo sau Hàn Duyệt, lại cười tạm biệt bọn Lệnh Hồ Xung.

Hàn Duyệt nghiêng răng, càng thấy mọi người trong Hoa Sơn xuất hiện là để tra tấn mình, gặp họ là nhất định sẽ không có chuyện tốt.

Hàn Duyệt dám cam đoan, Đông Phương nhất định là cố ý, tuy biết Đông Phương không làm gì mình, nhưng trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Loại chuyện này, hai người họ tất nhiên không còn lòng dạ nào đi dạo phố, trở về khách *** Đông Phương ở tạm, đóng cửa, Hàn Duyệt đến cạnh Đông Phương, từ sau ôm lấy eo Đông Phương, cầm đặt trên vai y, “Ta vẫn chỉ thích hình dạng cũ của người.”

Đông Phương kỳ thật không tức giận, chỉ thích nhìn Hàn Duyệt quan tâm lo lắng mình, nghe Hàn Duyệt nói vậy, cười nhẹ, “Được.”

Nói xong liền kéo cái tay nải tên Hàn Duyệt vắt sau lưng qua một bên, đi đến chỗ cái rương đặt được thủy, để cây quạt qua một bên, hai tay thuần thục tẩy lớp dịch dung trên mặt.

Hàn Duyệt dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ cổ Đông Phương, “y phục làm sao bây giờ?”

“Đồ ngốc.” Đông Phương cười mắng một câu, “Buông ta ra trước đã.”

Hàn Duyệt trộm hôn Đông Phương một cái, mới buông tay ra, liền thấy Đông Phương gõ ba lần dài một lần ngắn lên cái mặt nạ điêu khắc mà Hàn Duyệt vẫn nghĩ chỉ là đồ trang trí kia, rồi ngồi xuống ghế.

Hàn Duyệt đứng cạnh Đông Phương, vừa định mở miệng hỏi, chợt nghe tiếng đập cửa, Đông Phương vỗ nhẹ tay Hàn Duyệt, mới mở miệng nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một tiểu nhị diện mạo bình thường nên bước phù phiếm đi vào, đóng kỹ cửa, hỏi, “Khách nhân cần gì?”

Nhưng khi gã quỳ xuống trước mặt Đông Phương, toàn bộ khí chất đều thay đổi, tựa như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, ánh mắt không còn chút ti tiện, mà mang theo sùng bái nhìn Đông Phương, “Giáo chủ có gì phân phó.”

“Đi mua ba bộ nữ trang, phải là tơ lụa.” Đông Phương không hề nhìn người quỳ dưới đất, chỉ cầm tay Hàn Duyệt thưởng thức, phân phó.

“Vâng” người nọ quỳ trên đất, tiếp tục chờ Đông Phương phân phó.

Bàn tay trắng nõn của Đông Phương cầm bút lên, viết tên khách *** và tên người nhận, sau đó ném cho người nọ, “Làm xong thì giao đồ cho người này, nói là Nhạc Bất Quần tặng.”

“Tuân lệnh” người nọ không hỏi nhiều, chỉ dập đầu rồi đi, khi gã đứng lên sau, khí thế trên người toàn bộ biến mất, trên mặt cũng mang theo một nụ cười lấy lòng, “Khách nhân còn cần gì nữa không?”

“Đi xuống đi.” Đông Phương mở miệng nói.

Tiểu nhị không nhiều lời, trực tiếp rời đi.

Hàn Duyệt nhìn tiểu nhị đi rồi, mới mở miệng nói, “Thật là lợi hại.”

“Lợi hại?” Đông Phương không rõ ý Hàn Duyệt, hỏi ngược lại.

“Biến sắc mặt.” Hàn Duyệt ngồi lên tay vịn trên ghế Đông Phương đang ngồi ôm cổ y, “Ta cứ thấy họ như hai người.”

Đông Phương nghe xong cười ra tiếng, giải thích, “Huấn luyện ra đó.”

“Ta biết, nhưng vẫn thấy rất lợi hại.” Hàn Duyệt hôn vài cái lên mặt Đông Phương, “Ta không có cách giống họ, ở Hoa Sơn phải ta sợ muốn chết.”

Nghe Hàn Duyệt nói xong, Đông Phương trực tiếp cười ra tiếng, nghiêng người ôm eo Hàn Duyệt, trao một nụ hôn cho Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Người là Hàn Duyệt của ta, gã là thuộc hạ của ta.”

Hàn Duyệt đương nhiên hiểu ý Đông Phương, hẳn là Hàn Duyệt là ái nhân của Đông Phương, cho nên không cần lợi hại như vậy.

“Nếu người biến thành như vậy, sẽ không còn là Hàn Duyệt.” Vừa nghĩ tới Hàn Duyệt trước mặt y là một vẻ, sau lưng y lại là một vẻ khác, tim Đông Phương liền đau thắt.

Nếu Hàn Duyệt thật sự biến thành như vậy, Đông Phương nhếch môi, chậm rãi lộ ra một nụ cười, sợ rằng y sẽ tự tay giải quyết hẳn, sau đó một ngọn lửa khiến tất cả đều biến mất.

Tro cốt hai người họ xen lẫn vào nhau, ngay cả chết cũng không chia lìa.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương cười, dù không biết Đông Phương nghĩ gì, lại cười vui vẻ như vậy, nhưng Hàn Duyệt vẫn bị hấp dẫn, cúi xuống hôn đôi môi đang cười của Đông Phương, hẳn tin Đông Phương không hại hẳn, tin Đông Phương cũng yêu hẳn, tựa như hẳn, trong tim trong mắt chỉ có Đông Phương.

Đây là hạnh phúc của kẻ không biết, nếu Hàn Duyệt biết Đông Phương đang nghĩ gì, sợ sẽ không còn bình tĩnh ăn đậu hũ của Đông Phương như vậy.

Đông Phương mở miệng, để lưỡi Hàn Duyệt luồn vào miệng mình, chủ động giao triền. Đông Phương không phải nữ tử, không phải người chưa hiểu sự đời, y biết làm sao để mình cùng Hàn Duyệt vui vẻ.

Hàn Duyệt không biết khi nào đã luồn qua vạt áo với tay vào trong áo Đông Phương, da thịt đó không mềm mại như nữ tử, lại mang theo chút dẻo dai độc đáo, trơn mượt sẵn chắc.

Đầu Đông Phương hơi ngưỡn ra, tiện cho Hàn Duyệt gặm cắn cổ mình, tay Hàn Duyệt vô ý lướt qua hông đậu trước ngực Đông Phương, đôi môi khép hờ của Đông Phương phát ra một tiếng ngâm khe khẽ mê người.

Hàn Duyệt ngẩng đầu, nhìn gương mặt ửng đỏ của Đông Phương, còn cả những dấu hôn trên cổ, Hàn Duyệt hít vào một hơi dúi mạnh đầu vào ngực y.

Đông Phương vội ôm Hàn Duyệt, hẳn cảm giác được tiếng hít thở của Hàn Duyệt rất nặng, trong lòng mất mát đồng thời lại sinh ra vài phần vui sướng, y nhớ lời Hàn Duyệt từng nói, Đông Phương, ta muốn thành hôn với người.

Những câu tâm tình hay hơn, Đông Phương cũng từng nghe qua, nhưng chỉ có tám chữ bất ngờ bình dị này của Hàn Duyệt lại in một dấu ấn rất sâu trong lòng y

Không phải câu tâm tình lại còn êm tai hơn cả câu tâm tình, Đông Phương không khỏi mở miệng nói thầm, “Thật là tên ngốc mà” Ngay cả một lời cầu thân sao cho hay ho cũng không biết nói, ngốc chết đi được.

Chờ Hàn Duyệt bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Đông Phương, trên mặt Đông Phương là vẻ ôn nhu thản nhiên, Hàn Duyệt đỏ mặt, hôn lướt qua môi Đông Phương, liền rời khỏi.

Đông Phương nhìn sắc trời bên ngoài, tính ra y phục hẳn đã tới tay Ninh Trung Tắc, tuy biết lúc này cho Hàn Duyệt trở về, là thời cơ tốt nhất, nhưng trong lòng vẫn có chút không muốn, “Người trở về chưa? Hay muốn giúp ta xử lý giáo vụ.”

Hết Đề tứ thập lục chương – Thiếu chút nữa là lộ Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 47 – NỤ HÔN CỦA NINH TRUNG TẮC

Chờ Hàn Duyệt ăn xong cơm chiều thuận tiện ăn đậu hủ Đông Phương cảm thấy mỹ mãn trở về thì sắc trời đã tối. Vào khách ***, thấy Ninh Trung Tắc đang ngồi uống trà ở bàn đối diện cửa, thấy hấn vào, lập tức đứng lên.

Hàn Duyệt vốn tưởng rằng Ninh Trung Tắc sẽ đi qua, ai ngờ nàng bỗng nhiên đỏ mặt, đứng tại chỗ, hơi cúi đầu.

Hàn Duyệt sững sốt một chút, Ninh Trung Tắc tới giờ dù không nói nàng không có tư thái nữ tử, nhưng dù sao cũng là giang hồ nữ hiệp, hào sảng đại khí, bây giờ nàng ngượng ngùng như vậy, Hàn Duyệt không sao thích ứng kịp, do dự một lát vẫn bước qua, gọi, “Sư muội.”

Ninh Trung Tắc có chút khản trương, ngẩng đầu sư huynh, thấp giọng nói, “Sư huynh ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Hàn Duyệt nhìn trên bàn, trà nước cùng điểm tâm, đều còn nguyên vẹn, biết Ninh Trung Tắc chờ mình, mở miệng hỏi, “Sư muội chờ ta có chuyện gì không?”

Ninh Trung Tắc nghe sư huynh hỏi vậy, trong lòng thất vọng, xế chiều hôm nay, có người đưa ba bộ y phục cho nàng, nói là sư huynh tặng.

Nàng trong lòng vốn không tin, vì sư huynh không phải loại người chú trọng mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, đến khi Xung nhi trở về, họ nói nàng mới tin.

Nhìn ba bộ hoa phục kia, trong lòng nàng tự nhiên vui sướng, dù sao yêu thích cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, huống chi đây còn là quà của trượng phu tặng. Ninh Trung Tắc đỡ Nhạc Linh San ngủ, lại dặn Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi chiếu cố, liền chọn một bộ thay vào, cố ý trang điểm, xuống lầu chờ trượng phu.

Muốn nói tiếng cảm ơn với trượng phu, nói cho hấn biết nàng rất thích mấy bộ y phục đó, nhưng khi nhìn thấy trượng phu bước vào, lại không biết mở miệng thế nào, thấy mình quá mức chú ý, dù sao họ thành thân đã lâu vậy rồi.

Nữ tử vì người mình thích mà điểm trang, trượng phu lại không hề nhận ra mình trang điểm, Ninh Trung Tắc thở ra một hơi đồng thời cũng có chút mất mát.

“Không có gì cả.” Ninh Trung Tắc tất nhiên không nói ra chuyện mình đợi sư huynh về nhìn mình trang điểm mặc y phục mới, dù sao những lời này, nàng nói không được.

“Vậy lên lầu đi.” Hàn Duyệt không biết nên ở chung với Ninh Trung Tắc thế nào, dù sao Ninh Trung Tắc là thê tử của thân thể này, là một nữ tử rất tốt.

“Được rồi.” Ninh Trung Tắc cúi thấp đầu, lần này không phải vì thẹn thùng, mà là vì mất mát cùng ủy khuất.

Hàn Duyệt kỳ quái nhìn Ninh Trung Tắc, không biết nàng bị sao vậy, trong lòng cảm thán trách không được người ta thường nói lòng nữ nhân như kim nơi đáy biển.

Vẫn là Đông Phương tốt nhất, có chuyện nói thẳng, không cần hấn đi đoán, nhớ tới Đông Phương, lại nhớ tới đôi môi mềm mại của y, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Hàn Duyệt cùng Ninh Trung Tắc sống vai lên lâu, Hàn Duyệt đưa Ninh Trung Tắc đến trước cửa phòng nàng, Ninh Trung Tắc đẩy cửa ra, nhưng không đi vào mà nhìn Hàn Duyệt, “Sư huynh. Muội.”

“Có chuyện gì?” Hàn Duyệt dù không đến mức mất kiên nhẫn, nhưng cũng có chút nóng vội, cho nên hỏi lại giục nói.

“Không có gì.” Ninh Trung Tắc trong lòng thất vọng, nhưng không cách nào mở miệng, lại nghĩ trượng phu đã lâu chưa gặp nữ nhi, mở miệng hỏi, “Sư huynh muốn nhìn Linh San không?”

Kỳ thật Hàn Duyệt không ghét tiểu hài tử, nhưng hắn lại không biết đối xử với Nhạc Linh San thế nào, cho nên hắn vẫn trốn tránh Nhạc Linh San, giờ Ninh Trung Tắc hỏi vậy, Hàn Duyệt lại thấy mình không phụ trách nhiệm, liền gật gật đầu, “được.”

Nói thế nào, thì Nhạc Linh San cũng xem như là nữ nhi của hắn, chờ mình giả chết, Nhạc Linh San sẽ thật sự mất đi phụ thân, không bằng hiện tại bồi thường cho nàng nhiều một chút, tuy hài tử nhỏ như vậy thì không thể nhớ nổi, nhưng Hàn Duyệt lại cầu an tâm.

Nghe Hàn Duyệt trả lời, Ninh Trung Tắc trong lòng mát mát giảm không ít, dù sao trượng phu yêu thương nữ nhi, với nàng là chuyện tốt, còn nhớ tặng y phục cho mình, nàng cũng nên thỏa mãn, không phải thiếu nữ chưa xuất giá, sao còn một lòng muốn tình nhân khen ngợi, nàng thật là càng sống càng lùi, “Vậy sư huynh vào phòng trước đi, ta sang phòng Xung nhi ôm Linh San về.”

Hàn Duyệt không có quen vào phòng nữ nhân, cho dù người này là lão bà của thân thể này, Hàn Duyệt vẫn cứ thấy không được tự nhiên, “Huynh đi chung với muội.”

“Được.” Ninh Trung Tắc tự nhiên hy vọng trượng phu nhiều ở với mình lâu hơn, cười gật đầu, đi theo cùng trượng phu đến phòng Lệnh Hồ Xung.

Ở ngoài cửa, chợt nghe bên trong có tiếng cười đùa, Lâm Bình Chi tới sau, khách *** đã không còn phòng trống, Lệnh Hồ Xung thân là Hoa Sơn phái đại đệ tử nên có một phòng riêng, liền trực tiếp để hai người ở chung, cũng dễ chiều cổ Lâm Bình Chi.

“Quan hệ của họ rất tốt.” Ninh Trung Tắc nghe tiếng cười bên trong, thấp giọng nói.

Hàn Duyệt gật đầu, hắn phát hiện Lệnh Hồ Xung thật sự rất thích Lâm Bình Chi, tới chỗ cũng dẫn theo nó, ngay cả ăn mỳ cũng dẫn theo, nhớ tới chuyện mình bị hai tiểu tử này quấy rầy lúc ăn trưa còn cả chuyện tơ lụa, trong lòng vẫn còn tức giận.

Nghĩ đến tơ lụa, Hàn Duyệt nhìn Ninh Trung Tắc đứng cạnh, Ninh Trung Tắc bình thường đều mặc một thân váy bó dài màu xanh, hôm nay lại mặc một thân váy lụa dài màu vàng nhạt, hơn nữa dùng một cây ngân trâm buộc tóc lên, bên trên còn thêm mấy cây hoa trâm bằng bạc.

Ninh Trung Tắc diện mạo vốn không kém, trang điểm thế này lại càng lộ ra vẻ xinh đẹp quyến rũ, không hề giống nữ nhân đã sinh hài tử.

Hàn Duyệt cảm thán vài câu, hiệp nữ cổ đại luyện võ rất có ưu đãi, ít nhất đáng người bảo trì rất tốt, “Vào đi.”

“Vâng.” Ninh Trung Tắc gõ cửa, mở miệng nói, “Xung nhi, Bình Chi.”

“Ra ngay.” Bên trong truyền ra thanh âm thùng thùng, cửa lập tức được mở ra, Lệnh Hồ Xung y phục hỗn loạn, tóc tai tán loạn, thấy Hàn Duyệt, hơi sững sốt, vội chỉnh lại y phục, kêu lên, “Sư phụ, sư nương.”

Hàn Duyệt vì có chút giận Lệnh Hồ Xung, biểu tình nghiêm túc mở miệng nói, “Còn ra thể thống gì.”

Lệnh Hồ Xung vốn tưởng rằng chỉ có sư nương đến, mới có thể chạy ra như vậy, nhưng ngay lúc nhìn thấy sư phụ, trong lòng đã biết thăm rồi, bị răn dạy, ngoan ngoãn im lặng cúi đầu.

“Xung nhi, ta là tới đón Linh San.” Ninh Trung Tắc biết sư huynh luôn chú trọng lễ nghi, nhưng lại không nỡ để Lệnh Hồ Xung bị mắng, dù sao nàng vẫn xem Lệnh Hồ Xung như nhi tử của mình, cho nên chủ động mở miệng, thay Lệnh Hồ Xung giải vây.

“Sư muội ngủ rất say.” Lệnh Hồ Xung trộm nhìn sư phụ, gặp biểu tình tuy rằng nghiêm túc, nhưng không phải tức giận, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng nghiêng người mời sư phụ sư nương vào.

Hàn Duyệt không khách khí, bước vào thấy Lâm Bình Chi y phục chỉnh tề đứng phòng trong, nhìn thấy họ vào hành lễ nói, “Sư phụ, sư nương.”

Hàn Duyệt nhìn Lâm Bình Chi, bỗng nhiên nghĩ đến chính mình xem như là sư phụ của nó, hắn nên an ủi hai câu, mở miệng nói, “Ở đây đã quen chưa?”

“Mọi người trong Hoa Sơn đối xử với Bình Chi rất tốt.” Lâm Bình Chi cung kính trả lời.

Hàn Duyệt thấy Lâm Bình Chi dù y phục chỉnh tề, nhưng hai gò má phềnh hồng, mắt cũng hơi ươn ướt, nhìn thế cũng đủ biết vừa nãy nó cùng Lệnh Hồ Xung đùa giỡn kịch liệt tới mức nào, trong lòng vui vẻ, thấy nó như vậy mới giống một hài tử cùng tuổi, “Con cũng là người của Hoa Sơn.”

Ninh Trung Tắc tất nhiên nghe họ nói chuyện, cười cười, vuốt đầu Lâm Bình Chi, “Sư phụ con nói rất đúng, con cũng là người của Hoa Sơn.”

“Linh San đang nằm trên giường?” Ninh Trung Tắc nhìn sang Lệnh Hồ Xung, hỏi.

“Dạ” Lệnh Hồ Xung đi đến giường ôm lấy Nhạc Linh San đang ngủ say, “Sư muội ngủ rất say, ta cùng với sư đệ chơi đùa, cũng không làm nàng thức dậy.”

Ninh Trung Tắc ôm lấy hài tử, cười cười giúp nữ nhi đang ngủ lau nước dãi, “Các con nghỉ sớm đi, sáng mai sư thúc sẽ kiểm tra võ công của các con.”

“Dạ, đệ tử đã biết.” Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi đồng thời đáp.

“Sư huynh chúng ta đi thôi, để hai đứa nghỉ ngơi.” Ninh Trung Tắc ôm hài tử đứng cạnh Hàn Duyệt, nhẹ giọng nói.

“Ừ.” Hàn Duyệt cũng không có gì muốn nói với họ, đã sớm muốn về phòng nghỉ ngơi, để sáng mai đi tìm Đông Phương, nghe Ninh Trung Tắc nói vậy, tất nhiên vô cùng đồng ý.

Đưa Ninh Trung Tắc về đến phòng nàng, Hàn Duyệt suy tư chút mở miệng nói, “Linh San nếu ngủ, ta không vào làm gì.”

“Được mà, sư huynh cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Ninh Trung Tắc đứng ở cửa phòng, nói.

Hàn Duyệt thấy Ninh Trung Tắc về mặt thất vọng, không có thần thái khi vừa thấy mình vào khách ***, có chút lo lắng nhưng không biết khuyên giải thế nào, “Muội mặc bộ y phục này rất đẹp.”

Ninh Trung Tắc lập tức đỏ mặt, cúi đầu nhìn nữ nhi, trong lòng rõ ràng cao hứng, lại oán trách nói, “Đã là phu thê già hết rồi, sư huynh huynh.”

Hàn Duyệt có chút kỳ quái, nữ nhân không phải đều thích người khác khen mình đẹp sao? Ninh Trung Tắc rõ ràng chuyên môn trang điểm ăn mặc, không phải là vì xinh đẹp à?

“Cám ơn huynh đã tặng y phục, muội thực thích.” Ninh Trung Tắc nói xong, cắn môi, chồm qua nhân lúc Hàn Duyệt không kịp phản ứng, hôn lên mặt Hàn Duyệt một cái, sau đó rất nhanh chạy vào phòng đóng cửa lại.

Hàn Duyệt ngây ngẩn cả người, nhất thời thấy bị thúc, hấn tuyệt không ngờ được, chỉ vì một câu khen, Ninh Trung Tắc lại hôn hấn, nếu biết trước như vậy, Hàn Duyệt sẽ không khen.

Hấn thấy mình rất có lỗi với Đông Phương, nếu Đông Phương biết, nhất định sẽ thương tâm, Hàn Duyệt khóc không ra nước mắt trở lại phòng, khoảng khắc mở ra cửa phòng, hấn rốt cuộc biết một chuyện, thế giới này không có bị thúc nhất, chỉ có càng bị thúc.

Đông Phương tươi cười đầy mặt ngồi trong phòng, tay nâng mặt, ôn nhu hỏi, “Đồ ngọc, sao không vào?”

Hàn Duyệt ngơ ngác đóng cửa lại, chậm chạp lết tới trước mặt Đông Phương, thật cẩn thận hỏi, “Sao người lại tới đây?”

“Ta lo lắng cho an toàn của đồ ngọc, lại thấy Phong Thanh Dương không ở, nên đến xem người.” Đông Phương không hề nhắc tới cảnh mình vừa nhìn thấy, cũng không nói ra mình đang rất giận, chỉ nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt vừa nghe trong lòng càng thêm áy náy, ngồi xổm xuống cạnh Đông Phương, vươn ôm thắt lưng y, “Ta không phải cố ý.”

Hết Đề tứ thập thất chương – Nụ hôn của Ninh Trung Tắc Đăng bởi: admin

47. Chương 47

CHƯƠNG 48 – HÀN DUYỆT BỊ THƯƠNG

Đông Phương không nói gì, chỉ đặt tay sau cổ Hàn Duyệt, khẽ thở dài.

Tiếng thở dài này so với việc Đông Phương mở miệng chỉ trích còn khiến Hàn Duyệt khó chịu hơn, Hàn Duyệt lắp bắp mở miệng nói, “Đừng bỏ ta.”

Đông Phương cúi đầu lên tiếng, “Nàng coi như là thê tử của người, hôn một cái cũng chẳng có gì.” Nghe ra là lời trấn an, lại làm cho Hàn Duyệt kinh hãi.

Hàn Duyệt không dám nói mình hoàn toàn nhìn thấu Đông Phương, nhưng cũng biết được hơn phân nửa tính tình của Đông Phương, cách nói không hề không giận này, mới là đáng sợ nhất.

Hàn Duyệt lần đầu tiên biết được Đông Phương tức giận, không phải giận hấn, mà là giận Hoa Sơn, giận thê tử của thân thể này.

Đông Phương có thể không màng thân thể Hàn Duyệt rồi cuộc là ai, nhưng không thể để mặc thân thể này có quan hệ với người khác. Y có thể cho Hàn Duyệt tất cả, lại không cách nào cho hấn một gia đình đầy đủ, y không thể vì Hàn Duyệt sinh con đường cái.

Thậm chí, Đông Phương lo, Hàn Duyệt ở cùng với y có phải chịu áp lực hay không. Hàn Duyệt có thấy mệt mỏi, rồi sau đó bỏ đi, trở về với gia đình bình thường.

Đông Phương không thể tưởng được, nếu Hàn Duyệt ly rời khỏi mình, cuộc sống của y sẽ thế nào, cảm nhận được quá nhiều chân tình rồi, Đông Phương làm sao chịu nổi hư tình giả ý.

Nếu như không có Hàn Duyệt, Đông Phương có thể sẽ cùng Dương Liên Đình sống cả đời, bởi vì chỉ có Dương Liên Đình xem y là nữ nhân, tuy rằng bên trong đại bộ phận là lợi dụng.

Song, đó là nguyện vọng của Đông Phương, y thà rằng không trọn vẹn cũng mong nguyện vọng của mình thành hiện thực, tựa như lúc trước y biết Quỷ Hoa bảo điển nguy hiểm, nhưng vẫn luyện, thậm chí tự cung.

Đông Phương từng là một nam nhân chân chính, yêu thích mỹ nữ yêu thích quyền lợi, nhưng y phải làm giáo chủ, Quỷ Hoa bảo điển không phải biện pháp duy nhất, nhưng nó là đường ngắn nhất.

Y tàn khuyết, nhưng ngồi lên giáo chủ vị, y đạt thành nguyện vọng của mình.

Chỉ là Hàn Duyệt, Đông Phương không thể không thừa nhận, y không thể rời bỏ Hàn Duyệt, thậm chí nhìn nữ nhân khác hơi chút tiếp cận Hàn Duyệt, y cũng không thể chấp nhận được.

Khi nhìn thấy môi Ninh Trung Tắc in lên mặt Hàn Duyệt, Đông Phương thiếu chút nữa nhịn không được trực tiếp động thủ giết Ninh Trung Tắc.

Đông Phương Bất Bại dù sao cũng là Đông Phương Bất Bại, dù tức giận đến mức hận không thể giết nàng, nhưng cũng nhịn được, y không hề động thủ, chỉ lặng lẽ ngồi trong phòng chờ Hàn Duyệt.

Nếu lúc ấy động thủ, sợ Hàn Duyệt nhất định sẽ ngăn cản, cho dù không ngăn cản, giữa họ cũng sẽ sinh ra khoảng cách, dù sao Hàn Duyệt vẫn thấy mình có lỗi với Ninh Trung Tắc, những điều này Đông Phương biết.

Giết Ninh Trung Tắc ngược lại mất nhiều hơn được, còn không bằng lợi dụng lần này, khiến Hàn Duyệt càng thêm áy náy, về sau cho dù Đông Phương không nói, Hàn Duyệt cũng sẽ chủ động trốn tránh Ninh Trung Tắc.

Có đôi khi nói ra sẽ hỏng, còn không bằng vẫn cứ im lặng, Đông Phương tuy rằng yêu Hàn Duyệt, nhưng cũng không phải một kẻ bị tình yêu làm mờ mắt, giữa hai người không phải chỉ cần có tình yêu là đủ, mà thứ cần nhất chính là bảo vệ.

Đông Phương biết mình không nói ra Hàn Duyệt càng thêm để ý chính mình, “Đừng lo, ta không bỏ người đâu.” Tay đặt trên đầu Hàn Duyệt xoa nhẹ, Đông Phương thấp giọng an ủi, “Ta cũng sẽ không động tới nàng, nàng dù sao cũng là thê tử của người, còn phải chiếu cố hài tử.”

“Đông Phương.” Hàn Duyệt bắt lấy tay Đông Phương, dán lên mặt mình, “Người đừng sợ.”

Đông Phương, người đừng sợ, ta sẽ không do dự, sẽ không thương tổn người, cho nên đừng sợ, ta sẽ không giống Dương Liên Đình trong tiểu ngạo giang hồ, chỉ có lúc cần người mới tìm người, còn khi dễ người như vậy.

Đông Phương, người đừng sợ, ta không mê luyện quyền lực, cũng sẽ không vì làm Ngũ nhạc minh chủ mà bỏ người lại, cho nên đừng sợ, ta chỉ muốn cùng người sống cả đời, ta không là Nhạc Bất Quần, một lòng chỉ có mình chủ vị, thậm chí lợi dụng nữ nhi, vứt bỏ thể tử, giả họa đồ đệ.

Hàn Duyệt biết, Đông Phương vẫn bất an, nhưng lại không biết làm sao để loại bỏ nó, Đông Phương kiêu ngạo Đông Phương bá nhiên Đông Phương phong hoa tuyệt đại, đồng thời Đông Phương cũng tự ti, bởi vì y không phải là một nam nhân trọn vẹn, càng không thể trở thành nữ nhân chân chính.

Hàn Duyệt vẫn nhớ rõ, trong tiểu ngạo giang hồ, những lời Đông Phương trước khi chết đã nói với Nhâm Doanh Doanh, y nói y thật hâm mộ nàng là thân nữ nhân, còn tìm được một tình lang như Lệnh Hồ Xung.

Những lời đó sợ là lời nói thật lòng nhất của Đông Phương, cũng là nguyện vọng cao nhất. Khi nói ra những lời này Đông Phương mang tâm tình thế nào, Hàn Duyệt không biết, nhưng hẳn hy vọng có một ngày, Đông Phương có thể cười nói với Nhâm Doanh Doanh, ta không hâm mộ người, dù ta không phải nữ nhân chân chính, thì ta cũng có ái nhân và tìm được hạnh phúc của mình.

Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói vậy, rất muốn cười, nhưng lại không cười nổi, nhiệt độ dưới bàn tay y rất nóng cũng rất chân thành, “Ta không sợ.”

“Ta hiểu mình muốn gì.” Hàn Duyệt hôn lên lòng tay Đông Phương, đôi mắt hắc nhuận nhìn thẳng vào mắt Đông Phương, “Ta hiểu rõ lòng mình.”

“Ta không sợ.” Đông Phương lập lại lần nữa, mắt đầy ý cười, miệng cùng đầy ôn nhu, “Nếu có ngày người phản bội ta, ta sẽ giết người, sau đó ăn sạch người.”

Hàn Duyệt sửng sốt, đôi mắt hắc nhuận chớp chớp chớp, ngây người nhìn Đông Phương, lời ngon tiếng ngọt đang chuẩn bị nói cho Đông Phương nghe, bị một câu của y dọa bay tới tận chân trời, khô khốc nói, “Ta không làm vậy.”

Mắt Đông Phương cong thành hình trăng non, đứng dậy thuận tay kéo Hàn Duyệt lên, “Biết người không như thế.”

Từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo đặt vào tay Hàn Duyệt, phân phó, “Người buổi tối ăn hơi nhiều, nếu khó chịu, lấy một viên nuốt vào.”

Hàn Duyệt nắm bình nhỏ còn mang theo hơi ấm từ người Đông Phương, trong lòng cảm động rồi lại có chút áy náy, cho tới nay đều là Đông Phương chiếu cố hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng Đông Phương, vừa định nói điểm gì đó, lại thấy thần sắc Đông Phương biến đổi, phát ra một tiếng cười lạnh.

Đẩy Hàn Duyệt ra, cúi đầu in một nụ hôn lên môi Hàn Duyệt, “Tin ta.” Có chút xúc động, lại mang theo hương vị cùng nhiệt độ cơ thể của Đông Phương.

Hàn Duyệt không biết Đông Phương muốn làm gì, lại không chút do dự gật đầu.

Đông Phương lộ ra một nụ cười, tay lại không chút lưu tình, một chưởng đánh vào ngực Hàn Duyệt, Hàn Duyệt chỉ thấy ngực đau xót, phun ra một búng máu.

Hàn Duyệt đáng thương nhìn Đông Phương, mắt ươn sưng, khóe miệng còn dính chút máu, mở miệng nói, “Ngày mai mang cơm cho ta.”

Đông Phương nhất thời dở khóc dở cười, từng nghĩ ra rất nhiều lời Hàn Duyệt sẽ nói, lại chẳng ngờ câu đầu tiên Hàn Duyệt nói lại là thế này, “Người là đồ tham ăn.”

Hàn Duyệt ha hả cười, hẳn không biết Đông Phương vì sao lại làm vậy, nhưng biết Đông Phương sẽ không hại hắn, Đông Phương làm như vậy nhất định lý do.

Còn muốn nói thêm gì đó, nhưng mắt tối lại, Hàn Duyệt mất đi tri giác.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt té xuống đất, trong lòng vừa ám áp lại vừa đau lòng, nhưng không thể làm khác, y phải làm cho Tứ Nhạc càng thêm quan tâm sự an toàn của Hàn Duyệt, đám chưởng môn kia đã quên Hàn Duyệt không còn võ công, lúc nào cũng có thể bị đánh lén.

Hay là, họ tin rằng không ai dám đi tấn công một Hoa Sơn tiên chưởng môn mất đi võ công, không nói Nhật Nguyệt Thần giáo, đến lúc đó chỉ cần họ nói ra chuyện để Hàn Duyệt tiếp nhận chức Ngũ nhạc chưởng môn, Tả Lãnh Thiên sẽ không sẽ bỏ qua cho Hàn Duyệt.

Nếu thật đến lúc đó, vậy thì đã muộn, thân phận của mình khiến y không thể luôn theo bảo vệ Hàn Duyệt, Đông Phương dùng chưởng phong đánh nát cái bàn, đội lên mặt nạ giấu sẵn trong người, nghe bên ngoài có thanh âm, mắt biến đổi, rút nhuyễn kiếm ra chuẩn bị đâm Hàn Duyệt.

Trong phòng Hàn Duyệt có động tĩnh tự nhiên khiến Phong Thanh Dương vừa trở về chú ý, Phong Thanh Dương biến sắc, vội chạy tới phòng sư chất mình, ông thật không ngờ có người to gan đến mức dám ám sát sư chất mình ngay dưới mắt Hoa Sơn phái, lại nhớ sư chất mình đã mất võ công, trong lòng càng thêm bối rối, trực tiếp đánh nát cửa gỗ, nổi giận nhìn tình cảnh trước mặt, “Tặc tử ngươi làm sao dám.”

Lúc nói chuyện ông đã xuất ra kiếm khí đánh vào kiếm của Đông Phương, nhuyễn kiếm trong tay Đông Phương gãy nát, Đông Phương không ham chiến, trực tiếp nhảy cửa sổ bỏ đi.

Phong Thanh Dương vốn định đuổi theo, lại lo lắng an nguy của sư chất, nhất do dự đã thấy thích khách biến mất. Phong Thanh Dương hừ mạnh một tiếng, vội ngồi xuống xem xét sư chất đang nằm dưới đất, phát hiện chỉ bị nội thương nhưng không nguy hiểm tới tính mạng mới nhẹ nhàng thở ra.

Thấy Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi tới, Phong Thanh Dương mở miệng nói, “Đi tìm đại phu tới đây.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung không dám chậm trễ, kéo tay Lâm Bình Chi chạy ra ngoài.

Ninh Trung Tắc ôm hài tử, trong lòng rối loạn, lại cố gắng trấn định, phân phó những đệ tử khác chặn đám người xem náo nhiệt, nhưng không có phái người đuổi theo, dù sao ngay cả Phong Thanh Dương cũng không đuổi theo, những đệ tử này cho dù tìm được cũng sẽ phí mạng mà thôi.

Hết thấy an bài xong xuôi, Ninh Trung Tắc mới đi vào phòng, tuy rằng cửa phòng đã bị phá hủy thậm chí bàn cũng không còn, nhưng họ lại không biết Hàn Duyệt bị thương thế nào, không dám tự tiện di chuyển hắn.

“Chỉ bị nội thương, không nguy hiểm tánh mạng.” Phong Thanh Dương nhìn bốn phía, thấy cửa đã có đệ tử đứng thủ, thấp giọng nói.

Ninh Trung Tắc gật đầu, lại không cách nào yên tâm, dù sao y phục trượng phu đều nhuộm máu, nàng không nghĩ ra là ai lại muốn hạ sát thủ với trượng phu, trượng phu của mình luôn giao hảo với người ngoài, vô cùng yêu thích bằng hữu, trong số những kẻ thường lui tới có rất nhiều người vô danh hoặc là những kẻ thanh danh không tốt, chỉ cần lại nói chuyện với hắn, thì hắn tuyệt không bày ra cái giá ta là Hoa Sơn chưởng môn, ta tài trí hơn người.

Lúc không làm Hoa Sơn chưởng môn nữa, trượng phu mình vẫn vì võ lâm chính đạo mà ẩn mình bên cạnh Đông Phương Bất Bại, lại càng thiếu cơ hội đắc tội với người khác, chẳng lẽ lần này là người của Nhật Nguyệt Thần giáo làm.

Phong Thanh Dương lại nghĩ nhiều hơn, ông vẫn nghĩ không ai dám giương oai trước mặt Ngũ Nhạc, vậy mà chuyện hôm nay đã chứng minh là ông suy nghĩ không chu toàn. Sư chất không có võ công, thân thể lại không tốt, sợ chỉ một cao thủ tam lưu cũng đủ làm sư chất mình bị thương.

Không nói Nhật Nguyệt Thần giáo, sợ là. Phong Thanh Dương nheo mắt, chẳng lẽ chuyện họ bí mật thương nghị đã bị Tung Sơn biết, Tả Lãnh Thiên.

Không thể trách Phong Thanh Dương hoài nghi Tả Lãnh Thiên, dù sao Tả Lãnh Thiên làm việc bất chính, ở trong mắt Phong Thanh Dương, đây không phải là lần đầu tiên gã muốn hại sư chất mình .

Cả chuyện sư chất mình bị mất võ nữa, làm sao thiếu sự trợ giúp của tên Tả Lãnh Thiên đó, nếu không phải gã hạ độc, sư chất sao phải rời khỏi Hoa Sơn.

Đúng lúc này, Lao Đức Nặc đến.

Hết Đề tứ thập bát chương – Hàn Duyệt bị thương Đăng bởi: admin

48. Chương 48

CHƯƠNG 49- VỀ TỐI HIỆN ĐẠI

Trước không nói Phong Thanh Dương giận chó đánh mèo trút giận lên Lao Đức Nặc thế nào, chỉ nói Hàn Duyệt, chờ Hàn Duyệt mở mắt ra, nhìn thấy vách tường màu trắng, đôi mắt linh động chớp chớp, thấy có chút tức ngực.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hàn Duyệt miễn cưỡng quay đầu lại, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên mặc một bộ quần áo màu nhạt cầm hoa quả đã rửa sạch đứng trước cửa, khi thấy Hàn Duyệt, trong mắt bà ta tràn ngập kinh hãi.

Hoa quả rơi tán loạn trên đất, bà cũng chẳng để ý, chạy thẳng tới chỗ Hàn Duyệt, giọng nói tràn ngập vui sướng, “Duyệt Duyệt.”

Hàn Duyệt mở miệng, chỉ thấy cổ họng khô khốc, “Mẹ.”

Người đàn bà nọ chính là mẹ của Hàn Duyệt, chuyên gia phụ khoa Lâm Lam vô cùng nổi tiếng, một người luôn bình tĩnh ôn nhu trước mặt bệnh nhân, ngay khi nhìn thấy đứa con nằm hôn mê mấy tháng của mình tỉnh lại, lệ rơi đầy mặt.

“Duyệt Duyệt. Duyệt Duyệt, cuối cùng cũng tỉnh.” Lâm Lam không biết nên nói gì mới tốt, không biết vì sao đứa con vốn bình thường của mình chỉ đi lên núi với bạn học mà té xỉu, sau đưa vào bệnh viện, trên người nó không có vết thương gì, nhưng lại chìm vào hôn mê.

Không ít người khuyên họ từ bỏ, sinh lại một đứa khác, ngay cả bác sĩ cũng nói Hàn Duyệt rất có thể sẽ thành người thực vật, cả đời cũng khó thể tỉnh lại, nhưng đó là con của họ mà, đứa con mà họ cưng chiều che chở lớn lên, ai cũng có thể bỏ, chỉ có họ là không thể.

May mà trời cao có mắt, Hàn Duyệt tỉnh, Lâm Lam tựa vào người Hàn Duyệt, khóc nức nở.

Hàn Duyệt không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, hẳn chỉ nhớ mình lên núi, sau đó tối đen, không còn tri giác, nhưng nhìn thấy mẹ mình như vậy, không khỏi ôm lấy mẹ, càng ôm, Hàn Duyệt càng thấy chua xót, mẹ gầy đi nhiều quá.

Bởi vì cửa không đóng, nên tiếng khóc của Lâm Lam tất nhiên truyền ra ngoài, không ít y tá người bệnh và người nhà đều chạy tới, nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng ai cũng vui sướng.

Dù sao bệnh viện là nơi có rất nhiều cảnh sinh ly tử biệt, họ lại không có ân oán gì với người ta, nên nhìn thấy cảnh này trong lòng đều chúc phúc và vui mừng.

Bệnh viện này là bệnh viện mà cha mẹ Hàn Duyệt đang làm, bệnh viện này cũng có cổ phần của công ty nhà Hàn Duyệt, y tá trưởng ở đây công tác đã lâu, tất nhiên biết nặng nhẹ, nhìn một lúc đi vào gọi điện đến văn phòng cha Hàn Duyệt, đơn giản nói lại tình huống bên này.

Cha Hàn Duyệt là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện – Hàn Viễn, khi nhận được điện thoại của y tá, Hàn Viễn ngây người, không chờ y tá nói xong, liền cúp điện thoại, chạy tới phòng bệnh của Hàn Duyệt.

Hàn Viễn không già, chỉ hơn bốn mươi, là tuổi mà sức thu hút lớn nhất, cho nên mang kính mắt viền bạc kia càng tôn thêm khí chất tao nhã của ông, Hàn Viễn ngày thường lại luôn nhã nhặn, bây giờ đột nhiên chạy như điên, người xung ai cũng nhìn lại

Hàn Viễn lại không thèm chú ý, hai vợ chồng họ chỉ có một đứa con trai, dù từ nhỏ vận khí của nó rất kém, nhưng lại ngoan ngoãn nhu thuận, mặc kệ là học hành hay sinh hoạt đều không cần vợ chồng họ lo lắng, thậm chí rất ít ra khỏi nhà, ngay cả học tập đều là tự học ở nhà.

Nếu không phải Hàn gia có chút bản lĩnh, trường học cũng nể mặt vài phần, sợ là Hàn Duyệt không cách nào thuận lợi tốt nghiệp thi lên đại học.

Khi Hàn Viễn chạy tới phòng bệnh, Lâm Lam đã ngừng khóc, bà đang cười tủm tỉm đút nước cho Hàn Duyệt uống.

“Cha.” Hàn Duyệt uống nước xong thì đỡ hơn nhiều, nhìn thấy Hàn Viễn tới liền cười gọi.

Hàn Viễn đỏ mắt, nhưng không khóc, chỉ nói, “Được, được, cha biết con sẽ tỉnh mà.”

Hàn Duyệt nghe mà lòng chua xót, mở miệng lại không biết nói gì, trong lúc chờ cha tới, mẹ đã nói những chuyện trải qua cho hắn nghe, Hàn Duyệt mới hiểu, mình đã lớn, lại không thể làm cha mẹ bớt lo.

Bây giờ lại nghe cha nói vậy, trong lòng càng thêm áy náy, hắn quá bất hiếu.

“Đúng rồi, đã báo cho ông bà nội, ông bà ngoại của nó chưa?” Hàn Viễn bình tĩnh lại, mở miệng hỏi.

“Đã báo rồi.” Lâm Lam vuốt đầu Hàn Duyệt, nhìn Hàn Viễn nói, “Họ chắc là đang trên đường tới.”

Hàn Viễn không trả lời, lại hỏi, “Bác sĩ đâu? Đã tới kiểm tra cho Duyệt Duyệt chưa?”

“Kiểm tra rồi, không có gì đâu, cha đừng lo nữa.” Hàn Duyệt cười mở miệng nói, “Kỳ thật không có gì mà, con chỉ thấy mình ngủ một giấc thật dài.”

Dù vậy, Hàn Duyệt lại thấy hình như trong lòng thiếu đi cái gì đó, lại không thể nhớ được đó là gì, tựa như có một lớp sương mù che khuất tất cả.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Hàn Viễn liên tục nói

Trong một lúc, phòng bệnh chỉ còn lại có tiếng cười nói rì rầm, chờ ông bà của Hàn Duyệt tới, lại là một trận vui mừng khóc lóc.

Hàn Duyệt ở lại bệnh viện ba ngày, thân thể kiểm tra vài lần, bác sỹ cam đoan không có gì mới cho xuất viện.

Hàn Duyệt vốn là bảo bối trong nhà, vừa nghe hắn được về, tức thì bị cả nhà nâng trong tay, thậm chí ngay cả Hàn Duyệt đi WC quá lâu, người nhà cũng sẽ khẩn trương, sợ lại bỗng nhiên té xỉu.

Hàn Duyệt thấy họ khẩn trương quá độ đồng thời, lại thấy xấu hổ, dù sao nếu không phải mình gặp chuyện không may, người nhà làm sao phải lo lắng tới vậy.

Hàn Duyệt không đến trường, vốn dĩ đã bị đuổi, nhưng vì Hàn gia có ảnh hưởng trong giới y học, mà Hàn Duyệt xem như nghỉ có lý do, hiệu trưởng mở mắt, chờ hết mười ngày nghỉ, Hàn Duyệt sẽ vào học.

Khi Hàn Duyệt biết mình hôn mê ba tháng hơn, thật kinh ngạc, chỉ là hắn không rõ, rốt cuộc là vì hôn mê quá lâu, hay là hắn thấy thời gian đáng lý phải dài hơn mới đúng.

Buổi sáng, Hàn Viễn đi làm, Hàn Duyệt và Lâm Lam ở nhà, Hàn Duyệt nằm trên ghế sa lon, lật xem sách ngoại khoa.

Lâm Lam rửa hoa quả để trên bàn, ngồi cạnh Hàn Duyệt, chọn một quả táo, gọt vỏ, đưa cho Hàn Duyệt, thuận miệng hỏi, “Duyệt Duyệt sao lại bắt đầu hứng thú với ngoại khoa?”

“Khoa não không có ích gì hết.” Hàn Duyệt nhận quả táo, cắn một miếng, ánh mắt không dời khỏi sách, “Vẫn là ngoại khoa tốt hơn, ngay cả phụ khoa cũng hữu dụng hơn khoa não.”

Lâm Lam ngây người, khó hiểu con mình sao lại nói vậy, dù sao lúc trước khoa não là Hàn Duyệt tự mình chọn, hơn nữa khoa não sao lại vô ích.

“Duyệt Duyệt không thích khoa não?” Lâm Lam thật cẩn thận hỏi, nếu con mình không thích thật, vậy nghĩ cách cho con chuyển hệ, dù sao con mình thích gì mới là quan trọng nhất.

Hàn Duyệt cũng ngây người, sau khi nói ra, hắn liền sững sờ, hắn không rõ sao mình lại có loại ý tưởng này, khép sách lại, Hàn Duyệt nhìn mẹ mình, lộ ra một nụ cười, nói, “Thích a, chỉ là muốn học thêm nhiều thứ.”

Lâm Lam thở ra, vươn tay vuốt tóc Hàn Duyệt, “Duyệt Duyệt, học nhiều không xấu, nhưng mà y học, thuật nghiệp là có chuyên môn.”

Hàn Duyệt hiểu ý mẹ mình, cắn miếng táo, nuốt xuống rồi mở miệng nói, “Con hiểu mà, mẹ đừng lo.”

“Mẹ không lo, Duyệt Duyệt lúc nào cũng rất ngoan.” Lâm Lam cười tủm tỉm gọt trái cây, “Mẹ có hầm gà, để con bồi bổ thân thể.”

“Cám ơn mẹ.” Hàn Duyệt để sách lên bàn, ôm ôm gối ăn táo nhìn Lâm Lam, Lâm Lam kì thật không đẹp, nhưng ẩn chứa khí chất dịu dàng, cũng chính loại khí chất này hấp dẫn Hàn Viễn.

“Mẹ, vì sao lại thích cha?” Hàn Duyệt ăn táo hỏi.

Lâm Lam mặt đỏ, trừng Hàn Duyệt, cầm con dao nhỏ đặt sang một bên, mới mở miệng nói, “Sao lại hỏi chuyện này?”

“Muốn biết, mẹ nói đi mà.” Hàn Duyệt không biết vì sao, hần bỗng nhiên muốn biết.

“Cảm giác.” Lâm Lam ăn táo, chậm rãi nói, “Cha con à, có thể cho mẹ cái cảm giác yên ổn, cho mẹ cảm giác an toàn, có thể giao bản thân cho ông ấy.”

“Ồ chung với ông ấy rất vui, mẹ nghĩ nếu có việc, chỉ cần nói với ông ấy, thì không cần phải lo nữa.” Lâm Lam nhớ tới lúc chưa kết hôn với Hàn Viễn, cười đầy ngọt ngào.

Hàn Duyệt nghe mẹ nói vậy, cứ có một cảm giác rất quen thuộc, loại cảm giác này hần cũng từng có, nhưng lại không thể nhớ nổi. Bỏ hạt táo vào gạt tàn, lại rút khăn giấy lau khô tay, hần bắt giác ôm gối thất thần.

Lâm Lam tỉnh lại từ trong lý ức của mình, nhìn Hàn Duyệt, chỉ thấy Hàn Duyệt hai mắt trống không, khoe miệng còn mang theo một nụ cười như hồi tưởng lại rất ngọt ngào, hết như một thiếu niên đang yêu, Lâm Lam suy tư, đẩy đẩy vai Hàn Duyệt, mở miệng hỏi, “Duyệt Duyệt, có phải thích ai rồi không?”

Hàn Duyệt chớp mắt, có chút mơ hồ, nhìn mẹ mình, “Không có a.”

Lâm Lam thấy Hàn Duyệt phủ nhận, không truy vấn, dù sao Hàn Duyệt đã mười tám, xem như là người lớn, “Nếu có, Duyệt Duyệt thích ai, thì dẫn về cho mẹ xem, mẹ không phải người cũ kỹ, chỉ cần Duyệt Duyệt thích, mẹ cũng sẽ thích.”

Hàn Duyệt bị mẹ nói có chút xấu hổ, vẫn dậm một tiếng, cam đoan nói, “Chờ có, nhất định con sẽ dẫn về cho mẹ xem.”

“Ừ, Duyệt Duyệt xem Tv đi, mẹ đi làm cơm.” Lâm Lam bỏ hạt táo vào gạt tàn, lau khô tay, đưa remote cho Hàn Duyệt, “Đừng đọc sách hoài, thả lỏng chút đi.”

“Dạ.” Hàn Duyệt tùy tay mở TV, bắt đầu chọn đài mình muốn xem.

Lâm Lam cười cười, rót ly nước đặt trước mặt Hàn Duyệt mới vào trong nấu cơm.

Tiết mục trong Tv quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vài cái, không có thứ Hàn Duyệt muốn xem, có một đài đang chiếu tiểu ngạo giang hồ, nhưng mà Hàn Duyệt từng xem rồi, không muốn xem lại, không thấy gì xem được, Hàn Duyệt bất đắc dĩ ôm gối, bật về đài lúc này.

Nhưng mà, càng xem trong lòng Hàn Duyệt càng bức mình, đặc biệt là lúc Đông Phương Bất Bại lên sân khấu, Hàn Duyệt kém thiếu chút là mắng ra tiếng, bộ quần áo màu hồng đỏ, gương mặt vẽ đầy hoa đào đó, làm sao giống Đông Phương Bất Bại.

Hàn Duyệt cắn gối ôm, nhìn Đông Phương Bất Bại biểu hiện, tức giận đồng thời thấy thương cảm, hần thấy Đông Phương Bất Bại không nên như thế, hơn nữa Dương Liên Đình, sao lại dám đối xử với Đông Phương như vậy.

Lòng chua xót phần nộ thương cảm nhất thời tất cả cảm xúc kích động lên, khi nhìn thấy Đông Phương chết, Hàn Duyệt đã rơi lệ đầy mặt, không phải thế, không nên như thế, Đông Phương của hần sao lại thế được.

“Duyệt Duyệt sao vậy?” Lâm Lam từ nhà bếp đi ra, vốn định gọi Hàn Duyệt ăn cơm, lại thấy Hàn Duyệt như vậy, nhất thời kinh hoàng, chạy đến cạnh Hàn Duyệt bên người, ôm lấy đầu hắn.

Hàn Duyệt cứ khóc mãi, hắn ôm chặt thắt lưng mẹ mình, vùi đầu vào lòng mẹ, “Không nên như thế.”

“Duyệt Duyệt nói cho mẹ, như thế cái gì?” Lâm Lam tràn ngập bối rối, không khỏi khóc ra, “Nói cho mẹ biết, bảo bố làm sao vậy?”

Hàn Duyệt nghe mẹ nói, mới dần dần bình tĩnh lại, đẩy mẹ mình ra, Hàn Duyệt nghi hoặc, “Mẹ à, không sao cả.”

“Vậy sao lại khóc?” Lâm Lam thấy từ sau khi con mình tỉnh lại, đã không còn hoạt bát đầy sức sống như trước, có đôi khi thường xuyên một mình ngẩn người.

“Không biết.” Hàn Duyệt không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ nói với mẹ, là bởi vì xem TV, nhìn thấy đại BOSS xấu xa chết, mình liền khóc ra.

Hàn Duyệt sợ mẹ lo lắng, nghĩ chút nói, “Con có chút sợ đi học, vừa không quen ai, lại vừa đi học trễ hơn người ta nên có chút lo lắng.”

Lâm Lam nghe Hàn Duyệt nói, hơi thở ra, vuốt đầu Hàn Duyệt, “Đừng sợ, Duyệt Duyệt đáng yêu như vậy, đến lúc đó nhất định có thể quen rất nhiều bạn. Cho dù xui xẻo, lỡ cái gì cũng không biết, thì về nhà học, đó là trường cũ của cha mẹ, trong đó có không ít bạn bè của cha mẹ, Duyệt Duyệt không cần lo.”

Hàn Duyệt gật đầu, trong lòng vẫn có chút khó chịu, càng khó chịu chính là, Hàn Duyệt không biết mình sao lại để ý, để ý một nhân vật hư ảo trong phim, “Mẹ, con đau đầu, con về phòng nghỉ một chút, chờ cha về lại xuống lầu ăn cơm.”

“Rồi Duyệt Duyệt đi nghỉ đi, không cần xuống lầu ăn cơm, mẹ sẽ chờ, khi nào muốn thì xuống ăn.” Nghe Hàn Duyệt nói, Lâm Lam vội đáp.

Hàn Duyệt không khỏi càng thêm áy náy, ôm mẹ mình, mở miệng nói, “Mẹ đừng lo lắng, không có sao đâu mà.”

“Mẹ biết.” Lâm Lam ôm đứa con đã cao hơn mình, “Chỉ cần Duyệt Duyệt vui vẻ, Duyệt Duyệt sống tốt, vậy mẹ yên tâm.”

Hàn Duyệt gật đầu thật mạnh, thân hôn lên mặt mẹ mình, nói, “Con đi tắm rồi xuống.”

“Duyệt Duyệt nghỉ ngơi đi, không cần phải xuống làm gì.” Lâm Lam sao lại không biết tâm ý của con mình, mở miệng nói.

“Không sao mà, con đỡ hơn rồi.” Hàn Duyệt nhúc nhích đầu, cười ha hả, chạy lên lầu, nhà họ phòng ngủ đều nằm trên lầu.

Trở lại phòng, Hàn Duyệt đóng cửa lại, ngã mình xuống cái giường mềm mại, Hàn Duyệt cắn chặt bắt đầu ở trên giường lăn lộn.

Vì sao hắn lại để ý một nhân vật hư ảo, hay là, hắn để ý kỳ thật là Đông Phương Bất Bại? Hàn Duyệt nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy thật , hắn vì sao lại để ý Đông Phương Bất Bại?

Lúc Hàn Duyệt , Đông Phương hồi hận thống khổ không thôi, y đã tính trước mới dám đánh Hàn Duyệt, vết thương đó thoát nhìn rất nghiêm trọng, nhưng lại không có nguy hiểm, thậm chí ngay cả danh y, y cũng chuẩn bị tốt, Bình Nhất Chỉ bị y kéo tới, dịch dung rồi ở trong y quán gần khách *** nơi Hoa Sơn phái ở, nơi đó vốn là căn cứ của Nhật Nguyệt Thần giáo thiết lập để tìm hiểu tin tức.

Bình Nhất Chỉ giả làm một danh y có tiếng ở Giang Nam, chờ Hoa Sơn phái tới mời.

Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi thỉnh chính là hắn, nhưng mà rõ ràng là vết thương không nặng, Hàn Duyệt lại cứ hôn mê bất tỉnh, thậm chí thân thể cũng ngày càng suy yếu hơn.

Bình Nhất Chỉ không biết phải nói thế nào với Đông Phương, chính ông cũng không biết Hàn Duyệt xảy ra chuyện gì.

Hết Đề tứ thập cửu chương – Trở về hiện đại Đăng bởi: admin

49. Chương 49

CHƯƠNG 50 – HÀN PHỤ CÙNG HÀN MẪU

Lần thứ hai trong đời mình, Đông Phương thấy hối hận. Thừa dịp Phong Thanh Dương ra ngoài tìm kiếm danh y, thừa dịp Ninh Trung Tắc dỡ hài tử không ở trong phòng, Bình Nhất Chỉ bảo Lệnh Hồ Xung canh giữ bên Hàn Duyệt ra ngoài mua thuốc.

May mà Phong Thanh Dương bây giờ không tin Lao Đức Nặc, cho nên đi nơi nào cũng dẫn Lao Đức Nặc theo, sợ Lao Đức Nặc hại sư chất mình lần nữa.

Vì không để Lao Đức Nặc nghi ngờ, ông cũng dẫn theo Lâm Bình Chi, những đệ tử Hoa Sơn khác đều nghe lệnh Phong Thanh Dương đi tìm thích khách đêm đó, Phong Thanh Dương thấy sư chất mình đến giờ vẫn bất tỉnh, sợ là bị hạ độc.

Phong Thanh Dương vì bảo vệ sư chất an toàn, bảo Lệnh Hồ Xung canh giữ trong phòng, lại an bài thêm vài đệ tử bên ngoài, mới ra ngoài.

Như vậy rất tiện cho Đông Phương trộm đến xem Hàn Duyệt, Đông Phương ngồi trên giường, nhìn Hàn Duyệt như đang ngủ, trong lòng chua xót, tay đặt lên mặt Hàn Duyệt dích trên mặt, “Đồ ngốc, mau dậy đi, ta mang điểm tâm đến đây.”

Bình Nhất Chỉ đứng ở góc phòng, lần đầu tiên nhìn thấy giáo chủ toát ra vẻ ôn nhu, ông từng kinh ngạc, nhưng Bình Nhất Chỉ là người thông minh, biết cái gì nên cái gì không nên, ông giả như mình không thấy.

Bây giờ lại thấy, đã thành thói quen, dù sao mỗi ngày giáo chủ đều đến, giáo chủ thế này, Bình Nhất Chỉ thấy quen rồi.

Nhưng trong lòng Bình Nhất Chỉ lại càng thêm lo lắng không thôi, giáo chủ coi trọng một người, ông biết, nhưng ông không thể cứu tính người nọ, Bình Nhất Chỉ sợ giáo chủ sẽ lấy mình ra trút giận.

Nhưng, người nằm trên giường kia rõ ràng nội thương đã sớm khỏi hẳn, lại cứ nằm bất tỉnh, ngay cả hô hấp cũng rất mong manh, tựa như, đó chỉ là một thân thể, bên trong đã không còn hồn phách.

Cho dù nghĩ thế nào, thì Bình Nhất Chỉ cũng không dám nói với giáo chủ, Đông Phương giáo chủ nhìn như bình tĩnh, nhưng thủ đoạn đích tàn nhẫn, ông không phải không biết.

Bởi vì ngay cả chính Bình Nhất Chỉ cũng thấy ý nghĩ của mình thật hoang đường, lại không biết Đông Phương sớm hoài nghi, dù sao có một số việc, chỉ có Đông Phương cùng Hàn Duyệt mới biết.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt lẳng lặng nằm đó, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Hàn Duyệt khoe miệng, “Ta sẽ tìm được người, chờ ta.”

Bình Nhất Chỉ nghe bên ngoài có tiếng bước chân, thấy giáo chủ nhà mình không nhanh không chậm dích dậy, mắt lại chưa từng rời khỏi Hàn Duyệt.

Bình Nhất Chỉ tất nhiên biết giáo chủ nhà mình vô công ra sao, không lăm miệng nhắc nhở, chỉ im lặng đứng ở góc phòng.

“Hãy trị liệu cho thật tốt, đừng để thân thể của hắn bị hủy hoại.” Đông Phương nghĩ Hàn Duyệt có thể đã ly hôn, nhưng không biết khi nào thì mới trở về, trong lòng chua xót, mắt lại không lộ ra gì, chỉ nhẹ giọng phân phó.

“Thuộc hạ biết.” Bình Nhất Chỉ cung kính trả lời.

Bình Nhất Chỉ chữa bệnh cực giỏi, cả đời ông cao ngạo, trừ Đông Phương Bất Bại, sợ rằng ông chưa từng chân chính tin phục ai, cứu một người giết một người là điều kiện chữa bệnh của ông.

Từ đó cũng thấy được, Bình Nhất Chỉ không phải kẻ thiện tâm, càng không có tấm lòng từ bi của một vị đại phu.

Đông Phương cúi đầu, không nói thêm gì, chỉ nhìn ra cửa, lại nhìn Hàn Duyệt, thở nhẹ một hơi, trực tiếp nhảy cửa sổ bỏ đi.

Hàn Duyệt phát tiết vài lần, phiền muộn trong lòng cũng giảm bớt, dù không muốn đứng lên, nhưng nghĩ tới mẹ luôn quan tâm mình, vẫn đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt, nhìn bản thân trong kính, bề ngoài vốn rất quen thuộc, giờ lại khiến Hàn Duyệt thấy thật xa lạ.

Ngón tay vuốt ve hình ảnh trong kính, hấn cứ thấy mình hấn vài thành thực hơn vài phần, trong mắt phải có vài phần chính khí, tóc hấn.

Khi Hàn Duyệt ý thức được mình ở đang nghĩ cái gì, hấn bối rối, hấn không biết sao mình lại nghĩ vậy.

Kê đầu xuống dưới vòi nước, nước lạnh chảy xuống đầu Hàn Duyệt, chờ hấn tỉnh táo lại, tắt nước, thở ra một hơi, cầm khăn lau tóc, đi ra ngoài.

Vừa mới ngồi lên giường, chợt nghe gặp tiếng đập cửa, “Duyệt Duyệt, ngủ chưa?”

“Chưa ạ.” Hàn Duyệt đứng dậy, đi ra mở ra, thấy mẹ mình đứng bên ngoài, mặt đầy lo lắng nhìn hấn, “Mẹ, vào đi, con đang định xuống lầu.”

Lâm Lam vào phòng, nhìn tóc Hàn Duyệt ướt sũng, chau mày lại, bắt lấy tay Hàn Duyệt, để hấn ngồi lên ghế, cầm khăn giúp hấn lau tóc, “Sao lại lạnh thế này?”

Động tác của Lâm Lam rất ôn nhu, khiến Hàn Duyệt thấy hơi quen, nhưng hấn cứ thấy không đúng, không nên thế này, người lau tóc cho hấn, không phải ôn nhu thế này.

“Không có gì.” Hàn Duyệt cứ thấy như mình đã quên gì đó, có lúc như sắp nhớ ra rồi, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhớ được.

“Mẹ con nhớ lúc trước cha từng mua mộ bộ tiểu ngạo giang hồ, bây giờ còn không?” Hàn Duyệt suy tư, cắn môi hỏi.

Lâm Lam cũng không có để ý, dù sao trước kia Hàn Duyệt cũng có xem, bây giờ Hàn Duyệt hỏi, Lâm Lam cũng vui vẻ, thấy con mình quả thật nên thư giãn, xem một ít cũng tốt, “Còn, chút mẹ sẽ lấy cho con.”

“Cám ơn mẹ.” Hàn Duyệt cười nói.

Lâm Lam thấy tóc Hàn Duyệt đã gần khô, mới cầm khăn lại, nói, “Được rồi, mau xuống ăn cơm thôi, cha con cũng sắp về rồi.”

Hàn Duyệt gật đầu, ôm mẹ mình, hôn lên mặt bà, “Con yêu mẹ nhất.”

“Ngốc quá.” Lâm Lam cười vuốt đầu Hàn Duyệt, đưa con lúc trước bà ôm trong lòng giờ đã trưởng thành, Lâm Lam trong lòng vui mừng, chờ Hàn Duyệt buông tay ra, Lâm Lam cầm khăn vào treo trong nhà tắm.

Hàn Duyệt nhìn bóng Lâm Lam, trong lòng nhớ tới một người tóc đen hồng y, với gương mặt nam nữ khó phân, còn cả sự ôn nhu nhẹ nhàng đó.

Cả nhà ăn cơm xong, chờ Hàn Duyệt trở về phòng, đã thấy bộ tiểu ngạo giang hồ nằm trên giường mình, Hàn Duyệt trong lòng cảm động, ngồi lên giường, lúc cầm hấn có chút do dự, hấn có một cảm giác, nếu hấn thật sự xem, khẳng định sẽ nhớ được thứ gì đó, nhưng nhớ ra thứ gì đó thì đồng thời hấn cũng mất đi một thứ gì đó.

Vuốt bìa sách, Hàn Duyệt không biết mình có nên xem hay không, nhưng hấn nhớ lúc hấn xem Lâm Thanh Hà đóng vai Đông Phương Bất Bại, cái hình ảnh cuối cùng khi nàng nhảy xuống vực, nụ cười nhẹ nhàng thần nhiên ấy, khuyhnh thành tuyệt thương.

Cái loại xinh đẹp đó là vì tử vong mà vĩnh hằng, nhưng, Hàn Duyệt vuốt ngực mình, hấn không hy vọng, Đông Phương có loại xinh đẹp đó.

Bất giác, sách đã bị mở ra, nội dung cùng văn tự trong tiểu ngạo giang hồ được Kim Dung gia gia phác họa ra.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, trong lòng Hàn Duyệt có một dị bản khác, đặc biệt khi nhìn thấy Nhạc Bất Quần, Hàn Duyệt có một loại đồng cảm, nhìn Nhạc Bất Quần làm việc, cứ luôn thấy, không được tự nhiên.

Đặc biệt nhìn lúc Nhạc Bất Quần tự cung, Hàn Duyệt bỗng nhiên thấy nơi nào đó của mình cũng đau lên, không khỏi nhe răng nhếch miệng vài lần.

Chờ Lâm Lam đi lên gọi Hàn Duyệt ăn cơm chiều, Hàn Duyệt mới phát hiện mình bất tri bất giác đã xem cả buổi chiều, buông quyển sách trên tay ra, Hàn Duyệt ngượng ngùng gãi đầu, nhìn mẹ, “Con quên mất thời gian.”

“Duyệt Duyệt muốn xem tiểu thuyết? Chỗ cha con còn nhiều, muốn xem không?” Lâm Lam không để ý, chỉ cần con mình vui vẻ là tốt rồi.

“Không cần, con còn chưa xem xong bộ này mà.” Hàn Duyệt đi đến cạnh mẹ mình, ôm lấy tay bà đi xuống lầu.

Hàn Viễn đang ở dưới lầu xem báo, thấy Hàn Duyệt cùng vợ mình xuống, buông báo ra, đứng lên, “Duyệt Duyệt, mẹ con làm mấy món con thích nhất này.”

Hàn Duyệt ha hả cười, phản bác, “Con thích ăn, thì chẳng phải cha cũng thích đó sao.”

“Con hư quá, sao lại vạch trần cha.” Hàn Viễn không tức giận, ngồi vào vị trí của mình, chờ Hàn Duyệt cùng Lâm Lam đều ngồi xuống, mới cầm đũa bắt đầu ăn.

Hàn Duyệt gấp cho mẹ mình đĩa rau, lại gấp cho cha mình miếng thịt gà, rồi mới ăn phần mình.

Sau khi ăn xong, Hàn Duyệt ngồi trên sa lon, cùng Hàn Viễn xem TV, Lâm Lam đặt hoa quả đã cắt sẵn xuống trước mặt hổ, hỏi, “Duyệt Duyệt muốn ăn cái gì sao?”

“Vân phiền cao ().” Hàn Duyệt không thèm nghĩ ngợi trả lời.

Lâm Lam ngây ngốc, căn bản chưa từng nghe qua thứ này, “Duyệt Duyệt, đó là cái gì?”

“Một loại bánh ngọt của Giang Nam, ăn rất ngon.” Hàn Duyệt có chút nghi hoặc, trực tiếp trả lời.

Lâm Lam chỉ cho rằng Hàn Duyệt hẳn đã từng ăn ở đâu đó, nên không nghĩ nhiều, “Duyệt Duyệt, cái đó bán ở đâu? Ngày mai mẹ mua cho con.”

Hàn Duyệt nghe Lâm Lam nói, nhất thời trầm mặc, hẳn làm gì biết ở đâu có bán, nhưng mà hẳn nghĩ mình hẳn phải biết, vân phiền cáo hẳn chắc chắn từng ăn rồi, chỉ là.”Được rồi mẹ, chờ con rảnh sẽ tự đi mua, ăn đào là được rồi.” Cầm một miếng đào hẳn bắt đầu ăn.

“Được rồi, Duyệt Duyệt còn tiền không? Thích ăn thì mua nhiều chút, ra ngoài cũng phải cẩn thận.” Lâm Lam ngồi cạnh Hàn Duyệt, nhẹ giọng dặn dò.

“Con biết rồi.” Hàn Duyệt dùng tăm găm một miếng táo đút cho mẹ, cười cười đáp.

“À mà, Duyệt Duyệt bây giờ có hứng thú với tiểu ngạo giang hồ?” Hàn Viễn cầm một miếng đào, vừa ăn vừa hỏi nói.

“Dạ, thấy rất hay.” Hàn Duyệt suy tư đáp, “Cha cũng thích?”

“Phải, Duyệt Duyệt thích nhân vật nào nhất?” Hàn Viễn thật vui khi con mình có chung sở thích với mình, nhưng không biết kỳ thật Hàn Duyệt đã sớm xem xong tiểu ngạo giang hồ, bây giờ chẳng qua là xem lại lần nữa thôi.

“Đông Phương Bất Bại.” Hàn Duyệt không chút do dự trả lời.

Hàn Viễn ngây ngẩn, đôi môi tương tự Hàn Duyệt bật cười, “Đông Phương Bất Bại quả thật không tồi, nhưng cha càng thích Khúc Dương, cả cái tình hữu nghị sẵn sàng làm bất cứ gì vì tri kỷ.”

“Khúc đại ca.” Chờ Hàn Duyệt ý thức được mình nói cái gì, bất giác , hần vì sao nghe thấy tên Khúc Dương lại gọi như vậy.

“Duyệt Duyệt vừa nói gì?” Hàn Viễn không nghe rõ, nghi hoặc hỏi.

“Khúc Dương rất trọng tình nghĩa.” Hàn Duyệt không dám lặp lại lời vừa rồi.

“Chỉ là chính tà khó phân, vì một khúc phổ mà đào nhiều mộ như vậy, nhưng cũng vì một tri kỷ mà sẵn sàng hy sinh tính mạng mình, chẳng qua thật đáng thương cho cháu của ông ta.” Hàn Viễn thở dài, nói.

“Cha thấy Đông Phương Bất Bại là người thế nào?” Hàn Duyệt trầm mặc, đột nhiên hỏi.

“Đối người khác ác độc, đối với bản thân càng ác hơn, người thế này, có thể tạo được đại nghiệp, nhưng lại làm người ta đau lòng, kỳ thật nói Đông Phương Bất Bại bị hủy trong tay Dương Liên Đình còn không bằng nói y bị hủy trong tay giấc mộng của mình, y muốn làm chính mình, nên cam tâm bị người khác lợi dụng.” Hàn Viễn nói với giọng đầy tiếc nuối, “Đông Phương Bất Bại trong tiểu ngạo giang hồ, không ai diễn hay bằng Lâm Thanh Hà.”

Hết Đề ngũ thập chương – Hàn phụ Hàn Mẫu

Chú: Văn phiên cao Đăng bởi: admin

50. Chương 50

CHƯƠNG 51 –CUỐI CÙNG CŨNG NHỚ LẠI

Nghe Hàn Viễn nói, Hàn Duyệt tuy rằng đồng ý, nhưng lại có chút khổ sở, “Vì sao Đông Phương Bất Bại lại chết chứ?”

“Bởi vì, y là Đông Phương Bất Bại.” Hàn Viễn nói có chút tiếc hận, “Bộ phim có Lâm Thanh Hà, là vì một loại vinh hạnh, mà trong tiểu ngạo thì vì y là nhân vật phản diện.”

Hàn Duyệt không thể không đồng ý, lời cha mình như một câu chú, khiến Hàn Duyệt tâm thần không yên, mỗi lần nghĩ tới hai chữ Đông Phương, Hàn Duyệt lại có cảm giác vừa ngọt ngào vừa khổ sở.

Hàn Viễn vuốt đầu Hàn Duyệt, khuyên giải nói, “Chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết, không có thật mà con, đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Hàn Duyệt nghe cha nói, chẳng biết tại sao, trong lòng lại thấy khó chịu, nhưng cũng cho cha mình nói đúng, gật đầu, “Con biết, con lên lầu xem một chút nữa rồi đi ngủ.”

“Ừ, Duyệt Duyệt phải chú ý thân thể mình đó.” Lâm Lam ôn nhu nói.

“Con biết rồi, cha mẹ ngủ ngon.” Hàn Duyệt nghiêng người, hôn lên mặt Lâm Lam, lại phát tay với Hàn Viễn, mới chạy lên lầu.

Hàn Viễn cùng Lâm Lam nhìn theo bóng con mình, trong mắt lại hơn vài phần lo lắng, đến khi bóng Hàn Duyệt biến mất, Lâm Lam mới mở miệng nói, “Rốt cuộc Duyệt Duyệt làm sao vậy, vì sao khi nó tỉnh lại, cứ thấy nó không vui, cho dù nó cười, cũng có cảm giác tịch mịch làm người ta đau lòng.”

Hàn Viễn không biết trả lời vợ thế nào, chỉ ôm vợ vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, “Con cháu đều có phúc của riêng mình, nếu Duyệt Duyệt không muốn nói, như vậy chúng ta đừng hỏi, chờ nó nghĩ thông suốt đi, trẻ con mà, luôn có vài bí mật của mình.”

Lâm Lam gật đầu, chẳng qua nỗi lo lắng trong mắt vẫn không thể xóa đi.

Kỳ thật họ không biết, không phải Hàn Duyệt không muốn nói, mà là bản thân Hàn Duyệt cũng không biết, hần cũng đang cố gắng tìm bí mật của mình, cái bí mật về Đông Phương.

Lên lầu Hàn Duyệt tất nhiên không biết cha mẹ đang nói gì, hần rửa mặt xong, trực tiếp ngồi lên giường, tiếp tục nhìn tiểu thuyết trong tay, tiểu ngạo giang hồ có hơn trăm vạn chữ, tốc độ đọc của Hàn Duyệt đã tính nhanh, nhưng cũng phải mất gần hai tiếng mới xem xong.

Kỳ thật hẳn không tính xem hết, nhìn Đông Phương chết trong tay Lệnh Hồ Xung, Hàn Duyệt đã không thể xem tiếp, đó là một cảm giác phần nộ còn hơn cả tuyệt vọng.

Hàn Duyệt lẳng lặng nằm trên giường, mặt như cười lại như khóc, trong mắt chứa đầy giấy giụa, “Đưa người lên làm giáo chủ, có câu phải nói trước, tuy trăm hoa đã nở, cỏ dại trong giáo đừng hái, nhớ lấy thanh đao của cha, nhớ lấy tiểu thiếp, nhớ lấy chim, phải ngoan ngoãn chờ ta trở về, ngàn lần đừng quên ta.”

Hát một lúc hẳn cười ra tiếng, đồng thời nước mắt cũng chảy xuống, “Đông Phương.” một cái tên quen thuộc xâm nhập sâu đến tận cốt tủy bật thốt ra, “Nên làm gì bây giờ?”

“Sao lại thế này.” Hàn Duyệt hỏi, lại không ai trả lời hẳn, ” Đông Phương là đồ ngốc, cứ gọi ta là đồ ngốc mãi, nếu y biết một chưởng đó của mình thế nhưng đánh ta về hiện đại, còn không hối hận muốn chết.”

“Người mới là đồ ngốc.” Hàn Duyệt khóc mắng, đây là lần thứ hay hẳn mắng Đông Phương, “Không, trong hoàn cảnh đó, ai lại yêu thật lòng.”

Nếu Hàn Duyệt chưa trở về, hẳn tất nhiên sẽ không do dự, sẽ ở cạnh Đông Phương mãi, nhưng bây giờ hẳn về, bảo hẳn lựa chọn, một bên là Đông Phương, một bên là người nhà yêu thương hẳn, mà cha mẹ hẳn chỉ có mỗi một đứa con là hẳn.

Nếu chọn cha mẹ, Đông Phương phải làm sao? Chẳng lẽ để Đông Phương cô độc sống cả đời? Kỳ thật Hàn Duyệt cũng rất ích kỷ, hẳn không thể nghĩ tới cảnh Đông Phương tìm được một người khác thật tâm yêu mình, cùng người nọ sống bên nhau, bởi vì hẳn không dám nghĩ tới cảnh Đông Phương của mình yêu một người khác.

Nếu chọn Đông Phương, trước không hỏi cha mẹ người thân của mình sẽ ra sao, mà cái quan trọng là hẳn trở về thế nào, trở về còn có thể nhập vào cơ thể Nhạc Bất Quần không? Nếu lại là một thân thể khác, một nơi khác, hẳn phải tìm Đông Phương thế nào.

Một đồng chuyện vờn quanh đầu Hàn Duyệt, hai bên đều khó chọn, Hàn Duyệt không biết nên làm sao cho phải, chỉ là khi nghĩ tới Đông Phương, tim của hẳn liền đau lên.

Hàn Duyệt sợ, thân thể bên kia nếu cứ hôn mê mãi, Đông Phương không biết sẽ thương tâm áy náy bao nhiêu, nhưng hẳn càng sợ, vạn nhất Nhạc Bất Quần trở lại thân thể kia, vậy hẳn nên làm gì bây giờ?

Bất tri bất giác, Hàn Duyệt ngủ, một giấc ngủ cực kỳ không an ổn, hẳn mộng Đông Phương khóc, cô độc sống quãng đời còn lại, lại mộng Đông Phương cùng Liên đệ ở cùng nhau, bị Dương Liên Đình khi dễ, cuối cùng còn bị Lệnh Hồ Xung giết.

Chờ Hàn Duyệt tỉnh lại, mới phát hiện mình cả người đều là mồ hôi, trời đã tối, mới nhớ ra mình chưa xuống lầu ăn cơm trưa, không biết cha mẹ sẽ lo lắng thế nào.

Vội tắm rửa, Hàn Duyệt thay quần áo xuống lầu, thấy cha mẹ tuy rằng ngồi trên ghế sa lon xem tv, nhưng mẹ thỉnh thoảng vẫn nhìn lên lầu, khi thấy hẳn xuống, lập tức cười, “Duyệt Duyệt, đói rồi đúng không, mẹ có chừa cơm cho con này.”

Lâm Lam đi vào phòng bếp, “Duyệt Duyệt chờ một chút, mẹ hâm canh lại, bồi bổ thân thể rất tốt.”

Hàn Duyệt có chút ngượng ngùng, gãi đầu đến cạnh Hàn Viễn ngồi xuống, “Con xin lỗi, ba mẹ, con ngủ quên.”

“Không sao, thân thể Duyệt Duyệt vẫn còn mệt, ngủ nhiều mới tốt .” Hàn Viễn cười nói, “Duyệt Duyệt có phải con có tâm sự gì không, lúc mẹ con lên thấy con ngủ, mặt mày con nhăn nhu, nếu có chuyện gì, nhớ nói cho cha biết.”

Hàn Duyệt nghe cha mình nói, trong lòng cảm động lại áy náy dị thường, cha mẹ nuôi mình lớn khôn, thậm chí lúc hẳn hôn mê cha mẹ phải chiếu cố hẳn lâu như vậy, cha mẹ còn chưa tới bốn mươi, mà tóc đã bạc, đều là vì hẳn.

Vậy mà, hẳn vẫn cứ tâm tâm niệm niệm Đông Phương, thậm chí muốn vì Đông Phương bỏ lại cha mẹ, nghĩ tới đây, Hàn Duyệt cúi đầu, mắt ngấn lệ, thấp giọng nói, “Không có việc gì đâu, cha mẹ đừng lo.”

“Ha hả, chúng ta chỉ có một bảo bối là con, sao có thể không lo cho được.” Hàn Viễn sờ vuốt đầu con mình, “Đúng rồi, con có hứng thú với Đông Phương Bất Bại, sáng này đi qua tiệm băng đĩa, cha thấy có bộ phim về Đông Phương Bất Bại do Lâm Thanh Hà đóng, nên mua về cho con này, bây giờ xem luôn ha.”

Hàn Viễn lấy đĩa ra, bỏ vào đầu đĩa.

Lâm Thanh Hà trong phim diễn đảo chúng sinh, Đông Phương Bất Bại trong phim duy mỹ lãng lệ, kinh tài tuyệt diệu. Lâm Lam thấy con xem mê mẩn, không nói gì, chỉ thổi nguội bát canh bồ câu đặt vào tay Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt nhìn mẹ mình, lại nhìn bát canh trong tay, bên tai còn vang lên tiếng TV, trong một lúc đủ loại cảm xúc quần vào nhau, cúi đầu uống một muỗng canh, Hàn Duyệt cười cười nói, “Vẫn là canh mẹ làm uống ngon nhất.”

“Thích thì uống nhiều chút đi.” Lâm Lam thấy con thích càng vui hơn, lại múc một bát cho Hàn Viễn, nhưng Hàn Viễn không được may như Hàn Duyệt, canh vẫn còn rất nóng.

“Vợ có con thì không còn cần chồng nữa rồi.” Hàn Viễn không tức giận, bưng bát canh ai oán nhìn vợ mình, trang đáng thương uống canh.

Lâm Lam thời cười ra tiếng, trêu ghẹo, “Có con rồi, ai cũng không cần .”

Hàn Viễn nhìn Lâm Lam, lại nhìn Hàn Duyệt, hừ một tiếng, “Con thích cha hơn, không thích mẹ, phải không con.”

“Canh ngon quá.” Hàn Duyệt không ngốc, cha mẹ hần tình cảm rất tốt, trước đây cũng thường thế này, mà Hàn Duyệt luôn chấp hành nguyên tắc, chuyện gì cũng không liên quan tới mình.

Lâm Lam nhìn biểu tình sáng sủa không ít của con mình, quăng cho Hàn Viễn một ánh mắt làm tốt lắm, lại múc cho Hàn Duyệt thêm bát canh, mang lên một mâm điểm tâm, “Lần trước Duyệt Duyệt muốn ăn điểm tâm, sáng mẹ ra ngoài mua thức ăn, nhìn thấy một hàng bán điểm tâm mới mở, nên mua thử mỗi loại một ít, Duyệt Duyệt ăn thử xem con thích loại nào.”

Hàn Duyệt nhìn hơn mười loại điểm tâm khác nhau, lại nhìn Đông Phương Bất Bại trong TV, y đang đứng trong hồ uống rượu, tiêu sái mà không thiếu nét thu hút, để bát xuống bàn, cầm khối điểm tâm ăn, rất ngọt nhưng lòng Hàn Duyệt lại chua xót không thôi.

“Ăn ngon.” Hàn Duyệt cười, bỏ điểm tâm vào miệng, “Cha mẹ cũng ăn đi, mớ điểm tâm này rất ngon, rất thơm, vừa lúc con cũng đói bụng.”

“Thích là tốt rồi, mẹ đi làm cơm, ăn ít thôi con, đừng ăn nhiều, thích thì mai mẹ mua thêm.” Lâm Lam thấy Hàn Duyệt thích ăn, trong lòng vui sướng, đứng dậy vào bếp nấu cơm.

Hàn Viễn cũng lấy khối điểm tâm, nhỏ giọng cáo trạng với con mình, “Cha cũng ăn, hừ, mẹ con thật bất công, thứ tốt đều giữ cho con, không cho cha ăn.”

“Có lúc nào mà con có phần cha không có phần đâu chứ, cẩn thận mẹ nghe thấy sẽ nhéo tai cha cho xem.” Hàn Duyệt cũng phối hợp với cha mình nói nhỏ.

Lúc này, Hàn Viễn đặc ý, lại lấy khối điểm tâm bỏ vào miệng, bắt đầu khoe với con, “Đương nhiên, mẹ con tốt nhất, có lần bệnh viện có việc, trưa không thể về nhà ăn cơm, mẹ biết cha không thích ăn cơm trong bệnh viện, đã làm cơm mang đến bệnh viện cho cha.”

Hàn Duyệt nhìn nhà bếp, từng có người lo hần đói, mạo hiểm phiêu lưu đi đưa điểm tâm cho hần, vì hần mà hao hết tâm tư, mà hiện tại. Nhìn Lâm Thanh Hà cười ngạo nghễ trong TV, Hàn Duyệt cong môi lên, diễn cho dù tốt đến đâu, được nhiều lời khen ngợi tới đâu, cũng không bằng y, Đông Phương Bất Bại có một không hai.

Cơm chiều cả nhà ăn rất vui vẻ, Hàn Duyệt như là quên hết phiền não, nụ cười không bao giờ biến mất trên môi hần, hần còn có ý làm nũng với mẹ, chọc tức cha.

Sau khi ăn xong, Hàn Duyệt không giống hai ngày trước về phòng ngay, mà ngồi đó nói chuyện với cha mẹ, thấy cha mẹ cẩn thận nói chuyện hy vọng mình mở lòng, càng nói hai người yên tâm hơn, trong lòng Hàn Duyệt vô cùng hỗn loạn.

Hắn không tỉnh lại, cha mẹ đau lòng, hắn tỉnh rồi cha mẹ càng thêm lo lắng, hắn cứ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, mà không chú ý tới tâm tình của cha mẹ, thật là quá bất hiếu mà.

Hết chính văn đề ngũ thập nhất chương – Cuối cùng cũng nhớ lại Đăng bởi: admin

51. Chương 51

CHƯƠNG 52 – XÀ PHÒNG CÙNG CÚT CHÓ

Ban đêm, nằm trên giường, Hàn Duyệt ôm tay, vẻ mặt đầy quyết tuyệt bi thương, hắn không thể quên Đông Phương, nhưng càng không thể bỏ lại cha mẹ mình.

Lúc trước hắn xem Hoàn Châu cách cách, khi nhìn thấy Ngũ Harry ca vì một người mà vứt bỏ phụ thân vứt bỏ trách nhiệm của mình, hắn vừa kinh ngạc lại vừa khinh thường, hắn không thể hiểu nổi.

Hàn Duyệt không thể giống những người đó, vì tình yêu vì bản thân mà vứt bỏ hết thảy, nhưng Đông Phương, dù nói thế nào, thì cũng là Hàn Duyệt phản bội Đông Phương.

Nghĩ đến Đông Phương, Hàn Duyệt lại thấy tim mình đau thắt lại, trong một đêm, vẻ non nớt trên mặt hắn biến mất nhường chỗ cho sự trưởng thành.

Nhưng mà cái giá của trưởng thành là hắn bỏ qua tình yêu chân thành của mình. Ngày thứ hai thức dậy, Lâm Lam nhìn Hàn Duyệt, cứ thấy hắn có gì đó khác biệt, lại không biết khác chỗ nào.

Vẫn là đôi mắt hắc nhuận kia, nụ cười sáng lạn kia, nhưng mà Lâm Lam là một người mẹ, bà biết, Hàn Duyệt thay đổi, “Duyệt Duyệt, có ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon.” Hàn Duyệt xoay xoay người, “Mẹ, cha đâu?”

“Tối hôm qua có một ca giải phẫu đột xuất, cha con phải tới bệnh viện ngay.” Lâm Lam bưng cháo lên bàn, Hàn Duyệt vào bếp phụ bưng đồ ăn ra.

“Vậy chút nữa đi đưa cơm cho cha nha mẹ.” Hàn Duyệt bưng đĩa dưa muối cuối cùng lên, chờ Lâm Lam ngồi xong, nói.

Lâm Lam vốn cũng định đi bệnh viện đưa cơm, lúc trước sợ y tá trong bệnh viện không chăm sóc tốt cho Hàn Duyệt, bà đã từ chức, để chăm sóc Hàn Duyệt đang mê mang, Hàn Duyệt tỉnh, bệnh viện lần nữa mời Lâm Lam về, nhưng Lâm Lam sợ thân thể Hàn Duyệt chưa khỏi hẳn, nên không đồng ý, bà định chờ Hàn Duyệt khai giảng, rồi lại về bệnh viện công tác.

Lâm Lam vốn chờ Hàn Duyệt ăn cơm xong đi đưa cơm cho Hàn Viễn, giờ nghe Hàn Việt chủ động yêu cầu, suy nghĩ một lát, thấy Hàn Duyệt đã lâu không ra ngoài, giờ ra ngoài dạo chút giải sầu cũng không tệ, huống chi bệnh viện cách nhà họ lại không xa, nên đồng ý, “Được rồi, trên đường phải chú ý an toàn, biết không?”

“Yên tâm, con không phải con nít.” Hàn Duyệt gấp dưa dưa muối cho Lâm Lam, lại gấp dưa cho mình liền ăn cháo.

Lâm Lam ngẫm lại cũng đúng, thấy mình quá mức khắt khe, nhưng nghĩ tới lúc trước Hàn Duyệt đi leo núi mà cũng có thể hôn mê, lại thấy lo lắng, húp muống cháo, Lâm Lam do dự nói, “Nếu không, hai mẹ con mình cùng đi, đưa cơm xong, Duyệt Duyệt tiện đường đi chợ với mẹ luôn, được không?”

Lâm Lam không dám nói là mình lo lắng, sợ Hàn Duyệt trong lòng không thoải mái, tìm một cái cớ nói.

Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ, Hàn Duyệt không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu đồng ý, “Được, con giúp mẹ xách đồ.”

“Ừ, Duyệt Duyệt cũng đi nhìn xem mình muốn ăn cái gì.” Lâm Lam yên tâm, lột trứng đưa cho Hàn Duyệt, “Bồi bổ cho Duyệt Duyệt, Duyệt Duyệt gầy quá.”

Hàn Duyệt cầm lấy trứng, cắn lấy một nửa, hần không thấy mình gầy, tuy rằng gần đây luôn buồn bực, nhưng mẹ cũng thường hầm canh cho hần uống, nhìn vào gương, Hàn Duyệt còn thấy mình mập lên nữa kìa.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Hàn Duyệt không phản bác, chỉ cúi đầu, ăn hết những gì mẹ gắp cho mình.

Sau khi ăn xong, Hàn Duyệt dọn dẹp bàn ăn, lại thấy mẹ mình đã chuẩn bị hộp cơm sẵn, Hàn Duyệt cầm lấy, xách trong tay, liền ra ngoài với mẹ.

“Chút nữa chúng ta đi mua điểm tâm luôn, hôm qua mẹ thấy Duyệt Duyệt rất thích ăn.” Lâm Lam vừa tính toán mua những gì vừa thương lượng với Hàn Duyệt.

“Dạ, mẹ con còn muốn ăn sườn xào chua ngọt.” Hàn Duyệt làm vẻ mặt con thật tham ăn, lấy lòng mẹ mình.

“Duyệt Duyệt muốn ăn đương nhiên mẹ sẽ làm.” Lâm Lam cười ha hả bắt lấy tay Hàn Duyệt, cùng nhau đi đến bệnh viện

Bỗng nhiên một con mèo đen từ trên cây nhảy xuống, mèo đen cong người nhìn về phía Hàn Duyệt kêu to, thanh âm thê lương như một đứa trẻ đang khóc.

Lâm Lam bị dọa không nhẹ, lại thấy mèo đen như muốn công kích Hàn Duyệt, bước ra trước, dùng thân thể nhỏ bé của mình che chở Hàn Duyệt, “Mèo ở đâu ra vậy, đi chỗ khác.”

Hàn Duyệt nhìn thấy cảnh này, vội kéo mẹ mình sang một bên, nếu con mèo này thật sự bị điên cào mẹ, vậy hần chẳng phải sẽ áy náy cả đời.

Lông trên người con mèo dựng hết cả lên, đôi mắt màu xanh thăm thẳm hết như mắt mèo đi cạnh pháp sư trong TV, hàm răng nhe ra càng khiến mặt con mèo thêm dữ tợn.

“Mẹ, chúng ta chậm rãi vòng ra sau đi.” Hàn Duyệt vừa đề phòng nhìn con mèo, vừa thấp giọng nói.

Lâm Lam hai tay bắt lấy cánh tay Hàn Duyệt, “Được rồi, Duyệt Duyệt phải cẩn thận.”

“Không sao đâu.” Hàn Duyệt an ủi, không khỏi nhớ tới Đông Phương, nếu Đông Phương ở trong này, vậy con mèo kia làm sao dám càn rỡ như vậy.

Chờ hai người đi được hơn mười thước, con mèo kia vẫn không nhúc nhích, cong người nhìn họ, Hàn Duyệt cứ có cảm giác con mèo kia đang đùa giỡn mình.

Mèo thấy họ đi xa, mới liềm liềm móng vuốt, duyên dáng bước ra sau mặt cây, đằng sau mặt cây là một ổ mèo con còn chưa mở mắt, mèo đen lần lượt liềm từng đứa con, thấy tất cả các con mình đều khỏe mạnh, nó vui vẻ meo một tiếng.

Hàn Duyệt vốn đang dẫn Lâm Lam đi đường vòng, nhẹ nhàng an ủi Lâm Lam, bỗng nhiên nghe tiếng mèo kêu, như gần sát bên tai, sợ tới mức lao đảo bước sang vài bước để ổn định thân thể.

Sau đó bị thúc, dưới chân nóng nóng, cứt chó mới ra lộ vây quanh đế giày, một con chó đứng cạnh, nghiêng đầu rất là nghi hoặc nhìn hần.

“Duyệt Duyệt.” Lâm Lam cũng ngây người, khi nhìn thấy biểu tình của Hàn Duyệt, không khỏi cười ra tiếng, bà biết con mình rất xui, nhưng mà, vậy cũng quá xui rồi.

Mới ra cửa đã bị mèo uy hiếp, đổi đường đi, liền đạp phải cứt chó, Lâm Lam không phúc hậu nghĩ, chút nữa con mình có thể bị chim ị lên đầu hay không.

Hàn Duyệt vừa nhảy lò cò sang một bên, vừa muốn đỡ hộp cơm, vẻ mặt bị thúc nhìn mẹ mình, nói, “Hồi quá.”

Lâm Lam nhìn Hàn Duyệt, bước lên lấy hộp cơm, đưa cho Hàn Duyệt gói khăn giấy, “Duyệt Duyệt, con tự lau đi nhé, mẹ đi đằng trước chờ.”

Còn không đợi Hàn Duyệt phản ứng lại, liền cười tránh đi.

Hàn Duyệt nhìn gói khăn giấy còn chưa mở ra trong tay, lại nhìn giấy mình, hần bỗng nhiên rất muốn quăng giấy đi chân trần, nhưng mà hần nhất, bị thúc ngồi lên bồn hoa, nhìn bốn phía không có ai, rất không đạo đức để giấy lên hoa cỏ trong bồn chà chà.

Lại cố nén ghê tởm dùng khăn giấy lau giấy, một gói khăn giấy nhanh chóng hết sạch, nhưng Hàn Duyệt vẫn còn nghe được mùi hôi. Miễn cưỡng mang giấy vào, nhìn khăn giấy trên đất, hai thần kinh chán ghét và đạo đức của Hàn Duyệt đấu tranh với nhau, cuối cùng nền giáo dục tốt đẹp chiếm thượng phong, lấy gói khăn giấy không bóc mở giấy kia lên, ném vào thùng rác.

Vừa ném xong, Hàn Duyệt liền nhìn thấy một bà già tay quần băng đỏ ánh mắt lộ ra vài phần đáng tiếc, trong tay còn cầm viết và giấy chuẩn bị ghi giấy phạt.

Hàn Duyệt may mắn, nếu vừa rồi hần đi thật, sợ sẽ rất mất mặt, lại sợ bà già phạt mình đập hư bồn hoa, vội chạy tới chỗ mẹ.

Nhưng mà ánh mắt không dám nhìn chung quanh, cứ nhìn chăm chăm phía trước, hần xui xẻo đập phải cứt chó, nhưng hần cũng không muốn mình gặp phải vận xui.

Lâm Lam thấy con chạy tới, nhìn xuống giấy con mình, cười ra tiếng, cố ý hỏi, “Duyệt Duyệt, xong rồi?”

Hàn Duyệt ai oán nhìn mẹ mình vui sướng khi người gặp họa, lấy hộp cơm sang, “Đúng vậy, chúng ta đi nhanh đi, nếu không cơm nguội đó.”

Lâm Lam gật đầu, mở miệng nói, “Vây đi thôi.”

Lần này Hàn Duyệt không gặp phải chuyện gì nữa, đến bệnh viện, mọi người trong bệnh viện đều quen Lâm Lam cùng Hàn Duyệt, Lâm Lam cười chào hỏi từng người, sau đó vào văn phòng của Hàn Viễn, Hàn Viễn đang ngồi trên bàn viết bản ghi chép, thấy Lâm Lam cùng Hàn Duyệt tới, bỏ bút xuống, nhìn chăm chăm hộp cơm, “Vẫn là vợ mình tốt nhất.”

Hàn Duyệt cười hì hì lấy đồ ăn ra, Hàn Viễn dọn dẹp đồ trên bàn, Lâm Lam đóng cửa lại mới ngồi xuống, dù sao nơi này là văn phòng, tuy rằng mọi người đều biết họ là tới đưa cơm, nhưng quá đường hoàn vẫn không tốt.

“Vợ à, có mùi gì đó nhỉ?” Hàn Viễn rửa sạch tay, cầm bánh mì đang định ăn, bỗng nhiên ngửi được mùi thối, bỏ bánh mì xuống hỏi.

“Phốc. Ha ha ha.” Lâm Lam không nhịn được, lại cười ra, đứt quãng kể lại chuyện lúc nãy.

Hàn Duyệt rất bị thúc nhìn cha mẹ cười to, mặc niệm họ không có lương tâm, dỗi ngồi xuống ghế, nói, “Cười đi cười đi, ai cũng khi dễ con.”

“Không cười. Ha ha.” Hàn Viễn cười đau bụng, đặc biệt lúc nhìn thấy biểu tình con mình.

“Ăn cơm đi, nguội không ăn được đâu.” Hàn Duyệt quệt miệng nói.

“Đúng rồi, Duyệt Duyệt có cần vào WC chà giấy không?” Hàn Viễn ngừng cười, thở dốc một lúc nói.

“Cần.” Hàn Duyệt nhớ ra, văn phòng cha mình có WC, vội đứng dậy đi vào WC.

“Duyệt Duyệt, quần con dính gì vậy?” Lâm Lam bỗng nhiên thấy trên quần Hàn Duyệt có dính thứ gì đó màu đỏ, thứ đó lại vừa lúc nằm trên mông hần, nên hỏi.

“Cái gì?” Hàn Duyệt phản xạ sờ mông, bỗng nhiên đụng thứ gì đó, ươn ướt, nhìn lại bàn tay, nhiễm đỏ, Hàn Duyệt nhất thời.

Ngơ ngác quay đầu nhìn cái ghế mình vừa ngồi, chỉ thấy trên cái ghế màu đen, một vết nước không còn hiện rõ dính trên đó, Hàn Duyệt vươn tay sờ thấy ngón tay mình biến đỏ.

Lâm Lam cũng chú ý tới, nhất thời không có nhịn được, cười to ra.

“Quên mất, cha vừa rồi vẩy mực đỏ ra đó, quên lau.” Hàn Viễn ngây người một lúc mới nói.

Hàn Duyệt bị thúc, Hàn Duyệt , “Thật đáng ghét a a a a.” Nói xong liền chạy vào WC.

Đóng cửa WC lại, Hàn Duyệt liền cởi giày và vớ ra, cũng cởi luôn quần, nhìn đằng sau quần dính một mảng mực lớn, Hàn Duyệt hậm hực, “Vì sao lại là mực đỏ nha, mực đỏ, mực đỏ.” mở máy nước nóng Hàn Duyệt hì hục giặt quần, hẳn thà để người khác nói mình dâm dãi cũng không chịu để người khác nghĩ hẳn bị gì đó.

Hàn Duyệt cầm xà phòng chà lên quần, trượt tay, xà phòng rơi xuống đất, Hàn Duyệt xoay người lượm, xà phòng dính nước trở nên rất trơn, lại trượt khỏi tay Hàn Duyệt, rơi xuống bên cạnh, Hàn Duyệt muốn lượm, lại quên một chuyện.

Sàn lát gạch, xà phòng lại vừa trượt qua, Hàn Duyệt không mang giày đi chân trần, cộng hết mấy nguyên nhân này lại, liền cho ra một kết quả Hàn Duyệt bị trượt chân, đầu vừa lúc ngã lên bồn cầu.

Hết đề ngũ thập nhị chương – Xà Phòng cùng cứt chó Đăng bởi: admin

52. Chương 52

CHƯƠNG 53 – HÀN DUYỆT THƯƠNG CẢM

Lúc Hàn Duyệt còn chưa kịp phản ứng, đã thấy mọi thứ tối lại, mất tri giác, trước không nói Hàn Viễn cùng Lâm Lam đợi lâu không thấy con mình đi ra, vào nhìn thấy cảnh ấy đau thấu tim gan thế nào.

Hãy nói Hàn Duyệt, chờ hẳn cố gắng mở mắt ra, liền nhìn thấy một gương mặt đầy vẻ kinh hãi, còn là một gương mặt già nua hẳn không quen.

“Công tử, người cuối cùng đã tỉnh rồi.” Khi Bình Nhất Chỉ định buông tha, đi tìm Đông Phương Bất Bại nhận tội, thì Hàn Duyệt tỉnh lại, khỏi phải nói Bình Nhất Chỉ trong lòng cao hứng bao nhiêu, ông vừa giữ được tánh mạng vừa giữ được thanh danh a.

Nhưng Bình Nhất Chỉ quên, cho dù Hàn Duyệt bất tỉnh, cũng chẳng can hệ gì tới thanh danh của ông, dù sao không ai biết ông là Bình Nhất Chỉ giết một người cứu một người.

Hàn Duyệt vừa định nói chuyện, lại thấy một thiếu niên nhìn quen quen chạy tới trước mặt mình, chảy nước mắt hô “Sư phụ.”

Hàn Duyệt chớp chớp mắt, nhận ra người trước mặt, nhất thời lửa giận lủi lên trong lòng, trở về lần nữa xem lại tiểu ngạo giang hồ và Đông Phương Bất Bại của Lâm Thanh Hà, Hàn Duyệt đã ghi hận Lệnh Hồ Xung .

Một kẻ giết Đông Phương, một kẻ bội tình bạc nghĩa với Đông Phương, Hàn Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn rít gào một phen, nhưng thân thể quá mức suy yếu, thậm chí ngay cả nói cũng không thể nói quá lớn, “Lệnh Hồ Xung.”

“Sư phụ, là Xung nhi a, sư phụ rốt cục tỉnh rồi.” Lệnh Hồ Xung không biết Hàn Duyệt nghĩ gì, chỉ đơn thuần vui vẻ vì sư phụ mình tỉnh lại, lập tức nhào vào người Hàn Duyệt khóc lớn.

Lệnh Hồ Xung dù có thành thực ổn trọng thế nào, thì cũng chỉ là một hài tử vừa mới lớn, sư phụ thương yêu mình bị kẻ gian đánh lén, hôn mê bất tỉnh, trong thời gian này, Lệnh Hồ Xung tràn ngập hối hận cùng lo lắng.

Nó hối hận sao mình không ở bên cạnh sư phụ, lo lắng nếu sư phụ vẫn cứ bất tỉnh, nó phải làm gì, bây giờ nhìn thấy sư phụ tỉnh lại, quá mừng rỡ mới khóc ra.

Hàn Duyệt bị Lệnh Hồ Xung đè không nhẹ, thân thể vốn suy yếu, làm sao chống lại được một sức nặng như vậy, mở miệng thở dốc nói không nên lời.

Cuối cùng Bình Nhất Chỉ xem tình huống không đúng, bất chấp tất cả, vội túm Lệnh Hồ Xung kéo nó ra, giải vây nói, “Còn không đi thông tri sư nương người?”

“Ta đi ngay.” Lệnh Hồ Xung cũng nhớ tới, dùng tay áo gạt lệ, hít hít mũi, chỉnh lại trường bào chạy ra ngoài.

Bình Nhất Chỉ lúc này vội bắt mạch cho Hàn Duyệt, vừa rồi ông cùng Lệnh Hồ Xung ở trong phòng chiếu cố Hàn Duyệt, ông bỗng thấy hô hấp của Hàn Duyệt có biến hóa, mới chú ý, lại thấy Hàn Duyệt tỉnh, kinh hãi hô to, chưa kịp lại bắt mạch cho Hàn Duyệt, đã bị Lệnh Hồ Xung chạy tới đẩy sang một bên, giờ đã đuổi Lệnh Hồ Xung đi, mới có thể yên lặng bắt mạch cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt mạch tượng đều đều, thông dong hòa hoãn, lưu loát hữu lực, không suy yếu như lúc hôn mê, Bình Nhất Chỉ lộ ra một nụ cười vừa lòng, “Lão phu kê vài phương thuốc bổ dưỡng thân thể là được rồi, công tử vô sự.”

Bình Nhất Chỉ thấy bốn bề vắng lặng, vội cúi đầu nói, “Thuộc hạ là người giáo chủ phái tới xem bệnh cho công tử.”

Hàn Duyệt nghe, suy nghĩ một chút liền biết được thân phận người trước mặt, vừa định nói gì đó, lại thấy Ninh Trung Tắc ôm hài tử chạy vào, “Sư huynh.”

Ninh Trung Tắc vốn là một người xinh đẹp, mấy ngày này lo lắng làm nàng lộ ra vài phần nhợt nhạt suy yếu, mắt ẩn lệ quang càng thêm khiến người ta yêu thích.

Bình Nhất Chỉ run run khoe miệng, chạy sang một bên viết phương thuốc.

Hàn Duyệt nhìn Ninh Trung Tắc, bỗng nhiên nhớ tới mẹ mình, lại nghĩ mình hiện tại ở đây là Nhạc Bất Quần, như vậy thân thể bên kia thế nào? Là chết hay là giống như trước kia, hôn mê bất tỉnh?

Cha mẹ của mình. Hàn Duyệt trong lòng chua xót, vốn đã quyết định ở cùng cha mẹ, nhưng bây giờ lại đi thế này.

Hàn Duyệt trong lòng thương cảm, bỗng nhiên nghĩ tình huống của mình trước khi đến đây, nhất thời như ngũ lõi oanh đỉnh, hần lúc ấy, đang giặt quần, cho nên không có mặc quần, hơn nữa đựng đầu vào bồn cầu.

Hàn Duyệt bị thúc ý thức được, mình rất có thể bán ***, nằm trên bồn cầu, hôn mê, quần mình thậm chí còn dính mực hồng, loại tình huống này, rất có thể hình dung bằng .

Hàn Duyệt đắm chìm trong suy nghĩ của mình, một hồi thương tâm lo lắng, một hồi lại , biểu tình không ngừng biến hóa, Ninh Trung Tắc lúc vẫn ngồi bên giường Hàn Duyệt, thấp giọng khóc, kể ra tâm tình mình trong khoảng thời gian này, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy biểu tình của Hàn Duyệt, trong lòng áy náy, sư huynh vừa mới tỉnh, nàng lại khiến hần lo lắng cho mình.

“Sư huynh, kỳ thật cũng không có chuyện gì, đúng rồi, Xung nhi cùng Bình Chi đã đi tìm sư thúc, sư thúc đạo này luôn bên ba bên ngoài tìm thuốc chữa bệnh cho huynh.” Ninh Trung Tắc sợ Hàn Duyệt không thấy Phong Thanh Dương, trong lòng nghĩ nhiều, vội mở miệng giải thích nói.

Hàn Duyệt hiện tại nào có tâm tình ứng phó, hần bây giờ chỉ muốn gặp Đông Phương, tận tình ôm Đông Phương khóc lóc kể lể một chút thống khổ của mình, hần thật áy náy, khi hần biết hần lại trở về nơi này, trừ bỏ lo lắng cho cha mẹ, còn có chút vui sướng, bởi vì có thể ở cùng Đông Phương.

Nhưng chính vì chút vui sướng này, làm Hàn Duyệt rối rắm, hần thấy mình càng thêm có lỗi với cha mẹ, nước mắt đảo quanh hốc mắt Hàn Duyệt, chỉ là không chảy ra, vì nơi này không phải nơi có thể làm hần an tâm.

Ngoài trừ ở cạnh cha mẹ mình, cũng chỉ có ở cạnh Đông Phương mới có thể làm hần an tâm, nhìn Bình Nhất Chỉ, Hàn Duyệt miễn cưỡng mở miệng nói, “Sư muội, không có chuyện gì, chỉ là đại phu vừa mới nói ta nên nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Ninh Trung Tắc nghe Hàn Duyệt nói, quay đầu nhìn thấy Bình Nhất Chỉ, Bình Nhất Chỉ không dám không phối hợp với Hàn Duyệt, gật đầu, “Phu nhân không cần lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, công tử nhất định có thể khang phục.”

“Cám ơn đại phu.” Ninh Trung Tắc ôm hài tử không thể hành lễ, chỉ có thể hơi khom người nói.

“Sư muội, huynh đói bụng.” Hàn Duyệt bây giờ không muốn gặp họ, nhưng hắn biết thân phận bây giờ của mình không thể tùy hứng, chỉ có thể nghĩ cách đuổi Ninh Trung Tắc đi.

“Muội lập tức đi lấy gì đó cho huynh ăn.” Ninh Trung Tắc nghe sư huynh nói, vội ôm hài tử ra ngoài, “Sư huynh hơi chờ một lát.”

Bình Nhất Chỉ đưa phương thuốc cho Ninh Trung Tắc, “Phu nhân, đây là thuốc để công tử bồi bổ thân thể.”

Ninh Trung Tắc nghe lời, không dám chậm trễ, nhận lấy phương thuốc, “Ta lập tức cho đệ tử đi mua, phiền đại phu rồi.” Nói xong, liền vội vàng ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hàn Duyệt cùng Bình Nhất Chỉ, nhưng ngoài cửa vẫn có người gác, từ lúc Hàn Duyệt ở khách *** gặp chuyện không may, Phong Thanh Dương đã hạ lệnh, mỗi ngày đều phải có người canh giữ bên cạnh Hàn Duyệt, ngoài cửa phòng cũng có đệ tử ngày đêm thay phiên canh gác.

“Đông Phương. Thế nào?” Hàn Duyệt chờ nghe được tiếng bước chân Ninh Trung Tắc xuống lầu, mới mở miệng hỏi.

“Giáo chủ mỗi ngày đều đến thăm công tử.” Bình Nhất Chỉ biết nên nói cái gì không nên nói cái gì, ông chỉ kiêu ngạo chứ không ngốc, thấp giọng thì thầm bên tai Hàn Duyệt, “Giáo chủ rất quan tâm công tử, bảo lão phu đến đây xem bệnh cho công tử.”

“Bình Nhất Chỉ.” Hàn Duyệt nói ra tên mình đoán, dù sao đại danh thần y Bình Nhất Chỉ của Nhật Nguyệt Thần giáo, Hàn Duyệt biết, chỉ là người nợ ngạo khí tận trời, giờ lại nói chuyện với hắn như vậy, làm Hàn Duyệt thấy không thật, cho nên mới muốn xác nhận.

“Là lão phu.” Bình Nhất Chỉ cũng không giấu diếm, trực tiếp thừa nhận, “Lão phu sẽ đi thông tri giáo chủ, công tử tỉnh, giáo chủ chắc chắn sẽ tìm cơ hội tới.”

“Nếu Đông Phương không tiện, thì nói y chờ, ta đi tìm y, dù sao nơi này.” Hàn Duyệt nói dù không quá hiểu được, nhưng Bình Nhất Chỉ đã biết được ý của hắn, Phong Thanh Dương không phải là trang trí, võ công của người này, ngay cả giáo chủ cũng phải kiêng kị.

“Lão phu sẽ chuyển lời cho giáo chủ.” Bình Nhất Chỉ hỏi đáp, “Công tử còn chuyện gì cần phân phó nữa không?”

Hàn Duyệt lắc đầu, không muốn nghĩ quá nhiều, Bình Nhất Chỉ thấy hắn như vậy, cũng không hỏi lại, “Vậy lão phu đi sắc thuốc cho công tử.”

Hàn Duyệt gật đầu, mở miệng nói, “Cám ơn.”

“Công tử không cần nói cảm ơn.” Kỳ thật Bình Nhất Chỉ tới nơi này giống một đại phu bình thường hầu hạ Hàn Duyệt, trong lòng cũng rất uất ức, dù sao trong giang hồ ông xem như nổi tiếng, bao nhiêu người cũng phải đến cầu ông, nhưng vì mệnh lệnh của giáo chủ, ông phải mai danh ẩn tích, còn phải đối mặt với chuyện đám người của Hoa Sơn vì lo lắng hoặc hoài nghi mà tìm đại phu khác đến xem bệnh cho Hàn Duyệt.

Nếu không phải Bình Nhất Chỉ sợ hãi tín phục Đông Phương Bất Bại, sợ đã sớm phát áo bỏ đi, lần này nói chuyện với Hàn Duyệt, thấy hắn không giống đám người chính đạo cũ kỹ kia, hơn nữa vì giáo chủ ông cũng khá xem trọng Hàn Duyệt, cho nên tổng thể mà nói, Bình Nhất Chỉ coi như vừa lòng Hàn Duyệt, cho nên bất mãn trong suốt thời gian này giảm đi không ít.

Chờ Bình Nhất Chỉ rời đi, Hàn Duyệt mới cẩn thận, chưa xốt trong lòng nhấn chìm hắn, tìm hắn đau thắt, thống khổ hết như lúc hắn định quên đi Đông Phương ở nhà hiếu kính với cha mẹ.

Nhưng hắn bây giờ không thể biểu hiện ra, Hàn Duyệt không quên mình đang giả danh ở lại Hoa Sơn phái, không thể cấu kính giống như ở nhà hoặc ở bên Đông Phương.

Chờ Phong Thanh Dương bị Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi tìm về, Hàn Duyệt đã điều chỉnh lại tâm tình của mình, quyết định cùng Đông Phương giải quyết nhanh những chuyện phức tạp này, sau đó đi ẩn cư.

Hàn Duyệt thấy Phong Thanh Dương vào phòng, vội cử động, định ngồi dậy, dù sao nằm trước mặt trưởng bối thì quá thất lễ.

Phong Thanh Dương lúc ấy đang cùng đám người Định Nhân sư thái thương nghị, nghe được tin tức Lệnh Hồ Xung mang đến, kinh hỉ dị thường, cáo biệt họ, chạy về.

Mọi người cũng không trách tội, dù sao họ nghe tin này cũng rất vui, nhưng nghĩ Hoa Sơn lúc này cần nói chuyện riêng với nhau, nên không đi cùng.

Nhạc Bất Quần là người bọn họ xem trọng, Ngũ nhạc minh chủ ngoại trừ hắn, thật không thấy ai thích hợp hơn.

Phong Thanh Dương cẩn thận đang định đứng dậy, “Sư chất, tỉnh là tốt rồi.”

“Đã để sư thúc lo lắng rồi.” Hàn Duyệt ngượng ngùng nói.

Hết đề ngũ thập tam chương – Hàn Duyệt thương cảm Đăng bởi: admin

53. Chương 53

CHƯƠNG 54 – SẮP TỰ DO

Sáng ngày thứ hai, thân thể Hàn Duyệt dù đã khỏi hẳn, nhưng vì hôn mê quá lâu, thời cổ đại lại không có loại dịch dinh dưỡng tiên tiến, nên tất nhiên hắn vẫn còn rất yếu.

Huống chi, tối hôm qua hắn trong lòng phiền muộn thương tâm, chờ hắn ngủ, sắc trời đã gần sáng, chưa ngủ được bao lâu, đã bị Ninh Trung Tắc đánh thức, nàng bưng thuốc vào cho hắn, Hàn Duyệt thấy vậy không nói gì, dù sao người ta cũng đang quan tâm hắn.

Hàn Duyệt không phải loại người không phân tốt xấu, không biết cảm ơn, hắn khoát ngoại sam vào, ngồi dậy, cầm lấy bát thuốc một hơi uống xong.

Vị thuốc đông y vừa đắng lại vừa chát, Hàn Duyệt uống xong bụng ồm ồm, rất muốn nhổ ra, nhưng Ninh Trung Tắc đứng trước mặt hắn lại không dám, hắn càng thêm nhớ Đông Phương, nếu là Đông Phương nhất định sẽ hút hết và điểm tâm vào miệng hắn.

Ninh Trung Tắc không biết tâm tư của trưởng phu, cầm lấy bát không, nhẹ giọng nói, “Sư huynh, sư thúc bảo huynh chuẩn bị, lát nữa Định Nhân sư thái, Mạc Đại tiên sinh và Thiên Môn đạo trưởng sẽ đến, vì thân thể huynh không tốt, nên họ sẽ vào phòng gặp sư huynh.”

Hàn Duyệt nghe, thiếu chút nữa nghẹn một hơi, hắn là người bệnh cần nghỉ ngơi thật tốt được không, nơi này không có nhân quyền. Nhất thời trong lòng nhớ Đông Phương từ mười phần biến thành hoàn toàn, ước gì bây giờ có thể chạy tới bên cạnh Đông Phương.

Quả nhiên chỉ có Đông Phương mới thật lòng quan tâm hắn, Hoa Sơn không ai nghĩ tới hắn là một người bệnh cần nghỉ ngơi.

Kỳ thật là Hàn Duyệt có chút hiểu lầm, không phải đám người Phong Thanh Dương không lo lắng cho thân thể Hàn Duyệt, mà là thời gian Ngũ nhạc đại hội tổ chức đã được định ra trước khi Hàn Duyệt bị thương, giờ chỉ còn không đầy bảy ngày, họ tất nhiên nóng vội.

Có một số việc phải giấu Hàn Duyệt, cảm thán an bài, lúc trước nghĩ Hàn Duyệt không tỉnh được, dù không buông tha cho Hàn Duyệt, nhưng cũng phải chuẩn bị những người khác, bây giờ Hàn Duyệt tỉnh, những người được chọn sau này, tất nhiên phải xử lý hết.

Trong lòng họ vẫn luôn hướng về Hàn Duyệt, dù sao Hàn Duyệt là người thích hợp nhất.

Lúc đám người Định Nhân tới, không có đi thẳng tới phòng Hàn Duyệt, mà vào phòng Phong Thanh Dương trước, lại thương nghị vài chuyện, mới vào phòng Hàn Duyệt

Lúc này Hàn Duyệt đã mặc xong y phục, lại ăn chút cháo cải, đang ngồi trong phòng ngắm người, thấy đám người Định Nhân vào, vội đứng lên, nhưng xuống quá mau, mắt tối lại, thiếu chút nữa té xỉu, vội đỡ lấy cạnh bàn, Ninh Trung Tắc sốt ruột, không còn chú ý lễ nghi gì nữa, bước lại đỡ trợ giúp ngồi xuống.

Phong Thanh Dương cũng lo lắng, bước lên, bắt mạch cho sư chất, thấy không có gì, mới thở ra cả giận, “Hài tử, thân thể không tốt, sao đa lễ như vậy làm gì.”

Hàn Duyệt ngồi trên ghế, thấy đỡ hơn một chút, mới cười nói, “Sư thúc nói vậy không đúng rồi, sư chất không phải đa lễ, mà là tôn trọng các vị chưông môn.”

“Nhạc sư chất, thân thể quan trọng hơn, những lễ tiết này trong lòng có là được rồi.” Định Nhân sư thái cười cười, thấy hần sắc mặt tái nhợt, quan tâm nói, “Sau này, phải nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng nên phiền não vì mấy chuyện vặt vãnh, mọi việc đều có chúng ta lo.”

“Vâng, Bất Quần đã biết.” Hàn Duyệt bị Phong Thanh Dương dè dặt, không thể đứng dậy, tất nhiên chỉ đành ngồi chấp tay.

“Được rồi, mọi người ngồi đi, các người tới đây mà còn khách khí cái gì.” Phong Thanh Dương ngồi cạnh Hàn Duyệt, cười ha hả nói.

“Thật sự là ngạt trúc xuất hảo duẩn.” Mạc Đại tiên sinh càng thêm vừa lòng quyết định lúc trước của mình, Mạc Đại tiên sinh vốn là người tiêu sái, mấy ngày nay nói chuyện với Phong Thanh Dương rất hợp ý, dù không nói rõ, nhưng lại sớm xem Phong Thanh Dương là tri kỷ. [Ngạt trúc xuất hảo duẩn = tre xấu mọc măng tốt]

Tự nhiên nói chuyện cũng không khách khí, ngồi xuống rồi, trực tiếp vui đùa.

“Cũng tốt hơn loại tre không mọc nổi măng.” Phong Thanh Dương không chút nào yếu thế, hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường.

Định Nhân sư thái cười mà không nói, Thiên Môn đạo trưởng cũng im lặng, mấy câu nói kiểu này, họ mấy ngày nay nghe xong không biết bao nhiêu lần. Huống chi, họ biết, dù Phong Thanh Dương không biểu hiện ra ngoài thì mấy ngày nay ông vì chuyện của sư chất mình mà trong lòng rất khó chịu, bây giờ sư chất ông tỉnh rồi, để Phong Thanh Dương phát tiết một chút cũng chẳng sao.

Chờ Phong Thanh Dương Mạc Đại tiên sinh đấu võ mồm xong, Ninh Trung Tắc này giờ vẫn đứng cạnh sư huynh mình, mở miệng nói, “Các vị tiền bối, văn bối đi chuẩn bị cơm chiều, chút nữa mời các vị tiền bối ở lại dùng.”

“Đi đi.” Phong Thanh Dương gật đầu, mở miệng nói. Ông biết Ninh Trung Tắc phải đi chiếu cố nữ nhi, bây giờ họ thương lượng chính sự, không tiện dẫn theo một hài tử.

“Bần ni quấy rầy.” Định Nhân sư thái nhẹ giọng nói.

Mạc Đại tiên sinh liếc nhìn Phong Thanh Dương mở miệng nói, “Phiền toái.”

Thiên Môn đạo trưởng tuy có chút nghiêm túc, nhưng thích nhất là văn bối hiểu chuyện, sắc mặt cũng nhu hòa hơn, “Cám ơn.”

Ninh Trung Tắc cười, mang theo khí chất hiên ngang của nữ giang hồ, “Đây là chuyện văn bối phải làm.” Nói xong, liền bước ra ngoài, còn đóng cửa kỹ lại, nàng liếc nhìn hai đệ tử canh cửa, ý bảo họ đi nơi khác.

Bên trong đều là chưông môn cao thủ của các phái, huống chi họ có chuyện quan trọng cần thương lượng, tất nhiên không cần người canh cửa, đó là không tôn trọng các vị tiền bối.

Khi không còn tiếng bước chân bên ngoài, Phong Thanh Dương nhìn ba người còn lại, thấy họ gật đầu, mới mở miệng nói, “Sư chất, còn không tới bảy ngày đã tới ngày tổ chức Ngũ nhạc đại hội, chúng ta định ở Hành Sơn cách nơi này gần nhất, Mạc Đại đã thông tri môn nhân chuẩn bị, võ lâm bá thiếp cũng đã phát đi, nhân sĩ khắp nơi đang trên đường tới Hành Sơn.”

Hàn Duyệt nghe vậy, suy nghĩ chút liền hiểu được ý Phong Thanh Dương, Hàn Duyệt không biết tốc độ cưỡi ngựa thời cổ đại ra sao, nhưng lúc trước hần cưỡi một con lừa đi thấy rất lâu, lúc hần ngồi xe ngựa đi với Đông Phương lại thấy rất nhanh.

Dù sao khi đó, Hàn Duyệt vừa phải phòng bị Dương Liên Đình vừa phải suy tư làm sao nhận lại Đông Phương, còn phải ứng phó lòng nghi ngờ của Đông Phương, tất nhiên bận rộn vô cùng làm sao cảm nhận được thời gian trôi qua.

“Là Bất Quần khiến mọi người chậm trễ.” Hàn Duyệt cúi đầu nhận sai, hẳn biết vì bận tâm thân thể của mình, họ mới không dám chạy đi, nhưng nếu không đi thì thật sự không được, nên họ mới có thể khó xử như vậy.

Tuy rằng Hàn Duyệt hiểu, nhưng trong lòng vẫn thấy ủy khuất, nếu là cha mẹ hẳn, chắc chắn sẽ vì thân thể hẳn mà không thêm quản mấy chuyện khác, tựa như mẹ vì chiều cố hẳn, mà nghỉ việc vậy.

Nghĩ đến cha mẹ trong lòng càng thêm khó chịu, Hàn Duyệt cúi đầu, không muốn nói thêm gì.

Nhưng ở trong mắt những người khác, lại nghĩ hẳn là vì bản thân liên lụy tới mọi người mà mất mặt áy náy, Phong Thanh Dương tất nhiên đau lòng sư chất nhà mình, hơn nữa bị thương hôn mê lại không thể trách sư chất, đều là do Tung Sơn gở trò quỷ.

Nghĩ vậy, lại nhớ tới Lao Đức Nặc mấy hôm nay bị mình ra lệnh đi khắp nơi tìm đại phu, hừ lạnh một tiếng, nếu không phải sợ đả thảo kinh xà, ông sớm giải quyết Lao Đức Nặc.

Phong Thanh Dương nghĩ Lao Đức Nặc lại nghĩ tới chủ tử Tả Lãnh Thiền đằng sau lưng gã, trong lòng càng thêm tức giận, nếu không phải chúng, Hoa Sơn sao lại lưu lạc tới tình cảnh này, sư chất sao lại mất hết võ công, sao lại bị thương nặng.

Không muốn để người của Hoa Sơn làm Ngũ nhạc minh chủ, ta tuyệt đối không cho người như nguyện, Tung Sơn không có ai tốt cả.

“Sư chất không cần lo lắng, mấy người chúng ta đi trước, ngồi xe ngựa, nhiều nhất năm ngày là tới rồi, không chậm trễ đại sự.” Phong Thanh Dương nhìn sư chất, lại nghĩ tới sư chất mấy ngày nay chịu không ít tội, nhẹ giọng an ủi.

“Không sao, Bất Quần nhất định sẽ tới kịp lúc, tuyệt đối không làm chậm trễ đại sự.” Hàn Duyệt nghe đến đó, trong lòng thoáng vui vẻ, chỉ cần họ đi, chẳng phải hẳn đã có thể được Đông Phương rồi sao, bây giờ Hàn Duyệt ước gì họ lập tức bước đi

“Ta ở lại, đi chung với sư chất.” Phong Thanh Dương nghe sư chất trả lời, rất vừa lòng, mở miệng nói.

Hàn Duyệt nghe vậy, không hề nghĩ ngợi gì đã mở miệng cự tuyệt, “Không cần.” Lúc này thấy mọi người nhìn mình, trong lòng bối rối, lại không dám biểu lộ ra mặt, “Ý Bất Quần là không cần phiền sư thúc, sư thúc cùng các vị chuông môn đều có chính sự, hơn nữa các vị chuông môn đã tới, mà sư thúc còn chưa tới, thì có vẻ là Bất Quần có lỗi.”

Phong Thanh Dương nghe xong thấy cũng đúng, nhưng vẫn lo lắng, sợ Hàn Duyệt trên đường gặp phải nguy hiểm, theo bản năng nhìn Mạc Đại.

Mạc Đại tiên sinh thấy lời này có đạo lý, dù sao họ muốn cử hẳn làm Ngũ nhạc chuông môn, hẳn bị thương tới trễ thì không sao, nhưng nếu làm phiền trưởng bối bảo hộ, sợ là không thỏa đáng, nhưng cũng không yên tâm Hàn Duyệt tự đi, lúc này mới nhìn lại Phong Thanh Dương, trầm tư nói, “Tìm người giả dạng thành Nhạc sư chất, đi theo chúng ta, như vậy sẽ giấu được tầm mắt mọi người, Nhạc sư chất đợi đêm khuya, lại ngồi xe ngựa đi sau, thế nào?”

Định Nhân sư thái nghe vậy, thấy không tồi, “Các vị thấy sao?”

“Đến lúc đó chuẩn bị thêm một chiếc xe ngựa nữa.” Thiên Môn đạo trưởng nói.

“Nhạc sư chất thân thể không khỏe, tất nhiên không thể đi đường hoàng, phải đợi đến tối rồi đi, chúng ta chuẩn bị thêm xe ngựa, hẳn là không được, Định Nhân sư thái lệnh Định Dật sư thái dẫn một phân Hắc Sơn đệ tử đi tới Hành Sơn trước, đến lúc đó ủy khuất Định Nhân sư thái dẫn theo tiểu đệ tử, ngồi chung một xe, xem như ứng phó được chuyện này.” Mạc Đại tiên sinh hoàn thiện kế hoạch.

Hàn Duyệt tất nhiên vô cùng đồng ý.

“Để Xung nhi lại chiều cố.” Phong Thanh Dương vẫn lo lắng thân thể Hàn Duyệt, đề nghị.

“Vậy không tốt lắm.” Hàn Duyệt trong lòng rất muốn cắn Phong Thanh Dương vài cái, sau đó đá ông ta đi thật xa, “Nếu họ không đi theo, sẽ không đủ chân thực.”

“Nhạc sư chất nói đúng.” Định Nhân sư thái cũng đồng ý, nói, “Lưu lại mấy đệ tử bình thường mới tốt.”

Hàn Duyệt không muốn có người ở lại, vội nói, “Sư thúc, Mạc Đại tiên sinh, Thiên môn đạo trưởng, Định Nhân sư thái xin hãy tin tưởng Bất Quần, Bất Quần đi một mình là được rồi, như vậy dễ che dấu hành tung hơn.”

Phong Thanh Dương nghe vậy muốn mở miệng ngăn cản, dù sao bây giờ sư chất không có võ công, thân thể cũng chưa khang phục.

Hàn Duyệt tất nhiên biết Phong Thanh Dương không muốn, mở miệng nói tiếp, “Nếu lo lắng, vậy giữ đại phu lại là được rồi, nếu ngay cả việc này cũng không làm được, Bất Quần sao còn thể diện làm Ngũ nhạc minh chủ.”

Hàn Duyệt vẻ mặt chính khí, nói chuyện lại khiến kẻ khác vô cùng bội phục.

Hết đệ ngũ thập tứ chương – Sắp tự do Đăng bởi: admin

54. Chương 54

CHƯƠNG 55 – MÙI CANH THỊT

Phong Thanh Dương trước từng tra xét thân phận đại phu, tất nhiên không có vấn đề, lại thấy sư chất nói có lý, trầm ngâm một lát, cũng đồng ý, “Vậy người phải cẩn thận.”

Hàn Duyệt thấy Phong Thanh Dương đồng ý, trong lòng vui sướng, nụ cười trên mặt cũng thêm vài phần chân thành, “Sư thúc các tiền bối, chuẩn bị khi nào xuất phát?”

“Sáng sớm ngày mai.” Phong Thanh Dương trả lời, họ trước khi đến đã thương lượng sẵn thời gian, nhưng vì thân thể của sư chất mà có chút do dự.

“Như vậy, Bất Quần thấy, đêm này lúc không người, Bất Quần dọn ra ngoài thì tốt hơn.” Hàn Duyệt trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt không dám lộ ra chút cảm xúc nào.

Phong Thanh Dương một tư một lát, liền hiểu được tính toán của sư chất, lại thấy nhân lúc mình còn ở, chọn một nơi ở khác cho sư chất, ông cũng yên tâm hơn nên đồng ý.

“Vậy lát nữa ta đi đặt một phòng khác cho người, đến tối ta dẫn người đi qua.” Phong Thanh Dương nói thẳng.

“Cám ơn sư thúc.” Hàn Duyệt hơi cúi đầu, nói, “Không bằng hỏi đại phu một chút, dù sao ông ta là người nơi này, khách *** nào danh dự tốt, ông ta phải rõ hơn chúng ta nhiều.”

“Nhạc sư chất nói cũng có lý.” Lúc đầu họ không xen mồm, hiện tại đã quyết định, trong lòng vui mừng hẳn thân mình đại nghĩa, có thể vì đại cục mà suy nghĩ, Mạc Đại tiên sinh nghĩ mình cũng nên xuất ra vài phần lực.

“Vậy cứ tính thế đi, sư chất người thân thể không tốt, nghỉ ngơi trước đi, chúng ta ra ngoài, người không cần tiễn.” Phong Thanh Dương nhìn ba người khác, mở miệng nói, “những chuyện khác người không cần lo lắng, tất cả đều có chúng ta.”

“Vâng” Hàn Duyệt trong lòng vui vẻ, thấy thân thể cũng tốt hơn nhiều, dù Phong Thanh Dương nói vậy, nhưng vẫn đứng lên hành lễ, “Thứ vãn bối không thể tiễn, chúc các vị tiền bối thuận buồm xuôi gió.”

“Ngồi xuống đi.” Phong Thanh Dương rất vừa lòng, có chút đắc ý nói, “Người quá đa lễ rồi.”

“Người đứng đó khoe khoang đi.” Mạc Đại tiên sinh trực tiếp vạch trần Phong Thanh Dương, đứng dậy đi ra ngoài, “Nhạc sư chất, ta ở Hành Sơn chờ người.”

“Nhạc sư chất phải bảo trọng thân thể.” Định Nhân sư thái tuy diện mạo bình thường, nhưng cười rộ lên, rất có cảm giác từ ái, thật dễ dàng làm người ta muốn thân cận.

“Chờ người thân thể tốt hơn ta mời người uống trà.” Thiên Môn đạo trưởng cũng đứng dậy, biểu tình có vài phần nghiêm túc, nhưng trong mắt lại đầy tiếu ý.

“Người nghỉ ngơi cho tốt vào.” Phong Thanh Dương dặn.

“Vâng, vãn bối cung tiễn các vị.” Hàn Duyệt cúi đầu, ngừng cười, mới ngẩng đầu đáp.

Nhìn họ đóng cửa rồi đi, Hàn Duyệt nhẹ nhàng thở ra, ngồi lên ghế, Bình Nhất Chỉ nhất định sẽ dẫn họ đến khách *** Đông Phương ở, như vậy hẳn có thể gặp lại Đông Phương, trải qua thế giới của hai người, từ lúc hắn bị Hoa Sơn mang về đến nay, hắn vẫn chưa có lúc nào ở chung đằng hoàng với Đông Phương.

Bình Nhất Chỉ không cô phụ Hàn Duyệt tín nhiệm, khi Phong Thanh Dương hỏi, ông nói ra tên của hai khách ***, một trong số đó là nơi Đông Phương ở.

Phong Thanh Dương gật đầu, đi ra ngoài đại khái hỏi thăm một chút, thấy cũng không sai, buổi chiều lại thương lượng với Hàn Duyệt, Hàn Duyệt giả như vô tình chọn khách *** của Đông Phương.

Hết thấy giai đại vui mừng, Ninh Trung Tắc trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng biết trượng phu cùng sự thúc dục đều đang làm đại sự, nên không nói gì, mà yên lặng thu thập hành lý cho trượng phu, để thêm chút bạc, lại căn dặn vài câu.

Hàn Duyệt tất nhiên liên tục đáp ứng, dù thật có lỗi với Ninh nữ hiệp mà hắn vẫn luôn bội phục, nhưng Hàn Duyệt bây giờ không thể quản được nhiều như vậy, chuyện của hắn còn chưa giải quyết xong nữa là.

Buổi tối, Phong Thanh Dương đưa sư chất cùng đại phu đến phòng đã định trước, lại dặn dò vài câu, mới rời đi, ông còn phải về an bài chuyện thể thân.

Bình Nhất Chỉ thấy Phong Thanh Dương đi, mới mở miệng nói, “Vẫn là công tử có cách.”

Hàn Duyệt bồn ba có chút mệt mỏi, nhưng nghĩ đến có thể nhìn thấy Đông Phương, tinh thần vẫn còn rất tốt, “Không dám nhận, cũng là công lao của tiên sinh.”

Bình Nhất Chỉ là đại phu, tất nhiên nhìn ra Hàn Duyệt thân thể không khỏe, nói, “Ta đi sắc thuốc cho công tử, công tử nghỉ ngơi đi.”

“Không cần.” Hàn Duyệt còn chưa nói xong, liền nhìn thấy có người đẩy cửa vào, đỏ mắt hét lên, “Đông Phương.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt sắc mặt tái nhợt gầy hơn nhiều, trong lòng cũng khó chịu, rất muốn đi lên ôm hắn, nhưng dù sao thủ hạ vẫn đang ở đây, “Bình tiên sinh, thân thể hắn thế nào?”

Bình Nhất Chỉ thấy Đông Phương, vội hành lễ, “Giáo chủ, đã không sao, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày nữa là tốt rồi, hơn nữa công tử tuổi trẻ, căn bản rất tốt.”

“Vậy là được rồi, phiền tiên sinh.” Đông Phương trong lòng thở dài một hơi, trên mặt lại bình thản như đây chỉ là việc nhỏ, thuận miệng hỏi mà thôi.

Bình Nhất Chỉ là người thông minh, hành lễ nói, “Thuộc hạ cáo lui trước, đi sắc thuốc cho công tử.”

Đông Phương lên tiếng, vươn tay ngăn Bình Nhất Chỉ hành lễ, nói, “Tiên sinh đa lễ.”

Bình Nhất Chỉ cười, không phản bác, trực tiếp lui xuống, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Bình Nhất Chỉ vừa rời khỏi, nước mắt Hàn Duyệt lập tức chảy xuống, bao nhiêu ủy khuất thương cảm mấy ngày nay đều biểu lộ ra trước mặt Đông Phương.

Đông Phương bước lên, ôm lấy Hàn Duyệt, không nói gì, chỉ để mặc Hàn Duyệt phát tiết một phen, mới đứng dậy lấy ly nước, đưa cho Hàn Duyệt uống.

Hàn Duyệt nhìn y phục Đông Phương ướt đẫm, có chút ngưng ngưng, khóc nửa ngày, cầm ly uống nước, mới mở miệng nói, “Đông Phương, ta rất nhớ người.”

Đông Phương đặt ly nước không sang một bên, vuốt mặt Hàn Duyệt, “Gầy rất nhiều, đồ ngốc.”

“Sao lại hôn mê lâu như vậy, ta nghĩ ngươi lại đổi thân thể nữa đó chứ.” Đông Phương đích thanh âm mang theo vài phần dịu dàng cùng đau lòng, còn có vài phần hối hận, lúc trước nếu nghĩ ra cách khác, không cần phải đánh Hàn Duyệt, thì Hàn Duyệt đã không hôn mê lâu như vậy.

Hàn Duyệt không định gạt Đông Phương, nói lại chuyện của mình cùng Đông Phương, nhưng hấn giấu chuyện Đông Phương chỉ là một nhân vật trong sách.

Đông Phương đầu tiên là kinh ngạc, ánh mắt tối lại, dù trong lòng có chút khó chịu vì tới giờ Hàn Duyệt mới nói cho y chân tướng, nhưng lại vì Hàn Duyệt chịu nói ra hết thấy mà trong lòng vui sướng.

“Ý của ngươi là, ngươi không phải yêu tinh?” Đông Phương ôm Hàn Duyệt tựa lên giường, hỏi.

“Không phải.” Hàn Duyệt cúi đầu, nhớ tới cha mẹ, trong lòng lại bắt đầu khó chịu, nhìn thấy Đông Phương vui sướng lại dịu đi không ít.

“Nơi đó của ngươi có nhiều thứ tốt như vậy, ngươi nỡ bỏ?” Đông Phương hỏi ngược lại.

“Ta vốn không muốn về.” Hàn Duyệt không muốn lừa Đông Phương, nhìn vào mắt Đông Phương, nói, “Cha mẹ ta đều ở đó, nhìn họ, ta dù muốn về với ngươi cũng không nỡ để họ lại.”

Đông Phương nhìn đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt, vì rơi lệ mà ướt đầm, tuy biết Hàn Duyệt lúc trước đã từng muốn bỏ lại mình, nhưng y lại không thể trách được Hàn Duyệt

Y còn nhớ, lúc cha mẹ mình bị giết, ánh mắt họ nhìn mình, tha thiết tới vậy, nếu y là Hàn Duyệt, y sợ cũng sẽ chọn như thế, “Ta hiểu.”

Hai từ, làm Hàn Duyệt vừa chua xót vừa ngọt ngào, kê lên môi Đông Phương, quyến luyến hôn lấy, mang theo vài phần xin lỗi.

Đông Phương mở miệng xem như nhận lời xin lỗi của Hàn Duyệt, hai người rất lâu không thân thiết, môi cùng môi dán sát vào nhau, hương vị quen thuộc, độ ấm quen thuộc làm hai người có chút kích động.

Thật lâu sau hai người mới tách ra, Hàn Duyệt nhìn hai má Đông Phương ửng đỏ, mắt mang cười, kìm lòng không đậu ôm cổ Đông Phương, “Đông Phương, yêu ngươi.”

Đông Phương khẽ hôn lên môi Hàn Duyệt, mở miệng hỏi, “Ngươi sao lại về được?”

Hàn Duyệt vừa định nói, liền ý thức được một chuyện thật bi thảm, biểu tình , chịu đả kích rất lớn, lúc trước hấn đang giặt quần, tự nhiên không mặc quần, sau đó trượt té, trần dụng phải bồn cầu, như vậy nói trắng ra là, lần hôn mê hoặc đã chết này của hấn, hấn chỉ mặc quần lót nằm trên bồn cầu, thanh danh của hấn, đã mất sạch rồi a.

Trong lòng buồn bực, trộm nhìn Đông Phương, không muốn nói cho y chuyện này, dù sao Hàn Duyệt cũng có sĩ diện, “Đập đầu, không biết là đã chết hay là hôn mê, chờ ta tính lại thì đã về tới đây rồi.”

Đông Phương gạt đầu, thầm quyết định, về sau tuyệt đối không thể để Hàn Duyệt bị thương, vạn nhất hấn đi rồi về không được nữa, y phải làm gì bây giờ.

Hàn Duyệt lại nói cho Đông Phương nghe chuyện Phong Thanh Dương nói với mình, Đông Phương đã sớm biết, gần đây giang hồ vì chuyện này mà rất náo nhiệt.

Mặc dù đã biết, Đông Phương cũng không ngắt lời Hàn Duyệt, mà cân nhắc những tình huống sẽ xuất hiện từ trong lời nói của Phong Thanh Dương. Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, gương mặt không rõ nam nữ, làn da như ngọc, Hàn Duyệt không thể khống chế được hôn lên cổ Đông Phương, răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn cổ, đầu lưỡi lưu lại vệt nước ẩm ướt.

Đông Phương hơi ngửa đầu, theo lực đạo của Hàn Duyệt ngã xuống giường, nửa nằm trên người Hàn Duyệt. Kỳ thật Đông Phương trong lòng cũng bất an, y thiếu chút nữa đã mất đi Hàn Duyệt.

Nghĩ đến đây, Đông Phương nhìn Hàn Duyệt dưới thân một lúc, mới nhoãn miệng cười, mang theo ba phần quyến rũ bảy phần tao nhã, chống giường đứng lên, ngón tay trắng nõn linh hoạt cởi bỏ áo khoác của mình, y phục màu đỏ theo động tác của Đông Phương rơi xuống đất, trung sam nội sam từng lớp rơi xuống, da thịt như dương chi hiện ra trước mặt Hàn Duyệt, ***g ngực trắng nõn nổi lên hai điểm, đầy mê người.

Hàn Duyệt một tay chống ra sau, nửa ngồi dậy, nhìn cảnh đẹp trước mắt, nhất thời nói không ra lời. Thân thể Đông Phương rất đẹp, không có một vết sẹo, đầy co giãn khiến người ta không nghĩ đó là cơ thể, mà giống như một khối mỹ ngọc điêu khắc tinh xảo, nhưng khiến người ta động lòng vẫn là động tác của Đông Phương.

Đó là một loại trong tùy ý mang theo vài phần mềm mại, gương mặt tinh xảo đầy ý cười cùng tình yêu, sủng nịch trong mắt không hề che dấu.

Đông Phương chỉ mặc quần, từng bước đi lên giường, ngồi bên cạnh Hàn Duyệt, ngón tay theo hai má Hàn Duyệt xẹt xuống, đến hầu kết bắt lấy áo hần, “Đồ ngốc. Nhìn choáng rồi sao?”

Hàn Duyệt gật đầu, rất muốn vuốt ve thân thể Đông Phương, rồi lại không dám, đôi mắt hắc nhuận đầy vẻ vô thức nhìn Đông Phương.

“Cởi y phục.” đôi môi đỏ mọng của Đông Phương mím lại, mang theo vài phần ý cười nói.

Hết đệ ngũ thập ngũ chương – Mùi canh thịt Đăng bởi: admin

55. Chương 55

CHƯƠNG 56 – MỌI NGƯỜI ĐỀU HIỂU

Hàn Duyệt do dự một chút, hần biết tâm tư của Đông Phương, nhưng hần cứ thấy, nếu chưa giải quyết chuyện Ninh Trung Tắc mà đã có quan hệ với Đông Phương, thì đó là không tôn trọng Đông Phương cũng như Ninh Trung Tắc.

Thế nhưng, bây giờ Hàn Duyệt lại muốn ôm Đông Phương, muốn kết hợp thành một thể với Đông Phương. Thế sự vô thường, hần thật sự từng nghĩ mình không gặp lại Đông Phương nữa .

Giờ đây khi nhìn thấy Đông Phương, hần thậm chí có cảm giác không chân thật, ngồi dậy, bước xuống đứng bên giường, ngón tay dưới tầm mắt của Đông Phương, từng nút từng nút cởi ra, y phục từ trên người rơi xuống đất. Hần vừa chờ mong lại vừa ngượng ngùng, tay run run.

Đông Phương nhìn thân thể Hàn Duyệt hiện ra trước mắt mình, một thân thể trắng nõn gầy gò lại mang theo vẻ bệnh trạng lại không khiến người ta thấy yếu đuối.

“Nằm lên giường đi.” Đông Phương chờ Hàn Duyệt cởi xong mới mở miệng nói.

Hàn Duyệt nhìn thân thể Đông Phương, lại nhìn thân thể mình, mang theo vài phần ai oán, thấy Nhạc Bất Quần không chịu rèn luyện thân thể, còn gầy hơn cả Đông Phương.

Chỉ là Hàn Duyệt quên, kỳ thật đáng người Nhạc Bất Quần không tồi, nhưng hần hôn mê lâu như vậy, lại toàn ăn thức ăn lỏng, tự nhiên phải gầy yếu.

Tuy buồn bực, nhưng Hàn Duyệt vẫn ngoan ngoãn nằm lên giường, như một con chó nhỏ chờ âu yếm, đôi mắt thủy nhuận nhìn chăm chăm vào Đông Phương.

Đông Phương trong lòng kỳ thật cũng không nở, y từng đi quan sát tình sự chỉ vì giờ khắc này, nhìn qua vô số lần, nhưng chân chính động thủ thì là lần đầu tiên, nhìn thấy Hàn Duyệt, đáy lòng lại có chút buồn cười, chậm rãi đi tới trước, ngồi xuống giường, một tay chống bên mặt Hàn Duyệt, tay kia thì nhẹ nhàng chơi đùa hồng đậu trước ngực Hàn Duyệt. Tiểu tử kia bị tay va chạm một chút liền đứng thẳng lên. Nghiêng người cúi đầu hôn lên ***g ngực Hàn Duyệt, đôi môi ướt át ấn vài dấu vết lên da, đây là chuyện y vẫn muốn làm, nhưng vì an toàn của Hàn Duyệt, y vẫn chưa làm mà thôi.

Cảm giác hơi nhói đau truyền từ ngực đến, Hàn Duyệt vươn tay ôm vai Đông Phương, làn da dưới tay trơn bóng mềm dẻo, mắt Đông Phương nhắm lên, liếc nhìn Hàn Duyệt, chậm rãi đi chuyển thân thể đến thắt lưng hần, hai chân tách ra ngồi xổm lên người người Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt nhìn cảnh đẹp trước mắt, tay đặt trên vòng eo mê người của Đông Phương, nhẹ nhàng vuốt ve, Đông Phương phát ra tiếng hừ nhẹ, hai mắt ẩn tình nhìn người dưới thân mình, đầu lưỡi giống như khiêu khích khẽ liếm môi dưới.

Hàn Duyệt nhìn chăm chú cảnh hấp dẫn phía trên, tay bắt giắc đã từ vòng eo chuyển xuống hông Đông Phương, nhẹ nhàng xoa nắn cặp hông tròn trịa, đối lấy một cái trũng như hõm gien của Đông Phương.

Hàn Duyệt ngưng ngừng thu tay lại, thành thành thật thật nằm trên giường, nhìn Đông Phương.

Đông Phương nhìn người nằm thẳng đơ chỉ thiếu lòng bàn tay đổ mồ hôi dưới thân mình, có chút bất đắc dĩ cùng buồn cười, khẽ cắn môi vươn tay ra sau đầu.

Không thể nghi ngờ, Hàn Duyệt bây giờ rất khẩn trương, hai tay thậm chí không biết nên đặt đâu cho phải, muốn thay thế tay của Đông Phương, chạm vào y, lại sợ Đông Phương không chịu.

Đông Phương tựa hồ nhớ ra cái gì, thu tay về, vươn ngón giữa dán lên môi, dùng lưỡi liếm ướt cả ngón tay, Hàn Duyệt nhìn đầu lưỡi đỏ tươi của Đông Phương lướt dọc theo đốt ngón tay thân thể càng thêm nóng bức, không thể nhịn được nữa vươn tay xoa cặp đùi Đông Phương đang đặt bên sườn mình. Da thịt thật trơn, không giống của nam nhân mà non mềm trắng nõn.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, không ngăn cản, hô hấp hỗn loạn, hơi thở ra, bình ổn tình tự của mình.

Ngón tay kéo ra sau, ngón giữa để ở huyệt khẩu chậm rãi đẩy vào, móng tay trơn nhẵn kích thích nội bích, Đông Phương hít sâu một hơi để mình thích ứng, lại bị cảm giác nóng bỏng ngày càng lớn hơn trên đùi làm hoảng sợ.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, tóc che đi mặt y, nhưng hẳn biết, một Đông Phương xưa nay ngạo nghễ, lúc này lại vì hắn, tự mình khuếch trương.

Trong lòng ấm áp, vén tóc Đông Phương lên nhìn gương mặt nhiễm đầy mị thái của y, đôi môi đỏ tươi đang cắn chặt lại, Hàn Duyệt thấy lửa toàn thân đều dồn xuống nửa dưới.

Nhiệt tình của Hàn Duyệt lan tới Đông Phương, ngón tay y cử động nhanh hơn .

Làn môi đỏ bật ra tiếng rên rỉ, nhưng lập tức bị Đông Phương đè xuống, y không muốn ra tiếng. Đôi khi hai ngón tay vào được, Đông Phương rút tay ra, đứng dậy nằm bên cạnh Hàn Duyệt, mở miệng nói “Đồ ngốc, lại đây.”

Hàn Duyệt xoay người nửa đè lên Đông Phương, hạ thân đã sớm đứng dậy, nhưng nhìn thấy sủng nịch trong mắt Đông Phương, hắn như thành kính hôn lên mi tâm y, “Đông Phương. Ta yêu người.” ba từ đơn giản, bao hàm hết thủy tình cảm của Hàn Duyệt.

Bên trong có tình yêu, có cảm kích, có sự kiên định vĩnh viễn ở bên nhau. Hàn Duyệt khi quyết định ở lại bên cha mẹ, cũng đã quyết định, sẽ không lấy bất kỳ ai, cũng sẽ không thích ai nữa, trong lòng hắn chỉ có Đông Phương .

Đông Phương đối xử với hắn rất tốt, luôn nhường nhịn hắn, tất thấy Hàn Duyệt đều nhìn thấy.

Đông Phương vốn còn có chút ngưng ngừng, y muốn là nữ nhân, nhưng nếu để mình bị kẻ khác đặt dưới thân, mở chân ra hầu hạ, y vẫn có chút khó chịu, nhưng vì đây là Hàn Duyệt, cho nên y nguyện ý, nguyện ý vì hắn mở ra thân thể mình.

Đôi chân thon dài tách ra, để sang bên hông Hàn Duyệt, “Đồ ngốc, tiến vào.” Lúc Đông Phương nói hai chữ cuối cùng , mắt đã có chút mơ hồ.

Cả thân thể đều chuyển sang màu hồng nhạt, mang theo chút mị thái tự nhiên lại làm người ta thấy hấp dẫn tận xương tủy.

Hàn Duyệt mạnh mẽ hôn lên môi Đông Phương, rốt cuộc nhìn không được, xông thẳng vào thân thể Đông Phương.

Tuy rằng đã khuếch trương rồi, nhưng dù sao cũng không làm đầy đủ, động tác đầy lỗ mãng của Hàn Duyệt, làm mặt Đông Phương trắng bệch, “Ngô.” thanh âm như nén đau vọt ra khỏi miệng.

Mắt Hàn Duyệt vì nhấn nãi mà đỏ lên, hẳn biết mình làm đau Đông Phương, nhưng lại không biết nói gì, chỉ nhỏ giọng gọi tên Đông Phương.

Đông Phương bị thương đã quen, đau đớn cỡ nào mà y chưa từng trải qua, nhưng nỗi đau như tràn ra từ trong thân thể này lại làm cho y nhất thời khó nhin bật ra tiếng, trong thân thể hơn một thứ không thuộc về mình, nói cho cùng cùng vẫn có chút khó chịu.

Phía sau bị căng ra, cảm giác bị lấp đầy làm Đông Phương thấy hơi kỳ dị, nhưng nghĩ đến đây là một phần của Hàn Duyệt, y chân chính hợp làm một thể với Hàn Duyệt, trong lòng lại thấy tê dại, tay dán lên gương mặt ướt mồ hôi của hắn, cười mắng, “Đồ ngốc. cử động đi. Chậm thôi.”

Hai tay ôm cổ Hàn Duyệt, Đông Phương hơi đứng dậy, hôn lên mắt Hàn Duyệt, động dậy thân thể, từng chút từng chút dạy Hàn Duyệt, “Đúng rồi. Ngộ. nhẹ thôi. chậm thôi.”

“Hôn ta.” Đông Phương buông cổ Hàn Duyệt, ngón tay lướt từ cổ mình xuống hồng đậu trước ngực, “Nơi này.”

Hàn Duyệt cúi đầu liếm ngón tay Đông Phương, ngậm lấy hồng đậu, răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn, đầu lưỡi không ngừng trêu đùa, không cần y chỉ tiếp đã tự động ngậm mút.

“A.” cảm giác ngứa ngứa như thủy triều bao phủ Đông Phương, nhưng Đông Phương sớm tự cung, thân thể vốn không thể cảm nhận được khoái cảm như trước, chỉ là Đông Phương cũng không ngờ ngực mình lại mẫn cảm đến vậy.

Thậm chí đằng sau bị Hàn Duyệt va chạm, cũng thấy có khoái cảm.

Đông Phương từng nghĩ, cả đời này y cũng không thể có cảm giác trong lúc giao hoan, muốn làm với Hàn Duyệt, chủ yếu là vì cảm giác thỏa mãn của tinh thần khi kết hợp thành một thể với hắn.

Hàn Duyệt lung tung hôn gặm cắn thân thể Đông Phương, không ngừng va chạm, thanh âm Đông Phương vốn là trung tính, lúc này lại khàn khàn, mềm mại đáng yêu, như tiếng ca hấp dẫn người ta đi vào địa ngục của hải yêu.

Mồ hôi, chất lỏng, tình yêu, nụ cười. Cùng nhau hợp lại thành tình khúc của riêng họ, mười ngón tay đan vào nhau, nắm lấy tay nhau, có người cũng đủ.

Hết đề ngũ thập lục chương – Mọi người đều biết Đăng bởi: admin

56. Chương 56

CHƯƠNG 57 – KIẾN TRÌ CỦA HÀN DUYỆT

Miệt mài thân hoan kết cục là, lúc trước thích thú, giờ đây bi thức. Hàn Duyệt nằm trên giường, cầm chén thuốc Bình Nhất Chỉ đặc biệt sắc, tội nghiệp nhìn Đông Phương.

Hàn Duyệt thân thể vốn yếu, chỉ làm một lần, kỳ thật không sao, nhưng Hàn Duyệt lần đầu ném thử vị ***, lại là tuổi tham hoan, không tránh khỏi quần quít lấy Đông Phương làm thêm vài lần.

Bởi vậy, Hàn Duyệt sau khi phát tiết xong lần thứ ba, thấy trước mắt trắng xóa, trực tiếp hôn mê, ngã lên người Đông Phương.

Lúc ấy đầu óc Đông Phương trống rỗng, lập tức ba chữ nhanh như gió xuất hiện trong đầu Đông Phương.

Đông Phương dù sao cũng là người từng trải, hoảng hốt một lúc, y cảm nhận Hàn Duyệt đang nằm trên người mình, hơi thở phát lên ngực y.

Vội đẩy Hàn Duyệt ra, để phân thân hắn trượt khỏi thân thể mình, không màng tẩy rửa, qua loa mặc y phục vào, phái người đi gọi Bình Nhất Chỉ đang rất thức thời ở trừ phòng sắc thuốc.

Sau đó dùng chăn quấn Hàn Duyệt lại, còn mình thì chỉnh trang y phục. Bình Nhất Chỉ đi vào phòng, Đông Phương không đợi ông hành lễ, đã bảo ông lại xem bệnh cho Hàn Duyệt.

Bình Nhất Chỉ cứ thấy hình như trên người giáo chủ có thêm gì đó, lại không biết là gì, nhìn Hàn Duyệt sắc mặt tái nhợt nằm hôn mê, ông không hỏi nhiều mà trực tiếp bắt mạch.

Đông Phương kỳ thật rất lo lắng, y sợ Hàn Duyệt cứ hôn mê như vậy, rồi trở về, vạn nhất không trở lại đây được nữa thì phải làm sao, nhưng y cũng có loại cảm giác gượng gạo hải tử này thật không làm người ta hết lo.

Kỳ thật Đông Phương không phải người hiện đại, nếu là người hiện đại, thì y sẽ biết có bốn chữ để hình dung thân thể Hàn Duyệt, vừa vừa lồi.(= đứng hình cộng đập mìn)

Bình Nhất Chỉ bắt mạch cho Hàn Duyệt, khoe miệng run rẩy, trộm liếc nhìn giáo chủ, lại nhìn nhìn Hàn Duyệt, Hàn Duyệt tuy bị quán chần, nhưng mà thân thể vốn không mặc gì cả, nhìn thoáng có thể thấy được vết hôn trên cổ hần.

Nhất thời một ý niệm xuất hiện trong đầu Bình Nhất Chỉ, giáo chủ không hổ là giáo chủ, mọi mặt đều mạnh đến thế, trực tiếp làm đến người ta ngất xỉu.

Đó có là sự thật, thì Bình Nhất Chỉ cũng không dám nói, suy tư một chút rồi nói, “Công tử không có gì cả, chỉ nhất thời bị kích động hơn nữa thân thể suy yếu, nên mới ngất xỉu.”

“Có thể bị giống như lúc trước không?” Đông Phương lo lắng chính là điều này.

“Không có, giáo chủ công việc muốn công tử tỉnh lại ngay bây giờ?” Bình Nhất Chỉ nhìn Đông Phương, hỏi.

Đông Phương không trả lời, chỉ gật đầu. Bình Nhất Chỉ hiểu ý, từ trong bọc nhỏ tùy thân rút ra một cây ngân châm, đâm vào huyệt nhân trung của Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt sợ đau nhất, đâm một châm như vậy, lập tức tỉnh lại còn biết hô đau.

Đông Phương nhìn thấy vậy, trong lòng vui vẻ, nhưng chỉ ngồi trên ghế không động dậy, dù võ công y cao cường, nhưng dù sao cũng là người, nơi đó bị sử dụng quá độ vẫn phải thấy đau, huống chi còn chưa tẩy rửa, thứ bên trong lại không ngừng chảy ra ngoài.

Mà mọi chuyện đều là do tên gốc Hàn Duyệt gây ra, hần lại trực tiếp té xỉu, muốn giận lại muốn cười, trừng mắt nhìn Hàn Duyệt.

Không biết cái trùng này của y, bị Hàn Duyệt vừa tỉnh lại nhìn chung quanh tìm y nhìn thấy, nhất thời đỏ mặt. Trên người Đông Phương có vẻ lười nhác, còn mang theo dư vị sau khi hoan ái, thêm chút quyến rũ, mắt ẩn tình, cái trùng này thật như hờn dỗi.

“Đi sắc chút thuốc bổ dưỡng thân thể.” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt đỏ mặt, tức giận trong lòng cũng tiêu hơn nữa, phân phó Bình Nhất Chỉ.

“Tuân lệnh” Bình Nhất Chỉ ước gì chạy khỏi đây, ông là đại phu, còn là danh y, mũi tự nhiên linh mẫn, cả phòng đều có mùi, ông lại chẳng phải người chưa biết gì, tự nhiên biết mùi này có nghĩa gì, chỉ là không biết nên theo ai, nên mới muốn nhanh rời khỏi chỗ này, nghe giáo chủ nói vậy, tất nhiên cao hứng.

“Bảo người mang hai thùng nước tắm vào.” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, mở miệng nói.

“Vâng” Bình Nhất Chỉ nghe giáo chủ dặn xong, lập tức hành lễ rời khỏi.

Chờ cửa đóng lại, Đông Phương mới đứng dậy, đi đến bên giường, gõ đầu Hàn Duyệt, “Đồ gốc, thật không khiến người ta bớt lo.”

Hàn Duyệt kỳ thật còn có chút choáng váng, bắt lấy tay Đông Phương, muốn đứng dậy, lại bị Đông Phương cản, “Thân thể hư nhược, nằm đi.”

Hàn Duyệt ngơ ngác gật đầu, đang định nói gì đó, lại bỗng nhớ tới tình huống lúc trước, nhất thời ngũ lồi oanh đỉnh, hần nhớ tới chuyện mình té xỉu trên người Đông Phương, lại nghĩ ra vì sao Bình Nhất Chỉ lại xuất hiện trong phòng, buông tay Đông Phương ra, kéo chăn che mặt, gào khóc, “Ta không muốn sống nữa.”

Nhìn Hàn Duyệt như vậy, Đông Phương tâm tình càng thêm sảng khoái, ngồi lên giường, “Dù sao người gây họa không ít, thêm chuyện này cũng chẳng có gì, hơn nữa.” Nghĩ đến đây, Đông Phương cong môi, thanh âm nhỏ lại thêm vài phần gợi tình, “Người ta chỉ dám nghĩ, người bị mệt xỉu.”

Hàn Duyệt nghe xong, trực tiếp xốc chăn lên, đôi mắt hắc nhuận nhìn chằm chằm Đông Phương, ai oán nói, “Rõ ràng là”

“Là cái gì?” Đông Phương cười vô cùng ôn nhu, đuôi mắt hướng lên trên mang chút kiêu ngạo, “Đồ ngốc, là cái gì chứ?”

Hàn Duyệt vận vẹo thân thể trong chăn, càng thêm ủy khuất, “Là người làm ta mệt xỉu.”

Đông Phương vuốt đầu Hàn Duyệt, “Ngoan.”

Tiếng đập cửa vang lên, Đông Phương đắp lại chăn cho Hàn Duyệt, mới mở miệng nói, “Vào đi.”

Vài người hầu bưng hai thùng nước vào phòng đặt xuống, mấy người hầu đứng sau bước vào đổ nước ấm vào thùng, mãi đến khi thùng đầy bảy phần nước, mới rời đi.

Cả quá trình không ai mở miệng, cũng không ai dám nhìn loạn, có thể thấy đây không phải hạ nhân bình thường, hẳn là giáo chúng của Nhật Nguyệt Thần giáo.

Người hầu ra ngoài hết, Hàn Duyệt mới bước khỏi ổ chăn, chờ Hàn Duyệt dùng tốc độ rùa bò tới thùng nước, Đông Phương sớm ngâm mình bên trong, cẩn thận tẩy trừ.

“Đông Phương. Thật sự không cần ta giúp?” Hàn Duyệt rất muốn vào thùng nước của Đông Phương, nhưng Đông Phương nhìn thoáng qua một cái, Hàn Duyệt không dám động đây, rồi lại không chịu từ bỏ hỏi, “Thứ bên trong phải tẩy sạch đó.”

Đông Phương tất nhiên biết một ít, sợ còn biết nhiều hơn Hàn Duyệt, y tẩy trừ sạch sẽ xong, không thèm nhìn Hàn Duyệt còn chưa hết hy vọng, bước khỏi thùng nước, lau khô người, mặc y phục vào, lại lấy một bộ đưa cho Hàn Duyệt.

Đông Phương mặc một bộ y phục màu nghệ, làm từ xấp lụa Hàn Duyệt đã tặng, nó càng thêm tôn lên làn da trắng nõn như ngọc và dáng vẻ cao gầy anh khí của Đông Phương.

Hàn Duyệt mặc y phục Đông Phương tự tay làm cho hắn, trường bào màu xanh, bên trên thêu trúc màu xanh biếc, trúc sống động như thật.

Đông Phương gọi người thu dọn phòng, chuẩn bị chút thức ăn cùng điểm tâm, Hàn Duyệt đã lâu không nhìn thấy nhiều thịt như vậy, trong lòng sung sướng vô cùng, tuy vì thân thể có vấn đề, hẳn không thể ăn nhiều lắm, nhưng dù ăn một chút, Hàn Duyệt cũng đã rất vui. Ăn uống xong, Bình Nhất Chỉ cầm một bát thuốc lớn vào, nhất thời tâm tình vui vẻ lúc mới ăn xong đã không còn, hắn cầm bát, vẻ mặt chán ghét, tội nghiệp nhìn Đông Phương, chờ y đỡ mình.

Đông Phương sao lại không biết Hàn Duyệt đang nghĩ gì, không để ý Bình Nhất Chỉ đứng cạnh, vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, nói, “Điểm tâm rất ngọt.”

Hàn Duyệt thỏa mãn, một hơi uống hết thuốc, mới vừa buông chén, Đông Phương đã dứt điểm tâm vào miệng Hàn Duyệt, Hàn Duyệt cười tủm tỉm ăn.

Đông Phương uống một ngụm trà, cho Bình Nhất Chỉ ngồi xuống, mở miệng hỏi, “Chỗ người có thuốc giả chết không?”

Bình Nhất Chỉ suy tư, hồi đáp, “Có phương thuốc.”

“Trong vòng 3 ngày, làm thành thuốc, cần dược liệu gì thì nói.” ngón tay Đông Phương vuốt thành chén, “Nhưng, nếu để người thứ tư biết.”

Đông Phương không nói xong, Bình Nhất Chỉ đã xuất ra một thân mồ hôi lạnh, đứng dậy hành lễ nói, “Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Làm nhiều một chút, cả giải dược nữa.” Đông Phương không dám lấy Hàn Duyệt ra mạo hiểm, tuy biết thuốc giả chết trân quý, nhưng so với thực lực của Nhật Nguyệt Thần giáo, làm nhiều chút vẫn không thành

vấn đề, đến lúc đó, dùng những người này làm thí nghiệm, chờ không còn vấn đề gì, mới cho Hàn Duyệt dùng.

“Vâng, thuộc hạ đã biết.” Bình Nhất Chỉ tất nhiên hiểu được ý Đông Phương, hồi đáp.

“Việc này nếu thành, xem như Đông Phương Bất Bại thiếu người một lần.” Đông Phương biết muốn một người bán mạng cho mình, phải biết vận dụng cả ân lẫn uy.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Bình Nhất Chỉ nghe giáo chủ nói, trong lòng vui vẻ, ông biết tính tình của giáo chủ, không dễ dàng đồng ý, nếu đã đồng ý nhất định sẽ hoàn thành, Bình Nhất Chỉ quyết định đêm nay về, bắt đầu nghiên cứu phương thuốc, nhất định phải làm ra thứ tốt nhất.

“Đi xuống đi.” Đông Phương thấy đã đạt được mục đích, mở miệng nói.

“Tuân lệnh” Trong đầu Bình Nhất Chỉ bây giờ chỉ có phương thuốc, nghe giáo chủ nói vậy, lập tức nhanh chóng rời khỏi, vào phòng mình bắt đầu viết được liệu.

“Đông Phương, ta còn cần ở Hoa Sơn bao lâu.” Hàn Duyệt ăn một khối điểm tâm, hỏi.

“Chờ người lên làm minh chủ, còn lại ta sẽ an bài, đừng lo lắng.” Đông Phương không muốn Hàn Duyệt ở Hoa Sơn, dù sao nơi đó có thể tử của hắn.

“Được rồi, phải nhanh lên đó.” Hàn Duyệt ăn khối điểm tâm cuối cùng, cười vui vẻ nói.

Đông Phương đang định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, mắt tối lại, y từng hạ lệnh, trừ phi y triệu kiến, nếu không ai cũng không được vào đây, chẳng lẽ trong giáo xảy ra chuyện lớn gì.

Tiếng đập cửa vang lên, Đông Phương trầm giọng nói, “Vào đi.”

“Vâng” chuông quầy cung kính bước vào, quỳ xuống trước mặt Đông Phương, “Thuộc hạ có chuyện quan trọng cần báo.”

“Nói.” Ngón tay Đông Phương gõ nhịp trên mặt bàn.

“Hữu sứ Khúc Dương của giáo ta cùng Hành Sơn Lưu Chính Phong giao hảo, Lưu Chính Phong muốn chậu vàng rửa tay trước khi Ngũ nhạc đại hội diễn ra, dẫn thân vào quan lộ, không hỏi đến thể sự giang hồ, hữu sứ Khúc Dương đã chạy tới Hành Sơn.” Chuông quầy là tâm phúc của Đông Phương, biết một ít dự tính của y, sợ Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong quấy rầy kế hoạch, cố ý đến báo.

Đông Phương còn đang suy tư, Hàn Duyệt đã sững sốt, hắn biết chuyện xảy ra sau đó, Lưu Chính Phong muốn chậu vàng rửa tay, nhưng bị Tả Lãnh Thiền cực lực phản đối, cuối cùng bị Đinh Miễn, Lục Bách đánh bị thương, cùng Khúc Dương tự tuyệt kinh mạch mà chết.

Lúc trước hắn không biết Khúc Dương, còn vì tình nghị giữa họ mà cảm động, vì bọn họ đáng tiếc, huống chi bây giờ Khúc Dương là đại ca hắn, Lưu Chính Phong giao hảo với Khúc Dương, Hàn Duyệt sao có thể nhìn ông ta bị người khác khi dễ.

Hắn nhớ, Lưu Chính Phong vì rời khỏi võ lâm, chậu vàng rửa tay, Tung Sơn đệ tử đột nhiên hiện thân, cầm mình chủ lệnh kỳ của Ngũ nhạc liên minh, cần ông ta rửa tay, bóc trần ý đồ thật sự của ông, còn bảo ông giết Khúc Dương tỏ rõ lòng mình.

Bọn họ sớm đã có dự mưu, âm thầm vây quanh Lưu phủ, bắt cả nhà già trẻ của Lưu Chính Phong, gồm tất cả thân truyền đệ tử, dùng tánh mạng họ uy hiếp Lưu Chính Phong, vốn là một tiệc vui, trong nháy mắt lại thành một vụ diệt môn thảm khốc.

Lưu Chính Phong không chịu khuất phục, nhìn hài tử, nữ nhi, phu nhân bị kẻ khác giết hại, nữ nhi Lưu Thanh lớn tiếng mắng ông, lại bị kiếm chém một đường từ vai tới tận thắt lưng, chết thê thảm.

Cuối cùng thậm chí ngay cả Lưu Chính Phong cũng chết, trước khi chết ông cùng Khúc Dương cầm tiêu hợp tấu “Tiểu ngạo giang hồ khúc” lần cuối cùng, cầm tiêu hợp minh, người đánh đàn kẻ thổi tiêu nhìn nhau cười. Một tiếng tranh vang lên, cầm tiêu ngừng lại, không chút dây dưa, vốn là một khúc thủ tình thủ nghĩa, lại thành một khúc thất truyền cuối cùng giữa họ.

“Trên đời đã từng có khúc phổ này, cùng từng có người diễn tấu nó, nhân sinh hậu thế, có còn gì đáng tiếc?” Là câu cuối cùng họ nói, nhưng trong đó lại chứa bao nhiêu bất đắc dĩ cùng bi thương.

Nếu có thể còn sống mà tương tri, họ sao dễ dàng chịu chết, lần thứ hai Hàn Duyệt kiên trì một chuyện gì như vậy, “Lập tức đi Hành Sơn, ta muốn tham gia chậu vàng rửa tay của Lưu Chính Phong.”

Hết đề ngũ thập thất chương – Kiên trì của Hàn Duyệt Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 58 – CHÂN TƯỚNG CẦU CHUYỆN

Đông Phương dù không biết Hàn Duyệt sao lại để ý chuyện này, nhưng nghĩ tình phân giữa Khúc Dương cùng Hàn Duyệt, cũng không ngăn cản, trực tiếp phân phó thủ hạ an bài, ngày mai khởi hành.

Điểm tâm trên bàn không còn hấp dẫn, lòng Hàn Duyệt toàn nghĩ đến chuyện giữa Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong

Đông Phương thấy thế, dù hiểu Hàn Duyệt chỉ xem Khúc Dương là ca ca, nhưng trong lòng lại không thoải mái, cho chuông quay lui ra, mới thở dài kéo Hàn Duyệt vào lòng ôm lấy, “Sao vậy?”

“Đông Phương.” Hàn Duyệt do dự, “Khúc đại ca, chỉ sợ lần này sẽ không tốt, huynh ấy với Lưu Chính Phong, nếu chúng ta không nghĩ cách, chỉ sợ kết quả.”

Đông Phương trầm mặc, y nghĩ Khúc Dương có nguy hiểm, nhưng không thấy sẽ nghiêm trọng như Hàn Duyệt nói, chỉ là Hàn Duyệt lại không phải người hay nói lung tung.

“Đừng lo, mọi chuyện đều có ta.” Đông Phương vuốt đầu Hàn Duyệt, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, thấp giọng an ủi nói.

Hàn Duyệt nghe vậy, yên tâm, chỉ cần có Đông Phương thì không có chuyện gì cần lo lắng, yên tâm rồi, liền thấy mệt mỏi, ngáp một cái, đôi mắt đen càng thêm sùng sục, “Buồn ngủ.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt lười biếng như thế, vừa tức vừa giận, cũng thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại rất vui, bộ dáng Hàn Duyệt lúc này rất nghiêm trọng, thế mà y mở miệng một cái, Hàn Duyệt liền yên tâm, tín nhiệm đó, là thứ mà bất cứ ai cũng không thể cho y.

“Vậy ngủ đi.” Nắm tay Hàn Duyệt, đứng dậy đi vào trong, những thứ trên giường đã được thay mới, đệm giường màu đỏ, tựa như chiếc giường cưới trong đêm động phòng.

Hàn Duyệt thấy vậy, đôi mắt sáng trong suốt ấy nhìn về phía Đông Phương, năm ngón tay đan vào nhau, nụ cười ẩn chứa càng nhiều vẻ thành thực.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Duyệt uống thuốc ăn điểm tâm xong, Đông Phương liền nắm tay Hàn Duyệt ra hậu viện của khách ***, xe ngựa đã chuẩn bị từ sớm.

Bề ngoại xe ngựa không quá mức hùng hoàng, chỉ thường thường, nhưng bên trong lại thanh lịch xa hoa, khá giống chiếc xe ngựa Đông Phương từng đi lúc Hàn Duyệt vừa sống lại gặp được Đông Phương, chỉ khác là thùng xe mềm mại hơn rất nhiều.

Ngồi trong xe, Hàn Duyệt vuốt cái bàn nhỏ trong thùng xe, cười nói, “Nếu không có Khúc đại ca, sợ chúng ta nếu muốn được như hôm nay, sẽ phải trải qua càng nhiều vương mất.”

Đông Phương không phủ nhận, ngã chén trà đặt vào tay Hàn Duyệt, “Nếu không có Khúc trưởng lão, lần đầu gặp người, sợ ta đã giết người ngay lập tức.”

Hàn Duyệt thấy xe ngựa lay động, hắn nửa tựa vào nhuỷen ***, ai oán liếc nhìn Đông Phương, than thở, “Thật khiến ta thương tâm mà.”

Đông Phương bật cười, cầm lấy một quyển sách, khí định thần nhàn bắt đầu lật xem, “Người là đồ ngốc.”

“Đông Phương, Khúc đại ca sẽ vì Lưu Chính Phong mà chết.” Hàn Duyệt cầm chén trà, uống một ngụm, mới mở miệng nói.

Đông Phương nghe xong lời này, nhìn Hàn Duyệt, thấy Hàn Duyệt không giống ăn nói lung tung, sợ là hắn đã biết gì đó, lại không hỏi, y đang đổ, xem Hàn Duyệt có tự mình nói cho y hay không, “Đồ ngốc, nếu là ta, ta không cần người chết vì ta, ta muốn người sống. Chẳng qua, trước khi ta chết, ta sẽ giết người.”

“Đông Phương.” Hàn Duyệt nhìn nước trong chén trà, vì xe ngựa chạy mà hơi lay động, mang chút do dự, hắn không biết nên nói thế nào, hắn không thể nghĩ nổi, Đông Phương kiêu ngạo như vậy, nếu y biết mình chỉ là một nhân vật bi kịch trong sách được sinh ra dưới ngòi bút của người ta, sẽ như thế nào.

Nhưng mặt khác hắn lại thấy nếu không nói cho Đông Phương, lại càng không được, hắn nhìn đôi mắt vẫn đầy ý cười của Đông Phương, đặt chén trà xuống, xích gần lại chỗ Đông Phương, gối lên đùi Đông Phương, ôm lấy thắt lưng y, nhiệt độ cơ thể của y không cao, hắn là vì luyện tập Quỷ Hoa Bảo Điển, thân thể mang theo một mùi hương thoang thoảng, không quá nồng, chỉ nhàn nhạt.

“Lúc trước khi ta còn nhỏ, có xem một quyển sách, tên là tiểu ngạo giang hồ.” Hàn Duyệt phát hiện, khi đã mở đầu được, thì phần sau cũng không quá khó nói, vì Hàn Duyệt tin tưởng, dù cho thế nào thì mình cũng sẽ ở bên Đông Phương, Đông Phương không bao giờ trở thành vị giáo chủ đáng thương dưới ngòi bút của Kim gia gia nữa, mà là Đông Phương của hắn.

Chờ Hàn Duyệt nói xong, sắc trời bên ngoài đã đen lại. Bởi vì xa phu bên ngoài không nghe giáo chủ ra lệnh, nên không dám dừng, cứ vậy chạy suốt, nhưng vì trời tối, nên tốc độ xe ngựa cũng chậm lại.

Đông Phương lúc nghe Hàn Duyệt nói, bảo không sợ là giả, nhưng có một loại cảm giác thật kỳ lạ, thậm chí từng, y muốn Hàn Duyệt đừng nói nữa.

Đó là giả, y chỉ là một người trong sách, thậm chí bị rơi vào một kết cục bi thảm đến thế, y không muốn tin, không thể tin nổi.

Song Đông Phương Bất Bại vẫn cứ là Đông Phương Bất Bại, chờ Hàn Duyệt nói xong, y đã bình tĩnh, thậm chí vẻ mặt nhàn nhai, tinh tế phẩm chén trà đã lạnh thấu.

Thấy Hàn Duyệt thật cẩn thận nhìn mình, y trêu đùa nói, “May mà người vào thân thể này sớm đó.”

“Vì sao?” Hàn Duyệt nhất thời không phản ứng kịp lời Đông Phương nói, theo bản năng hỏi lại.

“Nếu người luyện Tịch Tà kiếm phổ.” phần sau Đông Phương không nói ra, nhưng phượng nhãn lại lướt nhìn hạ thân Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt chớp mắt, nhất thời hiểu ra ý của Đông Phương, giờ mới thấy may mắn, nếu thật sự hắn cũng tự cung, vậy hắn và Đông Phương phải thế nào, thật khó nói nha, chẳng lẽ mỗi ngày nhìn nhau?

Tuy rằng Đông Phương ở mặt ngoài không có gì biến đổi, nhưng Hàn Duyệt vẫn cảm giác được trong lòng Đông Phương có chút khó chịu, ngồi dậy, bước ra trước mặt Đông Phương, hôn lên khóe môi y, “Không giống nữa rồi.”

Đông Phương bỗng sửng sốt, nhưng lại hiểu được ý của Hàn Duyệt, vươn tay ôm cổ hắn, hai người nhẹ nhàng hôn lên môi Hàn Duyệt, mắt đầy tiểu ý, “Phải không giống.”

Y không phải Đông Phương vì Dương Liên Đình mà đánh mất tự tôn không còn kiêu ngạo, y sẽ không ham mộ Nhâm Doanh Doanh là một nữ nhân, bởi vì y có Hàn Duyệt.

Nghĩ đến đây, trong lòng mang theo vài phần cảm động cùng may mắn, may mà có Hàn Duyệt, nếu không y sợ sẽ thật sự trở thành kẻ đáng thương một lòng cầu xin, lại chẳng chiếm được chút thật lòng ấy.

Dù biết vậy, nhưng nghĩ đến kết cục của truyện Đông Phương vẫn là có chút tức giận, Đông Phương không phải người rộng lượng, thậm chí có chút mang thù, Lệnh Hồ Xung Nhâm Doanh Doanh Nhâm Ngã Hành còn cả Hướng Văn Thiên, Đông Phương xem như ghi hận bọn họ rồi.

Lại có chút hối hận trước kia để Dương Liên Đình chết sớm vậy,, nếu không Đông Phương nhất định cho Dương Liên Đình ném thử cảm giác sống không bằng chết.

Đông Phương tuy biết mọi chuyện không thể phát triển như trong câu chuyện đó được nữa, nhưng vẫn thấy phần nộ. Trong lòng đã định ra kế hoạch sau này, y thuận tiện ghi hận cả Hằng Sơn Hoa Sơn, dù sao trong

lòng Đông Phương, Hàn Duyệt là của y, bây giờ Hàn Duyệt sử dụng thân thể của Nhạc Bất Quần, Nhạc Bất Quần lại bị tiểu ni cô Nghi Lâm cùng Lệnh Hồ Xung giết chết, thế chẳng khác gì tát vào mặt y một cái.

Đông Phương vì một mối hận chẳng ra sao, lại khiến cho về sau bao nhiêu người phải chịu khổ, tuy rằng nể mặt Hàn Duyệt, Đông Phương không có quá ngoan độc, nhưng đợi Đông Phương hết giận, đám người đó cũng đã rớt mấy tầng da. Mà những chuyện này đều là sau này.

Bụng Hàn Duyệt ồn ào lên tiếng ngắt ngang dòng suy nghĩ của Đông Phương, Đông Phương xốc màn xe nhìn ra ngoài, mở miệng nói, “Tìm một chỗ dừng xe.”

“Vâng” đường ban đêm rất khó đi, xa phu nghe lệnh xong, thở nhẹ nhõm một hơi, dừng lại ở ven đường, cách đó không xa là một rừng cây nhỏ, nơi này khó mà kiếm được khách ***, rừng cây là một nơi nghỉ ngơi khá tốt.

Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt xuống xe, xa phu kéo ngựa, đến bìa rừng cột ngựa lại, liền lưu loát dọn một mảnh đất trống dưới gốc đại thụ, trải thảm lớn đã chuẩn bị từ trước, dọn mấy món điểm tâm và đồ ăn trên xe xuống, “Thuộc hạ đi nhặt củi.”

“Đi đi.” Đông Phương cùng Hàn Duyệt ngồi trên thảm, mới mở miệng nói.

Xa phu không nói thêm nữa, thi lễ, rồi chui vào rừng cây, thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

Điểm tâm bày ra đều là món Hàn Duyệt thích ăn, đủ các loại mỗi loại đều tinh xảo, Đông Phương đặt điểm tâm sang chỗ Hàn Duyệt, nói, “Đói bụng thì ăn trước một chút lót dạ đi.”

“Được.” Hàn Duyệt thật sự đói bụng, ở trên xe không cảm thấy, nhìn nhưng nhìn thấy nhiều điểm tâm như vậy, bụng càng cồn cào nhiều hơn.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt nhét một khối điểm tâm vào miệng, cười cười, y cầm lấy thanh hoa tửu hồ bên cạnh rót một chén rượu, một hơi uống hết.

Hàn Duyệt thấy Đông Phương uống liên tục, như muốn chuốc say mình, ban đầu vì biết Đông Phương trong lòng khó thể nhận nổi chuyện đó, cho nên không can, nhưng khi hắn thấy Đông Phương uống hết bầu rượu này lại cầm một bầu khác, Hàn Duyệt đoạt lấy bầu rượu của Đông Phương, đặt sang một bên, lấy khối điểm tâm dứt cho Đông Phương.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, mắt Hàn Duyệt vẫn hắc nhuận trong suốt, lo lắng hiện rõ trong đôi mắt ấy, cười cười, mở miệng ăn điểm tâm, vươn tay vuốt đầu Hàn Duyệt, không giấu diếm, “Ta có chút khó chịu, mặc cho ai sống vài chục năm, bỗng nhiên biết mình chỉ là một nhân vật trong sách cũng không thoải mái nổi.”

“Ta sẽ luôn bên người.” Hàn Duyệt ôm thắt lưng Đông Phương, sóng vai ngồi bên Đông Phương, lại cầm khối điểm tâm dứt cho Đông Phương, rồi mới cầm một khối khác ăn, “Cho dù là hư ảo, cũng có ta.”

“Ha hã.” Đông Phương nghiêng đầu hôn lên môi Hàn Duyệt, “Đồ ngốc, ta biết. Cho dù chết, chúng ta cũng phải chết cùng nhau.”

Hàn Duyệt cúi đầu ân một tiếng, không biết là ai chủ động trước, khi môi dán lên môi, nhiệt độ của hai người trong đêm tối càng thêm gần nhau hơn.

Xa phu không chỉ mang củi về còn mang một con gà rừng đã tẩy rửa về, ăn gà nướng xong, Đông Phương xuất ra được hoàn Bình Nhất Chỉ chuyên môn làm cho Hàn Duyệt, cho Hàn Duyệt ăn vào, mới cùng nhau vào trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Chờ Hàn Duyệt tỉnh lại, phát hiện xe đã khởi hành, Đông Phương buông quyển sách trên tay, lấy đồ ra cho Hàn Duyệt rửa mặt, xong đổ nước dơ ra ngoài cửa sổ, bày điểm tâm cùng cháo nóng không biết mua lúc nào ra bàn, cùng Hàn Duyệt dùng bữa.

“Còn ba ngày nữa sẽ ra khỏi Hành Sơn, chẳng qua ta đã phái người đi trước, Khúc trưởng lão cùng Lưu Chính Phong không có việc gì.” Đông Phương thu dọn chén bát vào một cái rổ không, mới mở miệng nói.

Kỳ thật Đông Phương nhận chuyện này, Hàn Duyệt cũng yên tâm, nếu không phải Đông Phương chủ động nhắc tới, sợ Hàn Duyệt thật đã quên, không khỏi gãi gãi đầu, “Thiếu chút nữa quên.”

Đông Phương cười, vuốt đầu Hàn Duyệt, cho Hàn Duyệt uống được hoàn xong, đặt một mâm nho lên bàn, “Nói chuyện trước đây của người cho ta nghe đi.”

Hàn Duyệt nhìn chằm chằm vào tròn, mỗi trái đều đều nhau, rất thích thú, vui vẻ tựa vào người Đông Phương, lột vỏ dứa cho Đông Phương, hẳn thì không phiền thế, trực tiếp tước một trái bỏ vào miệng ăn rồi mới nhả da nhả hạt ra.

“Trước đây, cũng không có gì cả, chỉ là hơi xui xẻo chút, rõ ràng đi cùng nhau, nhưng chỉ có mình ta đập phải vỏ chuối” Hàn Duyệt vừa lột vỏ, vừa oán giận nói những chuyện trước đây cho Đông Phương nghe.

Như vậy qua ba ngày, hai người họ ở cùng nhau, tựa như không bao giờ có thể nói hết, lặng lặng ngồi cùng nhau, cả hai đều thấy vui vẻ.

Tới một nơi vắng vẻ dưới chân núi Hành Sơn, Đông Phương cùng Hàn Duyệt xuống xe ngựa, một chiếc xe ngựa bề ngoài giống xe cũ như đúc đứng đó, mã phu đổi ngựa rồi đứng một bên.

“Chờ ta chút.” Đông Phương buông tay Hàn Duyệt ra, vào xe ngựa, chốc sau lúc ra ngoài, lại biến thành bộ dáng của xa phu, không chỉ có bề ngoài hay y phục mà cả khí chất cũng giống nhau.

Hàn Duyệt thế mới biết Đông Phương nghĩ gì, y chuẩn bị đi cùng mình, trong lòng thấy ấm áp, không quan tâm bên cạnh có người, cầm lấy tay Đông Phương, vui đến mức không biết nói gì cho phải.

Hàn Duyệt trong lòng vẫn không yên, nhưng giờ có Đông Phương, Hàn Duyệt thấy mình rất cực an toàn .

Đông Phương cười, kéo Hàn Duyệt lên xe, xe ngựa tuy bề ngoài giống nhau, nhưng bên trong lại khác biệt hoàn toàn, bên trong rất mộc mạc căn bản không phải để hưởng thụ, chẳng qua nó phù hợp với thân phận của Nhạc Bất Quần. Hàn Duyệt không khỏi cảm thán Đông Phương quá tỉ mỉ

Hàn Duyệt không ngồi vào thùng xe, mà là cùng Đông Phương ngồi ở ngoài, nhìn Đông Phương với khuôn mặt xa lạ đang đánh xe, “Thật không ngờ người lại biết mấy chuyện này.”

“Ngày xưa đâu giống bây giờ, cái gì cũng phải tự làm, đương nhiên phải biết.” Đông Phương qua loa nói.

Hàn Duyệt lại biết Đông Phương nói là lúc vừa lên Hắc Mộc Nhai, khổ đau mà Đông Phương chịu, căn bản không phải một chút, “Đến thì nói với họ, người là nghĩa đệ ta nhận. Đến lúc đó chúng ta ở cùng nhau.”

Đông Phương tựa tiểu phi tiểu nhìn Hàn Duyệt, nhưng biết dung mạo hiện tại của mình quá trẻ, y vốn cũng định vậy, nên mặc y phục không quá kém, thân phận như vậy mới có thể ở bên cạnh Hàn Duyệt, nhưng nhìn Hàn Duyệt như thế, cố ý nhẹ giọng kêu, “Duyệt ca ca.”

Cách gọi này, người khác chỉ nghĩ y là vì Nhạc Bất Quần họ Nhạc mới gọi thế, lại không biết Đông Phương kêu chính là Duyệt trong Hàn Duyệt. (Chú : Duyệt và Nhạc đều đọc là yuè, đồng âm khác nghĩa)

Hàn Duyệt rung mình, không khỏi ai oán nhìn Đông Phương, hẳn nhớ tới Liên đệ ngày trước, tiếng Duyệt ca ca này khiến Hàn Duyệt thấy trong lòng hơi khó nhận, nghĩ ngợi một lát cũng đành vậy, “Ta gọi người Đông Phương đệ đệ? Bất Bại đệ đệ?”

Đông Phương nghe Hàn Duyệt nói, cũng thấy thật kỳ quái, kêu như vậy, sợ người khác lập tức sẽ biết thân phận mình, trách giận liếc nhìn Hàn Duyệt, “Đổi tên khác.”

Hàn Duyệt xoay xoay tròn mắt, mở miệng nói, “Nếu không người gọi Dương Quá, ta gọi là người Quá nhi đi.”

Đông Phương thấy chấp nhận được nên gật đầu, xem như nhận, nhưng nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Hàn Duyệt, hỏi, “Sao à?”

“Không có gì.” Hàn Duyệt nghĩ đến cảm giác lúc xem thần điêu hiệp lữ, con thần điêu vẫn ở cạnh Dương Qua, rồi cả chuyện giữa Tiểu Long Nữ là Dương Quá.

Đông Phương trí tuệ hơn người, nhìn biểu tình của Hàn Duyệt, suy tư, hỏi, “Chẳng lẽ là nhân vật trong một câu chuyện khác?”

“Đúng vậy.” Hàn Duyệt không che giấu, “kể về một đoạn yêu hận dây dưa Chẳng qua khác là, người ta là nhân vật chính, mà chúng ta chỉ là diễn viên phụ.”

“Có rảnh thì kể ta nghe.” Đông Phương cười cười mở miệng nói.

“Ừ.” Hàn Duyệt tất nhiên đồng ý, ước gì bây giờ có thể kể, khó lắm mới có lúc Đông Phương muốn nghe, hẳn sao có thể không khoe khoang một phen chứ.

“Tối rồi.” Xe ngựa đã sắp tới Hành Sơn, dọc đường có Hành Sơn đệ tử đón người trong giang hồ, dừng xe ngựa, biểu tình trên mặt nghiêm túc mà hơi dờ dẫm, y đỡ Hàn Duyệt xuống xe ngựa, kéo ngựa đi vào trong đám người.

Hàn Duyệt biết bây giờ là lúc mình phải trang làm Nhạc Bất Quần, mặt dù vẫn còn đang cười, lại thiếu đi sức sống lúc ở bên Đông Phương, hẳn đi đến trước mặt Hành Sơn đệ tử đang nhìn mình, ôm quyền, “Tại hạ Hoa Sơn Nhạc Bất Quần.” Nói xong liền lấy bái thiết Phong Thanh Dương đưa cho mình, giao cho Hành Sơn đệ tử.

Hành Sơn đệ tử tiếp thiệp mời nhìn một chút, biểu tình cung kính, “Sư phụ đã sớm dặn chúng ta ở đây chờ Nhạc đại hiệp, thỉnh Nhạc đại hiệp đi theo ta.”

Kỳ thật chung quanh còn có một ít người trong võ lâm, đưa bái thiết tự nhiên đã sớm đi vào, không có bái thiết thì vây quanh ở chung quanh, muốn cùng một ít danh môn đại hiệp kết giao, cũng tìm cơ hội đi vào, nên không muốn rời đi. Lúc này nghe được đó là quân tử kiếm Nhạc Bất Quần nổi danh giang hồ, cả đám người giống như ma quỷ, vây quanh Hàn Duyệt, không ngừng tự giới thiệu.

Hàn Duyệt nghe đau đầu, nhìn Đông Phương đứng cách đó không xa xem diễn, hít hít mũi, không dám nói gì, dù vậy vẫn cười cười, nói chuyện với ai cũng khách khí.

Thân thể Hàn Duyệt dù đã được Đông Phương dưỡng tốt hơn, nhưng chạy suốt một đường, bây giờ còn phải nói chuyện với một đám người, bất giác đau đầu tức ngực, sắc mặt trắng bệch.

Hành Sơn đệ tử thấy hẳn bị vây, sắc mặt cũng không tốt, nhưng họ không có cách nào, chỉ có thể phái một đệ tử đi lên núi thông tri chưong môn.

Hết đề ngữ thập bát chương – Chân tướng câu chuyện Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 59 – LÊN HÀNH SƠN

Chờ Hàn Duyệt mang theo Đông Phương cải danh Dương Quá lên núi, nhìn thấy Phong Thanh Dương, sắc trời đã tối sầm, Hàn Duyệt như vừa mới chạy maratong xong.

Nhưng nhờ vậy mà lần này Hàn Duyệt cũng có được chút tiếng tốt, võ lâm nhân sĩ dù là người có bái thiết hay không có bái thiết tham gia đại hội lần này, đều khen hẳn hào hoa phong nhã khiêm tốn.

Lúc nghe tin sư chất mình tới, Phong Thanh Dương đang cùng Mạc Đại tiên sinh chơi cờ, lúc ấy sững sốt một chút, thân thể sư chất ra sao ông biết, chạy vội tới như vậy, sợ đã miễn cưỡng chính hẳn, lại càng thêm đau lòng.

Mạc Đại tất nhiên nhìn ra tâm tư Phong Thanh Dương, nhưng thật tâm thương thức tích cách của Nhạc Bất Quần, thấy hẳn một lòng vì việc công, không có có tư tâm, nhìn Phong Thanh Dương, thấp giọng khuyên giải, “Đó vốn là tính của Bất Quần, chúng ta về sau tìm nhiều phương thuốc hay điều dưỡng thân thể cho hẳn.”

Phong Thanh Dương cúi đầu, không còn tâm tư chơi cờ, cầm quân cờ trong tay đặt sang một bên, rất muốn tự mình đi ra nghênh đón sư chất, rồi lại sợ người bên ngoài không biết chuyện lại đồn đãi bất lợi cho sư chất.

Dù sao không trường bối nào lại tự đi nghênh đón vẫn bối, cầm chén trà lên, uống một ngụm, ” Thân thể Bất Quần. ”

Mạc Đại tiên sinh liếc mắt một cái, biết Phong Thanh Dương bận tâm, cho dù Phong Thanh Dương muốn xuống núi nghênh đón, thì Mạc Đại cũng sẽ cản ông lại, bây giờ là thời điểm máu chốt, không thể để xuất hiện sai lầm.

Tả Lãnh Thiên đang rình mò chỗ sai trái của Nhạc Bất Quần, Ngũ nhạc minh chủ vị cũng không phải hấp dẫn bình thường.

Họ lại không biết, Hàn Duyệt họ nghĩ một lòng vì việc công ấy, nếu không phải vì lo cho Khúc Dương, sợ sẽ cọ xát Đông Phương, không muốn đi, miễn bàn tới chuyện tới sớm vậy, còn là chạy đi nữa chứ.

Ngay cả Mạc Đại tiên sinh cũng có chút sốt ruột, nhìn thấy hấn đi lên, sắc mặt tái nhợt, ngay cả xiêm y tóc tai cũng hỗn độn.

Hàn Duyệt thấy Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh, vội chấp tay hành lễ, “Vãn bối thất lễ.”

Đã nghe Hành Sơn đệ tử nói hấn bị một đám người vây quanh, lại thấy hấn như vậy, không khỏi bật cười.

“Mau ngồi xuống nghỉ ngơi.” Phong Thanh Dương nhìn sắc mặt sư chất mình, lo lắng mở miệng nói.

“Vâng” Hàn Duyệt kỳ thật cũng rất mệt mỏi, nhưng còn chưa giới thiệu Đông Phương, “Sư thúc, đây là Dương Quá đưa ta tới, ta ở trên đường nhận y làm đệ đệ.”

Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh kỳ thật đã sớm thấy người nọ, gương mặt bình thường, vóc người ước chừng mười mấy tuổi, một thân bố xam xanh nhạt làm y có chút chân chất, giống người thật thà, xem tư thế đi đường hình như có chút công phu.

Họ nghĩ Nhạc Bất Quần tìm một xa phu, lại chẳng ngờ hấn nhận đệ đệ, Phong Thanh Dương biết sư chất mình luôn cẩn thận, người hấn nhận làm đệ đệ tất nhiên không tồi.

Đông Phương Bất Bại võ công chỉ cao, chứ không thấp hơn họ, lại thêm Quỷ Hoa Bảo điện nội công quỷ dị, võ lâm ít người nhận biết, trừ phi đám người Phong Thanh Dương kiểm tra kinh mạch của Đông Phương, chứ nhìn ngoài sẽ không thể biết được công phu Đông Phương thế nào.

Kỹ xảo nguy trang của Đông Phương thuộc loại tốt nhất, hơn nữa Phong Thanh Dương Mạc Đại tiên sinh có tín nhiệm hảo cảm với Hàn Duyệt, tất nhiên không hoài nghi người hấn mang theo.

Đông Phương biết điều này, mới dám cả gan lên Hành Sơn, còn lộ diện bên ngoài. Đông Phương nhìn hai người nọ, trong lòng cười nhạo, nếu họ biết, giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo đứng trước mặt họ, sợ sẽ tức tới mức học máu.

Mặc dù nghĩ vậy, thần sắc trên mặt Đông Phương vẫn là vẻ chất phác, thành thật, “Tại hạ Dương Quá, bái kiến các vị tiền bối.”

Phong Thanh Dương tin tưởng ánh mắt sư chất nhà mình, lại thấy Dương Quá này vẻ mặt trung hậu, còn một đường hộ tống sư chất, trong lòng liền hơn vài phần hảo cảm, cười ôn hòa, “Dương Quá tiểu huynh đệ, người nếu là đệ đệ Bất Quần nhận thức, vậy chính là bằng hữu của Hoa Sơn, ngồi đi.”

“Tạ sư thúc.” Hàn Duyệt sớm không chống nổi, thấy Đông Phương an toàn vượt qua, nhẹ nhàng thở ra, ngồi lên ghế, mặt dầu không được mỗi mệt.

“Tạ tiền bối.” Mặc dù nói như vậy, Đông Phương không lập tức ngồi xuống, mà từ trong ngực lấy ra một bình sứ thanh hoa, đổ một được hoàn đưa cho Hàn Duyệt, chờ Hàn Duyệt ăn rồi, đưa tách trà cho hấn.

Hàn Duyệt nhận lấy, uống xong nhìn Đông Phương cười, đây đều là thói quen hàng ngày của họ, hết thấy đều rất tự nhiên.

Phong Thanh Dương nhìn cảnh này, càng thêm vừa lòng Dương Quá, xem ra suốt dọc đường đều là y chiếu cố sư chất, liếc nhìn Mạc Đại tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh cũng gật đầu, vừa lòng.

Làm xong hết, Đông Phương mới ngồi cạnh Hàn Duyệt, giống một con rối gỗ, chỉ cần Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh không hỏi, sẽ không chủ động mở miệng.

“Hành Sơn tuy nhỏ, nhưng cũng có người y thuật cao cường, Nhạc sư chất, người lát nữa về phòng nghỉ ngơi, ta lệnh đại phu đến xem bệnh cho người, người không lo cho thân thể mình, như vậy không được đâu.” Mạc Đại tiên sinh nhấp ngụm trà, mở miệng nói.

“Tạ tiên sinh ưu ái.” Hàn Duyệt đứng dậy chấp tay, nói.

Mạc Đại tiên sinh gật đầu, không nhiều lời, chỉ ôn hòa cười.

“Bất Quần nghe nói, Lưu Chính Phong Lưu đại hiệp muốn thừa dịp Ngũ Nhạc đại hội tổ chức, võ lâm nhân sĩ đến đông đủ, chậu vàng rửa tay, văn bối có chuẩn bị chút lễ vật, có thể ở trước khi Lưu đại hiệp rút khỏi giang hồ, đến bái phỏng một lát?” Hàn Duyệt nói mấy câu Đông Phương dạy ra, một chữ không sai.

Mạc Đại tiên sinh thở dài, trong lòng cảm động, thấy đây là Hàn Duyệt nỗ lực vì mình, tỏ ý Hoa Sơn duy trì sự đệ, cho dù sự đệ thoát ly giang hồ, cũng không phải kẻ ai cũng khi dễ được, Phong Thanh Dương có một sự chất chu đáo như vậy, là rất may mắn.

Phong Thanh Dương cũng biết chuyện này, nghe sự chất nói xong, ý tưởng thần kỳ giống Mạc Đại tiên sinh, lại nghĩ giao tình giữa mình và Mạc Đại tiên sinh, ông không tiện ra mặt, sự chất thay mặt cũng không sao cả, như vậy cho dù sau này có việc, ông cũng dễ dàng chiếu cố sự đệ của hảo hữu, thấy sự chất đều là vì mình, mới nghĩ ra mấy chuyện này.

Lại nghĩ tới sự chất, trên người có bệnh, còn muốn quan tâm Hoa Sơn quan tâm mình, đi tìm mua lễ vật, vừa cảm động, vừa thấy sự chất thật tri kỷ.

Không thể không nói, Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh quá xem trọng Hàn Duyệt, nếu không phải vì có Khúc Dương, sợ là Hàn Duyệt cũng không nhớ có người tên Lưu Chính Phong. Cho dù nhớ, mấy chuyện phải suy nghĩ này, Hàn Duyệt trốn còn không kịp, như sao lại đến tham dự.

Sợ tới cuối cùng một ngày trước khi Ngũ Nhạc đại hội diễn ra, mới có thể xuất hiện ở Hành Sơn.

“Mạc Đại thay sự đệ cảm tạ Nhạc sư chất.” Mạc Đại tiên sinh càng thêm vừa lòng Nhạc Bất Quần, càng kiên định quyết tâm để hậu bối này lên làm Ngũ nhạc minh chủ, chỉ có người như vậy, mới có thể dẫn chính đạo đi xa hơn.

“Đây là văn bối phải làm.” Hàn Duyệt dù không biết thần sắc trên mặt họ là ý gì, nhưng đạt được mục đích, trong lòng vui sướng a.

“Bất Quần, sắc mặt người không tốt, đi nghỉ ngơi trước đi, bọn Xung nhi cũng đang nghỉ ngơi, phòng đã chuẩn bị tốt.” Phong Thanh Dương lại dặn vài câu sau, rốt cục mở miệng thả người.

Mạc Đại tiên sinh gọi đệ tử, dẫn hai người đi tiểu viện chuẩn bị cho người của Hoa Sơn ở, thấy bóng họ biến mất, Mạc Đại tiên sinh chậm rãi mở miệng nói, “Bất Quần, nhất định có thể làm nên một phen đại sự, tương lai Ngũ nhạc chúng ta đều đặt trên người hần, ta yên tâm.”

Phong Thanh Dương cười về mặt đắc ý, hồi lâu lại thở dài, “Ta chỉ lo lắng võ công còn cả thân thể Bất Quần, Tả Lãnh Thiên chết tiệt, Lao Đức Nặc chết tiệt.”

Mạc Đại tiên sinh nghe hảo hữu mắng người, chỉ cười cười, Phong Thanh Dương không giấu ông những chuyện trong Hoa Sơn, ông biết chuyện, cũng đầy tiếc hận, hận Tung Sơn đệ tiện, dù không nói ra, nhưng tâm đã sớm nghiêng về phía Hoa Sơn, “Có khi lại là cơ hội.”

Mạc Đại tiên cùng Phong Thanh Dương tất nhiên không biết, người bọn họ đánh giá rất cao ấy, vừa vào phòng, đã ôm thắt lưng Đông Phương, bắt đầu nhõng nhẽo, vì trên đường về họ gặp Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San, sắc mặt Đông Phương dù không thay đổi, thậm chí còn cười gọi Ninh Trung Tắc là tẩu tử, còn khen Nhạc Linh San đáng yêu.

Nhưng Hàn Duyệt biết, trong lòng Đông Phương sợ đã rất tức giận, vội lấy cớ thân thể không khỏe, kéo Đông Phương vào phòng, thậm chí tìm lý do, không cho Ninh Trung Tắc vào phòng.

“Hài tử đó thật đáng yêu.” Đông Phương mặc cho Hàn Duyệt ôm thắt lưng mình, dù sớm có chuẩn bị tâm lý, đoán được mình đến khẳng định sẽ gặp cảnh này, nhưng, lúc thật sự nhìn thấy, trong lòng vẫn là tức giận.

Mà nhìn Hàn Duyệt thế này, cho dù có giận cũng chẳng đành, dù sao mấy chuyện này không phải lỗi của Hàn Duyệt, muốn trách thì trách Nhạc Bất Quần, sao lại thành thân sinh con sớm như vậy.

Dù nghĩ như thế, nhưng Đông Phương thấy Hàn Duyệt cẩn thận lấy lòng mình, trong lòng cũng vui vẻ, biết hẳn lo lắng cái gì, cố ý không nói, còn vô tình khen ngợi.

“Đông Phương. Đông Phương.” Hàn Duyệt không phải tình thánh, nói không ra mấy lời ngọt ngào, chỉ biết kêu tên Đông Phương, đôi mắt hắc nhuận thường thường trộm nhìn Đông Phương, vẻ mặt đầy tội nghiệp.

Đông Phương trong lòng thở dài, tên gốc này thật đúng là oan gia của mình, nhìn Hàn Duyệt thế này, y cũng đau lòng rồi mềm lòng, vươn tay ôm Hàn Duyệt, nhưng vẫn chưa nguôi giận, gõ trán Hàn Duyệt, “Đồ gốc.”

Hàn Duyệt bị mắng, trong lòng lại vui sướng, biết Đông Phương không giận nữa, cười gian trá trộm hôn Đông Phương, “Đông Phương, ta gốc như vậy, cho nên ngươi phải nuôi ta.”

“Không nuôi, ngươi đi mà chờ con rể ngươi nuôi ngươi.” Đông Phương lo lắng thân thể Hàn Duyệt, kéo hẳn ngồi lên ghế, từ trong ngực lấy ra điểm tâm, đặt lên tay hắn.

Hàn Duyệt mở giấy ra, cầm điểm tâm dứt Đông Phương một khối, mới tự ăn, nhưng nghĩ tới hai chữ con rể, lại nghĩ tới Lâm Bình Chi, nhất thời biểu tình rối rắm, cự tuyệt thẳng, “Không cần.”

“Vì sao.” Đông Phương ngã chén nước trà, thấy nước còn ấm, mới dứt nước cho Hàn Duyệt.

“Không đáng tin.” Hàn Duyệt không chút nghĩ ngợi trả lời, “Chỉ có Đông Phương mới nuôi ta thật tốt.”

Đông Phương tất nhiên biết Hàn Duyệt vì sao lại nói Lâm Bình Chi không đáng tin, y nghe Hàn Duyệt nói tiểu ngạo giang hồ, kỳ thật khinh thường Lâm Bình Chi, không đủ ngoan không đủ tuyệt thậm chí không đủ xấu, ngay cả nhẫn nại cũng không thể, lại còn không biết nhìn người.

Nghe nửa câu sau của Hàn Duyệt, Đông Phương tâm tình tốt, nhẹ nhàng hôn môi Hàn Duyệt, liếm sạch vụn điểm tâm bên môi hắn, mới cười nói, “Biết là tốt rồi.”

Không đề cập tới Hàn Duyệt cùng Đông Phương trong phòng nùng tình mật ý, ngoài phòng cách đó không xa, Ninh Trung Tắc ôm hài tử trên tay về mặt thương cảm, nàng mấy hôm nay không gặp trượng phu, vẫn luôn lo cho thân thể hắn, hôm nay nghe tin hắn tới, nàng đặc biệt sửa soạn một phen, còn nấu sẵn nồi canh gà, vì muốn ở cạnh trượng phu, mà đuổi Xung nhi Bình Chi đi phòng bếp canh lửa.

Ôm hài tử đứng chờ, lại chẳng ngờ, trượng phu căn bản không chú ý nàng ăn mặc thế nào, thậm chí không ôm hài tử, vội kéo bằng hữu vào phòng, còn không cho mình đi quấy rầy.

Trong lòng mất mát thương cảm tất nhiên không cần phải nói, căn môi dưới, Ninh Trung Tắc thở dài, nàng cùng trượng phu vẫn rất xa lạ.

Nhưng Ninh Trung Tắc không phải loại nữ nhân bị nhốt trong nội viện vì một chuyện chẳng đáng mà thở dài cảm khái, nàng biết gần đây là thời điểm mấu chốt của trượng phu, hẳn phải chuyên tâm chấn hưng Ngũ Nhạc, còn nàng lại ở đây vì chuyện chẳng ra gì mà thương âm, thật là không nên mà.

Nghĩ vậy, nàng nhớ ra thân thể trượng phu chưa khỏi hẳn, sắc mặt vừa rồi không tốt, trong lòng càng thêm lo lắng áy náy, ôm hài tử đi vào bếp, lặng lẽ suy nghĩ nên làm gì để bồi bổ thân thể trượng phu.

Không thể không nói, Ninh Trung Tắc là nữ nhân tốt, chỉ tiếc nhìn người không tốt, cả ngục quân tử Nhạc Bất Quần, cả chú chó Tiny teacup () Hàn Duyệt mà Đông Phương nuôi.

Hết đệ ngũ thập cửu chương – Lên Hành Sơn

Chú: Tiny Teacup Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 60 – MANH MỐI TỪ Y PHỤC

Tiny teacup đang nằm trong lòng chủ nhân, phê phẩy cái đuôi ăn điểm tâm. Bỗng nhiên bên ngoài truyền tới tiếng chạy bộ cùng tiếng kêu.

Mặt Hàn Duyệt nhất thời, lại nhìn Đông Phương, lại nhìn cửa, trong lòng thầm mắng Lệnh Hồ Xung từ nhỏ đã đi theo đòi nợ mình, mỗi lần đều phá chuyện tốt của hắn.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, thanh âm Lệnh Hồ Xung vẫn hoạt bát như trước, “Sư phụ, sư phụ, sư nương hầm canh gà cho người, con mang tới đây, sư phụ.”

Đông Phương liếc Hàn Duyệt, vỗ đầu hắn một chút, cuối cùng lên tiếng, “Đi đi.”

Hàn Duyệt nghe Đông Phương nói vậy, hôn lên môi Đông Phương một cái, mới lết qua một bên cất kỹ điểm tâm, mới mở miệng nói, “Vào đi.”

Lệnh Hồ Xung bưng canh, phía sau là Lâm Bình Chi cẩn thận bước vào nhìn Hàn Duyệt, “Sư phụ, sư nương hầm canh cho người bồi bổ thân thể.”

“Khụ khụ.” Hàn Duyệt không biết nên trả lời thế nào, có chút xấu hổ, nhìn Đông Phương, “Đặt canh lên bàn cái đã.”

“Vâng” Lệnh Hồ Xung đặt canh gà lên bàn, nhìn sư phụ mình, mắt tròn ngáp sùng bái, “Sư phụ, người đã khỏe chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Hàn Duyệt trong lòng run lên, có lệ nói, “Đây là đệ đệ sư phụ nhận thức, các con gọi thúc thúc đi.” Hàn Duyệt sợ Lệnh Hồ Xung nhắc Ninh Trung Tắc, vội chuyển sang đề tài khác.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, chút tâm tư này của Hàn Duyệt sao có thể giấu được y, chẳng qua y không vạch trần, mở miệng nói, “Trách không được sư phụ các người khen các người mãi, quả nhiên đều là nhất biểu nhân tài.”

Hàn Duyệt thấy Đông Phương không hổ là Đông Phương, lời này mà cũng nói được, nếu không phải hắn rõ ràng mọi chuyện, nghe xong lời này khẳng định sẽ cười toét.

Lệnh Hồ Xung gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng mở miệng nói, “Chào thúc thúc.”

Lâm Bình Chi lại không đơn thuần như vậy, nó biết đây là đệ đệ sư phụ mình nhận thức, nói cho cùng thì vẫn phải nể mặt sư phụ, chẳng qua nghe được khen ngợi thì vẫn rất vui vẻ, “Chào thúc thúc.”

“Tròng thời gian này, các con có ngoan ngoãn luyện công không?” Hàn Duyệt muốn đuổi hai tên này đi thật nhanh, để có thể nói vài câu thân mật với Đông Phương.

“Có, sư thúc tổ quản rất nghiêm.” Nhắc tới chuyện này, mắt Lệnh Hồ Xung sáng lên, “Con cùng sư đệ đều ngoan ngoãn luyện công.”

“Vậy là tốt rồi, cơm chiều đưa vào phòng ta, ta mệt rồi, các con ra ngoài trước đi.” Hàn Duyệt thấy được mình đã biểu đạt quan tâm xong, bắt đầu đuổi người.

“Vâng” Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi nghe vậy đều hành lễ chuẩn bị lui ra.

Hàn Duyệt trong lòng cao hứng, còn chưa kịp thở ra một hơi, Lệnh Hồ Xung đã nói một câu, làm Hàn Duyệt hận không thể trực tiếp nhét nó vào bụng mẹ, tái sinh lại một hồi.

Càng thêm khẳng định chuyện mình cùng Lệnh Hồ Xung bất tự không hợp.

“Thúc thúc, sư nương đã dọn phòng của thúc xong rồi, con dẫn thúc đi nhé.” Lệnh Hồ Xung nghe sư phụ nói mệt, tất nhiên nghĩ hắn cần nghỉ ngơi, cho nên rất nhu thuận mở miệng.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, liền biết hắn nghĩ cái gì, không khỏi bật cười, đứng dậy, nói, “Được rồi, Duyệt ca ca, đệ đi nghỉ ngơi trước.”

Hàn Duyệt cắn răng cười một cái, “Ừ.” Trời biết hắn còn chưa thân thiết đủ với Đông Phương, người đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt ước gì mỗi một phút mỗi một giây đều ở cạnh ái nhân của mình, Hàn Duyệt tất nhiên cũng thế.

Trộm trừng Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi, Hàn Duyệt cũng đứng dậy tiễn, “Quá nhi nếu cần gì, thì nói cho huynh biết.”

“Sư phụ, người nghỉ ngơi đi, con cùng tiểu sư đệ sẽ chiều cổ thúc thúc thật tốt mà.” Lệnh Hồ Xung chủ động mở miệng.

Lâm Bình Chi cũng nói, “Đúng vậy, sư phụ người phải bồi dưỡng thân thể thật tốt.”

“Các người thật hiểu chuyện.” Hàn Duyệt hận không thể cắn bọn chúng vài cái, ánh mắt ai oán nhìn Đông Phương, khen ngợi.

“Ha ha, là sư phụ sư nương sư thúc tổ dạy tốt.” Lệnh Hồ Xung tuy rất vui vì được sư phụ khích lệ, nhưng cũng khiêm tốn chút.

Hàn Duyệt không còn sức nói chuyện tiếp, phát phát tay, sợ mình bước lên đá Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi qua một bên.

Lệnh Hồ Xung nhìn sư phụ như vậy, càng nhận định thân thể hắn chưa khỏi hẳn, nói, “Sư phụ chúng con đi trước, người nhớ uống canh gà, để con có thể dọn chén về cho sư nương, đó là sư nương tự tay nấu đó.”

“Duyệt ca ca, nhớ uống hết canh gà tẩu tử tự tay hầm cho huynh.” Đông Phương cười chân thành nhìn Hàn Duyệt, thanh âm ôn nhu nói.

Thân thể Hàn Duyệt nhất thời phát lạnh, nào dám nói chuyện, gật đầu, cầm bát ngửa đầu uống sạch canh gà, ngay cả hương vị cũng không uống ra, đưa bát không cho Lệnh Hồ Xung, “Thay ta cảm ơn sư nương con, nói với nàng, thân thể ta không sao cả, về sau đừng vất vả vậy nữa.”

“Vâng.” Nghe sư phụ quan tâm sư nương, Lệnh Hồ Xung tự nhiên vui vẻ, cầm bát không, dẫn Đông Phương đi ra ngoài.

Lâm Bình Chi đóng cửa lại. Hàn Duyệt mơ hồ còn nghe thấy Lệnh Hồ Xung nói chuyện với Đông Phương, Hàn Duyệt kinh hồn táng đảm, rất sợ Lệnh Hồ Xung nói những chuyện liên quan tới Ninh Trung Tắc.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Hàn Duyệt một đường bên ba Đông Phương lại không có ở đây, liền thấy mệt mỏi không có tinh thần, khoác áo lết lên giường, đắp chăn lên, nhắm mắt nghỉ ngơi

Chờ Hàn Duyệt mơ mơ màng màng bị dói tỉnh, liền phát hiện đã là sáng sớm hôm sau, nghĩ mình hôm qua chỉ ăn mấy khối điểm tâm, rồi uống thêm bát canh gà, ngoài ra không ăn gì nữa, hèn chi lại dói đến vậy, rửa mặt xong, chợt nghe tiếng gõ cửa.

“Duyệt ca ca, đã tỉnh rồi?” Đông Phương qua vốn định qua cùng Hàn Duyệt ăn cơm chiều, nhưng gõ cửa không thấy người ra mở, liền biết tên gốc đó khẳng định đã mệt chết rồi, cầm Lệnh Hồ Xung vào đưa cơm, để Hàn Duyệt nghỉ ngơi cho đủ.

Cùng Phong Thanh Dương với đám người Hoa Sơn ăn cơm chiều, phát hiện trách sao mà Hàn Duyệt vừa đến Hoa Sơn lại gầy, thức ăn cơ hồ đều là rau còn chưa tỉnh, mùi vị lại chẳng ngon lành, âm thầm quyết định, sau này phải tìm thêm mấy món ngon, dưỡng béo tên gốc nhà mình.

Buổi tối âm thầm liên hệ với giáo đồ của Nhật Nguyệt Thần giáo ẩn giấu trong Hành Sơn, hỏi thăm chuyện Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay, trong lòng liền nảy ra chủ ý.

Thoáng nghỉ ngơi một phen, tính thời gian Hàn Duyệt cũng sắp tỉnh, nên đi tìm Hàn Duyệt, dù sao Hàn Duyệt phải uống thuốc đúng giờ.

“Tỉnh.” Hàn Duyệt vừa nghe là thanh âm của Đông Phương, trong lòng mừng rỡ, vội ra mở cửa, mở miệng nói, “Mau vào.”

Đông Phương cười cười, vào phòng đóng cửa lại, mới vuốt đầu Hàn Duyệt, thấy Hàn Duyệt còn chưa mặc áo khoác, “Sáng sớm không sợ lạnh à.”

“Vừa thức dậy.” Hàn Duyệt đi theo cạnh Đông Phương, nhìn Đông Phương mở tủ ra, tay nải đặt bên trong còn chưa sắp xếp, mở tay nải ra, chọn một bộ y phục đưa cho hắn.

“Thay đi.” Y phục của Hàn Duyệt từ trong ra ngoài đều là Đông Phương chuẩn bị cho hắn, Đông Phương lấy mấy bộ y phục trong tay nải ra xếp lại, rồi đặt vào trong ngăn tủ.

Hàn Duyệt cầm y phục, thay vào, nhìn Đông Phương làm việc, trong lòng khê động, bước lên ôm lấy thắt lưng Đông Phương, hôn lên má y một cái, “Đông Phương đức hạnh nhất.”

“Ta không biết hầm canh gà.” Đông Phương tựa tiểu phi tiểu nhìn Hàn Duyệt, mặt Đông Phương vì dịch dung mà trở nên bình thường, nhưng một cái liếc mắt này mà gương mặt ấy thêm chút phong tình.

“Ta có ăn ra mùi vị gì đâu.” Hàn Duyệt không nói dối, hắn lúc ấy sợ Đông Phương tức giận nên uống cho thật nhanh, nào dám tỉnh tể thưởng thức.

“Vẫn còn cơ hội mà, người đợi chút nữa có thể chậm rãi thưởng thức.” Dọn xong y phục, Đông Phương nghiêng người, giúp Hàn Duyệt chỉnh lại đai lưng, đẩy Hàn Duyệt ra, mở miệng nói, “Người bây giờ đã có thể thưởng thức rồi đó.”

Hàn Duyệt muốn hỏi lại, chợt nghe thấy tiếng đập cửa, thanh âm Ninh Trung Tắc theo đó truyền vào, “Sư huynh, tỉnh chưa? Muội mang thức ăn cho huynh.”

Hàn Duyệt nhất thời có loại cảm giác không nói nên lời, ôm Đông Phương hôn một cái, mới đi mở cửa, “Đã tỉnh rồi.”

Ninh Trung Tắc cầm một cái khay, nhìn Hàn Duyệt cười, “Sư huynh hẳn đã đói rồi.”

“Kỳ thật không quá đói.” Hàn Duyệt nghiêng người cho Ninh Trung Tắc vào, trộm nhìn Đông Phương.

“Tẩu tử.” Đông Phương cười đỡ khay, mở miệng nói.

“Ta đang định gọi nghĩa đệ cùng ăn cơm a.” Ninh Trung Tắc ngạc nhiên nhìn đệ đệ trượng phu mình nhận thức sớm vậy đã tìm tới trượng phu, cười cười, hẳn là do ở nơi xa lạ này y chỉ biết mỗi mình trượng phu.

“Vừa lúc, ta đang đói đây, vậy mặt dày ăn chút cơm tẩu tử làm cho Duyệt ca ca vậy.” Đông Phương cười híp mắt, ngữ khí thành khẩn.

Hàn Duyệt nghe hết hồn, vội nói chen vào, “Nếu đói bụng, vậy mau ăn đi.”

Ninh Trung Tắc dọn thức ăn ra, một đĩa rau, một đĩa dưa muối, ba bát cháo, còn cả một đĩa màn thầu, Hàn Duyệt nhìn thức ăn, theo thói quen, cầm một cái màn thầu đưa cho Đông Phương trước, định lấy thêm cái nữa để ăn, thì thấy Ninh Trung Tắc nhìn hắn, tầm mắt dừng ở cái màn thầu hắn đang cầm, Hàn Duyệt đưa nó cho Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc mặt đỏ lên, nhận lấy màn thầu, trong lòng thấy trượng phu vẫn rất quan tâm tới mình, rất vui vẻ, Đông Phương liếc nhìn Hàn Duyệt, thấy hắn tội nghiệp nhìn mình, cuối cùng không đành lòng, gấp dưa rau xanh bỏ vào bát hắn, mở miệng nói, “Duyệt ca ca, đừng uống cháo không, ăn chút thức ăn đi.”

Hàn Duyệt lúc này mới yên tâm, một hơi ăn xong dưa rau Đông Phương gấp, dù không phải thứ mình thích ăn, nhưng đó là do Đông Phương gấp cho mình, Hàn Duyệt vẫn ăn rất vui vẻ.

Ninh Trung Tắc nhìn, nghĩ trượng phu mình thích ăn rau, cũng gấp một ít bỏ vào bát hắn, “Sư huynh ăn nhiều một chút.” Lại gấp một ít cho nghĩa đệ, “Nghĩa đệ cũng ăn đi.”

“Cám ơn tẩu tử.” Đông Phương cười đến sáng lạn.

Hàn Duyệt trong lòng rối rắm, cúi đầu ăn cơm, trong lòng bị thúc được một việc rất , tình huống bây giờ có tính là lão bà cũng tiểu tình nhân gặp nhau?

Bất quá, Hàn Duyệt không dám hỏi ra, nếu Đông Phương biết hắn nghĩ như vậy, sợ hắn sẽ không có kết quả gì tốt.

Hàn Duyệt nghĩ vậy, thấy không còn đói bụng, chỉ ăn một ít nữa, liền buông đĩa.

Ninh Trung Tắc thấy trượng phu ăn quá ít, khê nhú mày, lo lắng hỏi, “Sư huynh, sao không ăn thêm chút nữa?”

“Ăn no rồi.” Hàn Duyệt không có hứng ăn uống, vạ phần nhớ những thứ mình ăn lúc ở cùng Đông Phương. Tổng thể mà nói, Tiny teacup Hàn Duyệt, là một con chó nhỏ bị cưng chiều tới hỏng rồi.

Từ cần kiệm chuyển sang xa hoa thì dễ, nhưng từ xa hoa mà chuyển sang cần kiệm thì khó. Hàn Duyệt bây giờ không phải là người bình thường nào cũng nuôi nổi.

Đông Phương tất nhiên biết nguyên nhân, kỳ thật không nói Hàn Duyệt, Đông Phương cũng không vừa lòng, thức ăn như vậy, sao có thể bồi bổ thân thể Hàn Duyệt.

Chẳng qua, Đông Phương nghĩ, những món này hẳn là làm theo khẩu vị của Nhạc Bất Quần, đây cũng là nguyên nhân Hàn Duyệt không thích ở Hoa Sơn.

Tuy rằng hẳn dùng thân thể Nhạc Bất Quần, nhưng hẳn vẫn là Hàn Duyệt, không muốn sống ở dưới bóng Nhạc Bất Quần. Nghĩ đến đây, Đông Phương càng thêm đau lòng tên gốc nhà mình.

Tuy rằng đau lòng, nhưng cũng rất vừa lòng, như vậy rất có lợi cho cảm tình giữa hai người, Hoa Sơn cứ mãi đuổi theo bóng Nhạc Bất Quần là tốt rồi.

Hàn Duyệt là của y, có y yêu thương là đủ rồi.

Không lâu sau, Ninh Trung Tắc cùng Đông Phương cũng buông đũa, Ninh Trung Tắc dọn bàn, mở miệng nói, “Sư thúc bảo muội nói với huynh, Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay, vào chính Ngọ ngày mai.”

Hàn Duyệt nghe xong cả kinh, theo bản năng nhìn Đông Phương, Đông Phương tối hôm qua đã biết tin này, đến chỗ Hàn Duyệt chính là vì muốn cho hắn biết, nhìn thấy ánh mắt của Hàn Duyệt, gật đầu.

“Sư muội, ta cùng Quá nhi ra ngoài trước, đi xem tình huống thế nào.” Hàn Duyệt đứng lên, hắn nhớ Tả Lãnh Thiền đã có an bài từ trước, nếu Lưu Chính Phong ngày mai chậu vàng rửa tay, thì hôm nay Tả Lãnh Thiền đã sắp xếp ổn thỏa.

Ninh Trung Tắc sững sốt, không biết trượng phu vì sao quan tâm Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay như vậy, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cho là vì quan hệ giữa sư thúc cùng Mạc Đại tiên sinh.

“Sư huynh chú ý thân thể.” Ninh Trung Tắc thấp giọng nói.

“Không sao.” Hàn Duyệt phát tay, liền đi ra ngoài.

“Tẩu tử, ta về sau sẽ chiếu cố Duyệt ca ca.” Đông Phương đi đến cạnh Hàn Duyệt, nói với Ninh Trung Tắc.

“Ha hã, cũng phải chiếu cố cả bản thân nữa.” Ninh Trung Tắc dù cảm thấy lời nghĩa đệ này nói có chút kỳ lạ, nhưng không nghĩ nhiều.

Hàn Duyệt cùng Đông Phương ra khỏi phòng, hỏi nơi Lưu Chính Phong ở, liền đi ra ngoài. Nhà Lưu Chính Phong dù ở Hành Sơn, nhưng vẫn cách Hành Sơn phải một đoạn.

Đông Phương lấy được ra, đổ một viên cho Hàn Duyệt uống, đợi đến lúc không còn thấy ai, mới lấy một bọc điểm tâm nhỏ, đưa cho Hàn Duyệt, “Đồ ngọt.”

Nhìn trượng phu mình đi rồi, Ninh Trung Tắc thu dọn chén bát, nghĩ một chút, liền đi đến chỗ tử y phục, hôm qua trượng phu một như vậy, hẳn còn chưa thu xếp đồ đạc.

Mở tử y phục ra, chỉ thấy một xấp y phục bày đặt chỉnh tề, Ninh Trung Tắc sững sốt, nàng biết sư huynh dù không phải loại người cái gì cũng không biết làm, nhưng mấy chuyện xếp y phục này, hẳn vẫn không thích, bình thường đều là nàng thu xếp.

Nhìn y phục chỉnh tề nằm trong ngăn tủ, Ninh Trung Tắc cười, lại có chút đau lòng, hẳn là trượng phu ở bên ngoài quá lâu, không ai chiếu cố, vừa định đóng tủ lại, bỗng nhiên nhìn thấy tay áo một bộ y phục màu trắng có thêu hoa văn rất tinh xảo.

Ninh Trung Tắc sững sốt, cảm lấy bộ y phục kia nhìn kỹ, y phục thuần trắng, vạt áo cùng cổ tay đều có hoa văn thêu bằng chỉ bạc, không nhìn kỹ thì khó mà thấy được.

Vượt đường chỉ thêu, sắc mặt Ninh Trung Tắc tái đi, y phục thế này sư huynh tuyệt đối sẽ không mua, hơn nữa bên ngoài chưa chắc có bán.

Tinh xảo dụng tâm thể này, rất khó mua được ở ngoài, ngón tay khê vuốt hoa văn, Ninh Trung Tắc chậm rãi thở dài một hơi.

Hết đệ lục thập chương – Manh mỗi từ y phục Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 61 – TRI KỶ LƯU CHÍNH PHONG

Đi đến đoạn đường vắng người, Hàn Duyệt xích lại gần Đông Phương, ngón út câu lấy ngón út của Đông Phương, bắt đầu đắc ý cười.

Đông Phương đã sớm phát hiện động tác mờ ám của Hàn Duyệt, lại ra vẻ không thấy, dù sao đây cũng là một loại tình thú, nhìn Hàn Duyệt đắc ý, Đông Phương cũng thấy thú vị.

Đây hẳn là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi đi, rõ ràng là động tác vô cùng ngốc nghếch, mà trong mắt tình nhân, đó lại là xinh đẹp.

Đi lúc sáng sớm, nhưng vì Hàn Duyệt kéo dài, nên con đường kỳ thật không xa, lại đi đến giữa trưa mới tới. Dọc đường không có phong cảnh đẹp, chỉ có hoa cỏ rất bình thường, nhưng trong mắt họ, lại có một loại phong tình khác, phong cảnh động lòng người nhất chính là người ở cạnh mình.

Phủ đệ của Lưu Chính Phong qua lớn, nhưng cũng không nhỏ, Hàn Duyệt đi trước, Đông Phương đi bên phải cách sau Hàn Duyệt nửa bước, mắt nhìn bốn phía, khóe miệng hơi cong lên, lại không nói gì.

Lập tức có người bẩm báo với Lưu Chính Phong, Hoa Sơn tiên chương môn Nhạc Bất Quần đang ở cửa, Lưu Chính Phong đứng dậy, bước nhanh ra ngoài.

Mạc Đại tiên sinh đã nói với ông, Nhạc Bất Quần sẽ đến, chỉ là Lưu Chính Phong thật không ngờ, Nhạc Bất Quần lại tới sớm như vậy, Lưu Chính Phong nghĩ người nợ nhiều lắm là ngày mai trong buổi lễ sẽ đến ngồi một lát rồi thôi.

Đi tới cửa, thấy nam tử một thân thanh sam mặt như Quan Ngọc, thần thái đầy chính khí đứng bên ngoài, Lưu Chính Phong bước tới trước, ôm quyền nói, “Nhạc huynh đệ, hạ nhân không hiểu chuyện.” Lại nhìn Đông Phương đằng sau, “Đây là Dương huynh đệ đi, sư huynh hôm qua khi gặp ta, cũng nhắc tới người, quả nhiên là nhất biểu nhân tài.”

Hàn Duyệt nhìn Lưu Chính Phong, trên dưới bốn mươi tuổi, mặc trường bào bằng lụa màu tương, tuy nói không tuấn mỹ, nhưng cũng không có cảm giác phúc hậu như trong Tiểu ngạo, ngược lại có một loại khí chất hiền hoà, làm người ta bất giác muốn tiếp cận.

Hàn Duyệt biết ông là hảo huynh đệ của đại ca Khúc Dương, tất nhiên là không dám qua quýt, mở miệng nói, “Lưu huynh mời đi trước.”

Lưu Chính Phong cười gật đầu, không chối từ, ông thấy mắt nhìn người của sư huynh quả nhiên không tồi, Hoa Sơn tiên chương môn Nhạc Bất Quần này, chưa kể đến phong tư trác tuyệt, khí thế thanh cao, chỉ xem thái độ, cũng đủ để xác định người này xử sự khiêm tốn hữu lễ.

Nếu hẳn làm Ngũ nhạc chương môn, Ngũ Nhạc kiếm phái nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều. Chỉ là, mình. dù đã quyết định rời khỏi giang hồ, nhưng ông vẫn là Hành Sơn đệ tử, trong lòng dĩ nhiên phải lo lắng cho Hành Sơn sau này.

Chạm vào ngọc tiêu giấu trong tay áo, nghĩ đến lúc cùng người nợ hợp tấu khúc Tiểu ngạo giang hồ tiêu sái tùy tính, liền thấy thoải mái, dù thấy mình rời khỏi giang hồ, thật có lỗi khi để sư huynh gánh vác hết mọi chuyện trong phái, nhưng bản tính của ông vốn thế, ông từ lâu đã chán ghét phân tranh nơi này.

Từ xưa chính tà bất lưỡng lập, lúc trước kết giao với Khúc Dương, ông không biết thân phận Khúc Dương, nhưng dù biết, cũng không thấy Khúc Dương tà ác, dù ông không để ý Khúc Dương là trưởng lão của Nhật Nguyệt Thần giáo, nhưng chuyện này nếu để ngoại nhân biết, sợ sẽ có ảnh hưởng tới Hành Sơn.

Nhưng, muốn ông tuyệt giao với tri âm khó cầu này, ông vạn phần không muốn. Cho nên rời khỏi giang hồ là lựa chọn tốt nhất, Chỉ cần rời khỏi giang hồ, không hỏi chuyện giang hồ, cho dù bị người khác phát hiện ông tương giao với Khúc Dương, cũng sẽ không liên lụy Hành Sơn.

Nghĩ đến đây, lại thấy cùng hảo hữu du sơn ngoạn thủy, tại nơi thanh sơn nước biếc cảm tiêu hòa minh, cuộc sống như vậy mới là thứ ông vẫn lui theo đuổi.

Đông Phương luôn âm thầm quan sát Lưu Chính Phong, kỳ thật thủ hạ của y sớm đã đưa cho y tư liệu về Lưu Chính Phong, nhưng bây giờ nhìn tận mắt, Đông Phương cũng thấy mắt nhìn người của Khúc Dương không tồi, Lưu Chính Phong tuy nói dung mạo không có gì đặc sắc, nhưng đôi mắt thanh minh, không phải hạng người cũ kỹ gian tà.

Lưu Chính Phong mời hai người vào đại sảnh, chờ hạ nhân bưng trà lên, mới mở miệng nói, “Nhạc huynh đệ, sư huynh vẫn tán thưởng tính tình Nhạc huynh đệ, giang hồ vẫn thịnh truyền Nhạc huynh đệ là quân tử có danh, bây giờ gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Lưu huynh quá khen, Bất Quần kỳ thật là một kẻ bình thường rất trọng sĩ diện mà thôi, bây giờ võ công đã bị phế hết rồi.” Hàn Duyệt mới nghe Lưu Chính Phong khen Nhạc Bất Quần quân tử, trong lòng lại buồn bực, Nhạc Bất Quần là quân tử không sai, chẳng qua là ngụy quân tử.

Lưu Chính Phong nhìn sắc mặt hắn, thấy hắn dù nói vậy, nhưng trên mặt không có tự ti hoặc tự oán, càng thấy người này tính cách cứng cỏi, trí tuệ hơn người, “Nhạc huynh đệ, người nhất định sẽ có một phen thành tựu.”

Hàn Duyệt há miệng thở dốc, không biết nên nói gì cho phải, dù sao theo hắn thấy, chuyện hắn làm tốt nhất chính là có Đông Phương làm tình nhân, nhưng Hàn Duyệt cũng không phải tên ngốc, không dám nói ra câu này, lại nghĩ tới quan hệ giữa Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương, hắn không muốn lừa Lưu Chính Phong, chỉ đành im lặng, cầm chén trà lên uống.

Ngón tay Đông Phương vuốt vành chén, nhìn Hàn Duyệt, Hàn Duyệt có đôi khi thiếu linh động, nhưng với ánh mắt của Đông Phương, hắn luôn rất linh động, mở miệng nói, “Lưu huynh, tại hạ có vài chuyện muốn nói riêng với Lưu huynh, có thể không. . . .” Nói xong nhìn hạ nhân bốn phía.

Lưu Chính Phong hiểu hắn có chuyện muốn nói, trong lòng cũng tin tưởng nhân cách Nhạc Bất Quần, liền gật đầu, đứng dậy vươn tay mời, nói, “Mời vào thư phòng nói chuyện.”

Hàn Duyệt cùng Đông Phương đứng dậy, đi theo sau Lưu Chính Phong, đến thư phòng.

Thư phòng Lưu Chính Phong cách đại đường một khoảng, hậu viện không quá tinh xảo, lại lộ ra một nét thiên nhiên khác biệt, không có giả sơn hay suối nhỏ, chủ yếu là hoa cỏ, trong viện thậm chí không có cả hạ nhân.

Lưu Chính Phong đẩy cửa bước vào một căn phòng, bên trong bày đặt các giá sách khắc gỗ, trong đó một giá sách chứa toàn khúc phổ, một giá sách lại chứa toàn tập thư (những loại tiểu thuyết loại xưa hoặc tạp bút).

“Nơi này không có ta phân phó không ai đến, hai vị có gì cần nói thì cứ nói ra.” Lưu Chính Phong mời họ ngồi xuống, mới mở miệng nói.

Hàn Duyệt chớp mắt, nhớ đến những vấn đề lúc đi đường Đông Phương đã dạy, nói, “Lưu huynh bình thường làm việc rất nghiêm chỉnh, đối nhân xử thế quang minh lỗi lạc, hơn nữa võ công trác tuyệt, đường đường một nam tử hán vì sao lại chấp nhất với quan tước nhỏ bé, chẳng lẽ muốn thăng quan phát tài?”

Lưu Chính Phong trong lòng run lên, lúc trước ông chọn con đường này, cũng từng nghĩ sẽ bị thế nhân ngờ vực, nhng lúc thật sự nghe đánh giá thế này, trong lòng vẫn không tránh được thương cảm, mặt dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng bi thương lại hiện rõ trong mắt, đồng thời cũng có cả kiên quyết.

Hàn Duyệt không đành lòng, nhưng hắn tin Đông Phương, Đông Phương bảo hắn nói vậy, nhất định có ý của mình, “Quan trọng nhất là, vì sao Lưu huynh muốn làm một tiểu võ quan, đó không phải tự bôi bẩn thanh danh của người sao?”

Lúc trước xem Tiểu ngạo giang hồ, đối với chức vị của Lưu Chính Phong, Hàn Duyệt cũng từng nghi vấn, tuy biết triều đình chiêu mộ võ lâm nhân sĩ, nhưng vì sao người khác không tìm lại cố tình tìm Lưu Chính Phong, trên đường nghe Đông Phương nói, mới biết, nguyên lai không phải triều đình chiêu mộ, mà là Lưu Chính Phong tự mình đến cầu, triều đình vừa lúc muốn quản lý võ lâm nhân sĩ, liền thuận theo thời thế.

Triều đình lại lo lắng, người trong võ lâm đa phần là những kẻ tính tình cổ quái, sợ không nghe lệnh, nên không dám phong quan quá lớn, liền cho ông ta một chức quan nhỏ nhoi, cũng chứng tỏ thái độ của triều đình đối với võ lâm nhân sĩ.

Lưu Chính Phong trong lòng dù bị phần, nhưng cũng không hối hận, một bên là sư huynh, một bên là tri kỷ hảo hữu, ông bị kẹt ở chính giữa, không thể lựa chọn, dùng danh nghĩa nhậm chức triều đình để thoát khỏi võ lâm, khổ tâm như vậy chỉ là vì đặt mình ngoài vòng tình phong huyết vũ của những tranh đấu chốn võ lâm, lại đồng thời bảo vệ sư môn cùng hảo hữu.

Trầm tư một lát, Lưu Chính Phong trong lòng tuy còn rối loạn, nhưng vẫn chú ý, người nọ tuy rằng là chất vấn mình, nhưng vẫn xưng mình là Lưu huynh chưa từng thay đổi.

“Nhạc huynh đệ, người đến cùng muốn nói cái gì?” Lưu Chính Phong chính sắc hỏi.

“Lưu huynh một khi đã nói như vậy, vậy tại hạ cũng không giấu giếm nữa, Lưu huynh vì sao lại cùng ma giáo trưởng lão tương giao?” Về ngoài Hàn Duyệt vốn đầy chính khí, lúc này lại nghiêm túc mở miệng, thật có vài phần khí thế.

Lưu Chính Phong cả kinh, chuyện ông tương giao với Khúc Dương, vì tránh phiền toái mà luôn cẩn thận, không ngờ lại sớm bị ngoại nhân biết được.

“Lưu đại hiệp yên tâm, việc này là hai huynh đệ ta ngẫu nhiên biết được, người ngoài không biết.” Đông Phương nhìn Lưu Chính Phong, biết trong lòng ông nghĩ cái gì, thấy ông tuy kinh ngạc nhưng không hoảng loạn, cũng không vội vã phủ nhận hoặc giải thích, trong lòng càng thêm có hảo cảm.

“Ta cùng với người này kết giao, chỉ luận âm nhạc, không đàm chuyện môn phái.” Lưu Chính Phong không biết chuyện của ông cùng Khúc Dương, hai người họ biết nhiều ít, không đề cập tới tên Khúc Dương, tránh liên lụy Khúc Dương.

“Người trong tà phái, mỗi người đều muốn tru diệt, người ngoại kết giáo là trưởng lão của tà phái.” Mắt Đông Phương sáng như đuốc nhìn Lưu Chính Phong, nói.

Mặc dù không biết Lưu Chính Phong nghe được lời này, trong lòng suy nghĩ thế nào, Hàn Duyệt lại thấy có chút, Nhật Nguyệt Thần giáo là tà giáo, mà Đông Phương chính là Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ, xem như đại nhân vật trong tà giáo, người như vậy, lại đầy chính khí nói người trong tà giáo, ai cũng muốn tru diệt, cứ thấy thật quái dị.

Nếu không phải Hàn Duyệt biết thân phận của Đông Phương, bỗng nghe y nói như thế, sợ sẽ nghĩ y có thâm cừu huyết hận với Nhật Nguyệt Thần giáo.

Lưu Chính Phong có chút tức giận, nhìn Hàn Duyệt cùng Đông Phương, nghiêm túc nói, “Khúc đại ca tuy là người trong ma giáo, nhưng từ trong tiếng đàn của huynh ấy, ta biết tính cách huynh ấy thanh cao, rất có tâm hồn quang phong vũ nguyệt, là một quân tử.” (nguyên tác)

“Hừ, người trong tà giáo, mỗi người đều là hạng người miệng đầy dối trá, bội bạc.” Đông Phương vừa lòng lời đáp của Lưu Chính Phong, lại cố ý thử.

Hắn mặc dù nghe Hàn Duyệt kể Tiểu ngạo giang hồ, biết đến cuối cùng, Lưu Chính Phong không phản bội Khúc Dương, thậm chí cùng Khúc Dương chết, nhưng mọi thứ đã sớm biến hóa, Nhạc Bất Quần đã là Hàn Duyệt, thời gian cũng bị đẩy đi sớm không ít, ai dám cam đoan, Lưu Chính Phong có còn là Lưu Chính Phong nguyên ý vì tri kỷ mà hy sinh tính mạng không.

“Ngôn ngữ văn tự có thể làm giả, tiếng đàn tiếng tiêu lại là tiếng lòng, hoàn toàn không thể làm giả được.” (nguyên tác) Lưu Chính Phong tuy biết thể nhân luôn có hiểu lầm sâu sắc với người trong Nhật Nguyệt Thần giáo, nhưng ông không cách nào chịu được người khác giáp mặt nói tri kỷ của mình như vậy, “Ta rời khỏi giang hồ, là quyết định của một mình ta, không quan hệ tới Khúc đại ca.”

Đông Phương nhìn vào mắt Lưu Chính Phong, chậm rãi gạt đầu, mở miệng nói, “Nhớ kỹ những lời người nói hôm này.”

Lưu Chính Phong vốn chuẩn bị một đồng lí do để phản bác, nhưng nghe xong lời này, nhất thời sững sốt, thấy như mình đã nghe lầm.

Hàn Duyệt chớp mắt, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, biết Lưu Chính Phong xem như vượt ải, cũng là lúc hắn lên sân khấu.

“Ngũ Nhạc kiếm phái không phải tất cả đều tốt, Nhật Nguyệt Thần giáo cũng không phải toàn người xấu.” Hàn Duyệt suy nghĩ nửa ngày, mở miệng nói.

Lưu Chính Phong nghe xong, trong lòng rất cảm động, thấy người này thâm minh đại nghĩa, chờ Hàn Duyệt nói tiếp, lại thấy Hàn Duyệt nhàn nhã tựa vào ghế, dáng vẻ tiêu sái.

Đông Phương tất nhiên biết tính tình Hàn Duyệt, nhìn Lưu Chính Phong, bỗng thấy buồn cười, nhưng lại không muốn hủy hình tượng Hàn Duyệt trong mắt người khác, tiếp lời, “Chúng ta nghĩ như vậy, người nghĩ rằng người khác cũng nghĩ vậy sao? Trên đời này không cơn gió nào không ra khỏi tường.”

Lưu Chính Phong nhũu mày, “Ta rút khỏi giang hồ, không can hệ tới chuyện bọn họ, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Hoa Sơn của ta, lúc trước cũng không có thù oán với ai, nhưng cuối cùng chẳng phải cũng bị người khác châm ngòi, dẫn đến kiếm khí chi tranh đó sao. Tại hạ một mực ở Hoa Sơn dạy đồ đệ, không phân tranh với ngoại giới, không phải cũng bị người hạ độc, làm võ công mất hết đó sao.” Hàn Duyệt nói tuy có thật có giả, nhưng đây đều là sự thật mà đám người Phong Thanh Dương trong lòng hiểu rõ lại không nói ra ngoài.

Lưu Chính Phong thân là sư đệ của Mạc Đại tiên sinh, việc này tất nhiên biết một ít. Lúc này nghe vậy, trong lòng cũng có chút nghi ngờ, bỗng nhiên lo lắng cho ngày mai mình chậu vàng rửa tay rời khỏi giang hồ.

Đã biết đây là một cách trốn tránh, vậy thật sự có thể đi được sao? Lưu Chính Phong không khỏi do dự, nhìn Hàn Duyệt cùng Đông Phương, “Các người, đã biết chuyện gì?”

“Thật không dám giấu diếm, Khúc Dương tại hạ cũng có quen.” Hàn Duyệt nói như không làm người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng, nhìn thấy Lưu Chính Phong cười tủm tỉm mở miệng nói.

Hàn Duyệt thuần túy là muốn xem Lưu Chính Phong kinh ngạc, chỉ cho đó là trò đùa, nhưng Lưu Chính Phong tuy kinh ngạc, nhưng mặt lại không có quá nhiều biểu tình, chỉ nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt rất thất vọng, nhìn Đông Phương, Đông Phương tất nhiên biết tâm tư Hàn Duyệt, lộ ra một nụ cười. Dịch dung mặc dù che khuất bề ngoài tuyền tú của Đông Phương, nhưng một nụ cười này, lại mang theo phong tình vạn chủng, Hàn Duyệt không khỏi xem ngẩn người.

Đông Phương vừa lòng ảnh hưởng của mình đối với Hàn Duyệt, lại không muốn ngoại nhân phát hiện quan hệ giữa họ quá sớm, dù sao đây cũng xem là một nhược điểm, thân phận hiện tại của Hàn Duyệt không cho phép hắn có một vết nhơ nào, nên chủ động mở miệng, “Bên ngoài Lưu phủ, đã sớm có thám tử canh giữ nhiều ngày.”

Lưu Chính Phong không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào Đông Phương, Đông Phương bình tĩnh đối mặt, cũng không nói gì.

Không khí như vậy, cho dù là Hàn Duyệt không có mắt, cũng không dám tùy ý mở miệng, nhưng Hàn Duyệt thấy có Đông Phương ở đây, hẳn tuyệt đối an toàn, nên không quá để ý, giao hết mọi chuyện cho Đông Phương là tốt rồi.

Hồi lâu, Lưu Chính Phong mới thở dài, đứng lên, “Nhị vị xin chờ một lát.”

Đông Phương biết ông phải đi ra ngoài chứng thực, cũng không để ý, nếu bọn họ mới nói mấy câu mà Lưu Chính Phong đã tin, thế thì Đông Phương sẽ khinh thường ông.

Hàn Duyệt nhìn Lưu Chính Phong đi ra ngoài, nhưng nhìn bóng ông lại có cảm giác tiêu điều, tựa như trong phút chốc ông già đi rất nhiều, chờ cửa khép lại, Hàn Duyệt mới mở miệng hỏi, “Làm sao vậy nhỉ?”

Một câu không đầu không đuôi thế này, cũng chỉ có Đông Phương hiểu nổi, vươn tay vuốt mặt Hàn Duyệt, “Mặc kệ là thật là giả, ông ta cũng bị thương.”

Vươn tay nắm lấy tay Hàn Duyệt, tinh tế cọ xát lòng tay hắn, “Nếu là thật, như vậy chứng tỏ trong Ngũ Nhạc kiếm phái có người muốn đối phó ông ta. Nếu là giả, thì là sư huynh ông ta không có mắt nhìn người, còn trong Ngũ Nhạc kiếm phái có người muốn lợi dụng ông ta, ông ta sao có thể không thương cảm?”

Hàn Duyệt xem như hiểu được, lại thấy thật thê lương, kỳ thật Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay rời khỏi giang hồ không tổn hại tới lợi ích kẻ nào, nhưng những kẻ đó lại vì lợi ích của mình, mà không chịu tha cho ông.

Chính phái cùng tà phái, rốt cuộc là ai ác hơn ai? Nghĩ đến đây, không khỏi nhìn Đông Phương, đứng dậy đến gần y, xoay người nhẹ nhàng hôn lên môi Đông Phương, mang theo vài phần thành kính, quả nhiên chỉ có Đông Phương.

Đông Phương cười khê, hai tay ôm cổ Hàn Duyệt, mở miệng, lưỡi chủ động vói vào trong miệng Hàn Duyệt, hai lưỡi quấn lấy nhau, giao triền mút hút, trong kích tình lại mang theo ôn nhu.

Lưu Chính Phong chỉ ra ngoài dạo một vòng, đã phát hiện có mấy người mai phục, lại chỉ xem như không phải hiện, lần nữa về phòng.

Đám người kia võ công dù không tính cao, nhưng công phu ẩn nấp thì không thấp, nếu không phải ông tự mình ra ngoài chú tâm quan sát, sợ sẽ không phát hiện.

Mà mấy ngày nay, ông bận rộn chuyện chậu vàng rửa tay, cho dù là hôm qua đi Hành Sơn tìm sư huynh, cũng vội vã không kịp tra xét, nên không phát hiện được. Nếu không phải hôm nay cố ý tra xét, chỉ sợ ông cũng không biết chuyện, đi về thư phòng, trong lòng đã hiểu, chuyện Ngũ Nhạc kiếm phái lần nữa chọn mình chủ, đã xác định mình chủ là Nhạc Bất Quần họ cũng không có nói dối.

Những người đó sợ là Tung Sơn Tả Lãnh Thiên phái tới, hẳn là vì mình chủ vị .

Đẩy cửa thư phòng ra, lại ngậy ngẩn thật lâu, vội vào phòng đóng cửa lại, “Sao người lại tới đây?”

“Ta không thể tới sao?” Khúc Dương tựa tiểu phi tiểu, nhìn Lưu Chính Phong hỏi.

“Nơi này không an toàn.” Lưu Chính Phong đi đến cạnh Khúc Dương, mở miệng nói.

Khúc Dương nhìn Đông Phương, lại nhìn Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Nghĩa đệ ta ở chỗ này, sao lại không an toàn.” Nếu là không an toàn, giáo chủ nhà mình cũng sẽ không gọi mình đến.

Tuy rằng vừa rồi nhận được tin giáo chủ triệu tập, ông cũng kinh ngạc, nhưng dấu hiệu độc đáo đó, không thể là giả, cho nên ông tới.

Thừa dịp Lưu Chính Phong không có mặt, giáo chủ đã nói rõ tình huống hiện tại, Khúc Dương trong lòng cảm động, tất nhiên biết đều là vì Hàn Duyệt, nếu không giáo chủ sẽ không phí thời gian tới giúp mình.

Nghe họ nói chuyện, Hàn Duyệt trong lòng , nhìn Khúc Dương lại nhìn Lưu Chính Phong, trong lòng chỉ có một nghi vấn, giữa họ thật sự không có gian tình à? Mấy câu đối thoại này, sao giống lời thoại lúc tái tử giai nhân gặp lại nhau sau một thời gian dài, vì thế tục nên bị cách chia thế kia?.

Loại ý nghĩ này không chỉ mình Hàn Duyệt có, còn cả Khúc Phi Yên vẫn ngồi cạnh Khúc Dương nhăn đôi lông mi thanh tú của mình lại, thanh âm giòn vang hỏi, “Gia gia, các người có thể nói mấy câu có ích chút được không? Tỷ như thương lượng nên làm gì tiếp theo?”

Khúc Dương không tức giận, cười ha hả vuốt đầu Khúc Phi Yên, nói, “Chính Phong, người cũng ngồi đi, nơi này đều là người một nhà.”

Lưu Chính Phong nghe Khúc Dương nói như vậy, nghĩ chuyện vừa rồi mình hoài nghi, có chút áy náy, ôm quyền nói, “Chính Phong vừa rồi đã thất lễ, hiểu lầm nhị vị.”

Đông Phương cười lắc đầu, mở miệng nói, “Nếu không có hoài nghi, người không xứng là tri kỷ của Khúc Dương.”

Hết Đề lục thập nhất chương – Tri kỷ Lưu Chính Phong Đăng bởi: admin

61. Chương 61

CHƯƠNG 62 – SƠN ĐỘNG NGỌT NGÀO BIẾT BAO

“Bây giờ nên làm gì?” Khúc Phi Yên rất chững mắt bộ dáng ngây ngô của gia gia mình, chủ động mở miệng hỏi.

Đông Phương nhìn Khúc Phi Yên, Khúc Phi Yên này không phải xa lạ với Đông Phương, là cháu gái duy nhất của Khúc Dương, một người trong câu chuyện Hàn Duyệt, làm Đông Phương xem trọng.

Lúc trước Đông Phương liền thấy, nữ hài tử này chết quá đáng tiếc, nếu giao cho y, chỉ cần dạy dỗ một phen, thì nữ hài sẽ là chọn lựa tốt nhất cho chức giáo chủ Nhật Nguyệt Thần giáo sau này.

Nghĩ đến đây, tâm tư lại nổi lên, y đã có Hàn Duyệt, cũng chẳng muốn làm giáo chủ nữa, xử cao bất thắng hàn, quyền lợi làm sao có thể tự tại bằng việc có tình nhân làm bạn bên mình.

Nhưng Nhật Nguyệt Thần giáo hiện tại lại chưa tìm được người tiếp quản thích hợp, Đồng Bách Hùng đối nhân xử thế dù không sai, nhưng quá mức thô lỗ.

Đồng Bách Hùng là dũng tướng mang binh đánh giặc, nhưng không thể là một tướng quân có cái nhìn thấu đáo. Mọi công lên, tiền giáo chủ Nhâm Ngã Hành, Đông Phương không nghĩ mình rộng lượng đến mức để ông ta lần nữa làm giáo chủ, còn chưa tính lúc trước ông ta hại Hàn Duyệt chết một lần.

Sợ Nhâm Ngã Hành ngồi lên giáo chủ vị, người đầu tiên lão ta đối phó là y, kế tiếp là những thụ hạ trung với y.

Đông Phương Bất Bại tuy nói không quá keo kiệt, nhưng cũng rất mang thù, Nhâm Ngã Hành tuyệt đối không có kết cục tốt, nhưng bây giờ y lại nghĩ tới một chỗ hữu ích mới của Nhâm Ngã Hành.

Dựa theo tình tiết trong sách, Nhâm Ngã Hành sẽ bị Hưởng Vãn Thiên cứu ra, trong đó còn có sự giúp sức của Lệnh Hồ Xung cùng Nhâm Doanh Doanh, rồi họ cùng đi đoạt lại giáo chủ vị. Tân giáo chủ nhất định phải là tâm phúc của mình, quá thuận lợi tiếp nhận chức vị giáo chủ, mà không trải qua chút khó khăn thì làm sao được chứ.

Ngón tay Đông Phương nhẹ nhàng gõ lên bàn, theo một quy luật độc đáo, Nhâm Ngã Hành chính là khảo nghiệm đầu tiên mà cũng là duy nhất Đông Phương giao cho tân nhiệm giáo chủ.

“Phi Yên thấy được nên làm gì mới tốt?” Đông Phương cong môi cười.

“Ta?” Khúc Phi Yên sửng sốt, nhìn Đông Phương hỏi ngược lại.

Khúc Dương trong lòng khẩn trương, cháu gái cùng Lưu Chính Phong không biết thân phận thật của Đông Phương, nhưng ông lại biết, giáo chủ hỏi như vậy, rõ ràng là có tâm tư khác với cháu gái, nhưng, không biết đây là phúc hay là họa.

“Chính là người, người có thể nghĩ ra cách trợ giúp gia gia người không? Chính tà bất lưỡng lập, nhưng gia gia người lại chỉ có một hảo hữu này.” Đông Phương cười đến ôn nhu, thanh âm lại trầm thấp.

Khúc Phi Yên nhìn gia gia mình, lại nhìn Lưu Chính Phong, rõ ràng lâm vào trầm tư. Hàn Duyệt nhìn Khúc Dương hưng phấn không thôi, lúc này thấy họ có việc muốn nói, liền đến gần Khúc Dương, bắt đầu hỏi thăm con lừa đen nhỏ của mình.

Khúc Dương dù không biết giáo chủ tâm tư ra sao, nhưng cũng nhìn ra y không có tâm hại cháu gái mình, hơn nữa có Hàn Duyệt, Khúc Dương cũng yên tâm, bắt đầu công khai lên án Hàn Duyệt, “Con lừa đó của người, kiêng ăn, chỉ ăn táo không ăn lê, ăn chuối còn muốn lột vỏ, ăn củ cải thì chỉ ăn củ cải đỏ.”

Hàn Duyệt nghe xong, vừa lòng gật đầu, xem ra con lừa nhà mình tinh thần rất tốt, chính Hàn Duyệt cũng thấy con lừa quá mức kiêng ăn, không dễ nuôi, hẳn còn cần Đông Phương nuôi, giờ thêm con lừa nữa, Đông Phương lại phải mệt thêm, chuyển chuyển mắt, mở miệng nói, “Khúc đại ca nuôi con lừa đó tốt như vậy, tuy rằng ta cũng rất nhớ nó, nhưng vẫn phải nhịn đau tặng nó cho Khúc đại ca.”

Nói xong, không chờ Khúc Dương trả lời, liền chạy về cạnh Đông Phương, chuyên tâm nghiên cứu điều khắc trên bàn.

Khúc Dương bất đắc dĩ, nhưng nói cho cùng, con lừa đó cũng bị cháu gái nhà mình làm hư, bây giờ cháu gái ông thích nó như vậy, nếu thật phải trả cho Hàn Duyệt, sợ cháu gái sẽ là người đầu tiên phản đối, nhìn Hàn Duyệt đắc ý như vậy, ông quyết định không nói chuyện này ra.

“Lưu gia gia có nhiều người nhà như vậy, mà gia gia của ta chỉ có ta cùng Lưu gia gia.” Khúc Phi Yên suy nghĩ hồi lâu mở miệng nói, “Cho nên Lưu gia gia lo lắng càng nhiều.”

“Rồi thì sao?” Đông Phương nhìn Hàn Duyệt, thấy hắn nghiên cứu xong cái bàn lại chuyển tới cái ghế, nhưng không chịu nhìn Khúc Dương, không khỏi thấy buồn cười.

“Lưu gia gia giả chết, chỉ cần Lưu gia gia chết, không phải đã giải quyết xong?” Khúc Phi Yên chớp đôi mắt to linh động, nói.

Lưu Chính Phong nghe xong, sửng sốt, nhìn Khúc Phi Yên, ông vẫn luôn nghe Khúc Dương nói cháu gái mình trí tuệ, lần này xem như chân chính chứng kiến rồi.

Lưu Chính Phong trầm mặc, chủ ý này, không chỉ giải quyết vấn đề hiện tại của ông, lại còn bức ông tới tuyệt lộ, nếu ông thật sự đồng ý, sau này sẽ không còn người tên Lưu Chính Phong, Hành Sơn cùng Lưu phủ ông cũng không thể về nữa.

Lưu Chính Phong có thể nghĩ đến, Khúc Dương đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, nhưng Khúc Dương không nói gì, đây dù sao cũng là lựa chọn của Lưu Chính Phong, Khúc Dương bây giờ mở miệng không quá thích hợp.

Hơn nữa, Khúc Dương thân là Nhật Nguyệt Thần giáo trưởng lão, tuy nói không làm quá nhiều chuyện ác, nhưng cũng không phải hạng người lương thiện, nhìn Lưu Chính Phong trầm tư, Khúc Dương trong mắt hiện lên một tia sắc nhọn.

Đông Phương tất nhiên nhìn thấy hết thảy, mím môi cười nhạt, nhìn Hàn Duyệt còn bị vây trong trạng thái mờ mịt, mở miệng nói, “Đói bụng rồi?”

Hàn Duyệt vốn không thấy đói, nhưng nghe Đông Phương hỏi, cũng thấy đói, gật đầu, “Còn có chút mệt mỏi nữa.”

Đông Phương từ trong lòng lấy ra một lệnh bài màu đen làm từ thiết, ném lên bàn cạnh Khúc Phi Yên, “Chuyện của gia gia ngươi, giao cho ngươi.”

Khúc Phi Yên cầm lệnh bài, nhìn Đông Phương, trực tiếp hỏi, “Cái này có bao nhiêu quyền lợi?”

“Hỏi gia gia ngươi.” Đông Phương đứng lên, nhìn Hàn Duyệt, “Chúng ta đi ăn cơm.”

“Là tại hạ thất lễ, lập tức cho người chuẩn bị thức ăn.” Lưu Chính Phong hạ quyết tâm, cũng ý thức được đã tới thời gian dùng cơm, vội nói.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương, dù rất muốn cùng Khúc Dương ăn cơm, nói chuyện một phen, nhưng hắn càng muốn ở riêng với Đông Phương.

Đông Phương tất nhiên biết tâm tư Hàn Duyệt, gật đầu.

Hàn Duyệt cười híp mắt, mở miệng nói, “Không cần, chúng ta có việc khác.”

“Không cần phải quản bọn họ, Chính Phong, cho người đưa cơm tới thu phòng, ba chúng ta bàn cho xong chuyện này.” Khúc Dương đối với quan hệ giữa Hàn Duyệt cùng giáo chủ, đại khái cũng biết một ít, ông không muốn Lưu Chính Phong vì chuyện nhỏ mà đắc tội giáo chủ.

“Khúc đại ca, Lưu đại ca, tiểu Phi Yên, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, chúng ta ngày sau gặp lại.” Hàn Duyệt rút cục tụng ra câu ngày trước xem TV mình học được, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Khúc Dương thiếu chút nữa cười ra, thực nể tình ôm quyền, phối hợp nói, “Ngày khác gặp lại.”

Lưu Chính Phong kỳ quái nhìn, cứ thấy người này cùng với Quân tử kiếm mà sư huynh nói không quá giống nhau, có chút cổ quái, nhưng chuyện mình còn chưa giải quyết xong, hơn nữa họ cũng không có ý xấu với mình, nên không quá để tâm, ôm quyền nói, “Ân đức của hai vị, Chính Phong ghi tạc trong lòng, ta tiễn nhị vị ra ngoài.”

“Thúc thúc gặp lại sau.” Khúc Phi Yên ngọt ngào cười nói.

Ở cửa cùng Lưu Chính Phong cáo biệt, Đông Phương liền dẫn Hàn Duyệt tới Hành Sơn.

Hàn Duyệt dù không biết Đông Phương muốn dẫn hắn đi đâu, nhưng quả thật vạn phần tin tưởng Đông Phương, nên không hỏi nhiều, chỉ đi theo Đông Phương.

Mãi đến khi đi đến sườn núi, Đông Phương mới nắm tay Hàn Duyệt, đi thẳng về trước, đẩy qua cỏ dại cây bụi, một sơn động nhỏ bí mật cao cỡ nửa người hiện ra, Đông Phương xoay người dẫn Hàn Duyệt vào.

Vào sơn động, không có những cửa động khác, bên trong dù không tính lớn, nhưng cũng không nhỏ, đủ cho năm nam tử trưởng thành hoạt động. Trong sơn động khá sạch sẽ, đủ mọi thứ, hẳn là có người đã dụng tâm sửa sang lại rồi.

Tấm gỗ đơn giản làm giường phủ một lớp chăn đệm thật dày, còn có một cái bàn nhỏ và gia cụ. Đông Phương chỉnh lại cửa động, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Hàn Duyệt, “Chờ người giả chết rồi thì sẽ ở đây.”

Hàn Duyệt thế mới biết, đây là chỗ ẩn thân Đông Phương chuẩn bị cho hắn, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, nơi này cách Hành Sơn không xa, đến lúc đó Đông Phương có thể đến thăm hắn bất cứ lúc nào.

Hàn Duyệt trong lòng cảm động, nghiêng người ôm lấy Đông Phương, cọ cọ mặt Đông Phương, hỏi, “Chuẩn bị thật lâu rồi đúng không?”

Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt, ngồi lên giường, “Lúc trước người nói cho ta biết, họ cố ý cho người làm mình chủ, ta liền đoán, Ngũ Nhạc đại hội sẽ cử hành nơi này, theo lộ trình đến xem, Giang Nam đến Hành Sơn là gần nhất, ta liền phái người tới tìm nơi có thể ẩn thân.”

“Sau đó, lại nghe được tin, Mạc Đại quả nhiên phái người truyền tin cho Lưu Chính Phong, Hành Sơn bắt đầu chuẩn bị, xác định dự đoán của ta, cùng lúc đó tìm được nơi này, người lại hôn mê, ta đến xem qua thấy vừa lòng, liền chuẩn bị mấy thứ này.” Đơn giản giải thích, khó khăn bên trong Đông Phương không hề đề cập tới, phải ở dưới mắt Hành Sơn, chuẩn bị một nơi để người ta thoải mái sinh sống, nào phải chuyện dễ dàng.

Hàn Duyệt ôm cổ Đông Phương, hôn lên đôi môi mềm mại kia, dù ngoại nhân có nói Nhật Nguyệt thần giáo thế nào, mặc cho thanh danh Đông Phương bê bối tới đâu, trong mắt Hàn Duyệt, Đông Phương chính là Đông Phương, là Đông Phương một lòng suy nghĩ cho hắn, có nhiều bi thương tới đâu cũng sẽ kiên nhẫn mỉm cười.

Đông Phương mở miệng cùng Hàn Duyệt môi lưỡi giao triền, thuận thế nằm lên giường, gối đầu không phải loại gối đầu cứng bằng sứ men xanh hoặc bạch ngọc, mà là gối mềm nhồi bông Hàn Duyệt thích nhất, từ những chi tiết nhỏ này có thể thấy Đông Phương quan tâm Hàn Duyệt bao nhiêu.

Giữa tình nhân thân thiết là không phân biệt thời gian cùng địa điểm, môi như có ý thức, lưu luyến ở chiếc cổ dài trắng của Đông Phương, Đông Phương vươn tay ôm eo Hàn Duyệt, dù là người nằm dưới, nhưng đôi mắt kia vẫn có một loại mỉa mai ngạo nghễ.

Tách ra hai chân, chậm rãi cọ thân thể Hàn Duyệt, ý cười bên môi mang theo cả sùng nịch lẫn ôn nhu, nhẹ nhàng vỗ về lưng Hàn Duyệt, thanh âm hơi khàn khàn, ý cười nơi khóe miệng mang theo vài phần sùng nịch cùng ôn nhu, “Không đói bụng sao?”

Hàn Duyệt ngồi dậy, nhìn Đông Phương, không phải gương mặt quen thuộc, nhưng có thần sắc quen thuộc, ngón tay Hàn Duyệt miêu tả đôi mắt, vành môi Đông Phương, “Vẫn là người xinh đẹp hơn.”

Đông Phương cười khê ra tiếng, “Nguyên lai tên gốc nhà người cũng xem trọng bề ngoài.” Dù nói vậy, tay vẫn lấy ra một bình nhỏ từ trong ngực, đẩy Hàn Duyệt ra, ngồi dậy, bắt đầu tẩy dịch dung.

Hàn Duyệt nhìn thấy dung mạo thuộc về Đông Phương dần lộ ra ngoài, vừa định nói gì đó, bụng đã không chịu thua kém lên tiếng, nhất thời biểu tình nhìn Đông Phương.

Đông Phương dở khóc dở cười, nhìn Hàn Duyệt, vươn ngón tay chọc chọc trán hắn, “Người là đồ ngốc, ngoại trừ ăn còn biết cái gì.”

Hàn Duyệt ôm Đông Phương, ngậm lấy môi y, rầu rĩ nói, “Biết Đông Phương.”

Đông Phương trừng Hàn Duyệt một cái đầy phong tình vạn chủng, vừa lòng đứng dậy mở ra một ngăn tủ, lấy bao điểm tâm ném cho Hàn Duyệt sau, nói, “Ăn trước một ít đi.”

Hàn Duyệt nhận lấy điểm tâm, bỏ một khối vào miệng, nhìn Đông Phương lấy củi khô bên cạnh nhóm lửa, nấu cơm. Khối điểm tâm vừa nuốt vào nghẹn giữa họng, nửa ngày mới nuốt xuống được.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương chuyên tâm nấu cơm, không khỏi si mê, điểm tâm hương vị ngọt ngào trong tay rốt cuộc không thể hấp dẫn sự chú ý của Hàn Duyệt nữa, trong mắt hắn chỉ còn lại cái thân ảnh đang làm những động tác mới lạ kia.

Rửa tay nấu canh, trở thành một thê tử tốt, Hàn Duyệt lúc này sâu sắc nhận thức được quyết tâm của Đông Phương. Đôi tay kia, trắng nõn nà, một cây ngón châm làm cả võ lâm hoảng sợ, cũng đôi tay kia, có thể thêu ra hoa văn xinh đẹp, làm ra xiêm y tinh mỹ.

Đôi môi ấy, không ai so với Hàn Duyệt biết môi Đông Phương mềm thế nào, đôi môi ấy sẽ cong lên một độ cung tuyệt đẹp ẩn chứa sủng nịch, cũng sẽ lạnh lùng lấy đi tánh mạng rất nhiều người.

Đôi mắt kia, bình tĩnh lóng lánh, tựa như nhiên xuyên thấu hết thảy, lại như không nhìn thấy gì cả, lẻ loi cô độc.

Hết Đề lục thập nhị chương – Sơn động ngọt ngào biết bao Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 63 – H CHỈ LÀ MÂY BAY

Đông Phương không biết Hàn Duyệt suy nghĩ cái gì, nhưng loại ánh mắt mang theo mê luyến này lại làm Đông Phương vui vẻ ra mặt, múc bát canh, thổi nguội, mới gõ gõ tỉnh Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Uống chút đi, rồi ăn vài điểm tâm, hôm nay ăn đỡ mấy thứ này, ta sẽ cho thủ hạ chuẩn bị đủ mọi thứ, lần sau sẽ có món ngon.”

Hàn Duyệt cười ha hả, cầm bát canh, không dùng muỗng, trực tiếp uống một hớp, kỳ thật hương vị không ngon, thậm chí có hơi mặn, nhưng Hàn Duyệt thấy bát canh này ấm tận đáy lòng, “Ngon lắm.”

Đông Phương trước khi đưa cho Hàn Duyệt đã thử qua, sao lại không biết mùi vị thế nào, nhưng nghe Hàn Duyệt nói vậy, vẫn rất vui vẻ, “Đồ ngốc.” Luôn nói mấy câu làm y cảm động.

Ăn xong, Hàn Duyệt đang định dọn dẹp, lại bị Đông Phương cản, “Bên kia có mấy món đồ chơi, người đi xem có thích không.”

“Chúng ta cùng rửa bát xong, lại đi xem.” Hàn Duyệt cầm mấy cái bát, đi theo Đông Phương ra góc dùng nước suối dẫn vào rửa sạch mọi thứ, xong Hàn Duyệt mới ngồi lên giường nhìn mấy món đồ chơi Đông Phương chuẩn bị cho mình.

Đông Phương đến trước gương đồng, chỉnh lại mái tóc vì nhóm lửa nấu cơm mà rối loạn của mình.

Hàn Duyệt nhìn những món đồ chơi tinh xảo, trong lòng cảm động, tìm kiếm bóng dáng Đông Phương, liền thấy Đông Phương đứng trước gương đồng.

Thần sắc si mê lướt qua đáy mắt, Hàn Duyệt buông thứ trong tay đồ xuống đi đến sau Đông Phương, nâng một lọn tóc của Đông Phương trong tay, cuối xuống hôn lên vành tay xinh đẹp của y, hơi thở dồn dập, “Đông Phương. . . .” Hàn Duyệt thì thầm bên tai Đông Phương, lại không biết rốt cuộc nói gì mới tốt.

Đông Phương khi thấy Hàn Duyệt đến gần liền biết, nhưng không lên tiếng, động tác bất giác cùng hơi thở hỗn loạn của Hàn Duyệt, làm tim Đông Phương hồi nhịp, hai gò má nam nữ khó phân, vành tai xinh xắn, trong tiếng thì thầm của Hàn Duyệt ửng đỏ, đôi môi mong manh khẽ mím lại, làn mi hơi nhếch lên, đôi mắt long lanh qua gương đồng nhìn thấy Hàn Duyệt.

Vòng tay ra sau ôm lấy cổ Hàn Duyệt, thân thể mềm dẻo tựa vào lòng Hàn Duyệt, cảm nhận hô hấp hân hân càng thêm hỗn độn, môi cong lên một nụ cười.

Hàn Duyệt nhìn thân ảnh mơ hồ của Đông Phương trong gương, nụ cười trên môi dù không hiện rõ, nhưng hẳn biết nụ cười ấy chắc chắn mang theo sự tình cùng nhu tình, đáy lòng dâng trào lên cảm giác thỏa mãn sung sướng nói không thành lời. Tay trái nhẹ nhàng ôm lấy Đông Phương đầy hấp dẫn, tay phải buông lộn tóc trong tay ra, rút trăm cài bạch ngọc xuống, nhìn mái tóc xõa tung, phủ lên thân thể hai người.

Hàn Duyệt bất giác dùng trăm nâng cầm Đông Phương lên, chuyển lại, nhìn đôi môi đang cười của y, cúi đầu hôn lên cánh môi vì mím lại mà càng thêm đỏ tươi thu hút tầm mắt người khác kia, đầu lưỡi tìm tòi, liếm lấy vành môi Đông Phương, phác họa, đồng thời cũng như kể ra ái niệm si mê cùng trung thành với Đông Phương. Lưỡi chậm rãi tham nhập, liếm, mút, tiến vào khoang miệng ấm áp, liếm qua mỗi một cái răng, nâng đầu lưỡi mềm mại kia lên cùng múa với mình.

Đông Phương phối hợp theo động tác của Hàn Duyệt, hưởng thụ Hàn Duyệt hôn mình, mặc cho Hàn Duyệt xâm chiếm, nhưng bàn tay không an phận ôm lấy cổ Hàn Duyệt, từng chút lướt lên, rút trăm cài tóc Hàn Duyệt xuống, đôi mắt phong tình vạn chủng thấy mái tóc dài Hàn Duyệt chảy xuống, quyến rũ trong mắt càng thêm nồng đậm.

Sợi tóc lướt gò má hai người, lạnh lẽo tinh tế, Hàn Duyệt chấm dứt nụ hôn làm người ta trầm mê kia. Bỏ trăm cài xuống xoay người Đông Phương lại, ngón tay dọc theo lòng ngực Đông Phương lướt xuống, rút đai lưng, trút y phục, từng phần từng phần vứt xuống đất.

Hàn Duyệt nhìn từng phần thân thể thuộc về Đông Phương lộ ra, vừa định nói gì đó, hạ thân đã không chịu thua kém cứng lên, nhất thời biểu tình nhìn Đông Phương.

Đông Phương dở khóc dở cười, nhìn hạ thân Hàn Duyệt nhô lên một khối, vươn tay chọc chọc trán Hàn Duyệt, “Người là tên gốc, còn không mau cỡi ra.”

Hàn Duyệt lập tức ôm Đông Phương, cúi người ngâm lấy thù du Đông Phương, rầu rĩ nói, “Hôn trước đã.”

Nhìn thân thể Đông Phương hiện lên màu hồng nhạt mê người, dục niệm trong Hàn Duyệt càng sâu. Như tôn thờ hôn lên vai Đông Phương, một đường hôn xuống, lại ngâm lấy thù du đã sưng lên của Đông Phương, bên tai nghe tiếng than nhẹ đầy áp lực của Đông Phương, càng thêm cố gắng liếm mút.

Thần trí của Đông Phương vì những nụ hôn kia mà mê loạn, hô hấp cũng vì thế mà dồn dập, lòng ngực nhấp nhô kịch liệt, cúi đầu nhìn ngón tay Hàn Duyệt, từ lúc y phục rơi xuống hết liền không ngừng run rẩy. Da thịt nóng bỏng chạm vào không khí hơi lạnh, khiến y khẽ run lên, Hàn Duyệt thỉnh thoảng lại hôn môi, làm Đông Phương dị thường mất cảm.

Đông Phương ngẩng cổ, như thể đang mời gọi Hàn Duyệt. Nhũ thư sưng đỏ đang nằm trong khoang miệng ấm áp của Hàn Duyệt, Đông Phương không khỏi đưa tay bỏ vào miệng cắn nhẹ, “Ngô.” tiếng than nhẹ từ trong miệng Đông Phương hàm hồ tràn ra, thanh âm yếu ớt nhưng cũng đủ kích thích Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt có chút kích động giữ tư thế ngâm thù du, kéo Đông Phương ngồi dậy, thả y lên đài trang điểm, để y tựa vào gương đồng bằng lạnh đằng sau, bên tay vang lên tiếng thở nhẹ của Đông Phương, Hàn Duyệt ôn nhu hôn lên ngực Đông Phương, lại không biết nói gì cho phải, chỉ đành không ngừng gọi, “Đông Phương. Đông Phương.”

Tay Hàn Duyệt vẫn không rời rồi lặng lẽ luồn xuống dưới hạ thân Đông Phương, cỡi quần Đông Phương xuống, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hạ thể bằng phẳng của y, đáy mắt hiện lên vẻ đau lòng, Hàn Duyệt bị một vết thương nhỏ còn thấy đau, huống chi Đông Phương tự cung, đau biết nhường nào.

Đông Phương từ lúc Hàn Duyệt ngừng động tác liền ngẩng đầu nhìn hân, y tự nhiên biết Hàn Duyệt nghĩ gì, chủ động giúp Hàn Duyệt cởi bỏ y phục, nhìn thân thể xích lửa của hân, kéo người qua hôn lên thân thể

Hàn Duyệt, nhẹ nhàng gặm cắn, nhưng cũng nỉ non “Ồng ồc. Yêu ta.” Nói xong, liền nghiêng người ôm cổ Hàn Duyệt, thân thể lại tựa vào lên người hắn.

Hàn Duyệt vì câu nói của Đông Phương mà hoàn hồn, ngón tay không ngừng lướt qua vết thương đã kín miệng còn sinh ra thịt non kia, mỗi một lần lướt qua, liền thấy Đông Phương nặng nề thở dốc, cảm thụ thân thể Đông Phương càng thêm run rẩy, “Đông Phương.” Ngón tay khẽ trượt ra sau mông, kích thích tiểu huyết.

Hàn Duyệt cúi đầu nhìn Đông Phương, hôn lên trán y, mà dục vọng trong cơ thể hắn, vì cái hôn lúc này của Đông Phương mà hoàn toàn thức dậy, trán rịn đầy mồ hôi, chảy xuống rơi lên người Đông Phương, mồ hôi trộn lẫn vào nhau, kích thích cảm quan của Hàn Duyệt.

Hai ngón tay của Hàn Duyệt làm mềm tiểu huyết đã hơi ướt của Đông Phương, ngón tay chậm rãi tiến vào cơ thể Đông Phương.

“A. Ngô.” Đông Phương nhin không được rên rỉ, tiểu huyết ướt át ẩm áp bất giác co rút ngậm lấy ngón tay Hàn Duyệt, Hàn Duyệt không chịu nổi động động ngón tay, qua lại trong tiểu huyết của Đông Phương, nhìn Đông Phương động tình tựa vào gương đồng ngẩng cổ, đôi mắt hàm hơi nước khép hờ, mồ hôi từ trán chảy xuống.

Hàn Duyệt rút tay ra, cởi quần, lộ ra phân thân đã sớm cứng lên, ẩn hiện gân xanh, đỉnh đầu tích ra troc dịch, đặt lên tiểu huyết vì thiếu ngón tay mà cơ khát không ngừng khép mở, cúi người hôn lên thân thể Đông Phương, lau đi mồ hôi, đồng thời chậm rãi đẩy dục vọng cứng rắn của mình vào tiểu huyết mất hồn của Đông Phương.

Nhưng chỉ tiến vào được một chút, liền cảm nhận được tiểu huyết Đông Phương co rút, thiếu chút nữa liền bắn ra, “Đông Phương. Người. quả thật là yêu tinh mà. Đông Phương.” Nói xong Hàn Duyệt liền đẩy mạnh phân thân vào sâu trong tiểu huyết chạm vào nơi nào đó, nhưng rất nhanh lại rút hết ra, ngẩng đầu nhìn Đông Phương bất mãn.

Hàn Duyệt thì thầm, “Đông Phương. Đông Phương của ta. Đều là của ta. lệnh cho ta. ta sẽ vì ngươi mà hiến dâng tất cả.”

Hàn Duyệt ẩn nhẫn dục vọng của mình, tựa như một con chó nhỏ đợi chủ nhân lên tiếng, dùng đôi mắt động tình chứa đầy dục vọng nhìn Đông Phương đang bất mãn.

“Cáp a. Ngô.” Hàn Duyệt tiến vào Hàn Duyệt rút ra, làm Đông Phương càng thêm bất mãn, tiểu huyết khép mở như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, làm Đông Phương không ngừng vịn vào thân thể, nhưng khi Đông Phương nghe thấy lời Hàn Duyệt nói, vẫn khôi phục một tia lý trí, môi cong lên nói “Ồng ồc. Ngô. Ta. muốn người. Tiến vào. Người là của ta. Cho nên ra sức. Ngô. Thỏa mãn ta.”

Đông Phương vừa như ra lệnh lại vừa như kích thích Hàn Duyệt, Hàn Duyệt không còn nghĩ ngợi được gì nữa, hắn chỉ muốn ra sức thỏa mãn Đông Phương của mình.

Câu trả lời tốt nhất trên đời là hành động, Hàn Duyệt hai tay ôm lấy eo Đông Phương, đẩy mạnh dục vọng vào thân thể y, không ngừng tiến công nơi hắn quen thuộc bên trong Đông Phương, nghe Đông Phương không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ, thỏa mãn từ tận đáy lòng tràn ra.

“Cáp. Ân a.” theo động tác của Hàn Duyệt, Đông Phương chiếm được thỏa mãn nhưng vẫn thấy chưa đủ, hai tay ôm lấy thân thể cũng xích lửa đầy mồ hôi như mình của Hàn Duyệt, vịn vào thân thể, thuận theo động tác của Hàn Duyệt, ngón tay lại không kiềm được bắt lấy tóc hắn.

Mà thân thể không ngừng vịn vào mặt gương băng lạnh, nhưng y lại không hề thấy lạnh, cả người nóng như lửa đốt.

Hàn Duyệt nhìn Đông Phương đầy mị hoặc lại không mất ngạo khí, sợi gân lý trí cuối cùng trong đầu đứt mất, càng thêm ra sức va chạm, chăm chú nhìn vào mắt ướt đầm của Đông Phương, không ngừng rút toàn bộ dục vọng ra rồi lại đẩy mạnh vào.

“A. Cáp a. A. Ân ngô. Đồ ngốc. A.” Đông Phương chịu không nổi tốc độ gọi tên Hàn Duyệt.

“Đông Phương.” Lúc này Hàn Duyệt rốt cuộc không còn nhớ được gì nữa, thậm chí ngay cả nói cũng không biết nên nói thế nào, chỉ biết kêu tên Đông Phương.

Đông Phương vươn đầu lưỡi liếm môi trên, hờn hển nói: “Chậm một chút. Ta ở đây. Chúng ta ở bên nhau.”

Hết Đề lục thập tam chương – H chỉ là mây bay Đãng bởi: admin

63. Chương 63

CHƯƠNG 64 – ĐÔNG PHƯƠNG TA HIỂU NGƯỜI

Mây mưa vừa dứt, Đông Phương từ trong tấm y vươn cánh tay như bạch ngọc của mình ra, lấy một bình nhỏ trong ngăn tủ, ngồi dậy đổ một viên đưa cho Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt không lấy, chỉ mở miệng nhìn Đông Phương, Đông Phương cười bỏ dược vào miệng Hàn Duyệt, lúc Hàn Duyệt uống thuốc cũng ngậm luôn ngón tay của Đông Phương, đầu lưỡi uốn éo cuốn lấy ngón tay y liếm mút một phen, mới buông ra.

Đông Phương cúi đầu hôn lên mi tâm Hàn Duyệt, liền xoay người xuống giường, nhưng lúc cảm nhận được phía sau chảy ra thứ gì đó, liền trợn mắt nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt ngây ngô cười, không để ý thân thể xích lõa, ôm lấy thân thể phủ kín dấu hôn của Đông Phương, lưỡi liếm đi mồ hôi bên mặt y, giúp Đông Phương xoa thắt lưng, “Không muốn dậy.”

Đông Phương nghiêng người hôn Hàn Duyệt một cái, nói nhỏ, “Ta đi nấu nước ấm, chút nữa lau người.”

Hàn Duyệt nhất thời , cứ có cảm giác là Đông Phương thương hắn mới đứng, cúi xuống bế lấy Đông Phương, phô trương nói, “Ta đi nấu nước.”

Đông Phương theo phản xạ cứng người, lại lập tức thả lỏng, tay ôm lấy cổ Hàn Duyệt, hai má ửng đỏ, nhẹ giọng ân một tiếng.

Hàn Duyệt đặt Đông Phương lên giường, kéo chăn đắp cho y, nhiệt độ trong Sơn Động vốn thấp, rời khỏi thân thể ấm áp của Đông Phương, Hàn Duyệt không khỏi run lên, nhặt y phục dưới đất lên, không quản là của ai, khoát lên người.

Đông Phương lẳng lẳng nhìn Hàn Duyệt bận rộn, nụ cười trên môi chưa từng biến mất, mấy chuyện vụn vặt này, từng có vô số người làm, nhưng chỉ có Hàn Duyệt làm lại khiến y thấy ngọt ngào.

Nấu nước kỳ thật không khó, nhưng Hàn Duyệt chưa bao giờ làm thử, rồi từ khi đi vào nơi này, quả thật chân chính là thập chỉ bất triêm dương xuân thủy, khiến mặt dính vài vệt đen mới có thể nấu nước sôi.(thập chỉ bất triêm dương xuân thủy = thiên kim đại tiểu thư, chưa bao giờ phải làm việc nhà)

Sau đó như một con chó nhỏ vừa làm chuyện tốt, đợi chủ nhân khen ngợi nhìn Đông Phương, chỉ kém nhảy ra một cái đuôi cho hắn quắc, “Lát nữa là tắm được rồi.”

Đông Phương vẫy tay, Hàn Duyệt vui vẻ chạy tới, Đông Phương vươn tay vò đầu Hàn Duyệt, mở miệng nói, “Đồ ngốc, thật giỏi.”

Hàn Duyệt nhất thời thỏa mãn, bắt lấy tay Đông Phương, hôn vào lòng bàn tay y, liền vui vẻ chạy đi trông lửa.

Đông Phương khoác chăn, từ tủ y phục chọn một bộ gần giống bộ Hàn Duyệt mặc lúc ra ngoài, vừa đặt lên giường, đã thấy Hàn Duyệt lấy vải cảm nôi đổ nước vào thùng.

Sau đó đổ nước lạnh vào, thử độ ấm, Hàn Duyệt liền bưng thùng đến trước mặt Đông Phương, Đông Phương chỉ ngăn tủ, Hàn Duyệt chạy qua lấy khăn đưa cho Đông Phương.

Đông Phương đã đổ một nửa nước ra một cái thùng khác, “Người cũng tẩy rửa đi.”

Hàn Duyệt cười mặt mày loan loan như trắng non, đơn giản lau sơ thân mình, thay bộ y phục Đông Phương chuẩn bị sẵn, Đông Phương đã chỉnh trang xong từ sớm, nhận lấy đai lưng, giúp hắn làm một cái kết xinh đẹp.

Chờ hết thấy chuẩn bị xong, Đông Phương lần nữa dịch dung, dập tắt hết lửa cùng nến trong sơn động, nắm tay Hàn Duyệt ra ngoài.

Ra ngoài, mới biết sắc trời đã tối, thậm chí trong bụi cỏ còn có tiếng dế kêu, Hàn Duyệt tâm tình sáng khoái, nhìn Đông Phương sóng vai bên mình, nụ cười chưa từng biến mất trên môi.

Chờ sắp đến Hành Sơn, Hàn Duyệt cùng Đông Phương mới buông tay đối phương ra, tới cửa, Đông Phương phát tay nhìn Hàn Duyệt, Hàn Duyệt rất muốn nhào qua hôn Đông Phương mấy cái, lại vì trong viện có người mà nhỏ giọng nói, “Ta đến phòng người.”

Đông Phương lắc đầu cự tuyệt, trong mắt hiện lên một tia sáng, lấy võ công Đông Phương, sớm phát hiện trong phòng Hàn Duyệt có người, nghĩ đến chuyện hôm nay mình thăm dò, Đông Phương mở miệng nói, “Nghỉ ngơi sớm đi, ta cũng hơi mệt.”

Hàn Duyệt thất vọng, lại gật đầu, nhìn Đông Phương vào phòng rồi, hắn mới xoay người về, nhưng vừa đẩy cửa ra, lại thấy Ninh Trung Tắc ngồi trong phòng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.

Hàn Duyệt trong lòng run lên, đôi mắt hắc nhuận chớp chớp, xem như đã hiểu vì sao Đông Phương không cho mình vào phòng y, hắn là y biết trong phòng có người.

Nhưng trong lòng lại run lên, hắn sợ Đông Phương hiểu lầm, do dự không dám đóng cửa lại, mở miệng hỏi, “Sư muội, tìm huynh có việc? Sao không phái người báo cho huynh biết?”

“Sư huynh, muội có việc muốn thương lượng với huynh.” Ninh Trung Tắc nghĩ đến mớ y phục trong tủ, trong lòng chua xót, gượng cười nói, “Chỉ là việc tư, sao có thể làm chậm trễ chính sự?”

Hàn Duyệt nghe vậy, đành phải đóng cửa lại, ngồi đối diện Ninh Trung Tắc, rót chén trà cho nàng, mới ngã một chén cho mình, uống một ngụm, lại phát hiện trà đã lạnh từ lâu, ho khan một tiếng, mở miệng hỏi, “Sư muội có việc gì?”

“Sư huynh, muội xem y phục của huynh rất tinh xảo, huynh đặt mua ở đâu vậy?” Ninh Trung Tắc cầm chén trà đã lạnh, chỉ thấy đáy lòng mình cũng phát lạnh.

Hàn Duyệt sửng sốt, y phục này đều là Đông Phương chuẩn bị cho hắn, đa phần đều là y tự tay làm, bảo hắn trả lời thế nào, chỉ đành phải hỏi ngược lại, “Sư muội vì sao lại hỏi như thế?”

“Mỗi đường kim mũi chỉ đều chứa đựng tâm ý của người thêu, tuy nữ hồng của muội không tốt, nhưng nhìn ra được, y phục này đều được dụng tâm may thêu.” Ninh Trung Tắc miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, cổ nén chua xót trong lòng mở miệng nói, “Sư huynh, không cần cô phụ mới được.”

Hàn Duyệt không biết nên trả lời thế nào, cúi đầu uống ngụm trà, lơ đãng nhìn qua cổ tay áo mình, những đường thêu dùng chỉ gần như trùng màu vải, đều là Đông Phương từng châm từng châm thêu ra, trong lòng ngọt ngào đồng thời lại thấy thật có lỗi với Ninh Trung Tắc, chỉ phải hàm hồ an ủi, “Sư muội đừng nghĩ nhiều.”

“Sư huynh cũng là biết tính tình của muội, muội không phải người không hiểu chuyện.” Ninh Trung Tắc hy vọng là bản thân nghĩ nhiều, nhưng trượng phụ dạo gần đây xa cách, dù trước sau như một sẵn sàng, nhưng vẫn thấy khác, đứng dậy đi đến cạnh trượng phụ, khoác tay lên vai hắn, “Sư huynh, người vì Hoa Sơn chúng ta trả giá quá nhiều, nếu người thích ai, thì lấy về đi.”

Hàn Duyệt ho khan, quay đầu nhìn Ninh Trung Tắc, chính sắc nói, “Sư muội, đời này muội là nữ nhân duy nhất của ta.” Nữ nhân không phải thê tử, người Hàn Duyệt chân chính muốn cưới làm thê tử chỉ một.

“Sư huynh.” Ninh Trung Tắc lệ nóng doanh tròn, nàng nghĩ trượng phụ là vì mình cũng vì nữ nhi, cho nên chỉ đành phụ người mình yêu thích, cúi xuống ôm chặt lấy trượng phụ, sợ hãi cả một ngày rồi cuộc hóa thành nước mắt, chảy xuống.

Hàn Duyệt rất xấu hổ, cả thân thể cũng cứng lại, thân thể Ninh Trung Tắc mềm mại, nước mắt làm hấn áy náy, nhưng trong lòng Hàn Duyệt lại tràn ngập thân thể mềm dẻo của một người, người nọ chỉ có lúc bị bức đến tận cùng, mới có thể rưng rưng nước mắt, mị thái lan tràn.

Muốn đẩy Ninh Trung Tắc ra, lại thấy là mình có lỗi với nàng, mình chiếm thân thể trượng phu nàng, bây giờ còn khiến nàng khóc, cuối cùng mình sẽ càng nợ nàng nhiều hơn, do dự một lát, vỗ nhẹ lưng Ninh Trung Tắc, không ngừng khuyên giải, “Đừng khóc Đừng khóc”

Ninh Trung Tắc khóc một hồi, phát tiết xong, cũng thấy ngượng ngùng, đứng dậy lau nước mắt, nhoẻn miệng cười, đang định nói gì, lại thấy cổ trượng phu có một vết đỏ nhỏ, nhất thời cứng lại, nàng không phải nữ tử chưa biết gì, tất nhiên biết chuyện này có nghĩa gì, từng nghĩ sao đã lâu trượng phu chưa không chịu ngủ cùng phòng với mình, cúi đầu, giấu đi nỗi bi thương, thăm dò hỏi, “Sư huynh. sao hôm nay huynh về trễ thế. đi gặp ai sao?”

“Đi Lưu phủ, không phải đã nói cho muội rồi sao?” Hàn Duyệt không biết Ninh Trung Tắc vì sao lại hỏi như vậy, trong lòng run lên, chẳng lẽ Lưu phủ đã phái người đến nói cho Ninh Trung Tắc, chuyện họ đã đi từ sớm, mới cẩn thận hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Trung Tắc nhìn thấy trượng phu như vậy, càng xác định suy đoán của mình, chỉ thấy một hơi nghẹn trong lòng, uất ức vô cùng, truy vấn, “Không có chuyện gì, chẳng qua sư huynh còn chưa cho muội biết mớ y phục này là chuyện gì mà.”

Hàn Duyệt không thể nói cho Ninh Trung Tắc là Đông Phương làm cho mình, lại càng không muốn nói dối gạt Ninh Trung Tắc, như vậy là vũ nhục Ninh Trung Tắc, cũng là vũ nhục Đông Phương.

Đông Phương bây giờ ở bên cạnh hấn, đã chịu đủ ủy khuất, nếu ngay cả tâm ý của y hấn cũng đành phá nát, vậy Hàn Duyệt thấy thật có lỗi với Đông Phương.

Ninh Trung Tắc là nữ nhân tốt, không thể cho nàng tình yêu, không thể cho nàng một ngôi nhà đầy đủ, đã là có lỗi với nàng, nếu còn lừa gạt nàng nữa, Hàn Duyệt sẽ thấy rất muốn tát mình vài cái.

Cho nên, chỉ có thể không trả lời, trầm mặc chống đỡ.

Ninh Trung Tắc dùng sức cắn môi dưới, miễn cưỡng cười vui nói, “Sư huynh đói chưa? Muốn ôm Linh San một cái không?”

“Huynh không đói bụng.” Hàn Duyệt dần lòng, mở miệng nói, ” Thê tử của Nhạc Bất Quần, vĩnh viễn chỉ có một mình muội.”

“Sư huynh.” Ninh Trung Tắc nhìn trượng phu mình nghiêm túc, “Có những lời này của huynh, như vậy đủ rồi, nhưng muội hy vọng huynh có thể vui vẻ, không cần vì muội cùng nữ nhi mà ủy khuất bản thân, nam nhân đại trượng phu tam thê tứ thiếp là chuyện thường, muội chấp nhận được mà.”

Ninh Trung Tắc là nữ nhân tốt, Hàn Duyệt vẫn biết, nhưng nàng là nữ nhân truyền thống, xem phu quân là trời, hấn đó cũng là lý do sau khi nàng biết Nhạc Bất Quần làm gì, cuối cùng đã chọn cách tự sát.

Hàn Duyệt không biết nên nói gì, hấn cùng Nhạc Bất Quần không ai là người tốt cả, họ đều không thể mang đến hạnh phúc cho một nữ nhân tốt thế này, “Đừng nói mấy thứ này nữa, ngày mai Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay, thông tri bọn Xung nhi, mai chúng ta đi sớm một chút, hơn nữa Ngũ nhạc đại hội sớm cử hành, phải phòng bị nhiều hơn, phía Tả Lãnh Thiên cũng phải chú ý.”

“Muội biết.” Nói tới chính sự, Ninh Trung Tắc giấu đi một bụng chua xót thương cảm, bình tĩnh mở miệng nói, “Muội sẽ không để Tả Lãnh Thiên có cơ hội hại Hoa Sơn chúng ta, muội đã cho Đại Hữu giám thị chặt chẽ Lao Đức Nặc.”

Lục Đại Hữu người này Hàn Duyệt biết, tuổi còn nhỏ đã rất thông minh, giám thị Lao Đức Nặc coi như thích hợp, gật đầu, “Sư muội còn chuyện gì nữa không?”

“Không còn, su huynh nghỉ ngơi đi.” Ninh Trung Tắc nghe ra ý của trượng phu, lại nhìn vết đỏ trên cổ hấn, đẩy cửa rời đi, nhưng cước bộ đầy hỗn loạn.

Hàn Duyệt thấy nàng rời đi, mới chậm rãi thở ra một hơi, nghĩ đến Ninh Trung Tắc lại nhắc tới y phục, nhìn tủ y phục, sáng nay Đông Phương đã thu dọn.

Nếu là người bình thường, sợ sớm đã hoài nghi Đông Phương là cố ý, nhưng Hàn Duyệt không phải người bình thường, lấy kiêu ngạo của Đông Phương, tuyệt đối không làm chuyện này, tuy có ý thăm dò, nhưng càng nhiều là thử hấn, thử hấn sẽ ứng đối thế nào.

Đông Phương đang bắt an, Hàn Duyệt đứng dậy mở tủ y phục ra, nhìn xấp y phục xếp chỉnh tề, trong tay là sợi vải mềm mại, đường thêu ẩn đầy tinh xảo, “Đông Phương. Ta hiểu ngươi mà.”

Hết Đề lục thập tứ chương – Đông Phương ta hiểu ngươi Đăng bởi: admin

64. Chương 64

CHƯƠNG 65 – LƯU CHÍNH PHONG CHẾT

Còn chưa bắt đầu chậu vàng rửa tay đã bị bắt kết thúc, lúc Hàn Duyệt còn đang ngủ, Ninh Trung Tắc liền gõ cửa phòng Hàn Duyệt, “Lưu phủ đang cho người đi lấy nước.”

Hàn Duyệt khoác áo vào mắt mờ lung, nghe tin này xong, nhất thời chưa phản ứng kịp, mơ mơ màng màng ân một tiếng.

Đông Phương sớm biết tin này, càng chuẩn xác chính là, tình huống hiện tại của Lưu phủ, là Đông Phương ngầm đồng ý, Khúc Phi Yên điều động nhân thủ Nhật Nguyệt Thần giáo tạo thành.

Đông Phương dù sớm biết, nhưng vẫn làm bộ như mới vừa nghe được tin, khoác áo đi ra, hỏi, “Đi lấy nước, người có sao không?”

“Vẫn chưa biết, sư thúc Mạc Đại tiên sinh đã đi qua.” Ninh Trung Tắc vẻ mặt sầu lo, vươn tay giúp trượng phu sửa lại y phục.

Hàn Duyệt nhất thời cứng người, nhìn Đông Phương tựa tiểu phi tiểu, mồ hôi lạnh ứa ra, đặc biệt khi Ninh Trung Tắc giúp Hàn Duyệt sửa lại đai lưng, Hàn Duyệt sắc mặt trắng bệch .

“Chúng ta đi nhanh thôi, sư muội đừng đi, trông chừng bọn Xung nhi.” Hàn Duyệt ngay cả cửa phòng cũng không thèm đóng, vẻ mặt lo lắng chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua Đông Phương nói , “Quá nhi, chúng ta đi.”

Ninh Trung Tắc nhìn bóng trượng phu cùng nghĩa đệ, tay cầm hà bao vươn giữa không trung, tuy trong lòng khó chịu, nhưng Ninh Trung Tắc dù sao cũng là người biết đại cuộc làm trọng, bây giờ không phải lúc so đo chuyện nhỏ nhặt này.

Ninh Trung Tắc đóng cửa, đi về phòng mình, Lưu Chính Phong hừng đông sẽ chậu vàng rửa tay rời khỏi giang hồ, nhưng không biết vì sao lại xảy ra chuyện thế này, nếu là trùng hợp, vậy thời gian quá miễn cưỡng .

Nhìn nữ nhi ngủ say, mặt Ninh Trung Tắc mới lộ ra một nụ cười, kéo chăn đắp kỹ cho Nhạc Linh San, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, mở miệng nói, “Con ngoan, cha con là người làm đại sự, là một đại anh hùng đại hiệp khách, nương có con là đủ rồi.”

Hàn Duyệt bị Ninh Trung Tắc xưng là đại anh hùng đại hiệp khách, lúc này vẻ mặt rối rắm theo sát Đông Phương, tay cầm lấy ngón út Đông Phương, ai oán nói, “Đừng bỏ mặc ta.”

Đông Phương chỉ nhìn đai lưng Hàn Duyệt một cái, cổ tả ngôn hữu, “Không cần lo, Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong đã rời đi.”(cổ tả ngôn hữu= nghe một chuyện mà trả lời một chuyện)

“Đông Phương. Muốn hôn.” Bởi vì là nửa đêm, họ còn đi đường nhỏ, cho nên bốn phía không có người khác, Hàn Duyệt ôm tay Đông Phương, than thở nói.

“Thi thể trong thư phòng, dù không phải của Lưu Chính Phong, nhưng bị đốt cũng rất đáng sợ, người cố gắng đừng vào giúp vui, tránh bị dọa sợ.” Đông Phương như không nghe được lời Hàn Duyệt, thấp giọng dặn dò

Hàn Duyệt biết Đông Phương trong lòng không thoải mái, nếu đổi lại là hắn nhìn một nữ nhân giúp Đông Phương chỉnh trang xiêm y, sợ sẽ trực tiếp ồn ào, lách người đi trước, chặn đường Đông Phương, vươn tay ôm eo y, làm nũng, “Muốn hôn.”

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt làm nũng, cơn tức vừa rồi nhìn thấy Ninh Trung Tắc giúp Hàn Duyệt thắt đai lưng, sớm tiêu thất, chỉ vì muốn Hàn Duyệt nhớ lâu, mới cố ý lạnh nhạt hắn một chút, chẳng qua cuối cùng người đau lòng vẫn là y, không khỏi thầm phỉ nhổ mình một phen, sao gặp phải tên ngốc này, y lại mềm lòng như vậy.

Hàn Duyệt không biết Đông Phương nghĩ gì, chỉ thấy Đông Phương không hôn mình, trong lòng thấy có lỗi, quyết định về sau mặc kệ lúc nào ra ngoài sẽ mặc y phục, ngoại trừ Đông Phương không bao giờ cho ai giúp mình chỉnh trang nữa, môi dán lên môi Đông Phương, liếm mát lấy lòng một phen, mãi đến khi Đông Phương chịu mở miệng, vươn lưỡi giao triền, Hàn Duyệt mới cười cười.

Vừa hôn xong, Hàn Duyệt còn muốn hôn tiếp, lại bị Đông Phương cản lại, nắm tay Hàn Duyệt, đi nhanh hơn giải thích “Người tuy biết Lưu phủ cháy là giả, nhưng ngoại nhân không biết, người tới muộn không tốt.”

Hàn Duyệt thấy Đông Phương tri kỷ, trong lòng vui sướng, bắt đầu nói liên miên cần nhàn lúc về phòng, Ninh Trung Tắc nói gì với hắn, cuối cùng tổng kết, “Chúng ta tìm người cho nàng tái giá đi.”

Đông Phương nghe xong dở khóc dở cười, nhưng vẫn lên tiếng, “Chờ người chết, nàng nếu gặp người hợp ý sẽ tái giá, dù sao giang hồ không có quá nhiều quy củ.”

Mặc dù nói vậy, Đông Phương trong lòng vẫn suy tính, xem ra Ninh Trung Tắc kia rất yêu Nhạc Bất Quần, nhưng lại không đủ hiểu Nhạc Bất Quần, người nàng thân cận nhất, người nàng yêu thương nhất, vậy mà nàng lại không phát hiện được sự biến hóa của hắn.

Nghĩ đến đây, Đông Phương có chút khinh thường nhưng cũng có chút vui mừng, họ càng không phát hiện càng tốt, Nhạc Bất Quần kia có gì tốt chứ, một tên ngụy quân tử, nào tốt như đồ ngốc nhà hắn.

Kỳ thật, Đông Phương oan uổng Ninh Trung Tắc, loại chuyện đoạt thân thể này, người giang hồ căn bản không tin thậm chí không biết, tất nhiên không thể nghĩ được nhiều như vậy.

Huống chi, Hàn Duyệt trừ bỏ lộ ra bản tính của mình trước mặt Đông Phương, thì ở trước mặt người khác, hắn đều luôn giả làm Nhạc Bất Quần, hắn không phải xem không nhiều lần Tiểu ngạo.

Đợi tới lúc tới Lưu phủ, chỉ thấy mọi người trong Lưu phủ đều mang bi thiết, khi Hàn Duyệt được nghênh vào đại sảnh, nhìn thấy Tả Lãnh Thiền, đã sưng sốt một lát.

Đây là Hàn Duyệt lần đầu thấy Tả Lãnh Thiền, Tả Lãnh Thiền cao thấp ba mươi, không gian trá như trong tưởng tượng, mặt mày rất đoan chính, nếu không phải Hàn Duyệt biết Tả Lãnh Thiền là hạng người gì, chỉ sợ hắn tưởng tượng không ra một người diện mạo chính phái như vậy lại làm ra nhiều chuyện đáng sợ thế kia.

Ngũ Nhạc chuông môn đều tề tụ, áp lực sợ bị phát hiện là giả mạo làm mặt Hàn Duyệt căng thẳng, Đông Phương đứng ở phía sau Hàn Duyệt tất nhiên biết Hàn Duyệt đang khấn trương, nhưng trong mắt những người khác thì Hàn Duyệt đang lộ ra vẻ mặt nghiêm túc a.

“Sư chất, ngồi cạnh ta.” Biểu tình Phong Thanh Dương không tốt đi đâu, trên mặt Mạc Đại tiên sinh dù không có biểu tình gì, nhưng khóe môi hơi nhếch lên, bàn tay lại nắm chặt ẩn hiện gân xanh.

Hàn Duyệt ôm quyền hành lễ với mọi người, mới cùng Đông Phương ngồi cạnh Phong Thanh Dương.

Lúc này, hạ nhân Lưu phủ nâng quan tài vào đại sảnh, Hàn Duyệt sưng sốt, theo bản năng nhìn phía Đông Phương, nhớ đến lời Đông Phương nói, không khỏi run lên, hắn sợ.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt một cái, môi nhấp nháy, mang theo vài phần nghi hoặc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Tả Lãnh Thiền đứng ngồi không yên, lão biết tin Lưu Chính Phong cùng ma giáo trưởng lão giao hảo, vốn ra sức bố trí tốt mọi chuyện, chỉ chờ lúc chậu vàng rửa tay, biểu hiện thực

lực Tung Sơn đồng thời đả kích Hành Sơn, nào ngờ giờ lại nhận được tin Lưu Chính Phong chết cháy trong thư phòng, lão làm sao có thể không sợ hãi.

Mạc Đại tiên sinh không trả lời, gương mặt ngày thường ôn hòa giờ hơn phần lo lắng nhìn Tả Lãnh Thiền, đi đến cạnh quan tài, được thê nhi Lưu Chính Phong đồng ý, mới bắt đầu kiểm tra thi thể.

Phong Thanh Dương dù làm hảo hữu, nhưng giờ cũng không tiện nói thêm gì, chỉ lo lắng nhìn Mạc Đại tiên sinh, Hàn Duyệt thân là tiểu bối, càng không có tư cách nói chuyện.

Mạc Đại tiên sinh cầm ngọc tiêu bị khói huân đen, không cầm vải hạ nhân đưa lên, trực tiếp dùng y phục lau sạch ngọc tiêu, ngọc tiêu quen thuộc làm Mạc Đại tiên sinh bị ai không thôi, nhìn thân nhân sư đệ bên cạnh, cuối cùng mở miệng nói, “Quả thật là thi thể sư đệ.”

Nhất thời tiếng khóc vang lên tận trời, thê nhi cùng thân truyền đệ tử của Lưu Chính Phong khóc ngất vào trước quan tài Lưu Chính Phong, vừa rồi tia may mắn cuối cùng đã bị chặt đứt.

Đám người Phong Thanh Dương, Thiên môn đạo trưởng, Tả Lãnh Thiền mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, trên mặt đều lộ ra bi thương, Phong Thanh Dương đi đến cạnh Mạc Đại tiên sinh, mở miệng nói, “Người chết đã chết, nên tra tìm nguyên nhân xem thế nào, nếu bị người hãm hại, chúng ta sẽ trả công đạo cho Lưu sư đệ.”

Mạc Đại tiên sinh vuốt ngọc tiêu, trên bề mặt ngọc tiêu bóng loáng hơn vài dấu vết, ông chỉ im lặng một lúc, mở miệng nói, “Hạ táng cho sư đệ đi thôi.”

Hàn Duyệt dù đứng sau Phong Thanh Dương, nhưng không dám nhìn vào quan tài, hẳn không biết Đông Phương cùng Khúc Phi Yên dùng mưu kế gì, làm Mạc Đại tiên sinh không phát hiện thi thể là giả, dù tò mò, nhưng biết hiện tại không phải thời điểm để hỏi.

“Phiền các vị tới đây, Mạc Đại khắc ghi tâm khảm, nhưng giờ có chút bất tiện, thứ Mạc Đại không thể chiêu đãi.” Mạc Đại tiên sinh nói vậy là có ý tiền khác, mọi người cũng biết trong lòng ông khó chịu, cũng không nhiều lời, đều ôm quyền rời đi.

Phong Thanh Dương lo lắng cho Mạc Đại, liền phân phó Hàn Duyệt đi trước, còn mình lưu lại. Hàn Duyệt ước gì như thế, chỉ vậy hẳn mới có thể hỏi Đông Phương chân tướng mọi việc.

Đi tới cửa, cùng Thiên môn đạo trưởng Định Nhân sư thái Tả Lãnh Thiền từ biệt, chờ Thiên môn đạo trưởng cùng Định Nhân sư thái đi rồi, liền chuẩn bị theo Đông Phương rời đi.

“Nhạc sư đệ.” Tả Lãnh Thiền mở miệng gọi lại.

Hàn Duyệt quay đầu nhìn Tả Lãnh Thiền, hỏi, “Tả trưởng môn có việc gì sao?”

“Nhạc sư đệ có biết chuyện Ngũ nhạc kết minh?” Tả Lãnh Thiền cười cười, đi tới cạnh Hàn Duyệt, thử nói.

“Tại hạ sớm không phải trưởng môn, nếu trưởng môn có vấn đề gì, tốt nhất là đi hỏi sư thúc ta.” Hàn Duyệt dù không biết Tả Lãnh Thiền có mục đích gì, lại theo bản năng đề phòng.

“Nhạc sư đệ vì Hoa Sơn mà trả giá nhiều như vậy, Hoa Sơn có hôm nay ít nhiều cũng có tâm huyết của Nhạc sư đệ, chỉ là.” Tả Lãnh Thiền nói chưa xong, đã mang theo vẻ mặt tiếc hận nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt chớp mắt nhú mày nói, “Hoa Sơn có thể được đến hôm nay là nhờ công mọi người, Tả trưởng môn nếu vô sự, tại hạ đi trước, thê nữ còn chờ tại hạ an ủi.”

Tả Lãnh Thiền được người nịnh bợ đến quen, nghe Hàn Duyệt nói thế, trong lòng khó chịu, nụ cười từ lâu đã biến mất, “Vậy Nhạc sư đệ đi trước.”

Hàn Duyệt gật đầu, cùng Đông Phương rời đi, đến đường nhỏ, Hàn Duyệt mới nghi hoặc hỏi, “Lão ta muốn làm gì?”

Đông Phương bật cười, tất nhiên hiểu ý Tả Lãnh Thiền, còn không phải là muốn phân hoá quan hệ giữa Phong Thanh Dương cùng Hàn Duyệt, làm Hàn Duyệt cùng Phong Thanh Dương tranh chức trưởng môn Hoa Sơn, lại không muốn nói cho Hàn Duyệt biết, “Đến lấy lòng người, để người duy trì lão làm minh chủ.”

Hàn Duyệt nhất thời thấy Tả Lãnh Thiền là một tên đại ngốc, “Hay là lão thấy, Nhạc Bất Quần không muốn làm minh chủ?”

“Sư thúc người vì muốn bảo hộ người, đối ngoại thả ra tiếng gió, minh chủ được chọn từ Ngũ Nhạc trưởng môn.” Đông Phương giải thích.

Hàn Duyệt hiểu ra, “Vậy Mạc Đại tiên sinh vì sao không nghi ngờ chuyện Lưu Chính Phong chết, còn như vậy hàm hồ kết luận?”

“Lưu Chính Phong để lại di thư cho Mạc Đại.” Đông Phương nắm tay Hàn Duyệt, nhẹ giọng giải thích, “Trên ngọc tiêu có khắc chữ, hẳn là nói mình cùng Nhật Nguyệt Thần giáo trưởng lão giao hảo, vì tránh liên lụy Hành Sơn, cho nên mới tử sát.”

“Mạc Đại tiên sinh tin?” Hàn Duyệt sững sốt, hỏi ngược lại.

“Vì sao không tin?” Đông Phương chọc chọc đầu Hàn Duyệt, “Mạc Đại tiên sinh thân là trưởng môn, đối với chuyện Lưu Chính Phong giao hảo với Khúc Dương, sao có thể hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là không muốn nói mà thôi. Lưu Chính Phong bắt đầu là muốn chậu vàng rửa tay, giờ bỗng nhiên tử sát, khẳng định là bị người uy hiếp hoặc là phát hiện gì đó, Mạc Đại tiên sinh chỉ cần tra việc điều động nhân thủ của các phái, chẳng phải sẽ biết Tung Sơn đã làm gì.”

“Vậy Mạc Đại tiên sinh nhìn không ra, thi thể đó không phải của Lưu Chính Phong?” Hàn Duyệt vẫn có chút nghi hoặc.

“Cho nên mới lựa chọn tự thiêu, người bị đốt trụi, y phục và mọi thứ trên người đều là của Lưu Chính Phong, hơn nữa là ở thư phòng của Lưu Chính Phong, tự nhiên đã tin bảy phần, lại thêm di ngôn nhấn trên ngọc tiêu, lại tin đủ mười phần.” Đông Phương nói là sự thật, lúc y lần đầu tiên biết chuyện giữa Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong, liền phái người đi tìm một kẻ có ngoại hình tương tự Lưu Chính Phong, để lúc này Lưu Chính Phong quyết định giả chết bỏ trốn, có thể thân.

Y không muốn Hàn Duyệt biết những chuyện tàn nhẫn này, cho nên liên lập lời, khiến Hàn Duyệt nghĩ rằng thi thể bị đốt kia chỉ là tử thi.

Hết Đề lục thập ngũ chương – Lưu Chính Phong chết Đăng bởi: admin

65. Chương 65

CHƯƠNG 66 – LUẬN VÕ ĐẢ BẮT ĐẦU

Cái chết của Lưu Chính Phong tựa như một hòn đá ném vào sông, mặc dù không tạo ra quá nhiều gợn sóng, nhưng cũng để lại dấu vết trong lòng Mạc Đại tiên sinh, ông ta hận thấu xương Tả Lãnh Thiền, nếu không phải Tả Lãnh Thiền bức bách, sự đệ ông ta đã không phải chết.

Lễ tang của Lưu Chính Phong, Mạc Đại tiên sinh không mời người nào, chỉ có mọi người trong Hành Sơn cùng Phong Thanh Dương tham dự. Ông không muốn sự đệ đã chết, mà còn phải gập tên Tả Lãnh Thiền ghê tởm đó.

Ngũ Nhạc đại hội vẫn cử hành đúng hạn, vốn là chuyện vui, lại vì cái chết của Lưu Chính Phong mà hơn vài phần hiu quạnh, nhìn Mạc Đại tiên sinh chùi qua một đêm mà già đi không ít, Hàn Duyệt thấy thẹn trong lòng.

Ngồi trên vị trí của mình, Đông Phương ngồi bên trái Hàn Duyệt, còn bên phải là Ninh Trung Tác, Hàn Duyệt trong lòng vô hạn, có cảm giác như sắp tận thế.

Ninh Trung Tác không ôm Nhạc Linh San đến, dù sao tình huống này căn bản không thích hợp dẫn theo hài nhi, nhưng vì không yên tâm, nên Ninh Trung Tác giao Nhạc Linh San cho Lệnh Hồ Xung cùng Lâm Bình Chi.

Cho nên Hoa Sơn chỉ có hai đệ tử tới, Lao Đức Nặc cùng Lục Đại Hữu. Hàn Duyệt lại lần nữa nhìn thấy Lao Đức Nặc, chỉ thấy Lao Đức Nặc già đi không ít, sắc mặt cũng rất kém, thoát nhìn thậm chí còn già hơn Tả Lãnh Thiền.

Hàn Duyệt trong lòng hiểu ra, khẳng định là Phong Thanh Dương cùng Ninh Trung Tắc âm thầm trị Lao Đức Nặc, trong lòng dù đồng tình Lao Đức Nặc, nhưng Hàn Duyệt còn chưa ngốc tới mức nói ra chuyện mình hãm hại người ta.

Hàn Duyệt nhìn nửa ngày, cho ra một kết luận, mặc kệ là mở hội gì, đều chỉ có một hình thức, lãnh đạo nói chuyện, toàn thể hoan hô, đổi lãnh đạo nói chuyện, tiếp tục vỗ tay. Mãi đến khi lãnh đạo nói, bây giờ bắt đầu, thì đại hội mới chính thức bắt đầu.

Ngũ Nhạc đại hội cũng như thế, đầu tiên là Ngũ nhạc chương môn lần lượt nói chuyện, sau đó tuyên bố, trận chiến tranh đoạt Ngũ nhạc minh chủ hiện tại bắt đầu, Hàn Duyệt đang buồn ngủ miễn cưỡng nâng dậy tinh thần.

Đông Phương ngã chén trà nóng đưa cho Hàn Duyệt, Hàn Duyệt nhận lấy uống một ngụm, híp mắt cười.

Tả Lãnh Thiền tuy rằng muốn làm Ngũ Nhạc minh chủ, nhưng thân phận có cao thấp, nên dù đã tuyên bố, những người trong Ngũ Nhạc kiếm phái ai muốn làm minh chủ thì có thể lên đài tỷ thí, lão vẫn ngồi yên trên ghế, bất động thanh sắc.

Mạc Đại tiên sinh nhìn thoáng qua một vòng, ôm hồ cầm đứng dậy, mũi chân điểm một cái liền bay lên đài, mở miệng nói, “Mạc Đại bất tài, xin được phao chuyên dẫn ngọc.” (phao chuyên dẫn ngọc= thả con săn sắt bắt con cá rô, dùng thứ mình có lợi thế để thu hút, thử những thứ người khác chiếm lợi thế)

Định Nhân sư thái cười, nhìn Hàn Duyệt, rồi chậm rãi lên đài, mở miệng nói, “Định Nhân đến lĩnh giáo Tiêu Tương Dạ Vũ cầm trung tàng kiếm, kiếm phát cầm thanh của Mạc Đại tiên sinh đi.”

Hàn Duyệt khó hiểu, đám chương môn này không phải là nên để đến cuối cùng mới lên đài, sau đó kinh diễm toàn trường, để đánh một trận then chốt à? Sao giờ đã lập tức có hai vị đi lên rồi?

Đông Phương lại nhìn rất rõ, những người này rõ ràng là muốn tạo thế cho Hàn Duyệt, phô sẵn con đường bước lên Ngũ Nhạc minh chủ vị cho hắn.

Chương môn nếu đã lên, những người trong Ngũ Nhạc kiếm phái cho dù muốn tranh minh chủ vị, cũng phải nghĩ lại võ công mình có thắng nổi không.

Không sợ bị thua, chỉ sợ không chỉ thua mà còn đắc tội với đám trưởng môn đó, như vậy không phải chỉ là thua bình thường. Đông Phương vuốt vành chén trà, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Mạc Đại tiên sinh cùng Định Nhân sư thái đã bắt đầu giao thủ, Mạc Đại tiên sinh sử một phen lợi kiếm vừa mỏng vừa nát giấu trong đàn, kiếm pháp quái dị, như linh xà xuất động, hay thay đổi, tựa như quỷ mị, kiếm như đang phát ra tiếng đàn, mang chút vị bi thương.

Định Nhân sư thái lại trầm tĩnh hơn, vẻ mặt hiền lành, cho dù giao thủ với Mạc Đại tiên sinh cũng thần định khí nhàn, chuyện này dù không quan hệ tới chuyện họ không đánh thật, nhưng cảnh giới cao thâm ấy cũng đủ làm người ta bội phục.

Đông Phương nhìn những đường vô thế vô của họ, trong mắt ẩn ẩn dâng lên hưng phấn, đây là một loại sĩ khí khi gặp được cao thủ, khát vọng giao chiến.

Qua thật lâu rồi lại khiến mọi người chỉ nghĩ là một cái chớp mắt, Định Nhân thua một chiêu, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi, chỉ hành lễ sau đó nói, “Không hổ là Mạc Đại tiên sinh, Định Nhân bội phục.”

“May mắn mà thôi, đa tạ.” Mạc Đại tiên sinh thu kiếm, thi lễ rồi nói.

Định Nhân sư thái cười nhưng không trả lời, nhảy xuống đài luận võ, về chỗ ngồi của mình, quay sang nhìn Phong Thanh Dương.

Mạc Đại tiên sinh kích cầm huyền, tiếng đàn theo đó mà ra, “Còn ai lên chỉ giáo?”

Đám người rục rịch bên dưới im lặng, người thường chỉ nên xem náo nhiệt, kẻ hiểu biết thì đi theo thời thế, họ không phải mao đầu tiểu tử, tất nhiên nhìn ra Mạc Đại tiên sinh cùng Định Nhân sư thái dù không xuất toàn lực, thì bộ họ cũng không dễ dàng địch nổi, càng đừng nói Phong Thanh Dương thành danh từ lâu còn chưa đi ra, nếu không thể đoạt vị, vậy ngồi im lặng xem náo nhiệt, coi như nể mặt các vị chưong môn.

Bọn họ đã nhìn ra, mình chủ vị này, khẳng định là chọn từ một trong các vị chưong môn của Ngũ Nhạc kiểm phái, Mạc Đại tiên sinh nói là phao chuyên dẫn ngọc, nhưng kỳ thật là là ra oai phủ đầu.

Thiên Môn đạo trưởng tung phát trên, nhảy lên đài, nói, ” Thái Sơn chưong môn Thiên Môn lên lĩnh giáo tuyệt kỹ của Hành Sơn chưong môn Mạc Đại tiên sinh.”

Đông Phương trong lòng cảm thán, mấy chưong môn này, vì để Hàn Duyệt làm Ngũ nhạc minh chủ, đã hao không ít tâm tư, vừa phải ngăn cản mọi người có mặt, làm đám người đó không dễ dàng lên đài, vừa phải bày ra võ công của bản thân, khiến người khác không dám khinh thường, tránh cho lúc thua lại bị nói là mua danh chuộc tiếng hoặc là lừa gạt....

Cuối cùng mới để Hàn Duyệt dưới tình huống không ai nhìn thấy, giao thủ với mình hơn nửa dắc thắng, một phen khổ tâm này, gặp phải Hàn Duyệt chỉ thuần túy muốn xem náo nhiệt, sợ đã phải lãng phí.

Đông Phương chờ chính là khoảnh khắc Hàn Duyệt ngồi lên Ngũ nhạc minh chủ, ở trước mắt mọi người giả chết, như vậy sau này dù gặp lại trên giang hồ, chỉ sợ trừ vài người trong Hoa Sơn nhận ra, còn những kẻ khác chỉ cho là người giống người. Như vậy Hàn Duyệt sẽ có thể đi khắp nơi du ngoạn.

Đông Phương cũng có khổ tâm, nhưng nhìn thấy Thiên Môn đạo trưởng cùng Mạc Đại tiên sinh giao thủ, rồi lại thấy buồn cười. Thiên Môn đạo trưởng xem như chính nhân quân tử hiếm có trong Ngũ Nhạc kiểm phái, không chỉ xem ác như thù, võ công lại cao cường, nhưng tính tình cương liệt, đơn giản mà nói chính là một võ phu, thiếu năng lực ứng biến.

Cho nên mới để Thiên môn đạo trưởng lên sân trước, đánh một hồi với Mạc Đại tiên sinh hơn nửa phải bị thua, bởi vì ông ta không biết giả bộ, tuy không dùng toàn lực, nhưng nếu đánh với Hàn Duyệt không còn võ công, sợ sẽ trực tiếp đánh cho Hàn Duyệt một chưong rơi đài.

Thiên Môn đạo trưởng cũng biết khuyết điểm của mình, cho nên lúc đối chiến với Mạc Đại tiên sinh, chỉ dùng sáu phần lực, nhưng ở trong mắt người khác đã là vô cùng bí hiểm.

Bởi vì Phong Thanh Dương đã nói cho ông, ông có bao nhiêu chiêu thức hoa lệ thì cứ dùng cho hết, nên bây giờ tuy mang danh luận võ, nhưng thật ra lại chẳng khác gì triển lãm.

Tả Lãnh Thiên tất nhiên nhìn ra hết thấy, trong lòng phần hận, thấy tất cả đều lánh xa mình, khẳng định đã thương lượng âm mưu quỷ kế từ trước, nhưng lực hấp dẫn của Ngũ Nhạc minh chủ quá lớn, cho dù biết phía trước là bẫy rập, Tả Lãnh Thiên cũng sẽ nhảy xuống.

Đám người Phong Thanh Dương biết điểm này, mới có thể quang minh chính đại tính kế Tả Lãnh Thiên.

Tả Lãnh Thiên cũng có tư tâm, chỉ cần họ tiếp tục như vậy, tuy lão biết họ giả vờ, nhưng người khác không biết, lúc lão lên sân khấu, chỉ cần chiếm được Ngũ Nhạc minh chủ vị, như vậy danh phù kỳ thực chính là đệ nhất thiên hạ.

Thiên Môn đạo trưởng bị thua, nằm trong phán đoán của Đông Phương, nhấp ngụm trà, Đông Phương nhìn Hàn Duyệt vô cùng hưng phấn xem náo nhiệt, không khỏi bật cười, nếu đám chưong môn này biết mình hao hết tâm tư, chọn ra một Ngũ Nhạc minh chủ, kỳ thật chỉ là một tên gốc, sợ sẽ trực tiếp giận sôi máu.

Đông Phương thân là Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ, tất nhiên không quá thích đám nhân sĩ chính đạo kia.

Hàn Duyệt nghe Mạc Đại tiên sinh đàn Tiêu Tương Dạ Vũ, trong lòng thấy có cảm giác lạ là, Nhìn Đông Phương, lại nhìn Ninh Trung Tắc chuyên tâm xem tỷ thí, xích lại gần Đông Phương, thấp giọng hỏi, “Vì sao ta vừa nghe đến tiếng hồ cầm của Mạc Đại tiên sinh, đã muốn chạy trốn?”

“Đồ gốc, hồ cầm của Mạc Đại tiên sinh nổi tiếng giang hồ.” Đông Phương cũng nhỏ giọng cười mắng, chẳng qua mắt chuyển một vòng, mang theo vài phần sùng nịnh nhìn Hàn Duyệt, “Chẳng qua hồ cầm mà ông ta

đàn chỉ chứ đừng đau khổ, làm người ta muốn khóc, thế nên nó nhiễm vài phần tục khí, thoát không được vị của nhân thế.”

Đông Phương từ lúc lấy được quyền thế, mọi chuyện đều phải mạnh hơn người khác, cho nên tất nhiên là học cầm kỳ thư họa, lại khổ luyện cầm âm, nghe Tiêu Tương Dạ Vũ của Mạc Đại tiên sinh, dù thừa nhận Mạc Đại tiên sinh cầm tài cao siêu, nhưng quả thật không thích cảm xúc bên trong.

Mạc Đại tiên sinh ôm quyền, lần này nhìn Tả Lãnh Thiền đang chờ làm ngư ông thu lợi, mở miệng nói, “Mạc Đại thỉnh Tả chương môn chỉ giáo.”

Tả Lãnh Thiền sắc mặt đen lại, nhưng vẫn đứng lên, nhảy vào đài luận võ, tình huống này, căn bản không cho phép lão cự tuyệt, “Không dám nhận, thỉnh Mạc Đại tiên sinh chỉ giáo.”

Hàn Duyệt thấy Mạc Đại tiên sinh cùng Tả Lãnh Thiền người tới ta đi đánh nhau, chỉ đất bụi mù trời rất thú vị, thấp giọng nói, “Người nói họ làm vậy có phải một ngày cần tắm một lần không.”

Đông Phương không biết Hàn Duyệt sao lại cho ra kết luận này, nghi hoặc nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt chỉ luận võ tràng, Đông Phương không hổ người hiểu tên gốc này nhất, nhìn mớ tro bụi kia, nhất thời dở khóc dở cười.

“Người nghĩ cái gì vậy.” Đông Phương cầ ấm trà lên, rót đầy hai chén, mở miệng nói, “Sư Thúc người sắp lên tràng.”

Hàn Duyệt lúc này mới nhìn lại, Mạc Đại tiên sinh bị thua, Hàn Duyệt nhất thời có loại cảm giác, “Tả Lãnh Thiền võ công cao như vậy?”

Đông Phương vuốt chén, mở miệng nói, “Không, chỉ là đã đến lúc sư thúc người lên sân khấu, cho nên Mạc Đại tiên sinh bước xuống.”

Hàn Duyệt cái hiểu cái không gật đầu, Tả Lãnh Thiền vênh vào tự đắc trên đài luận võ, một bộ ta đã là minh chủ.

Phong Thanh Dương đi đến cạnh Hàn Duyệt, thấp giọng nói, “Chút nữa lên đài, người chỉ cần đứng đó là được.” Nói xong, liền điểm mũi chân xuống đất, tựa như một mảnh giấy tuyên thành bay lên đài hạ xuống.

Chiêu thức ấy trực tiếp trấn áp mọi người có mặt, tuy rằng trong họ không ít người có thể dùng khinh công lên đài, nhưng không ai có thể như Phong Thanh Dương, như không có trọng lượng mà bay lên đài.

Tả Lãnh Thiền ngậy ra một lúc, tay cầm kiếm tuôn ra gân xanh, “Thỉnh chỉ giáo.”

“Không dám.” Phong Thanh Dương không có cầm kiếm, chap ngón trở cùng ngón giữa lại, tùy tiện vẽ một đường, một vết kiếm xuất hiện trên luận võ tràng, khói bụi mù trời, làm Phong Thanh Dương thoát nhìn rất tiên phong đạo cốt.

Hết Đề lục thập lục chương – Luận võ đã bắt đầu Đăng bởi: admin

66. Chương 66

CHƯƠNG 67 – BỊ KỊCH TẢ LÃNH THIỀN

Mắt Hàn Duyệt nhất thời sáng lên, hẳn vẫn biết Phong Thanh Dương võ công cao cường, lại không biết đã đạt tới cảnh giới chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết huyền huyền, đây là kiếm khí trong truyền thuyết nha.

Hàn Duyệt hưng phấn lên, thiếu chút nữa liền đứng lên dậy hoan hô vài tiếng, năm hài tử có những sở thích nhất định, mà Hàn Duyệt làm trạch nam tiêu chuẩn thích chính là tiểu thuyết võ hiệp.

Đông Phương không hiểu Hàn Duyệt vì sao kích động như vậy, nhìn Hàn Duyệt một cái, liền nhìn sang Phong Thanh Dương, trong mắt hơn vài phần đề phòng.

Ninh Trung Tắc vẫn chú ý nhất cử nhất động của tượng phu, tất nhiên nhìn thấy tượng phu cùng nghĩa đệ thân mật, lại chỉ nghĩ quan hệ giữa hai người quá tốt, không nghĩ gì nhiều.

Ninh Trung Tắc sao biết được, đối tượng làm trưởng phu thay lòng đổi dạ mà nàng vẫn luôn tìm kiếm đang ngồi cạnh nàng, mà nàng còn cùng người ta ăn cơm. Bây giờ Ninh Trung Tắc còn đang cực khổ suy nghĩ, rốt cuộc là nữ nhân nào làm trưởng phu để bụng như vậy, nàng nghĩ tới phá đầu cũng không thể nghĩ lên người một nam nhân.

Hàn Duyệt vui tươi hơn hớn hờ nhìn thấy Phong Thanh Dương cùng Tả Lãnh Thiền đánh nhau, mặt đất mịt mù, thiên hôn địa ám, lúc Hàn Duyệt nghĩ Phong Thanh Dương sẽ đánh Tả Lãnh Thiền rơi đài, lại phát hiện, Phong Thanh Dương bị đánh bại.

Hàn Duyệt ngây ngẩn cả người, nhất thời có cảm giác như mình cầm trái táo ăn, nhưng lại phát hiện thịt bên trong lại là thịt sâu riêng.

Đông Phương híp mắt, đã muốn nhìn thấu mọi chuyện, võ công Phong Thanh Dương cao hơn Tả Lãnh Thiền không phải chỉ vài phần, thua chỉ có thể nói là ông ta cố ý thua, thậm chí nói ông ta lên đài cũng chỉ vì muốn đâm sau lưng Tả Lãnh Thiền, ông ta dùng kiếm khí phong lại nội lực của lão.

Tả Lãnh Thiền khổ nói không nên lời, nhìn Phong Thanh Dương mắt lộ tinh quang nhảy xuống đài, phần hận đồng thời cũng mê mang sợ hãi, lão không biết Phong Thanh Dương tính làm gì, nếu là vì làm Ngũ Nhạc minh chủ, vì sao lại cố ý bị thua, nếu không muốn làm Ngũ Nhạc minh chủ, vì sao phải phong tỏa nội lực của lão.

Một ý tưởng xuất hiện trong đầu lão, Tả Lãnh Thiền nếu là tên gốc cũng sẽ không thể lên làm Tung Sơn chưởng môn, lão đã hiểu tính toán của đám người Phong Thanh Dương, đám người đó liên hợp lại ám toán lão.

Phong Thanh Dương cười cười đến trước mặt Hàn Duyệt, Hàn Duyệt vội đứng dậy, vừa định nói gì đó, lại nghe Phong Thanh Dương nói nhỏ nói, “Lát nữa người toàn thân thả lỏng.” Nói xong, đặt tay lên lưng Hàn Duyệt, cười to nói, “Sư chất đừng khiêm nhường, đi lên thử xem.”

Khéo léo truyền nội lực vào tay, lúc Hàn Duyệt chưa kịp phản ứng, đã đưa hấn lên đài luận võ, Hàn Duyệt vô cùng rối rắm, về mặt , hấn còn chưa thưởng thức được cảm giác bay, thì đã đứng trên đất, còn đối mặt với Tả Lãnh Thiền, trộm nuốt xuống một ngụm, Hàn Duyệt ôm quyền về mặt bị trắng nghiêm túc, mở miệng, “Tại hạ Nhạc Bất Quần, xin lĩnh giáo cao chiêu của Tả chưởng môn.”

Tả Lãnh Thiền biết chuyện Nhạc Bất Quần võ công hoàn toàn biến mất, nhưng bây giờ nội lực của lão cũng bị phong tỏa, ánh mắt lão nhìn Nhạc Bất Quần đầy tàn nhẫn, bởi vì lão đã hiểu ta đám chưởng môn kia vì để Hàn Duyệt danh chính ngôn thuận làm Ngũ Nhạc minh chủ đã thiết kế một vở tuồng lớn đến thế.

Nhưng giờ biết đã muộn, Tả Lãnh Thiền chuyển mắt, lấy cớ nghỉ ngơi điều tức một lát rồi so chiêu tiếp, chỉ cần nội lực khôi phục, Tả Lãnh Thiền sẽ không sợ một Hàn Duyệt chỉ có vẻ ngoài mà không có nội lực .

Cho dù đám người Phong Thanh Dương tính thế nào, chỉ cần nội lực có võ công có, Tả Lãnh Thiền thấy mình vẫn ứng phó nổi, dù sao trên đài dưới đài vẫn có một khoảng cách.

Nhưng đám người Phong Thanh Dương không cho lão cơ hội này, Mạc Đại tiên sinh đứng lên, cười nói, “Tả chưởng môn vừa rồi rất là lợi hại, đám lão già chúng ta không phải là đối thủ, Nhạc sư chất dù nhỏ hơn người một chút, nhưng thanh danh không tồi, các người hãy trao đổi tình cảm một lát đi.”

Thiên Môn đạo trưởng ngay thẳng, nhưng không phải tên gốc, chuyện ở Hoa Sơn chuyện của Lưu Chính Phong ông đều có nghe nói, nếu để Tả người như Lãnh Thiền lên làm minh chủ, sợ là Thái Sơn của mình cũng bị tính kế, mà Thiên môn đạo trưởng rất vừa lòng cách cư xử của Nhạc Bất Quần, nên giúp hấn mở miệng, “Vừa mới ta xem Tả chưởng môn chỉ vì tôn kính mấy lão già chúng ta, mà không xuất hết toàn lực, giờ Nhạc sư chất nhỏ hơn người lên so chiêu, người phải dốc hết toàn lực a.”

Phong Thanh Dương cười ha hả mở miệng, “Đúng vậy, ta vừa rồi tỷ thí với cùng Tả chưởng môn, Tả chưởng môn nội lực thâm hậu, ta tự nhận không bằng, bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi .”

Định Nhân sư thái hiền lành nói, “Tả chưởng môn, Nhạc sư chất, các người đều phải hết sức, tỷ thí bây giờ bắt đầu, người trẻ tuổi quá khiêm tốn rồi.”

Tả Lãnh Thiên không trâu bắt chó đi cày, lão còn nói được cái gì, chưởng môn bốn phái khác đã nói vậy, chỉ có thể cắn rằn, Tả Lãnh Thiên lợi hại nhất là chưởng pháp, nhưng bây giờ không có nội lực, chưởng pháp tự nhiên không thể dùng, may mà Tả Lãnh Thiên năm này vừa chỉnh sửa lại Tung Sơn mười bảy lộ kiếm pháp, kiếm pháp cao minh không thua gì chưởng pháp.

Cầm trong tay trường kiếm, Tả Lãnh Thiên cthay đổi khí thế, Hàn Duyệt dù vẫn không thích cách cư xử của Tả Lãnh Thiên, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Tả Lãnh Thiên cầm kiếm, thật sự có chút cảm giác của cao thủ.

Hàn Duyệt cũng rút kiếm, nhưng vì Hàn Duyệt chưa bao giờ học kiếm pháp, nên tất nhiên không biết mở đầu thế nào, chỉ có thể tùy tay đặt kiếm đứng đó, Hàn Duyệt trong lòng bi thức vô hạn, nhìn đám người này múa kiếm, thấy thật dễ dàng, nhưng lúc tự mình động thủ, Hàn Duyệt lại thấy kiếm nặng quá.

Hàn Duyệt vốn định xử dụng mũi kiếm chỉ vào Tả Lãnh Thiên, ít nhất còn có chút khí thế, nhưng vì kiếm nặng, nên ý tưởng này đã bị tan biến ngay sau khi rút kiếm ra, hắn chỉ tùy tay nắm kiếm, chọn một tư thế ít dùng sức nhất, kiếm tựa lên đùi phải, mũi kiếm chấm đất.

Nhưng tư thế này lại làm mắt Đông Phương sáng lên, thật không ngờ tên ngốc nhà mình lại có chút trí tuệ, tư thế này nhìn như trăm ngàn chỗ hở, lại làm người ta không thể xuống tay.

Phong Thanh Dương cũng vừa lòng, thấy sư chất quả nhiên không tồi, dù không có nội lực, nhưng ít nhất tư thế vẫn rất lợi hại.

Người xem không hài lòng nhất chính là Tả Lãnh Thiên, tay nắm kiếm của lão siết chặt, cẩn thận tìm nhược điểm trên người đối thủ. Lại phát hiện khắp nơi đều là nhược điểm, cho người ta cảm giác không tìm được nhược điểm.

Cho nên nói, lại một hiểu lầm xinh đẹp ra đời, nhưng lần này ngay cả Đông Phương cũng bị lừa. Hình tượng Hàn Duyệt là cao thủ lập tức xuất hiện trong lòng Ngũ Nhạc chưởng môn.

Hàn Duyệt nhìn Tả Lãnh Thiên vô hạn đề phòng nhìn mình, trong lòng buồn bực, tuy rằng tư thế này ít dùng sức, nhưng đứng lâu cũng phải mệt, cho nên chủ động mở miệng nói, “Tả chưởng môn, thỉnh.”

“Nhạc sư đệ, ngươi ra xuất chiêu trước.” Tả Lãnh Thiên hiện tại không có nội lực, lại sợ đám người Phong Thanh Dương có quỷ kế, thậm chí có ý nghĩ rằng kỳ thật hắn không có mất đi nội lực, đó chỉ là một cái bẫy được thiết kế, để lừa lão nhảy xuống.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tả Lãnh Thiên nhất thời tái nhợt, sau lưng cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nhưng nhiều nhất chính là không cam lòng, Ngũ nhạc minh chủ vị, Tả Lãnh Thiên nhất định phải có được.

Trong lòng Hàn Duyệt kỳ thật cũng có lo lắng, nhưng nghĩ tới Đông Phương ở ngay sau mình, dù thế nào Đông Phương cũng sẽ không để người khác thương tổn hắn, nếu Phong Thanh Dương một lòng chủ ý tới trạng huống trên đài, biết sư chất mình đang nghĩ gì, sợ sẽ tức đến hộc máu.

Đông Phương dù không biết Hàn Duyệt nghĩ gì, nhưng đôi mắt híp lại kia vẫn chăm chú nhìn Tả Lãnh Thiên, nếu Tả Lãnh Thiên có động tác làm tổn thương tới Hàn Duyệt, Đông Phương tuyệt đối sẽ không ngại lộ thân phận, trực tiếp giết chết Tả Lãnh Thiên.

Phong Thanh Dương dù thấy sư chất có phong độ đại tướng, không kiêu không ngạo, nhưng lại không muốn lãng phí thời gian, nhìn Mạc Đại tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh gật đầu, Phong Thanh Dương động đậy ngón tay, một luồng kiếm khí vọt tới kiếm của Hàn Duyệt.

Đông Phương tất nhiên thấy rõ hành động của Phong Thanh Dương, đôi môi mỏng cong lên, Phong Thanh Dương không biết Hàn Duyệt không phải Nhạc Bất Quần, cảm nghĩ sư chất không còn nội lực, lại biết võ công chiêu thức, chỉ cần ông thỉnh thoảng dùng chút kiếm khí tạo ra hiệu ứng nội lực là được rồi.

Nhưng Đông Phương biết rõ Hàn Duyệt, dù trong lòng lo lắng, nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc, dưới mắt Phong Thanh Dương ngưng khí, bắt đầu khống chế tay chân Hàn Duyệt.

Vừa phải nhanh hơn Tả Lãnh Thiên một bước, lại vừa phải đề phòng bị Phong Thanh Dương phát hiện, cao thủ như Đông Phương Bất Bại cũng chịu không nổi, may mà võ công của Đông Phương vốn quý dị, dùng vũ khí lại là tú hoa châm nhỏ bé.

Hàn Duyệt dù không biết rốt cuộc là ai giúp hắn, nhưng hắn biết người nọ không có ác ý, đơn giản thả lỏng toàn thân, đi theo lực đạo, không thể không nói, hai đại ca thủ quá nhiên là không giống bình thường.

Ngoại trừ Đông Phương cùng Hàn Duyệt biết nguyên nhân, còn những người khác thì chỉ thấy Hàn Duyệt có phong phạm cao thủ, trong mắt họ, kiếm khí này dù không cường đại bằng của Phong Thanh Dương, nhưng lại hơn ở chỗ động tác linh mãnh, nhãn lực tuyệt hảo, chiêu thức linh hoạt.

Phong Thanh Dương nhìn sự chất biểu hiện, miệng cười muốn nứt ra, rồi lại bắt đầu tức giận, sự chất mình có thiên tư tốt như vậy, lại không bao giờ có thể dùng nội lực được nữa, càng nghĩ càng tức, tức Đông Phương Bất Bại lại tức bản thân, tức nhất là Tả Lãnh Thiền, nghĩ đến đây, liền nhìn thoáng qua Lao Đức Nặc, trong lòng oán hận.

Ninh Trung Tắc vẫn ngồi trên ghế, nói không lo lắng là giả, nhưng nhìn thấy trượng phu biểu hiện, trong lòng vừa kiêu ngạo, lại vừa cao hứng, còn cả sùng bái, dù không có nội lực, nhưng trượng phu vẫn là anh hùng.

Nhưng trong kiêu ngạo, Ninh Trung Tắc lại có nghi vấn, chiêu thức võ công của trượng phu thế nào, nàng biết rõ nhất, lại không biết chiêu thức của trượng phu khi nào lại lợi hại tới vậy.

Nghĩ đến đây, lại có chút lo lắng, nâng chén trà lên uống, lại thấy nghĩa đệ của trượng phu sắc mặt tái nhợt, nghĩ một chút, mở miệng an ủi, “Nghĩa đệ đừng lo, sư huynh không sao đâu.”

Đông Phương một lòng đều đặt trên đài luận võ, chỉ sợ Hàn Duyệt bị thương tổn, nghe Ninh Trung Tắc nói vậy, trong lòng buồn cười, đương nhiên không sao, nếu y ở đây mà còn để Hàn Duyệt xảy ra chuyện, đó quả thật là trò cười.

Rồi lại có chút khó chịu, cứ thấy Ninh Trung Tắc là đang khoe khoang với mình, nhưng nghĩ đến Hàn Duyệt một lòng yêu mình, chút khó chịu này lại biến thành lo lắng cùng kiêu ngạo.

“Duyệt ca ca đương nhiên không có việc gì.” Đông Phương mở miệng nói, nhưng vì không thể phân thân, mà thanh âm có chút trầm thấp.

Vào tai Ninh Trung Tắc, lại là đang lo lắng cho trượng phu, gương trấn định, trong lòng cảm thêm thấy nghĩa đệ này thật tốt, thấy y thật lòng quan tâm trượng phu, “Sư huynh có một nghĩ đệ như người, là may mắn của huynh ấy.”

“Quả thật là may mắn của hắn, cũng là may mắn của ta.” Đông Phương không chút khiêm tốn nói, chỉ là hàm nghĩa trong đó Ninh Trung Tắc nghe không hiểu mà thôi.

Hết Đề lục thập thất chương – Bi kịch Tả Lãnh Thiền Đăng bởi: admin

67. Chương 67

CHƯƠNG 68 – ĐÔNG PHƯƠNG LÊN SÂN KHẤU

Khi kiếm của Hàn Duyệt đặt lên cổ Tả Lãnh Thiền, mặt Phong Thanh Dương lộ ra một nụ cười đắc ý, Đông Phương cũng nhẹ nhàng thở ra, vì Hàn Duyệt không bị bất kỳ thương tổn.

Những người khác đầu tiên là sửng sốt, sau đó phát ra tiếng cảm thán hoan hô, giang hồ lấy kẻ mạnh làm đầu. Hơn nữa, nơi đây phần lớn đều là người của Ngũ Nhạc kiếm phái, người của Tung Sơn tuy không ít, nhưng lại không thể so với toàn bộ những người của bốn phái còn lại.

Tả Lãnh Thiền sắc mặt tái nhợt, mặt đầy phẫn hận, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đao kiếm không có mất, nếu là lão động đây, làm đối phương có cơ giết mình, làm vậy chính là tên ngốc.

Chính là Tả Lãnh Thiền không biết là, Hàn Duyệt bây giờ chỉ là một loại miệng cộp gan thỏ, trong lòng hắn đang rất sợ hãi, ngoại trừ lúc làm chim, làm mù mắt Nhâm Ngã Hành, thì Hàn Duyệt chưa bao giờ làm ai bị thương, thậm chí còn chưa thấy máu được mấy lần.

Đừng nói Tả Lãnh Thiền sợ bị ngộ sát, Hàn Duyệt cũng sợ hãi ngộ thương tới lão, vội cận thân rút kiếm về, mở miệng nói, “Đa tạ.”

Bởi vì sợ làm tổn thương tới người ta, cho nên động tác của Hàn Duyệt hơi chậm, nhưng vào mắt Tả Lãnh Thiền thì đây lại thành uy hiếp cùng khoe khoang, làm Tả Lãnh Thiền giận sôi lên, lại thêm nội lực bị phong bế, tức đến mức lão đương trường phun ra một ngụm máu.

Hàn Duyệt nhất thời cả kinh, theo bản năng nhìn phía Đông Phương, ai ngờ Đông Phương đang ngồi cùng Ninh Trung Tắc, Ninh Trung Tắc thấy trượng phu nhìn mắt, lập tức mặt chuyển đỏ, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn hưng phấn, lúc trượng phu mình vinh quang nhất, người hấn nghĩ tới vẫn là nàng.

Đông Phương chỉ hơi lắc đầu, trong lòng không hưng phấn nổi như Ninh Trung Tắc, y yêu Hàn Duyệt điều này không thể nghi ngờ, nhưng y không hy vọng Hàn Duyệt danh dương thiên hạ kiến công lập nghiệp, y càng yêu một Hàn Duyệt có thể cùng y bình sống sống qua ngày, mà không phải một Hàn Duyệt có thể mang đến vinh quang cho mình.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất ngoại trừ giới tính giữa Đông Phương Bất Bại cùng Ninh Trung Tắc, Hàn Duyệt nhìn biểu tình của Đông Phương, biết không có việc gì, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hấn dù chán ghét Tả Lãnh Thiền, cũng không có nghĩ tới muốn giết Tả Lãnh Thiền, hấn còn tưởng Tả Lãnh Thiền là bị Đông Phương hoặc là Phong Thanh Dương âm thầm đả thương .

Chẳng qua nếu Đông Phương đã lắc đầu, như vậy suy đoán của hấn là không đúng, lại nhìn biểu tình vô cùng tức giận của Tả Lãnh Thiền, nhất thời tỉnh ngộ, hóa ra là lão ta bị hấn chọc tức, quả nhiên là tiểu nhân mà.

Phong Thanh Dương xem đại cục đã định, nhìn sang chỗ Mạc Đại tiên sinh, Mạc Đại tiên sinh đứng lên, bước lên đài, mở miệng nói, " Hoa Sơn Nhạc Bất Quần thắng, còn có ai muốn khiêu chiến nữa không?"

Hàn Duyệt đứng cạnh Mạc Đại tiên sinh, Phong Thanh Dương Thiên Môn đạo trưởng cùng Định Nhân sư thái cũng đi lên đài, Thiên Môn đạo trưởng, Định Nhân sư thái cứ vô tình đứng kèm hai bên Tả Lãnh Thiền.

Chương môn Ngũ đại phái đều đứng trên đài luận võ, mặc kệ bọn họ trong lòng nghĩ cái gì, thì trong mắt người ngoài đây là họ có ý muốn duy trì Hàn Duyệt, người trong Ngũ Nhạc môn phái tất nhiên không dám đi ra khiêu chiến, người của các phái khác hoặc những phái nhỏ cũng không dám đắc tội Ngũ Nhạc môn phái.

Cho nên Hàn Duyệt làm Ngũ nhạc minh chủ, có thể nói không cần bỏ ra chút sức lực nào đã đạt được, còn Hàn Duyệt thì ngoại trừ còn có chút mờ mịt, đây là thứ mà trong tiểu ngạo giang hồ, Nhạc Bất Quần không tiếc hy sinh hết thấy để đạt được? Vì sao hấn không có bất kỳ cảm giác nào.

Là bởi vì mỗi người theo đuổi một thứ khác nhau? Như Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong chỉ cầu tri kỷ, chỉ tử không hối, Lệnh Hồ Xung cùng Nhâm Doanh Doanh, chỉ cầu tiểu ngạo giang hồ, quyền thế đều là mây bay.

Thứ hấn muốn, từ đầu tới cuối chỉ có một, nhìn Đông Phương đang ngồi trên ghế, dù rằng y đang dịch dung, nhưng đôi mắt trong suốt chứa đựng sùng nịch quyền uy kia không chút nào che lấp, nụ cười bên môi vẫn như cũ làm người ta mê muội, trong lòng lo lắng làm Hàn Duyệt cũng lộ ra một nụ cười.

Mắt Hàn Duyệt khẽ nhắm lại, lần nữa mở ra, trong đôi mắt hắc nhuận ấy hơn vài thần thái, sắp có thể tách khỏi những chuyện làm mình phiền lòng này rồi, sắp có thể đi cùng Đông Phương, sống cuộc sống chỉ có hai người họ, có thể dắt tay nhau đi thuyền ăn cá.

"Nếu không ai khiêu chiến nữa, như vậy Ngũ nhạc minh chủ vị thuộc về Hoa Sơn Nhạc Bất Quần." Thiên Môn đạo trưởng dùng tới nội lực, thanh âm không lớn, lại truyền khắp cả Hành Sơn.

Ninh Trung Tắc đứng lên, Hoa Sơn đệ tử trừ bỏ Lao Đức Nặc đều đầy kích động, Lao Đức Nặc mặt xám như tro tàn giống hệt Tả Lãnh Thiền.

Họ đều biết, điều này có nghĩa là gì, Ngũ Nhạc kiếm phái rất có thể sẽ trải qua một lần tẩy trừ nữa.

Ngay lúc tất cả sự chú ý của mọi người đều tập trung lên đài luận võ, Đông Phương đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi, Hàn Duyệt vẫn nhìn chăm chú theo hướng Đông Phương đi, có chút nghi hoặc, lại biết y sẽ không vô cớ rời đi, sợ làm hỏng chuyện của Đông Phương, nên không dám nói gì.

Ninh Trung Tắc vẫn ngồi cạnh Đông Phương, trong mắt hiện tại chỉ có một mình trượng phu, làm sao có chú ý tới tình huống bên cạnh.

Những người khác cho dù nhìn thấy, cũng không ai mở miệng, tuy rất nhiều người tò mò thân phận của Đông Phương, tò mò vì sao y có thể ngồi bên cạnh Hoa Sơn Nhạc phu nhân, nhưng cũng không ai lộ ra quá nhiều bất quá mà cố ý đi hỏi thăm.

Đông Phương không rời đi bao lâu, lúc Định Nhân sư thái trao lệnh tiễn Ngũ nhạc minh chủ cho Hàn Duyệt, thì Đông Phương đã trở lại, nhưng lúc Hàn Duyệt nhìn thấy y, trong mắt lại hiện lên kinh ngạc, dung mạo tuy không đổi, nhưng đó không phải Đông Phương.

Đôi mắt hắc nhuận nheo lại, trong lòng Hàn Duyệt tràn đầy nghi hoặc, nhưng biết Đông Phương khẳng định có tính toán của mình, chỉ phải cúi đầu nhìn Ngũ Nhạc lệnh tiễn trong tay, thấy nó thật quá bình thường.

“Ngũ Nhạc kiếm phái, chẳng qua cũng chỉ có vậy.” Không biết từ nơi này truyền đến thanh âm, làm mọi người cả kinh, lại làm Hàn Duyệt cười lên.

Phong Thanh Dương híp mắt lại, bước lên trước, tựa như lơ đãng chắn trước Hàn Duyệt, “Dấu đầu lộ đuôi, tiểu tặc nơi nào?”

“Nhật Nguyệt Thần giáo, thiên thu vạn tải, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.” Lần này không còn là thanh âm kia nữa, mà là thanh âm của vài người, theo thanh âm xuất hiện, là một chiếc kiệu đỉnh kiệu phủ một lớp lụa trắng, có tám người nâng kiệu dùng khinh công lướt qua đám người, đứng trên đài luận võ.

Lụa trắng tung bay trong số, thân ảnh mặc trường bào màu đỏ kia vừa quen thuộc vừa kinh diễm, tay áo rộng rãi theo động tác của người nọ trượt xuống, lộ ra cổ tay tinh xảo, ngón tay thon dài trắng nõn như làm từ ngọc thạch.

Tám người đặt kiệu xuống, đồng thời quỳ xuống đất, trán chạm đất, “Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.”

Phong Thanh Dương sắc mặt xanh mét, Định Nhân sư thái luôn hiền lành lại chau mày, Thiên Môn đạo trưởng vẻ mặt ghét bỏ, Mạc Đại tiên sinh cong môi, chỉ có Tả Lãnh Thiên sắc mặt lộ ra vài phần kinh hãi.

Hàn Duyệt ngẩng ngẩn nhìn Đông Phương, trong mắt đều là si mê, môi cong lên vài phần. Ninh Trung Tắc thấy có chuyện không đúng, vội chạy lên đài, Dương Quá giả bên cạnh cùng chạy theo lên.

“Đông Phương giáo chủ có chuyện gì?” Phong Thanh Dương tuy bội phục Đông Phương Bất Bại, nhưng phản cảm cùng chán ghét lại chiếm đa số, dù sao chính tà từ xưa không thể cùng tồn tại, nhưng quan trọng hơn là vì Đông Phương phé đi đan điền của Hàn Duyệt.

Nếu không phải tránh gây thêm rắc rối, ngay lần đầu tiên gặp mặt Đông Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương đã trực tiếp xông vào đánh với y một trận, Độc Cô Cửu Kiếm không phải dễ chọc vào.

Tả Lãnh Thiên trong lòng lại có tính toán khác, Ngũ nhạc minh chủ vị lão vốn không muốn đưa cho người khác, có Đông Phương Bất Bại làm rối, với lão mà nói, là một loại cơ hội, nếu Đông Phương Bất Bại có thể đã bại Nhạc Bất Quần hoặc đã thương đám người Phong Thanh Dương, với lão mà nói đều là chuyện tốt, tốt nhất là giết tất cả.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là nghe Ngũ Nhạc muốn chọn minh chủ, tại hạ đến lĩnh giáo một phen.” Đông Phương híp mắt, mang theo vài phần ý cười mở miệng.

Ninh Trung Tắc đã đứng cạnh trượng phu, nàng là biết nguyên nhân trượng phu không còn nội lực, nghe Đông Phương Bất Bại nói xong, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Đám người Mạc Đại tiên sinh trong lòng cũng đầy phần hận, Phong Thanh Dương lại muốn dẫn theo sư chất xuất chiến, quyết không thể thất bại vào lúc này.

Hàn Duyệt lại không có cảm giác gì, bởi vì kẻ địch dung thành Dương Quá kia đã nhét vào tay hắn một viên dược hoàn, Hàn Duyệt biết đây là một loại dược giả chết Đông Phương cho Bình Nhất Chỉ nghiên cứu ra, trong lòng vừa khẩn trương vừa hưng phấn, nhưng phải gượng trấn định.

Hàn Duyệt càng sợ đám người Phong Thanh Dương cự tuyệt, hoặc là quấy rầy kế hoạch của Đông Phương, chủ động mở miệng nói, “Tại hạ chính là Ngũ nhạc tân minh chủ, không biết giáo chủ muốn lãnh giáo cái gì?”

Phong Thanh Dương nhìn sự chất mình bình tĩnh như vậy, tuy trong lòng lo lắng nhưng cũng rất vừa lòng, không kiêu không ngạo như vậy mới là phong phạm của một đại hiệp.

“Lãnh giáo không dám, chỉ là muốn lĩnh giáo võ công của Ngũ Nhạc minh chủ.” Đông Phương Bất Bại nhìn Hàn Duyệt, không có nùng tình mật ý của ngày xưa, ngược lại mang theo vài phần miệt thị cùng khiêu khích.

Phong Thanh Dương vừa định mở miệng cự tuyệt, lại nghe tả Lãnh Thiên nói, “Ngũ Nhạc minh chủ tất nhiên là võ công cao cường, Đông Phương Bất Bại người tuy là Nhật Nguyệt Thần giáo giáo chủ, nhưng tuyệt đối không đánh lại minh chủ của chúng ta.”

Phong Thanh Dương nhất thời nghẹn lời, âm thầm ghi hận Tả Lãnh Thiên.

Mạc Đại tiên sinh cũng thấy sự tình không ổn, nhưng kỳ quái vì sao Đông Phương Bất Bại lại tới vài lúc này, “Không phải bất luận kẻ nào cũng xứng giao thủ với minh chủ của chúng ta, lão phu đến lĩnh giáo một chút.”

“Người cũng xứng?” Đông Phương khẽ nhếch mi, mang theo vài phần đùa cợt liếc nhìn Mạc Đại tiên sinh, “Chẳng lẽ Ngũ nhạc minh chủ kỳ thật chỉ là một kẻ yếu đuối vô dụng, chỉ có thể để kẻ khác thay mình xuất đầu.”

“Người là tà ma ngoại đạo, làm gì phải nói nhiều như vậy.” Thiên Môn đạo trưởng ngày thường hận nhất chính là đám người trong tà giáo, lần này thấy tà giáo giáo chủ, làm sao còn nhẫn được, mắng, “Để bản đạo dạy cho người biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ.”

Hàn Duyệt tuy biết họ đang bảo hộ mình, nhưng nghe họ mắng Đông Phương trong lòng vẫn rất tức giận, nụ cười trên mặt biến mất, trở nên nghiêm túc hơn.

Ninh Trung Tắc nhìn biểu tình của trượng phu, nghĩ trượng phu tức giận ma giáo quấy phá, lại lo lắng, thấp giọng an ủi, “Sư huynh, còn có sư thúc mà, Đông Phương Bất Bại kia không chiếm được ưu đãi gì đâu.”

Hàn Duyệt không cho như vậy, hắn có một loại tín nhiệm khó hiểu với Đông Phương, trong chốn giang hồ này còn ai lợi hại hơn Đông Phương, nhưng hắn biết Ninh Trung Tắc chỉ là hảo tâm, cho nên thấp giọng ân một tiếng.

“Ta là ma giáo thì đã sao? Cho dù ma giáo chúng ta cũng sẽ không làm ra chuyện bán đứng đồng minh của mình.” Đông Phương hừ một tiếng, cười nói.

Đông Phương trong lòng rõ ràng, có những chuyện nói quá rõ ràng thì không ai tin, nhưng mấy câu hàm hồ này càng dễ khiến người ta dao động.

Quả nhiên Phong Thanh Dương nghe xong, nhìn thoáng qua Tả Lãnh Thiên, dù không tỏ vẻ, nhưng phần nộ lại hiện rõ bên trong.

Hết Đề lục thập bát chương – Đông Phương lên sân khấu Đăng bởi: admin

68. Chương 68

CHƯƠNG 69 – BI THỨC ĐẾN CHUNG ĐIỂM

Ván đã đóng thuyền, hơn nữa Tả Lãnh Thiên trợ giúp, phần đông giang hồ nhân sĩ trở mắt nhìn, Hàn Duyệt không thể không đánh một trận với Đông Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh mặc dù vạn phần không muốn, nhưng lại không thể làm gì, nếu không sẽ thành nhân sĩ chính đạo sở hại tà giáo.

Đây là tất cả mọi người không thể chấp nhận được, hơn nữa yêu cầu của Đông Phương Bất Bại không phải quá đáng, kẻ đứng đầu ma đạo luận võ với người đứng đầu chính đạo, đây là chuyện rất bình thường, chỉ cần không nhìn Hàn Duyệt không biết võ công.

Ninh Trung Tắc trong lòng lo lắng, nhìn trưởng phu, đôi môi trắng bệch khép mở, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói thế nào.

Phong Thanh Dương vỗ vai Hàn Duyệt, trong lòng ông cũng lo lắng vô cùng, võ công Tả Lãnh Thiền không thể so với Đông Phương Bất Bại, hơn nữa ông phong bế nội lực của Tả Lãnh Thiền, mới có thể dễ dàng sử dụng kiếm khí hỗ trợ sư chất, nhưng đó là Đông Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương nháp môi, sư chất tuy quan trọng, nhưng trong lòng Phong Thanh Dương thể diện của chính đạo cũng quan trọng, thậm chí, Phong Thanh Dương coi trọng nhất là Hoa Sơn.

“Thua cũng không sao, ta sẽ âm thầm giúp người.” Phong Thanh Dương thấp giọng nói.

“Không sao, sư thúc, ta sẽ cố hết sức.” Hàn Duyệt vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng sớm vui như nở hoa, lặng lẽ nắm chặt được hoàn trong tay.

Ninh Trung Tắc trong lòng vạn phần không muốn, nhưng cũng không thể làm gì, vì nàng biết, hần tuy là trưởng phu của nàng, nhưng cũng là Ngũ Nhạc minh chủ vùng Hoa Sơn tiền chương môn.

Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ, có đôi khi một người không chỉ đại biểu cho chính mình.

Cẩn môi dưới, Ninh Trung Tắc thấp giọng nói một câu cẩn thận, liền theo sau Phong Thanh Dương xuống đài.

Đám người Mạc Đại tiên sinh sắc mặt nghiêm túc, lại không nói gì, chỉ nhìn Hàn Duyệt gật đầu, đi xuống đài.

Tả Lãnh Thiền là người xuống cuối, mặt lộ ra một nụ cười, ác ý mở miệng, “Nhạc minh chủ, chúng ta chờ người đắc thắng trở về, đừng làm mất mặt Ngũ Nhạc kiếm phái.”

“Tả chương môn, ít nhất ta có tư cách làm mất mặt a.” Hàn Duyệt tuy rằng đơn thuần, cũng thánh mẫu, nhưng đối với người không vừa mắt, hần tuyệt không khách sáo.

Đông Phương nghe tên ngọc nhà mình nói vậy, bật cười, ánh mắt nhìn Tả Lãnh Thiền mang theo vài phần bất thiện, người của mình Đông Phương có thể khi dễ, người khác lại không có tư cách này.

Tả Lãnh Thiền nhất thời nghẹn một hơi, hừ một tiếng bước xuống.

Phong Thanh Dương ngồi trên vị trí của mình, mang theo vài phần khẩn trương, ngón giữa ngón trở tay phải khép lại, ánh mắt híp lại, chuẩn bị tùy thời nghĩ cách đi lên cứu viện.

Có dám hay không dám cùng với thất bại là hai chuyện khác nhau, bại bởi Đông Phương Bất Bại không có gì mất mặt, nhưng nếu không dám ứng chiến mới là mất mặt.

Đông Phương cùng Hàn Duyệt đứng trên đài luận võ, đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt nhìn thẳng vào Đông Phương, Đông Phương cuốn tay áo, nhấc chân vượt lên trước một bước, ngón tay thon dài trắng nõn xuất ra một cây ngân châm màu bạc, càn quét khiến tay y như bạch ngọc.

Hàn Duyệt nhìn ngón tay Đông Phương, vươn tay cầm chuôi kiếm, chậm rãi rút kiếm ra, nghĩ một chút lại chỉ kiếm vào Đông Phương, trong lòng một trận , đây sợ là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hần rút kiếm chỉ vào Đông Phương.

Đông Phương nhìn vào mắt Hàn Duyệt, trong lòng vô hạn vui mừng, sau lần này họ sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau, môi cong lên, nhìn lướt đám người vẫn chú ý đài luận võ, mặt hơn phần tàn nhẫn, càng khiến y như một bức họa.

Tay áo trái vung lên, hồng y như mây, cổ tay trắng nõn uyển chuyển phong tình, mũi chân điểm đất, khẽ liếc Hàn Duyệt một cái, song mắt long lanh, như oán như mừng.

Cả người tự như phượng hoàng trong lửa lao vào Hàn Duyệt, Hàn Duyệt cứ nhìn Đông Phương như vậy, không chút sợ hãi, càng nhiều là si mê, thiếu chút nữa ném kiếm sang một bên, vươn tay nhào vào Đông Phương.

Đông Phương nhìn Hàn Duyệt ngây cười, ý cười bên môi càng đậm, trong lòng cười mắng Hàn Duyệt quả thật là một tên ngốc.

Nhưng trong mắt người họ, giữa hai người họ, như cao thủ đang quyết đấu, Đông Phương Bất Bại võ công cao cường, hàn Duyệt trấn định tự nhiên, thậm chí có cảm giác như thật hài hòa, trong lòng không khỏi thâm than, quả nhiên đều là cao thủ.

Tay trái Đông Phương run nhẹ một cái, ngân châm màu bạc mảnh hơn sợi tóc quấn lấy tay phải Hàn Duyệt, Đông Phương cong ngón tay lại, chỉ bạc kéo tay Hàn Duyệt vung lên, hoàn toàn ngăn trở thế công của y.

Phong Thanh Dương vốn còn đang lo lắng, nhưng nhìn biểu hiện của sư chất, không khỏi cảm thán sư chất quả là kỳ tài tập võ, dù không còn nội lực, nhưng luôn chọn thời cơ tuyệt hảo, nếu là ông, sợ không thể làm tốt hơn.

Phong Thanh Dương cũng nghĩ vậy, thì đừng nói tới những người khác, trong mắt đám người Mạc Đại tiên sinh đều là vẻ vui sướng, ngay cả Ninh TRung Tắc cũng an tâm không ít.

Hàn Duyệt biết đang xảy ra chuyện gì, trong lòng vô hạn , đây có khác gì Đông Phương đang đánh chính mình, hẳn có cảm giác như Chu Bá Thông dùng tay phải đánh tay trái.

Hàn Duyệt trong đầu dù đều mà một đồng loạn thất bát tao, nhưng vì hoàn toàn tín nhiệm Đông Phương, nên thân thể đều di chuyển theo đạo của y.

Trong một thoáng, họ đã đánh hơn mấy chục chiêu, thậm chí trong mắt người khác Hàn Duyệt còn chiếm thượng phong, Đông Phương Bất Bại liên tiếp bại lui.

Nhất thời, chính đạo đầy tin tưởng cùng đặc ý, đám người khiên kiệu cho Đông Phương, vẫn bất động thanh sắc đứng một bên, như là một đám rối gỗ.

Hàn Duyệt như người ngoài cuộc nhìn mình cùng Đông Phương so chiêu, trong lòng liên tục , lại mang theo vài phần đặc ý, thấy mình cùng Đông Phương quả đúng là tuyệt phối.

Người tới ta đi, ngẫu nhiên chạm vào nhau, tay áo khẽ chạm vào, tóc thỉnh thoảng lướt qua, Hàn Duyệt thậm chí còn ngửi được hương khí của Đông Phương.

Lại một lần nữa lướt sát qua nhau, đôi mắt hắc nhuận của Hàn Duyệt chớp một cái, vươn tay trái nhẹ nhàng đạo qua eo Đông Phương, cảm xúc ấm áp giữa những ngón tay làm Hàn Duyệt toàn thân phủ đầy vui sướng.

Đông Phương liếc Hàn Duyệt, hừ nhẹ một tiếng, xem như báo cáo, trong lòng lại vui mừng vô hạn.

Lại qua mấy chiêu, Đông Phương thấy thời cơ đã tới, truyền âm cho Hàn Duyệt, “Tranh thủ thời cơ, uống được.”

Hàn Duyệt hơi gật đầu, lại nhìn Ninh Trung Tắc cùng Phong Thanh Dương, hẳn dù không thích họ, nhưng cũng không chán ghét, bởi vì mỗi người đều theo đuổi những mục đích khác nhau, chỉ có thể nói đạo bất đồng bất thương vì mưu.

Mọi người ai cũng ích kỷ, Hàn Duyệt cũng không ngoại lệ, Đông Phương nhìn theo tầm mắt Hàn Duyệt, trong lòng hơi khó chịu, dù biết Hàn Duyệt làm vậy là hợp tình hợp lý, nhưng vẫn thấy khó chịu.

Tay phải đánh một chưởng tới Hàn Duyệt, ngón tay trái điều khiển chỉ bạc, làm thân thể Hàn Duyệt xoay vài vòng về bên trái, vừa lúc né qua chưởng phong.

Phong Thanh Dương nhìn Đông Phương Bất Bại xuất chưởng, trong lòng cả kinh, muốn đi lên cứu trợ, thấy sư chất né tránh, mới thở ra một hơi, Ninh Trung Tắc thậm chí thét lên một tiếng kinh hãi.

Chưởng phong chụp xuống đất làm khói bụi bay lên, vừa lúc che đi Hàn Duyệt, Đông Phương lúc này như một con bướm nhảy quay chỗ Hàn Duyệt, hàn Duyệt thừa cơ bỏ được hoàn vào miệng, nhất thời nóng vội, trực tiếp nuốt vào.

Viên thuốc dù không lớn, nhưng nuốt thẳng xuống như vậy, cũng khiến Hàn Duyệt nghẹn, lập tức sắc mặt tái nhợt, bụi mù tan hết, mọi người đã thấy tay Đông Phương Bất Bại đang in lên tâm mạch Hàn Duyệt, Phong Thanh Dương vừa thở ra một hơi, nhất thời bật dậy, bất chấp quy củ giang hồ, nhảy lên đài.

Nhưng Mạc Đại tiên sinh nhanh hơn ông một chút, Mạc Đại tiên sinh vốn xem trọng sự chất của Phong Thanh Dương, lại thật lòng xem Phong Thanh Dương là bằng hữu, tất nhiên không muốn hảo hữu của mình lưng gánh thanh danh không tốt, cho nên mới giành lên đài trước.

Kỳ thật tay Đông Phương không có chút nội lực nào, chỉ đẩy Hàn Duyệt một cái, thậm chí lúc Hàn Duyệt ngã xuống đất, còn bí mật kéo lại, sợ hấn ngã đau.

Nhưng ngoại nhân không biết chân tướng, nghĩ một chưởng vừa rồi của Đông Phương uy lực lớn tới mức đá trên võ đài cũng nứt ra, nếu đánh vào tâm mạch, chỉ sợ không còn mạng.

Đông Phương xảo diệu vận dụng ấn tượng người vào trước là chủ, tay phải chuyển một vòng, ống tay như lửa đỏ quần quanh cổ tay, nhảy ra sau, vũng vàng đứng trên đài, nhìn Hàn Duyệt ngã vào lòng Phong Thanh Dương, mang theo vài phần ngạo nghễ nói, “Võ công không tồi, chỉ là đáng tiếc không có.”

Y dù không nói hết, đám người Mạc Đại tiên sinh cũng đã hiểu, nếu không phải không có nội lực, thì đã không rơi vào kết cục này.

“Giả mù sa mưa.” Phong Thanh Dương siết chặt nắm tay, vừa định đưa nội lực vào thân thể hấn, đã thấy hấn phun ra một bùm máu tươi.

Định Nhàn sư thái từ trong lòng lấy ra bảo mệnh đan được, không quan tâm là có chữa đúng bệnh không, liền giao cho Phong Thanh Dương, Phong Thanh Dương không thèm xem xét, liền bỏ được vào miệng Hàn Duyệt.

Đông Phương khê cau mày, có chút không vui, trừng mắt nhìn Định Nhàn, được sao có thể ăn lung tung như vậy được, nếu làm tên gốc nhà y bị thương tổn thì làm sao.

Ninh Trung Tắc lúc này dẫn theo Dương Quá, nghiêng ngả lão đảo đi đến bên tượng phu, tay run run vuốt mặt hấn, vết máu động bên môi hấn làm Ninh Trung Tắc đau lòng không thôi.

Dương Quá vẻ mặt bi phẫn, hoàn mỹ diễn một cái người mất đi thân nhân lại cố nén cừ hận.

Cả Hành Sơn đều im lặng , ai cũng không ngờ, một chuyện vui trong nháy mắt lại thành bi kịch, nhất thời tiếng kêu vang dậy trời, mặc kệ là môn phái nào, tất cả chính phái nhân sĩ đều cảm tức đám người Nhật Nguyệt Thần giáo.

Thiên Môn đạo trưởng tính tình thẳng thắn, đã nhìn không được xuất chiêu, Đông Phương Bất Bại chậm rãi nói, “Đây là chính phái đó sao?” Quét mắt nhìn toàn trường, cười nhạt, “Vừa rồi là tỷ thí công bằng.”

Định Nhàn sư thái trong lòng tuy phẫn hận thương cảm, lại còn chút lý trí, biết nếu giờ họ xông lên, sợ cả Ngũ Nhạc kiếm phái đều sẽ biến thành trò cười, huống chi hiện tại quan trọng nhất là thương thể của Nhạc sư chất.

Vươn tay cản Thiên Môn đạo trưởng, Định Nhàn sư thái nhìn Phong Thanh Dương, kỳ thật Định Nhàn sư thái biết, Nhạc Bất Quần chỉ sợ không sống nổi, bây giờ người có tư cách nói chuyện nhất chính là Phong Thanh Dương.

Hàn Duyệt kỳ thật chỉ nhìn rất nghiêm trọng, ý thức hơi mơ hồ, thấy có chút khí hư, nhưng kỳ thật không có việc gì cả, tuy rằng thổ huyết, nhưng ngày sau ăn nhiều đồ bổ bổ về là được, hấn nghe mọi người nói vậy, vươn tay kéo áo Phong Thanh Dương, suy yếu đứt quãng nói, “Sư thúc. Hoa Sơn giao cho người. Ta yên tâm. Đừng vì ta mà hủy. thanh danh Ngũ Nhạc kiếm phái.”

Đông Phương Bất Bại biết chân tướng, nhìn Hàn Duyệt nói vậy, trong lòng chỉ thấy buồn cười, nhưng mắt người khác đều ước ướm, một Ngũ nhạc minh chủ cỡ nào vĩ đại, chỉ một lòng vì việc công, Phong Thanh Dương đỏ mắt, “Sư chất, người đừng nói chuyện, sư thúc nhất định cứu người, người còn có thể tử nữ nhi phải chiếu cố, người mới lên làm minh chủ, khát vọng của người còn chưa thực hiện được mà.”

Hàn Duyệt vừa vậy, trong lòng lo lắng, trước mặt Đông Phương nói đến Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San không phải khiến hắn khó chơi sao, nhất thời lại phun một búng máu ra, “Đều giao cho. Sư thúc. Ta. Cẩn thận. Tả.” Hàn Duyệt chỉ cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ, nói còn chưa xong, liền hoàn toàn mất tri giác.

Ninh Trung Tắc cắn chặt môi dưới, máu cùng nước mắt rơi xuống người tượng phu, nhìn tay tượng phu trượt xuống, nén tiếng khóc xuống, đặt tay lên cổ tượng phu, đã không còn nhịp đập.

“Sư chất.” Phong Thanh Dương tất nhiên cảm giác được, ông sưng sốt, chỉ thấy trong đầu trống rỗng, căn bản không thể nói được gì.

Thiên Môn đạo trưởng xoay người đi không đành lòng nhìn, Định Nhân sư thái cũng nhắm lại, tay lần tràng hạt, yên lặng niệm kinh.

Mạc Đại tiên sinh là người hiểu tâm trạng của hảo hữu nhất, dù sao sư đệ của mình chết, lúc ông nhìn thấy thi thể cũng bị phần như thế, sư chất của hảo hữu chết trước mặt hảo hữu, thậm chí còn vì họ mà chết.

Tả Lãnh Thiên cong môi lộ ra ý cười, lại lập tức thu lại, giả bộ bị thương, mở miệng nói, “Người chết không thể sống lại, chúng ta nên giải quyết chuyện trước mắt thì hơn.”

Tả Lãnh Thiên vừa nói xong, Ninh Trung Tắc liền đứng lên, đôi mắt nhìn thẳng Tả Lãnh Thiên, chất chứa bên trong là lãnh ý nồng đậm, nếu không phải Tả Lãnh Thiên hạ độc, tượng phu sao lại xuống núi tìm giải được, cuối cùng không thành còn bị phế võ công. Nếu là không phải vừa rồi Tả Lãnh Thiên thêm mắm thêm muối, tượng phu sao phải vì Ngũ Nhạc kiếm phái, ra sức đối kháng Đông Phương Bất Bại, rơi vào kết cục tử vong.

Ninh Trung Tắc hận Đông Phương Bất Bại, nhưng càng hận Tả Lãnh Thiên, tay nắm thành quyền, móng tay ngắn ngắn lại khiến lòng bàn tay chảy máu.

Tả Lãnh Thiên nhìn vào mắt Ninh Trung Tắc, không khỏi hoảng sợ, nhưng lại không nói nên lời.

Mạc Đại tiên sinh vỗ nhẹ Phong Thanh Dương vài cái, Phong Thanh Dương ôm lấy thi thể sư chất đích, giao hắn cho Dương Quá đứng cạnh bị Định Nhân sư thái cản lại muốn tìm Đông Phương Bất Bại liều mạng, “Hãy trông nom thi thể sư huynh người.”

Dương Quá ngồi xuống ôm lấy thi thể Hàn Duyệt, dưới lớp dịch dung, khóe miệng run rẩy, thầm mắng đệ đệ mình giả thật quá giống, lại thấy mình lỗ nặng, dù sao Hàn Duyệt mới là nghi đệ của ông.

” Hoa Sơn đệ tử, toàn bộ không được hành động thiếu suy nghĩ.” Phong Thanh Dương cường chế bị thương, mở miệng nói, “Đông Phương giáo chủ võ công cái thế, ít ngày nữa Phong Thanh Dương sẽ đến Hắc Mộc Nhai lĩnh giáo cao chiêu, hiện tại thỉnh rời đi.”

Đông Phương Bất Bại cũng không tức giận, bình tĩnh mở miệng nói, “Vậy tại hạ ở Hắc Mộc Nhai chờ Phong tiên bối đến.”

Nói xong lại nhìn Tả Lãnh Thiên, cười nói, “Đương nhiên còn có Tả trưởng môn, dù sao.” không nói hết, đã điểm mũi chân, bay vào kiệu.

Cỗ kiệu được tám người nâng lên, cũng làm như lúc đến rồi đi.

Một chuyện vui lại thành nỗi buồn này, vừa mới lên làm Ngũ nhạc minh chủ, nháy mắt liền chết tại đường trường, người trong giang hồ không khỏi cảm thán một phen.

Nhưng biết bây giờ Hành Sơn căn bản vô tâm đãi khách liền lên chào, rồi bỏ về.

Quan tài gỗ lim đặt giữa đại sảnh Hành Sơn, dù không phải cả Hành Sơn đều phủ vải trắng, nhưng đại sảnh vẫn trang hoàng thành linh đường.

Phong Thanh Dương cùng Mạc Đại tiên sinh có tương giao, quan trọng hơn người chết là Ngũ Nhạc minh chủ, Hành Sơn phải tôn trọng, lại thêm hấn chết lại còn là vì giữ gìn thể diện cho Ngũ Nhạc môn phái.

Ninh Trung Tắc quỳ bên quan tài, im lặng đốt giấy tiền, Nhạc Linh San còn nhỏ, cho nên Lệnh Hồ Xung thân là đại đệ tử, cùng quỳ gối cạnh Ninh Trung Tắc, đôi mắt luôn linh động giờ ửng đỏ, thậm chí đại ra, sư phụ sao lại chết, sao nháy mắt đã không còn.

Lệnh Hồ Xung không thể tin được cũng không nguyện tin tưởng, Phong Thanh Dương lúc này không có mặt, thậm chí bốn phái chương môn cũng không ở, họ đều ở thư phòng Mạc Đại tiên sinh, Thiên Môn đạo trưởng nói thẳng, “Tả Lãnh Thiên, người rút cuộc cầu kết với ma giáo thể nào.”

Khi Đông Phương Bất Bại đi, để lại một cau dang dở, Tả Lãnh Thiên liền thấy không ổn, lão dù vui sướng tân minh chủ đã chết, nhưng tuyệt đối không cầu kết Nhật Nguyệt Thần giáo, cho nên khi mọi thứ an bài xong, Mạc Đại tiên sinh nói thỉnh lão tới thư phòng thương nghị công việc, mà không khác gì là buộc lão tới, lão trong lòng đã có tính toán.

Tả Lãnh Thiên hận bốn người họ cầu kết, khiến mình thiếu chút nữa không làm được minh chủ, cũng phát hiện, mặc kệ thể nào họ cũng không duy trì mình, sớm có tính toán loại Tung Sơn sơn khởi Ngũ Nhạc, cho nên hiện tại nói chuyện cũng không khách khí, “Ta làm sao biết được, có bản lĩnh người đi hỏi Đông Phương Bất Bại.”

“Muốn người không biết thì đừng làm.” Định Nhân sư thái luôn luôn ôn hòa, lần này cũng tức giận, trầm giọng nói.

“Tả Lãnh Thiên sở tác sở vi của người, mất hết mặt mũi chính phái.” Mạc Đại tiên sinh cũng không tốt tính như vậy, trực tiếp mắng, “Thứ heo chó không bằng.”

Phong Thanh Dương dù không nói, nhưng đôi mắt nhìn Tả Lãnh Thiên, tràn đầy sát ý.

Tả Lãnh Thiên tất nhiên phát hiện, trong lòng sợ hãi lại gương trấn định nói, “Dục gia chi tội, để thiên hạ võ lâm nhìn xem, các người muốn giết hại đồng đạo sao?” Nói xong, liền xoay người tông cửa bỏ đi. (Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ= muốn vu tội cho người khác, không lo không có cách)

Mạc Đại tiên sinh chính là sợ điểm ấy, mới không đương trường động thủ, trong giây phút cánh cửa bị tông, Phong Thanh Dương bóp nát tay vịn của ghế.

Tả Lãnh Thiên càng chạy càng tức giận, đối Đông Phương Bất Bại lại lửa giận tận trời, không có chuyện tự nhiên nhắc tới lão làm gì, nghĩ đến đây, hung hăng trừng mắt nhìn linh đường.

Lại không biết linh đường lúc này đang trình diễn một màn cướp xác, một người gần giống Tả Lãnh Thiên, trong tay ôm là Hàn Duyệt trong trạng thái thi thể chỉ mặc nội sam, một thi thể khác thân hình tương tự Hàn Duyệt đang mặc y phục của hấn nằm trong quan tài.

Ninh Trung Tắc cùng Lệnh Hồ Xung đã bị đánh xỉu, trên mu bàn tay họ, thậm chí vài bông tuyết nhỏ, đó là võ công nổi tiếng hàn băng thần chương của Tung Sơn.

Kiểm tron tay không chút lưu tình chém vào gương mặt thi thể, thậm chí cả thi thể đều bị kiếm chém thành từng mảnh nhỏ, tựa như mộ người làm ra trong lúc phẫn nộ, nhưng trong kiếm pháp hỗn độn ấy, ẩn ẩn như mười bảy lộ kiếm pháp của Tung Sơn.

Giả làm Tả Lãnh Thiên tất nhiên là Đông Phương Bất Bại, y không hổ là thiên tài tập võ, ngay trong trận tỷ thí hôm nay đã học lên võ công của Tả Lãnh Thiên, lại thêm Quỷ Hoa bảo điện là võ công chí âm, nên mới có thể giả làm hiệu quả của Hàn Băng thần chương.

Hết thấy chuẩn bị cho xong, thi thể trong quan tài đã biến thành một đồng thịt, không nhìn ra thân hình nữa, Đông Phương vừa lòng cười, mang Hàn Duyệt giả chết rời đi.

Lúc y vào cố ý để Lệnh Hồ Xung thấy mình, rồi mới dnah91 ngắt nó, sau đó không lâu, ngày của Tả Lãnh Thiên cũng chấm dứt, lão sẽ là công địch của toàn bộ võ lâm, dù sao người chết là lớn nhất, chuyện hủy nhân thi, là chuyện không ai chấp nhận được.

Giang hồ ai cũng có thể chết, nhưng không ai mong mình chết không toàn thây.

Đông Phương không nghĩ tới chuyện này nữa, nhân lúc không ai phát hiện, đưa Hàn Duyệt tới sơn động chuẩn bị trước đó, lấy ra thuốc giải Bình Nhất Chỉ đưa, đút cho Hàn Duyệt, sau đó đi tẩy dịch dung, lặng lẽ ngồi bên giường nhìn Hàn Duyệt mơ màng tỉnh lại.

Chỉ thấy hàng lông mi cong dài của Hàn Duyệt vỗ vài cái, đôi mắt hắc nhuận chậm rãi mở ra, nhìn thấy Đông Phương, Hàn Duyệt cọ vào gối đầu, xoay người gối lên đùi Đông Phương, vươn tay ôm eo y, hàm hồ nói, “Đông Phương. Buổi sáng tốt lành, hôn một cái.”

Đông Phương bất giác bật cười, cúi đầu hôn Hàn Duyệt, Môi Hàn Duyệt dù không còn vết máu, nhưng Đông Phương vẫn nghe được mùi máu tanh, đau lòng vô cùng, âm thầm quyết định phải bồi bổ thân thể Hàn Duyệt thật tốt.

Được hôn rồi, Hàn Duyệt thỏa mãn, lại cọ Đông Phương vài cái, “Đói quá.”

“Ta nấu cơm cho ngươi.” Đông Phương ôn nhu nói, muốn nhìn xem tên gốc nhà mình khi nào mới nhớ ra bây giờ là tình huống gì.

Hàn Duyệt chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, lập tức ngồi dậy, nhìn thấy Đông Phương, ngây ngẩn hỏi, “Ta tự do”

“Đúng vậy.” Đông Phương tâm tình rất tốt, từ bên ngăn tủ cạnh giường lấy ra điểm tâm, bỏ một khối vào miệng Hàn Duyệt miệng, “Tự do .”

Mắt Hàn Duyệt sáng lên trong suốt, không nếm mùi vị, nuốt vội điểm tâm xuống, nhìn lại tư thế của mình, không thèm quan tâm mình đang mặt nội sam, nhảy xuống giường, quỳ một gối trên đất, hai tay nắm lấy tay phải Đông Phương, ho khan vài tiếng.

“Đồ gốc, làm sao vậy?” Đông Phương không biết Hàn Duyệt muốn làm gì, có chút lo lắng thân thể Hàn Duyệt, dù sao trong núi thời tiết lạnh, Hàn Duyệt mặc ít, còn quỳ trên đất.

Hàn Duyệt nhăn nhó, câu nói đã suy nghĩ vô số lần, lúc này bỗng nhiên nói không nên lời, mặt đỏ hồng, thì thầm vài tiếng, mới nói to, “Đông Phương, gả cho ta được không?”

Đông Phương nhất thời ngây ngẩn cả người, mắt ươn ướt, nhìn Hàn Duyệt.

Hàn Duyệt khẩn trương, nhất thời choáng váng, nói, “Ta từng làm cha của ngươi, từng làm đao tặc cung của ngươi, từng làm tiểu thiếp của ngươi, từng làm chim của ngươi, lần này ta muốn làm phu quân của ngươi.”

Đông Phương cười mang theo vài phần nguy hiểm, híp mắt Hàn Duyệt, ôn nhu hỏi, “Đồ gốc, ngươi không phải nên thành thật nói cho ta vài chuyện sao.”

Cho nên nói trời tạo nghiệt có thể sống, người tạo nghiệt không thể sống, Hàn Duyệt ngươi quả nhiên là một , không có bi thức nhất, chỉ có càng bi thức.

Hết Độ lục thập cửu chương- Bi thức tới chung điểm

(“•. Chính văn hoàn. •”) Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-dong-quan-qui-dien>